

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

От автора на "Часът нула"

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР

ПАРАНОЯ

Разбиващ роман, който
не губи нито секунда, а веднага
се залавя с историята!

Джон Гришам

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР ПАРАНОЯ

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

От автора на „Часът Нула“.

Разбиващ роман, който не губи нито секунда, а веднага се залавя с историята!

Джон Гришам

Не съм чел толкова вълнуващ трилър, откакто ни омръзна Джон Гришам!

отзив в интернет

Адам Касиди е на 26 г. Работи във високотехнологична корпорация. Не обича работата си и допуска груб фал. Следва заплаха за затвор или... да стане шпионин в конкурентна фирма.

Обучават го и захранват с поверителна информация. В новата фирма Адам Касиди се превръща в звезда. Забогатява, кара порше, живее в страхотен апартамент и спи със страхотно гадже. Животът му е съвършен. Но... всичко се плаща!

В мига, в който се опитва да се отърве от хората, които му дърпат конците, започва истинският кошмар...

Джоузеф Файндър е автор на няколко трилъра, сред които „Часът нула“ и попадналият в списъка бестселър на „Ню Йорк Таймс“ „Тежки престъпления“, станал основа за сценарий на филм с участието на Ашли Джъд и Морган Фрийман. Файндър е член на Асоциацията на бившите служители на разузнаването и е писал в „Ню Йорк Таймс“, „Вашингтон Поуст“ и „Ню Рипъблик“ по въпроси, свързани с шпионажа и международните отношения. Живее в Бостън, Масачузетс.

ПЪРВА ЧАСТ

ПОСТАНОВКАТА

Постановка: Термин, употребяван в ЦРУ по време на Студената война, използван по отношение на човек, който ще бъде компрометиран или изнуден, за да прави онова, което Управлението иска от него.

„Речник на
шпионажа“

1.

Преди да се случи всичко това, изобщо не вярвах на старата поговорка, че трябва да внимаваш какво мечтаеш, защото може да ти се случи.

Сега вече вярвам.

Вече вярвам на всички тези мъдри предупреждения — поговорките. Вярвам, че възгордяването влече след себе си падение. Вярвам, че крушата не пада далеко от дървото, че нещастията рядко ни спожодат сами, че не всичко, което блести, е злато и че на лъжата краката са къси. Господи, кажете ми каквото щете. И аз ще му повярвам...

Бих могъл да опитам да ви кажа, че всичко започна с акт на великодушие, но това не би било съвсем точно. Ако изобщо бе някакъв акт, той по-скоро бе на глупост. Наречете го зов за помощ. Или може би среден пръст. Но каквото и да бе, вината си беше моя. Наполовина вярвах, че ще ми се размине, наполовина — че ще ме изхвърлят. Но трябва да призная, че сега, като се замисля как започна всичко, се удивлявам какво нагло копеле съм бил. И изобщо няма да отрека, че получих точно онова, което заслужавах. Просто... не е онова, което очаквах, но кой би се досетил за другото, което последва?

Всъщност всичко, което направих, бяха две телефонни обаждания. Представих се пред фирмата за кетъринг, която поемаше мероприятията на „Уайът Телеком“, за вицепрезидента по корпоративните мероприятия. Казах им, че искам да се получи точно щурият купон, който бяха организирали предната седмица по повод връчване наградата „Продавач на годината“ (естествено изобщо нямах представа колко скъпо ни бе излязло всичко). Дадох им номера на разплащателната ни сметка и оторизирах авансовия превод на средствата. Получи се изненадващо лесно. Собственикът на „Ястия в разкош“ ми довери, че досега не бил сервирал на разтоварна рампа и че така формулирана, задачата поставяла някои „предизвикателства по

отношение на интериора“, но аз бях сигурен, че няма да откаже тлъстия чек на „Уайът Телеком“.

Нещо ми казваше, че „Ястия в разкош“ едва ли някога са организирали парти по повод пенсионирането на помощник-бригадир.

Точно последното според мен вкисна „Уайът“. Да плащат за пенсионирането на Джонеси — хамалин, за бога! — сигурно им се бе видяло профанизиране на естествения ред на нещата. Ако вместо това бях използвал парите като предплата за „Ферари 360 Модена кабриолет“, Николас Уайът може би почти би разбрал. Сигурно щеше да погледне на лакомията ми като на проява на споделена „човещина“ от рода на слабост към алкохола или към „женоря“, както той наричаше жените.

Щях ли да го направя пак, ако знаех как ще свърши всичко? По дяволите, никога!

И все пак не мога да не кажа, че се получи страхотно. Знаех прекрасно, че партито на Джонеси се плаща от специалния фонд, създаден — покрай другите неща — за ползване от шефа и старшите му вицепрезиденти в курорта Гуанакани на остров Сейнт Бартелеми.

Но ми хареса да видя хамалите най-сетне да вкусят от живота на висшите мениджъри. Повечето от момчетата и техните съпруги, чиято идея за пръскане на пари не отиваше по-далеч от „Скариден пир“ в „Ред Лобстър“ или „Барбекю ребра“ в „Аутбек Стек хаус“, не знаеха какво да правят със странната храна от рода на „хайвер от есетра“ или „телешко по провансалски“, но приеха с наслаждение говеждото филе, запечено в тестена кора, агнешкото бутче и омара на фурна с равиоли. А сладоледените скулптури направо ги докараха до възторг. Дом периньонът се лееше, макар и не толкова обилно, колкото будвайзера (тук бях улучил в десетката, защото имах навика петък следобед да вися на товарната рампа и да пуша, когато някой — обикновено Джонеси или Джими Конъли, бригадирът — донасяше цяло иглу със сладоледени фунийки, за да отпразнуваме края на поредната седмица).

Джонеси, възрастен човек с едно от онези обветрени виновни лица, които караха хората веднага да го харесат, сияеше цялата вечер. Жена му — с която бяха заедно от четиридесет и пет години — отначало бе сдържана и резервирана, но впоследствие се оказа изключителна танцьорка. Бях наел и една прекрасна ямайска реге

група, която вдигна всички на крака, включително хора, които човек не би могъл да си представи да танцуват.

Всичко това се случи по време на голямото приземяване на хайтека, разбира се, и компании из цялата страна уволняваха хора и въвеждаха програми за пестеливост, което на прост език означаваше, че човек трябва да плаща за гадното кафе, че в хладилника в стаята за отдих не може да се намери безплатна кока-кола и така нататък. Беше предвидено Джонеси да прекъсне работа следващия петък, да се отбие за няколко часа в отдел „Личен състав“, за да подпише необходимите формуляри, и да прекара у дома остатъка от живота си, без никакво прощално парти, разбира се. Междувременно шефовете на „Уайът Телеком“ се готвеха да отпрашат към Сейнт Барт със своите лиърджетове, за да изчукат жени и приятелки в частните си вили, да намажат паласките на хълбоците си с кокосово масло и да обсъдят въведените в цялата компания мерки за икономии край шведски маси, непристойно отрупани с папая и езичета на колибри. Джонеси и приятелите му не се поинтересуваха кой всъщност плаща за техния купон. Кое то не ми попречи да изпитам тайно удоволствие.

Някъде около един и половина след полунощ електрическите китари и виковете на неколцина от по-младите товарачи, изпаднали в екстаз, изглежда, събудиха любопитството на нощния охранител, нов служител (ниска заплата, много работа), който не познаваше никой от нас и не изпитваше никакво желание да прави компромиси.

Беше дебел тип под трийсетте с червендалесто лице, напомнящо за прасето Порки. Хванал радиостанцията, както се държи „Глок“, той попита:

— Какво става тук, по дяволите?

И това сложи край на живота ми, какъвто бе дотогава.

2.

Когато се появих на работа, закъснял по навик, първото, което видях, бе мигащият индикатор, че имам гласова поща. Всъщност бях закъснял повече от обикновено. Виеше ми се свят, главата ми бучеше, а сърцето ми биеше до пръсване след гигантската чаша евтино кафе, която бях изпил на няколко глътки в метрото. В стомаха ми се разстиляше кисела вълна. Бях обмислил идеята да се обадя и да предупредя, че ще отсъствам, защото не се чувствам добре, но плахият гласец на разума в главата ми се бе обадил да ми каже, че след събитията от предната нощ е по-мъдро все пак да се появя и да си понеса последиците.

Истината бе, че очаквах да ме уволнят... бих казал, очаквах го с нетърпение по начина, по който с ужас и надежда гледаме на посещението при зъболекаря, за да забие машинката си в болен зъб. Когато излязох от асансьора и извървах километъра до работната клетка, където се намираще зачисленият ми компютър, забелязах надничащите като лалугери над преградите глави на колеги, които искаха да ме видят с очите си. Бях знаменитост, което можеше да означава само едно — беше се разчуло. Нямах никакви съмнения, че в момента по електронната поща текат съобщения с описания на случилото се.

Очите ми бяха кървясали, косата — чорлава. Приличах на вървящ плакат „Просто кажи не“^[1].

Малкият течнокристален дисплей на цифровия ми телефон ми съобщаваше: „Имате единайсет гласови съобщения“. Пуснах го на говорител и ги прослушах набързо. Самото слушане на съобщенията, загрижено искрени и лъжливо ласкателни, увеличи натиска зад очните ми ябълки. Извадих шишенцето с „Адвил“ от най-долното чекмедже на бюрото и глътнах без вода две хапчета. Това правеше броя им четири за сутринта, което превишаваше препоръчвания минимум. И какво щеше да ми се случи? Щях да умра от свръхдоза ибупрофен секунди преди да ме уволнят ли?

Бях младши мениджър в производството на рутери^[2] към търговския ни отдел. Ако не искате прецизен превод на смисъла, мога да ви кажа, че става дума за затъпяващо скучна работа. Прекарвах дните си, слушайки фрази като „динамична емуляция на пропускателната способност“, „устройства за интегриран достъп“, „IOS устройства“, „АТМ магистрала“, „IP тунелен протокол“, и се кълна, че не разбирах какво означава дори само половината от всичките тези дивотии.

Едно от записаните обаждания бе от „Продажби“, пращаше го Грифин и ме наричаше „голяма работа“, и се хвалеше как току-що бил успял да продаде двацет рутера от онези, за които отговарях аз, като уверил клиента, че в тях е заложена една конкретна възможност — допълнителни мултикаст протоколи за предаване видеокартини на живо, — която той отлично знаел, че още не предлагаме. Но щяло да е прекрасно, ако сме добавели тази възможност към продукта, да речем, през следващите две седмици, преди пратката да замине. Как ли пък не.

Пет минути по-късно се бе обадил и началникът на Грифин, просто „да проверя състоянието по интегрирането на мултикаст протокола, с който чухме, че се занимаваш“, сякаш аз бях онзи, който вършеше техническата работа.

Следваше отсеченият, изпълнен със съзнание за собствената си важност, глас на някой си Арнолд Мийчъм, представил се като директор на отдел „Корпоративна сигурност“, който ме молеше, ако обичам, да се „отбия“ в кабинета му веднага щом се появя на работното си място.

Нямах идея кой е Арнолд Мийчъм, с изключение на длъжността му, разбира се. Досега не бях чувал името му. Дори не знаех къде се намира отдел „Корпоративна сигурност“.

Беше много странно: когато изслушах съобщението, сърцето ми не заби ускорено, както човек би могъл да предположи. Ако изобщо нещо се случи, бих казал, че пулсът ми по-скоро се забави, сякаш тялото ми знаеше, че се започва. Обхвана ме някакво зен усещане на медитация, дължащо се, предполагам, на осъзнаването, че така или иначе вече нищо не мога да направя. Ако помня вярно, изпитах върховно наслаждение.

В продължение на няколко минути, докато поглъщах спрайта, който си бях донесъл, седях и съзерцавах стените на работната ми клетка — разглеждах с интерес грапавата тъмносива материя „Ейвора“, която ми напомняше за тапетите в апартамента на баща ми. По стените съзнателно не бях оставил следи от човешко присъствие — никакви снимки на жена или деца (никакъв проблем, понеже нямах такива), никакви дилбертови^[3] карикатури, нищо умно или иронично, което би могло да подсказе, че съм бил готов на някаква форма на протест, защото отдавна бях преминал тази граница. Имах една лавица с книги, на която се мъдреха справочник на рутиращите протоколи и четири дебели черни класъора, в които се съдържаше „приложната библиотека“ на модела MG-50K. С две думи, работно място, което нямаше да ми липсва.

Искам да кажа, че не се чувствах като пред разстрел, защото според мен вече бях разстрелян. Сега само оставаше да се отърват от тялото ми и да измият кръвта по пода. Помня как някога в колежа прочетох за използването на гилотината във френската история и някакъв лекар, който си направил отвратителен експеримент (предполагам, хората търсят и намират тръпка в различни неща). Та няколко секунди след като главата паднала в кошата, той наблюдавал очите и устните да потрепват, после клепачите се затваряли и всичко замирало. Тогава той произнасял името на езекутирания и очите на обезглавения се отваряли и поглеждали право в него. След няколко секунди те пак се затваряли, тогава лекарят извиквал името отново и те отново се отваряли, за да се втренчат в него. Хитро... Значи трийсет секунди след отделянето ѝ от тялото, главата запазвала способността да реагира. Точно така се чувствах и аз. Ножът вече бе паднал, сега бе дошъл моментът да извикват името ми.

Вдигнах слушалката, позвъних в кабинета на Арнолд Мийчъм, съобщих на секретарката му, че тръгвам към тях, и попитах къде се намират.

Гърлото ми беше пресъхнало, така че се отбих в стаята за отдих и взех една от някога безплатните, а сега струващи по половин долар кутии безалкохолни напитки. Стаята се намираще навътре, в самия център на етажата, непосредствено до асансьорите, и докато отивах натам в полузамаяно състояние, срещнах още двама от колегите, които притеснено побързаха да се извърнат.

Огледах хладилния шкаф за напитки, зад чиято изпотена вратичка бяха подредени разноцветните кутии, отказах се от обичайното си диетично пепси — в момента наистина нямах нужда от още кофеин — и избрах спрайт. Просто напук не оставих никакви пари в стъкления буркан. Така де, я да го духат. Отворих кутията и тръгнах към асансьорите.

Мразех работата си, истински я ненавиждах, така че перспективата да я загубя изобщо не ме травмираше. От друга страна, на улицата не ме чакаше попечителски фонд, така че парите ми трябваха. Защото бях постъпил на работа тук, за да мога да осигуря на баща ми медицинските грижи, от които се нуждаеше... баща ми, който ме смяташе за провален тип. Докато бях барман в Манхатън, изкарвах, вярно, половината на сегашната ми заплата, но за сметка на това живеех по-добре. Там все пак си беше Манхатън! А тук живеех на Пърл стрийт в студийен апартамент на партера, в който се задушавях от газовете на коли и чиито прозорци се тресяха от пет заранта при преминаването на тежките камиони. Да, можех да си позволя да посещавам заведения с приятели два пъти седмично, но обикновено седмица преди заплата излизах на червено в разплащателната си сметка и чаках с нетърпение магическата поява на чека на петнайсетото число.

С други думи, парите не бяха кой знае какво, не че си скъсвах гъза от бачкане. Живеех по инерция ден за ден. Оставах на работа точно колкото се полагаше, без нито минута повече, прибирах се у дома късно, ставах рано, но изпълнявах задълженията си. Атестаците ми не бяха блестящи, но в тях редовно се вписваше, че съм „със съществен принос“ — само едно ниво по-горе от „с незначителен принос“, което е сигнал да започнеш да търсиш кашон, за да си събереш нещата.

Качих се в асансьора, погледнах в огледалото как съм облечен — черни дънки и сива трикотажна риза — и съжалих, че съм без вратовръзка.

[1] Проведена през 80-те години кампания срещу наркотиците под патронажа на Нанси Рейгън. — Б.пр. ↑

[2] Рутер — устройство, свързващо компютърните мрежи към интернет (по същество междинна станция за пакетите данни,

определяща развитието на пътя на тяхното препредаване). — Б.пр. ↑

[3] Скот Адамс „Дилберт“ (р. 1957) — американски карикатурист, станал известен с т.н. „принципи на Дилберт“, например: „Най-голямата промяна в работната среда на бъдещето ще бъде широкото осъзнаване, че да имаш един шеф идиот е много по-голям риск от това да имаш голям брой идиоти клиенти“ или „Нищо не дефинира човешките същества по-добре от готовността им да се занимават с ирационални неща в преследване на невъзможно голяма изгода“. — Б.пр. ↑

3.

Когато работиш за голяма корпорация, никога не знаеш на какво да вярваш. Ушите ти непрестанно долавят всевъзможни гръмки, плашещи изявления. Непрекъснато ти се внушава, че „конкуренцията трябва да се смаже“, че „сърцето ѝ трябва да се промуши“. Повтаря ти се: „убий или ще те убият“, „изяж ги или ще те изядат“, „изяж им обяда“, „изяж си лайната“, „изяж си децата“.

Нищо че си софтуерен инженер или дребен началник производство, или на най-ниското стъпало в продажбите — след време започваш да си мислиш, че по някакъв необясним начин си се забъркал с едно от онези първобитни племена в Папуа — Нова Гвинея, които мажат лицата си с бяла боя, пробиват носовете си с клечки и напъхват пишките си в издълбани стебла. Постепенно осъзнаваш, че реалността, в която живееш, се свежда до това, че ако изпратиш по имейла политически некоректен виц до приятеля си в отдела за информационно обслужване, който след това го препрати до друг на няколко клетки от теб, това може да ти донесе заключване за цяла седмица в залата за интервюта към „Личен състав“, където да слушаш влудяващо скучен курс по изглаждане на различията в мисленето. Посмей да откраднеш един кламер и ще те плеснат през ръцете с напуканата линейка на живота.

Моят проблем беше, че аз все пак бях направил нещо по-сериозно от това да обераш шкафа с канцеларските материали.

Оставиха ме да чакам отвън половин час или може би дори четиридесет и пет минути. Стори ми се цяла вечност. Нямахме за четене нищо, освен списания от рода на „Фирмена сигурност“. Момичето на рецепцията беше оформило пепеляворусата си коса във формата на шлем, няколко жълти като пръстите на пушач кичури бяха изкусно завити под очите ѝ. Тя отговаряше на телефонните позвънявания, чукаше на клавиатурата и ме поглеждаше крадешком от време на време по начина, по който регистрираме премазана от друга кола котка, като се стараем да не отклоним много погледа си от пътя.

Мина толкова много време, че увереността ми се разколеба. Предполагам точно такъв беше замисълът. Изведнъж идеята да се получава чек на петнайсето число започна да ми се струва съвсем не лоша. Предизвикателното неподчинение май не бе най-добрият подход. Може би трябваше да ям лайна, както ми се казваше. А може би нещата вече бяха стигнали прекалено далеч.

Когато секретарката му ме въведе в кабинета, Арнолд Мийчъм не се надигна. Остана да си седи зад необятното черно писалище, което изглеждаше като изработено от полиран гранит. Беше около четиридесетте, слаб, но широкоплещест, с голяма квадратна глава, дълъг костелив нос и без устни. Прошарена кестенява коса, започнала да оредява. Облечен бе в син двуреден костюм със синя вратовръзка на райе, достойна за президент на яхтклуб. Изглежда ме през големите си авиаторски очила със стоманени рамки. Веднага се виждаше, че не притежава нито грам чувство за хумор. На стол отдясно на писалището му седеше жена, няколко години по-голяма от мен, която, изглежда, водеше бележки. Кабинетът му беше голям и просторен, а по стените висяха окачени в рамки многобройни дипломи.

— Значи ти си Адам Касиди — каза той. Говореше превзето и изговаряше думите ненужно прецизно. — Как мина партито, пич? — И сви устни в подобие на усмивка.

Господи... Това нямаше да мине добре.

— Какво искате от мен? — попитах го, като се постарях да изглеждам озадачен и загрижен.

— Какво искам ли? Ами защо като начало не ми кажеш истината? Това е, което искам засега.

Мога да се похваля, че хората общо взето ме харесват. Добър съм, когато опре до това да ги спечеля — вкиснатия учител по математика, фирмения клиент, изпълнението, на чиято поръчка закъснява с месец и половина. Веднага се виждаше, че това не е момент за цитат от Дейл Карнеги как точно да печелим приятели. Шансовете да запазя работата си се изпаряваха с всяка секунда.

— Разбира се — съгласих се. — Истината за какво?

Той развеселено изсумтя:

— Ами да кажем за снощното платено от компанията мероприятие.

Помислих и отговорих:

— Предполагам, говорите за малкото парти по повод изпращането в пенсия на наш колега? — Не знаех колко им е известно, понеже бях положил специални усилия да не оставя следи при оформянето на финансовата страна. Така че трябваше да внимавам в приказките. Жената с бележника, слабичка, със ситно накъдрена червена коса и големи зелени очи, вероятно присъстваше в качеството и на свидетел.

— „Малкото?“ Вероятно по стандартите на Доналд Тръмп. — В говора му се долавяше съвсем слаб южняшки акцент.

— Става дума за нещо крайно необходимо за повишаване на духа — поясних аз. — Повярвайте ми, ефектът от провеждането му ще направи чудеса с производителността.

Устните му се извиха презрително.

— „Повишаване на духа“. Ти си оставил всичките си отпечатыци по финансирането на тази операция по „повишаване на духа“.

— Финансиране?

— О, стига си се преструвал, Касиди.

— Не съм сигурен, че ви разбирам, сър.

— Да не ме вземаш за глупак? — Разделяха ни два метра фалшив гранит, но въпреки това, усетих по лицето си пръски от слюнката му.

— Мисля, че... не, сър. — В ъгълчетата на устата ми се появи лека усмивка. Не можах да се сдържа — съвсем естествена гордост от уменията ми. Голяма грешка.

Бледото лице на Мийчъм почервения.

— Мислиш, че е много забавно да хакнеш^[1] секретната база данни на компанията, за да научиш оттам конфиденциалната разплащателна сметка? За теб това сигурно е интелектуална форма на развлечение, а? Нещо без значение?

— Не, сър...

— Малко лъжливо лайно, нещастник жалък, не разбираш ли, че това е същото като да откраднеш чантичката на старица в шибаното метро? — Опитах се да изглеждам смъррен, но усещах накъде отива разговорът и ми се струваше безсмислено. — Откраднал си седемдесет и осем хиляди долара от сметката на корпоративните мероприятия, за да устроиш скапано парти за приятелчетата ти от разтоварната рампа. — Преглътнах тежко. По дяволите. Седемдесет и осем хиляди долара?

Знаех, че не става дума за почерпка в близката кръчма, но нямах представа, че е чак толкова. — Онзи тип съучастник ли е?

— Не ви разбирам... Струва ми се, че бъркате относно...

— Джонеси ли се казваше? Старият, чието име е било на тортата?

— Джонеси няма нищо общо с това — казах, без да се замислям. Мийчъм се облегна на стола си, доволен, че най-сетне има за какво да се хване. — Ако искате да ме уволните, нямам нищо против, но Джонеси е напълно невинен.

— Да те уволня ли? — Мийчъм ме изгледа, сякаш се бях изразил на сърбохърватски. — Ти мислиш, че става дума за уволнението ти, така ли? Ти си умно момче, добър си с компютрите и математиката, можеш да събираш, нали така? Значи ще можеш да събереш следните няколко числа: злоупотреба със служебни средства, това означава пет години затвор и двеста и петдесет хиляди долара глоба; измама при паричен превод, това значи нови пет години затвор, но почакай... ако измамата е в ущърб на финансова институция — ето тук вече вадиш късмет, защото си измамил и нашата банка, и банката реципиент, голям си късметлия, малко лайно такова, — така носи трийсет години затвор и един милион долара глоба. Следиш ли мисълта ми? Значи общо трийсет и пет години. А още не съм започнал да ти изброявам какво се полага за фалшификация и компютърно престъпление, за извличане и крадене на информация от защитен компютър — това отделно ще ти докара от една до двайсет години и още глоби. Така че до момента получаваме четиридесет, петдесет или дори петдесет и пет години затвор, вярно ли е? Сега си на двайсет и шест, значи ще излезеш, след като чукаш осемдесетака.

Започвах да се потя в трикотажната си риза, макар да ми бе студено, защото облялата ме пот бе студена. Краката ми трепереха.

— Но... — започнах с дрезгав глас, после прочистих гърло. — Седемдесет и осем хиляди долара е обикновена грешка от закръгляване за корпорация, струваща на борсата трийсет милиарда.

— Предлагам да си затвориш шибаната уста — тихо ме посъветва Мийчъм. — Вече се консултирахме с адвокатите и те ме увериха, че няма никакъв проблем да заведем гражданско дело с обвинение в злоупотреба. Нещо повече, очевидно е, че си бил в положение да злоупотребиш многократно, и нашето убеждение е, че

става дума само за един случай от цяла верига успешни опити да бъде измамена „Уайът Телекомуникейшън“, част от схема, включваща многократни изтегляния и отклоняване на средства. Говорим само за върха на айсберга. — Той за пръв път се обърна към безличната жена, която водеше протокола: — Продължаваме извън протокола. — След това пак насочи вниманието си към мен. — Главният прокурор на Съединените щати е бил съквартирант в колежа с нашия адвокат, господин Касиди, и ние имаме уверенията му, че буквално ще те замери с наказателния кодекс. Към това следва да прибавя един факт, на който едва ли си обърнал внимание, а именно че областният прокурор е подхванал кампания срещу чиновническите престъпления, така че точно в момента просто ровят да намерят случай за назидание. Там, Касиди, имат нужда от някой, чийто образ да се появи на първа страница. — Гледах го втренчено. Главоболието ми се бе върнало с пълна сила. Усещах струйки пот да се стичат под ризата ми от мишниците към кръста. — Така че и федералната, и щатската прокуратура са в нашия ъгъл на ринга. Простичко казано, държим те в ръцете си. Въпросът е с каква сила да те ударим, до каква степен да те унищожим. И не си въобразявай, че ще отидеш в някое селско затворче. Млад хубавец като теб ще стиска краката на кревата във федерален затвор от рода на „Марион“. Ще излезеш оттам беззъб старец. Нека ти напомня просто в случай че това е убягнало на вниманието ти, че на федерално ниво вече няма амнистия. С други думи, от този момент животът ти изцяло се промени, приятелче. С теб е свършено. — Той погледна жената с бележника. — Отново сме за протокола... Да чуем сега какво имаш да ни кажеш и се постарай да прозвучи добре.

Преглътнах, но, изглежда, бях загубил способността да произвеждам слюнка. Видях по периферията на полезрението ми проблясъци на бяло. Той беше абсолютно сериозен.

Докато учех в гимназията и после в колежа, често ме спираха за превишена скорост, така че си бях създад репутация на виртуоз в отървяването на глоби. Номерът беше в това да накараш полицаия да почувства болката ти. Става дума за психологическо оръжие. Именно поради тази причина полицаите носят слънчеви очила — за да не ти позволят да надникнеш в очите им, докато ги молиш. Защото дори полицаите са човешки същества. Имах навика да държа два-три

учебника по наказателно право на предната седалка и им казвах, че уча за полицаи, поради което се надявам глобата да не повлияе на кариерата ми. Или им показвах флаконче и рецепта и им казвах, че бързам, за да занеса на мама лекарството ѝ против епилепсия, колкото се може по-скоро. Бях научил едно: започнеш ли, връщане няма — трябва да вложиш в разказа цялото си сърце.

Вече не ставаше дума за спасяване на работата ми. В главата ми се въртеше натрапчивият образ на завинтен за пода креват в „Марион“ — как съм се надупил и съм хванал краката с две ръце. Бях толкова изплашен, че сфинктерът ми се бе свил на точка.

Нали разбирате, не се гордеех с това, което предстоеше да направя, но проблемът бе, че няхах никакъв избор. Трябваше или да бръкна дълбоко в себе си за най-сърцераздирателната история, която можех да измисля, или ми предстоеше да стана затворническа курва.

Поех дълбоко дъх.

— Вижте — започнах аз, — ще бъда съвсем откровен с вас.

— Крайно време беше.

— Става дума за следното: Джонеси... Джонеси е болен от рак.

Мийчъм се подсмихна и се облегна на стола си. Изражението му казваше: „Е, добре, позабавлявай ме“.

Въздъгнах, подъвках вътрешната страна на бузата си, сякаш се налагаше да разказвам неща, които не ми бяха по сърце.

— Рак на панкреаса. Неподлежащ на операция. — Мийчъм ме гледаше безизразно. — Съобщиха му диагнозата преди три седмици. Нали разбирате, казали му, че нищо не може да се направи, смъртта била зад ъгъла. Така че Джонеси, нали разбирате... е, всъщност вие едва ли го познавате, но той винаги се е държал като истински мъж. Само попитал онколога: „С други думи, вече мога да спра да чистя зъбите си с конец, нали?“. — Усмихнах се тъжно. — Джонеси винаги си е бил такъв. — Жената, която протоколираше, спря за момент, видимо разстроена, после продължи да стенографира. Мийчъм облиза устни. Дали бях успял да пробия бронята му? Не можех да рискувам, налагаше се да подсиля нещата, беше наложително наистина да се постарая. — Напълно извинително е да не знаете за това — продължих аз. — Искам да кажа, все пак Джонеси не е важен за компанията. Не е вице или нещо подобно, обикновен хамалин на рампата. Но за мен е важен, защото... — Затворих очи за няколко секунди и отново поех

дълбоко дъх: — Работата е в това, че... никога не съм искал да казвам това на никого, понеже то беше нашата тайна, но Джонеси е... баща ми. — Мийчъм внимателно придърпа стола си напред. Сега вече ме слушаше. — Наистина имаме различни фамилни имена, но това е защото, когато мама го напуснала преди двайсетина години и ме взела със себе си, сменила фамилното ми име с моминското си. Бил съм малък, не съм разбирал какво става, а и никой не ме е питал. Но татко, той... — Прехапах долната си устна. Очите ми бяха овлажнели. — Той продължи да ни помага финансово, като работеше на две, понякога дори на три места. Никога не поиска от нас нищо. Мама не искаше да му позволява да ме вижда, но на Коледа... — Поех рязко дъх, почти изхълцах. — Той идваше у дома всяка Коледа и понякога звънеше на звънеца цял час и чакаше отвън, премръзнал, докато мама се смили да го пусне. И винаги ми носеше подаръци, големи и скъпи, а не можеше да си ги позволи. По-късно, когато мама каза, че не може да си позволи да ме изпрати в колеж със заплатата си на медицинска сестра, татко започна да ни изпраща пари. Той... той каза, че искал да ми обезпечи онзи живот, който той не бил могъл да има. Мама така и не го уважаваше и не спря да се опитва да ме настройва срещу него, нали разбирате? Така че аз... не знам... аз така и не му благодарих. Дори не го поканих на дипломирането си, защото мама нямаше да се чувства удобно, ако той присъстваше, но той дойде... видях го: с грозен стар костюм, макар никога да не го бях виждал да носи костюм или вратовръзка... сигурно го бе купил на втора ръка от някой магазин на Армията на спасението, защото... защото той наистина искаше аз да завърша колеж, но не желаше да ме притеснява... — Очите на Мийчъм също се бяха овлажнили. Жената бе спряла изобщо да пише, гледаше ме съсредоточено и преглъщаше сълзите си. Бях в стихията си. Мийчъм бе поискал най-доброто от мен и сега го получаваше: — Когато постъпих тук, в „Уайът“, изобщо не очаквах да срещна татко, и то като хамалин на шибаната рампа. Беше върхът на случайността. Мама вече бе починала и ето на, изведнъж съдбата ме събра с баща ми, този прекрасен, удивителен човек, който никога не бе поискал нищо от мен, никога не бе казал, че има нужда от нещо, който бе претрил ръцете си до кокал, за да издържа проклетия си неблагоприятен син, така и не пожелал да го вижда. Наистина, каква игра на съдбата! А когато научи ужасната новина за рака и започна да говори, че иска да свърши

със себе си, защото, нали разбирате... — Жената извади книжна кърпичка и си издуха носа. Гледаше с гняв Арнолд Мийчъм. Мийчъм примигна объркано. Останалото разказах шепнешком, понеже гласът ми изневеряваше: — Трябваше да му покажа какво е бил за мен... за нас. Исках веднъж аз да изпълня желанието му. Казах му... излъгах го, че съм спечелил трифекта^[2] на хиподрума, защото не исках да се безпокои за нищо. Вижте... знам, че постъпих лошо, че така не е редно да се прави. Сгреших в десетки отношения, не искам да се преструвам, че не е така. Но може би в едно малко нещо бях прав.

Жената посегна за нова салфетка и погледна Мийчъм, сякаш беше най-големият изверг на света. Мийчъм бе свел поглед, целият почервенял и неспособен да ме погледне в очите. В този момент в стаята се разнесе бавно, силно ръкопляскане.

Беше Николас Уайът, основател и главен изпълнителен директор на „Уайът Телекомуникайшънс“. Без да спира да ръкопляска, той се приближи до нас широко усмихнат.

— Брилянтно изпълнение — одобрително каза той. — Направо гениално.

Вдигнах поглед към него изненадан и с горчивина поклатих глава. Уайът бе двуметров мъж с телосложение на борец. Със скъсяването на дистанцията ставаше все по-голям и по-голям и когато спря на две крачки от мен, вече изглеждаше направо огромен. Уайът бе известен с вкуса си към елегантното облекло и верен на себе си, бе облечен в сив костюм на деликатно райе от колекцията на Армани. И не просто изглеждаше могъщ, а си бе такъв.

— Господин Касиди, нека ви задам един въпрос. — Не знаех какво да кажа, затова станах и протегнах ръка. Уайът не я стисна. — Как е първото име на Джонеси?

Поколебах се миг по-дълго, отколкото трябваше.

— Ал — казах накрая.

— Ал? Ал от какво?

— Ал... от Алън. Албърт... По дяволите!

Мийчъм ме гледаше с гняв.

— Подробности, Касиди — въздъхна Уайът. — Те винаги са готови да те провалят. Но трябва да призная, че ти ме разчувства... наистина успя. Онова изречение за костюма от Армията на спасението

ме хвана точно тук. — И той потупа гърдния си кош с юмрук. — Изключително.

Усмигнах се смутено, защото наистина се чувствах пълен глупак.

— Човекът ви поиска от мен да се постарая.

Уайът се усмигна.

— Касиди, ти си невероятно надарен младеж. Истинска Шехеразада. Мисля, че трябва да си поговорим.

[1] От „хакер“: човек, който използва слабости („дупки“) в операционната система на сървърите, за да получи неоторизиран достъп до съхраняваната на тях информация (и на свързаните в мрежата компютри). — Б.пр. ↑

[2] Вид залог при конни състезания, при който залагащият познава спечелилите първо, второ и трето място в правилния им ред на финиширане. — Б.пр. ↑

4.

Николас Уайът бе човек, който внушаваше страх. Не се бях срещал с него преди, не се бяхме запознавали, но го бях виждал по телевизията, по Си Ен Би Си, и на корпоративния уебсайт, откъдето можеха да се изтеглят видеообръщенията му към личния състав. Само няколко пъти за трите си години работа в основаната от него компания го бях зървал отдалече, на живо. Отблизо изглеждаше още по-страйкащ. Имаше плътен слънчев загар, лъскава катраненочерна коса, намазана с гел и вчесана право назад. Зъбите му бяха идеално равни и порцеланово бели.

Беше на петдесет и шест, които никой не би му дал — не че мога да дефинирам как трябва да изглежда един мъж на петдесет и шест. Във всеки случай определено не приличаше на баща ми, когато бе на петдесет и шест — шкембест оплешивяващ старец в така наречения „връх на силите си“. Тук, изглежда, ставаше дума за други петдесет и шест.

Нямах идея защо е тук. С какво можеше главният изпълнителен директор на компанията да ме заплаши повече от Мийчъм? Смърт чрез набождане с хиляда кламера? Да бъда изяден от глиган?

Не мога да отрека, че за един кратък миг си представих как си пляскаме ръцете и той ме поздравява за доброто изпълнение, и признава, че изобретателността ми му е допаднала. Но този мъничък, кратковременен блян се изпари в мига, в който се материализира в нещастния ми мозък. Николас Уайът не беше баскетболна звезда. Беше си отмъстителен кучи син.

Бях чувал най-различни истории за него и бях стигнал до извода, че всеки с всичкия си трябва да положи максимални усилия, за да го избягва. Държиш си главата наведена, не го гледаш в очите, правиш каквото е по силите ти да не привличаш вниманието му. Беше известен с пристъпите си на ярост, с гневните си избухвания и способността да крещи продължително с пълен глас. Знаеха се случаи, когато бе уволнявал хора на мига, бе извиквал охраната да опразни бюрата им и да ги изведе от сградата. На мениджърските оперативки имаше навика

да си избира жертва, с която да се гаври. В общуването с него имаше две неписани правила: не отиваш при него с лоши новини и не губиш нито секунда от скъпоценното му време. Ако те сполетеше нещастие то да направиш пред него презентация с Power Point^[1], репетираш и репетираш, докато не отработиш и най-малката подробност, защото ако се запънеш в нещо по време на изложението си, той ще те прекъсне с гневен рев: „Не мога да повярвам на това!“.

Хората казваха, че бил омекнал значително спрямо онова, което бил на младини, но аз недоумявах от какво. Не знаеше смисъла на думата „загуба“, занимаваше се с вдигане на тежести и триатлон. Момчета, които тренираха в салона на компанията, твърдяха, че не пропускаш възможността да предизвика всеки сериозно гледащ на себе си атлет в състезание по набиране на висилка. Никой не го бил виждал да губи, а когато другият се отказвал, той подигравателно питал: „Да продължавам ли още?“. Казваха, че имал тялото на Арнолд Шварценегер и приличал на кафяв кондом, напълнен с орехи.

Не само бе луд на тема побеждаване, но победата за него не бе сладка, ако не унижеше по някакъв начин загубилия. Веднъж на коледно парти на компанията написал името на основния си конкурент „Трайон Системс“ на винена бутилка и я разбил в стената сред окуражителни пиянски възгласи и освирквания.

В компанията цареше атмосфера на високо съдържание на тестостерон. Подбраните от него мениджъри му подражаваха и също се обличаха в костюми за по седем хиляди долара на Армани, Прада, Бриони, Китън и други моделиери, имената, на които даже не бях чувал. И понасяха всичките му изстъпления, понеже възнагражденията им бяха отвратително високи. За него се разказваше една шега, която всички чуваха от първия си ден на работа: „Каква е разликата между Бог и Николас Уайът? Бог не мисли, че е Николас Уайът“.

Ник Уайът спеше три часа на денонощие, на закуска и обяд не хапваше нищо, освен „Пауър Барс“, представляваше ядрен реактор на нервна енергия и се потеше обилно. Наричаха го Унищожителя. Управляваше чрез терор и никога не забравяше пренебрежението. Когато някаква голяма хайтек компания уволнила негов бивш приятел от поста му на управител, той му изпратил венец от черни рози — секретарките му винаги знаеха къде да намерят такива. Девизът, с който бе станал известен, фразата, която споменаваха толкова често,

че трябваше да бъде изгравирана в гранита над входа на компанията или увековечена в скрийнсейвър, бе: „Разбира се, че съм параноик. Искам всички работещи за мен да са параноици. Успехът предполага параноя“.

Последвах Уайът по коридора от отдел „Корпоративна сигурност“ към кабинета му и трябваше да положа усилия да не изостана, понеже той бе привърженик на енергичното ходене. Трябваше едва ли не да подтичвам. Следваше ме Мийчъм — размахваше една черна кожена папка като полицейска палка. Когато приближихме крилото на управителите, стените от измазани станаха покрити с махагонова ламперия, а мокетът стана мек и дебел. Най-сетне влязохме в кабинета му — неговото леговище.

Двете му секретарки вдигнаха глави като по сигнал и ни озариха с усмивките си. Едната беше блондинка, другата — брюнетка. „Линда, Ивет“, каза той, сякаш слагаше табелки под портретите им. Изобщо не бях изненадан да установя, че и двете са красиви като манекенки — всичко тук бе максимално изискано, в това число стените, мокетът и мебелировката. Питах се дали в длъжностните им характеристики се включени и не секретарски задължения, от рода на „духане“ например. Защото имаше и такъв слух.

Офисът на Уайът бе просто необятен. Тук можеше да се помести цяло босненско село. Две от стените бяха изцяло стъклени — от пода до тавана — и гледката към града бе невероятна. Другите стени бяха скрити под ламперия от скъпо дърво, върху която бяха окачени най-различни неща в рамки, предимно корици от списания с неговия образ: „Форчън“, „Форбс“, „Бизнес Уийк“. Гледах ококорен, докато профучавах на бегом покрай тях. Негова снимка с някакви други хора в компанията на покойната принцеса Даяна. Снимка с Джордж Буш.

Той ме поведе към „къта за разговори“ — група артистично подредени кожени кресла и диван, оставящи впечатлението, че са били собственост на Музея на съвременното изкуство, и седна в края на дългия диван.

Главата ми се въртеше. Бях объркан, намирах се в друг свят. Не можех да си представя защо се намирам тук, в офиса на Николас Уайът. Той да не би да беше от онези лоши момчета, които обичат да

късат едно по едно с пинсета крачетата на насекоми и после да ги изгарят с лупа?

— Измислицата, която пусна, бе доста сложна — каза той. — Много впечатляващо. — Усмихнах се и скромно наведох глава. Отричането бе напълно безпредметно. „Благодаря ти, Боже“, помислих си. Нещата май отиваха към плесване на ръце в баскетболен стил. — Само че никой не може да ме ритне в топките и да се отървава, без нищо да му се случи — предполагам вече си научил това. И като казвам никой, имам предвид абсолютно никой шибаняк. — Беше извадил пинсетите и лупата. — Да видим как стоят нещата при теб: от три години си началник в производството и за цялото това време не си получил нито повишение на заплатата, нито издигане в длъжност, защото се преструваш, че работиш, и минаваш по допирателната. Май не си много амбициозен, а? — Говореше бързо, което ме изнервяше допълнително.

Отново се усмигнах.

— Май не съм. Може да се каже, че имам други проблеми.

— Например? — Поколебах се. Нямах изплъзване. Свих рамене. — Всеки, ако не е пълен боклук, има своята страст. Работата ти явно не е твоята страст, така че коя е тогава?

Рядко ми се случва да изгубя дар слово, но този път не ми хрумваше нищо умно. Мийчъм също ме наблюдаваше с гадна, садистична усмивчица. Сетих се, че познавам момчета сред колегите в моята бизнес група, които вечно мечтаят за трийсетсекунден разговор с Уайът в асансьора, при представянето на нов продукт или където и да било. Дори си бяха подготвили „асансьорната реплика“. А аз си седях в офиса на шефа и мълчах като манекен на витрина.

— Да не си актьор или нещо подобно в свободното си време? — Поклатих глава. — Няма значение, добър си, да знаеш. Истински Марлон Брандо. Може и да не струваш да предлагаш рутери на клиенти, но си на олимпийско ниво в дрънкането на врели-некипели.

— Ако това е комплимент, благодаря.

— Чух, че си можел много добре да ме имитираш. Истина ли е? Я да видим. — Почервнях и поклатих отрицателно глава. — Както и да е, важното е, че си се опитал да ме обереш, и доколкото виждам, си въобразяваш, че има шанс да ти се размине.

Погледнах го ужасен.

— Не, сър, изобщо не си мисля, че може да ми се размине.

— Спести ми приказките. Нямам нужда от още една демонстрация. Веднъж ми стига. — Той щракна с пръсти, вдигна ръка като статуя на римски император и Мийчъм му подаде папката. Уайът я прегледа набързо. — Оценките ти на теста за установяване на способностите са сред най-високите. Завършил си инженерство в колежа... какво по-точно?

— Електро.

— Като малък си мечтал да станеш инженер?

— Баща ми искаше да завърша нещо, с което да си намеря истинска работа. Всъщност аз самият винаги съм мечтал да бъда соло китарист на „Пърл Джем“.

— Добър ли си?

— Не — признах си.

Той се поусмихна.

— Изкарал си колежа за пет години. Какво се е случило?

— Изключиха ме за една година.

— Оценявам откровеността ти. Поне не опитваш да ми пробуташ онзи номер с „първата година в чужбина“. Какво стана?

— Опитах една тъпа лудория. Оценките през семестъра ми бяха ниски, така че проникнах в компютърната система на колежа и ги промених. Моите и на съквартиранта ми.

— Значи все пак стигнахме до стар номер. — Той погледна часовника си, хвърли поглед на Мийчъм, после на мен. — Имам идея какво да правя с теб, Адам. — Никак не ми хареса начинът, по който изрече малкото ми име, побиха ме тръпки. — Много добра идея. Всъщност става дума за изключително щедро предложение.

— Благодаря ви, сър. — Нямах представа за какво говори, но знаех, че предложението няма да е добро, да не говорим за щедро.

— Сега ще ти кажа нещо, което ще отричам, че някога съм изрекъл. Всъщност няма просто да го отричам, а ако някога го повториш, ще те съдя за клевета, ясно ли е? И просто ще те смажа. — Каквото и да имаше предвид, знаех, че разполага с ресурсите да го направи. Беше милиардер, може би третият или четвърти по богатство в Америка, но преди цената на акциите да се срина бе на второ място. Несъмнено искаше да е най-богатият — държеше Бил Гейтс на прицел, — но това едва ли щеше да се случи.

Сърцето ми заби.

— Ясно.

— Наясно ли си със ситуацията, в която се намираш? Зад врата номер едно те чакат със сигурност поне двацет шибани — в буквалния смисъл на думата! — години в затвора. Значи или отваряш вратата, или избираш онова, което е зад завесата. Искаш ли сега да си поиграем на „да сключим сделка“?

— Ами... добре. — Преглътнах.

— Тогава нека ти кажа какво има зад завесата, Адам. Става дума за много хубаво бъдеще за умен инженер като теб, като единственото условие е да играеш по правилата. Моите правила. — Лицето ми гореше. — Ще работиш по един мой специален проект. — Кимнах. — Искам да отидеш на работа в „Трайон“.

— В... „Трайон Системс“? — Не разбирах.

— В маркетинга на новите продукти. Имат една-две незаети позиции в стратегически места на компанията.

— Те никога няма да ме вземат.

— Прав си, теб никога не биха те наели. Не и мързелив пройдоха като теб. Но когато става дума за суперзвезда на „Уайът“, млад гений, комуто предстои да избухне като свръхнова — такъв ще наемат за наносекунда!

— Не разбирам.

— Умник като теб да не разбира? Значи току-що си загубил няколко точки от коефициента си на интелигентност. Хайде, глупи! „Лусид“... не беше ли това твоето творение?

Той говореше за водещия продукт на „Уайът Телеком“ — обединяващият всичко PDA^[2], нещо от рода на Палм Пайлот^[3] на стероиди. Невероятна играчка. Нямах нищо общо с нея. Дори не притежавах такъв.

— Те никога няма да повярват — предупредих го.

— Чуй ме, Адам. Аз вземам най-важните бизнес решения по интуиция и моята интуиция ми казва, че ти имаш куража, смелостта и таланта да го направиш. Въпросът е играеш ли, или не?

— И ще искате да ви докладвам, разбира се?

Стоманеният му поглед се впи в мен.

— Повече от това. Ще искам от теб да търсиш и намираш информация.

— Значи да бъда нещо като шпионин. Къртица или как беше там?

Той разпери ръце; питаше ме без думи: „Ти слабоумен ли си?“.

— Наречи го както искаш. В „Трайон“ има ценна информация, представляваща интелектуална собственост, до която искам да се добера, само че мерките им за сигурност са непробиваеми. Единствено човек вътре в „Трайон“ може да сложи ръка на онова, от което имам нужда, но не какъв да е човек. Трябва ми истински играч. Такъв или се наема, или се купува, или сам почуква на вратата ти. В нашия случай разполагаме с умен, представителен млад мъж, който идва със сериозни препоръки... е, аз смятам, че имаме сериозен шанс за успех.

— И какво ще се случи, ако ме заловят?

— Това няма да се случи? — заяви Уайът.

— И все пак, ако ме заловят?

— Ако вършиш работата си както трябва — обади се Мийчъм, — никога няма да те разкрият. А ако все пак намериш начин да се издъниш и действително те заловят... в такъв случай ние сме тук, за да те защитим.

Нещо ме караше да се съмнявам в това.

— Но те ще се отнесат с разбираемо подозрение.

— Подозрение в какво? — попита ме Уайът. — В нашия бизнес хората непрекъснато скачат от една компания в друга. Големите таланти просто биват откъвани. Все едно че са плод на нисък клон. Спечелил си току-що много пари в „Уайът“ или може би не ти дават онова, което смяташ, че ти се полага, или търсиш работа с повече отговорност, по-добри възможности, по-голямо предизвикателство, повече пари... кое да е от познатите клишета.

— Но те веднага ще разберат що за тип съм.

— Не и ако вършиш работата си както трябва — повтори Уайът думите на Мийчъм. — Ще трябва да се научиш как се прави маркетинг на продукт, ще се наложи да бъдеш шибан гений, ще трябва да работиш много повече, както никога не си опитвал през целия си жалък живот. Ще трябва сериозно да си размърдаш задника. Защото само голям играч ще получи онова, което ми трябва на мен. Опитай в „Трайон“ телефонните си превъплъщения, които си пробвал тук, и или ще те застрелят, или ще те избутат в трета глуха, което ще сложи край на нашия малък експеримент. След което ти остава врата номер едно.

— Но нали всички, които се занимават с новите продукти, трябва да имат диплома по бизнес администрация.

— Няма такова нещо. Годард вярва, че бизнес администрацията е глупост, и това е едно от нещата, по които сме на едно мнение. Самият той няма такава диплома. Смята, че ограничава мисленето. Като говорим за ограничения... — Той отново щракна с пръсти и Мийчъм му подаде нещо, някаква метална кутийка, която ми изглеждаше познато. Кутийка от „Алтоидс“^[4]. Той я отвори. Вътре имаше няколко бели хапчета, които приличаха на аспирин, но не бяха. Наистина ми бяха познати. — Ще трябва да престанеш с този боклук, не знам екстази ли е, или как му казвате иначе. — Държах кутийката на масичката за кафе у дома и не можех да си представя нито как, нито кога бяха успели да се доберат до нея, но бях прекалено замаян, за да се ядосам истински. Той я пусна в малкото черно кожено кошче за боклук до бюрото си. Чу се „туп“. — Същото се отнася и до марихуаната, алкохола и всичко подобно. Ще се наложи да разпериш крила и да полетиш нависоко, приятелю.

Това изглеждаше като най-малкия ми проблем.

— И какво ще стане, ако не ме назначат?

— Врата номер едно. — Той ми се усмихна гадно. — И не вземай на тръгване оттук обувките си за голф.

— Дори ако наистина се постарая?

— Твоята задача е да не допуснеш провал. С квалификацията, с която ще излезеш оттук, и с учител като мен няма да имаш никакво извинение.

— За какви пари говорим все пак?

— Какви пари? Откъде да знам, по дяволите? Повярвай ми, че ще са много повече от парите, които вземаш тук. При всички положения говорим за шест цифри. — Опитах се да не преглътна звучно.

— Плюс заплатата ми тук?

Той обърна твърдото си лице към мен и ме изгледа с мъртъв поглед. В очите му нямаше никакво изражение. Дали не беше на ботокс^[5]?

— Ти май ме вземаш на подбив.

— Не, но поемам огромен риск.

— Какво?! Аз съм онзи, който поема риск. Ти си само една шибана черна кутия, голяма дебела въпросителна.

— Ако наистина мислехте така, нямаше да ме карате да го направя.

Той се обърна към Мийчъм:

— Не мога да повярвам, че този лайнар ми говори така.

Мийчъм на свой ред изглеждаше като глътнал нещо много неприятно.

— Малък нещастнико — започна той, — трябва само да вдигна слушалката и...

Уайът пак вдигна ръка като император.

— Няма нищо, това е добре. Има кураж. Обичам такива. Ако те наемат и ако започнеш работата си окей, ще бозаеш от две вимета. Но издъниш ли се...

— Знам, знам — спрях го, — врата номер едно. Дайте ми време да го обмисля и утре ще ви съобщя решението си.

Долната челюст на Уайът провисна, а погледът му отново се изпразни от съдържание. Той направи пауза и с леден глас ме уведоми:

— До девет сутринта. Това е часът, в който главният прокурор на Съединените щати влиза в кабинета си.

— Бих те посъветвал да не споменаваш нито дума за това пред приятелите си, пред баща ти и пред никого — вметна Мийчъм. — Или сам няма да разбереш какво те е сполетяло.

— Ясно — успокоих ги. — Няма нужда да ме заплашвате.

— О, това не е заплаха — отвърна Уайът. — Това е обещание.

[1] Програма на Майкрософт за презентации (част от т.н. Офис пакет), позволяваща лесно обединяване в един продукт на текст и графика, прилага се при т.н. бизнес презентации, обикновено под формата на слайдшоу. — Б.пр. ↑

[2] PDA (съкращение от Personal Digital Assistant или персонален цифров помощник) — джобен компютър за водене на бележки, график на срещите (т.н. функция „органайзер“), изпращане на факсове, електронна поща и т.н. Може да се свързва по няколко начина към друг компютър (телефонен кабел, безжична връзка). Повечето PDA могат да разпознават ръкописен текст, което дава възможност на потребителя да

въвежда информация с подобно на писалка устройство, вместо примерно чрез клавиатура. — Б.пр. ↑

[3] Джобните компютри се делят най-общо казано, на две категории според операционната им система: Palm и PocketPC. В Palm групата влизат Handspring Treo, Garmin, Palm Zire, Palm Tungsten, Palm Pilot (вече не толкова популярен) (на производители като Palm, Palm One, Palm Computing, Palm Inc.), WorkPad (на IBM). Clié (на Sony) и много други; а в групата работещи под PocketPC — iPaq (на Hewlett Packard), Cassiopeia (на Casio), Axim (на Dell) и др. Важно е да се знае, че съвременните джобни компютри са многофункционални и освен като органайзери (водене на бележки, поддържане график на срещите и приемане/предаване на факсове и електронна поща, свързване към друг компютър с кабел или по безжичен път) вече могат да се използват и като клетъчни телефони, цифрови фотоапарати, приемници на GPS информация (за местоположението върху земната повърхност) и устройства за възпроизвеждане на MP3 (компресирана) музика. — Б.пр. ↑

[4] Марка ментови бонбонки за освежаване на дъха. — Б.пр. ↑

[5] Ботулинов токсин, използван в съвременната козметична медицина първоначално за отстраняване на тикове, а напоследък на бръчки и торбички под очите по пътя на парализиране на инжектирания мускул. — Б.пр. ↑

5.

Не виждах никаква логика в това да се върна на работното си място, така че си тръгнах. Беше много странно да пътувам следобедно време с метрото в компанията на възрастни хора и ученици, майки и деца. Главата ми все още се въртеше, а освен това ми се гадеше.

Апартаментът ми се намира на десетина минути път пеша от спирката на метрото. Денят бе слънчев и нелепо ведър.

Ризата ми още бе влажна и от нея се носеше неприятната миризма на пот. Две млади момичета в широки панталони с презрамки и обилно набодени с обеци и халки теглеха след себе си групичка малки дечица, хванали се за дълго въже. Децата пищяха от удоволствие. Чернокожи хлапетии играеха с измъкнати от джинсите ризи баскетбол на асфалтираната площадка, заградена с мрежа. Плочите по тротоара не бяха равни и едва не се спънах, после усетих гадната хлъзгавина от настъпено кучешко лайно. Идеална символика.

Входът миришеше силно на урина от котка или скитник. Пощата още не бе дошла. Ключовете на ключодържателя ми подрънкваха, докато отключвах трите ключалки на вратата. Старицата от другия апартамент в дъното на коридора откряна вратата, колкото ѝ позволяваше веригата, надникна и я затръшна. Беше прекалено ниска, за да стигне до шпионката. Помахах ѝ приятелски с ръка.

В стаята бе тъмно, макар щорите да бяха вдигнати. Въздухът бе задушен и миришеше на цигари. Апартаментът ми беше на нивото на улицата и нямаше как да оставя през деня прозорците отворени, за да се проветри.

Мебелировката ми бе достойна за съжаление: в едната стая имах диван за спане с висока облегалка, тапициран в зеленикава шарка на шотландско каре с петна от бира. Срещу него се намираше деветнайсетинчов телевизор без дистанционно. В единия ъгъл самотно се мъдреше висока тясна етажерка за книги от nelaкиран чам. Седнах на дивана и във въздуха се вдигна облак прах. Стоманената рамка под възглавницата ми убиваше. Сетих се за черния кожен диван на Николас Уайът и се запитах дали някога е живял в подобна дупка. Говореше се,

че се бил издигнал от нищото, но не ми се вярваше — просто не си го представях да живее в бърлога като тази. Намерих запалката „Бик“ под стъклената масичка за кафе, запалих цигара и погледнах купчината сметки на масата. Вече се бях отказал да разпечатвам пристигащите пликосе. Имах две „Мастър Кард“ и три „Виза“ и във всичките балансите бяха отчайващи, а аз не можех да платя даже минималните задължителни вноски.

Вече бях взел решение, разбира се.

6.

— Изхвърлили са те? — Сет Маркъс, най-добрият ми приятел от гимназията, работеше като барман три ноци в седмицата в „Али Кет“ — заведение за юпита. Денем се подвизаваше като юридически помощник в една правна фирма в центъра на града. Казваше, че имал нужда от добавката към заплатата, но лично аз бях убеден, че го прави, за да продължи да е „готин“ и да не се превърне работещ за фирма конформист — категорията хора, на които двамата с него се присмивахме. — За какво? — Не можех да си спомня какво му бях разказал. Бях ли му споменал за обаждането на Мийчъм, директора по сигурността? Дано не. Защото не можех да му кажа абсолютно нищо за менгемето, в което ме бяха стиснали. — Сигурно онова голямо парти? — Беше много шумно и някакъв тип в далечния край на бара свиркаше остро и пронизително с два пръста. — Онзи пич на мен ли свирка? Да не съм му помяр? — Той подчертано игнорира свиркация. — Поклатих глава. — Тогава значи ти се е разминало? Не мога да повярвам, че успя да ги изработиш. Какво да те почерпя, за да отпразнуваме?

— „Бруклин Браун“?

— Не става — поклати глава той.

— „Нюкасъл“? „Гинес“?

— Какво ще кажеш за наливна? Това, което искаш, тук не са го чували.

— Добре. — Свих рамене.

Наля ми наливна, жълта и пенлива — явно беше новак в тази област. Част от бирата се плисна на одраскания дървен плот на бара. Беше висок, тъмнокос и симпатичен — истински магнит за момичетата, — с комична козя брадичка и обеща. Беше наполовина евреин, но искаше да бъде черен. Пееше и свиреше в една група, „Слидър“, мисля, че я бях чувал един-два пъти — нищо особено, но той говореше много, че щели да „подпишат сделка“. Въртеше десетина далавери едновременно, за да не му се налага да признае, че е „работещ труп“.

Сет бе единственият сред познатите ми, който бе по-голям циник и от мен. Предполагам, точно това бе причината, поради която останахме приятели. Това и фактът, че той не ми опяваше за баща ми, макар навремето да бе играл в гимназиалния отбор по футбол, трениран (и тероризиран) от Франк Касиди. В седми клас двамата попаднахме в една и съща класна стая и веднага се харесахме, може би защото бяхме набелязани от учителя по математика г-н Паскуале като обекти, подходящи за подигравка. В девети клас напуснах общинското училище, за да постъпя в „Бартоломю Браунинг & Найтли“ — скъпо подготвително училище, където баща ми бе нает като треньор по футбол и хоккей и където поради тази причина можех да уча, без да плащаме такса. Близко две години почти не се виждахме със Сет, докато един ден не уволниха баща ми, защото бе счупил две кости в дясната и една в лявата предмишница на едно от децата. Майката на момчето се оказа в настоятелския съвет на „Бартоломю Браунинг“, така че кранчето на безплатното ми обучение секна и се върнах в общинското училище. Не само това, но наеха и татко, така че спрях да играя футбол.

Докато учехме в гимназията, и двамата със Сет работехме в една и съща бензиностанция на „Гълф“, докато на него не му писна от зачестилите обири и не се премести в „Дънкин Донътс“, където работеше нощем. После две лета чистихме прозорци за една компания, която се грижеше за голям брой небостъргачи в центъра. Това продължи до момента, когато преценихме, че да висиш на въжета и да миеш отвън двајсет и седмия етаж звучи по-героично, отколкото е на практика. Беше не само скучно, но и дяволски страшно, а тази комбинация е отвратителна. Много хора гледат на висенето от покрива на небостъргач на петдесет или сто метра височина като на някакъв екстремн спорт, но на мен това ми приличаше на опит за самоубийство в каданс.

Свиркането се ожесточи. Хората гледаха свиркация — бузест оплешивяващ тип в костюм — и някои откровено се кискаха.

— На път съм да си изпусна шибаните нерви — въздъхна Сет.

— Недей — казах аз, но беше прекалено късно, защото той вече бе тръгнал към другия край на бара. Извадих цигара и запалих, докато го наблюдавах как отива при онзи, навежда се през бара и го поглежда страшно с физиономия, сякаш едва се сдържа да не го хване за

реверите. Каза му нещо. Стоящите около свиркация се разсмяха. Хладнокръвен и отпуснат, Сет тръгна обратно. Спря се да размени няколко приказки с две красиви жени — блондинка и брюнетка — и им се усмихна.

— Не мога да повярвам, че още пушиш — отбеляза той. — Не намираш ли, че е адски тъпо, особено след примера на баща ти? — Той извади цигара от моя пакет, запали я, всмукна дълбоко и я остави в пепелника.

— Благодаря ти, че не ми благодариш, че не съм пушил — казах аз. — Интересно ми е какво е твоето извинение.

Сет изпусна дима през ноздрите си.

— Виж, приятел, аз обичам да съм в многозадачен^[1] режим. Освен това в моето семейство няма болни от рак. Ние сме само луди.

— Той не е болен от рак.

— Добре де, емфизема. Както и да го наричат. Как е старецът?

— Добре. — Свих рамене. Не исках да се задълбочавам в тази тема, Сет също.

— Пич, можеш ли да повярваш, че едно от онези мацета си поръча „Космополитен“, а другото... „ледена напитка“. Мамка им!

— Защо, какво има?

— Много е връткаво, а накрая бакшишът ще е четвърт долар. Жените не обичат да дават бакшиши, това вече го научих. Господи, отваряш две будвайзерчета и правиш два долара. „Ледена напитка“! — Той поклати глава. — Божичко!

Сет ме остави за няколко минути и се залови да трака със съдинки, пуснал миксера на максимални обороти. После сервира на момичетата напитките им с една от най-убийствените си усмивки. Бакшишът му едва ли щеше да е и четвърт долар. Двете момичета се обърнаха, за да ме изгледат, и се усмихнаха.

Когато се върна, той ме попита:

— Какво ще правиш после?

— После ли? — Вече приближаваше десет, а аз трябваше да се видя с един от инженерите на „Уайът“ в седем и половина сутринта. Бяха ми организирали два дни обучение при него — той беше от експертите по проекта „Лусид“, — след което следваха нови два дни при един от маркетинговите мениджъри, отговарящ за новите продукти, и редовни сесии с „инструктор по мениджмънт“. Бяха ми

нагласили убийствен график. Строева подготовка за нестроеваци, така го наричах за себе си. Но място за компромиси нямаше и трябваше да забравя отиването на работа в девет или десет. Но не можех да кажа това на Сет, не можех да го споделя с никого.

— Аз свършвам в един — обясни ми той. — Ония двете кучки попитаха дали искам след това да отидем на салса. Казах им, че имам приятел. Те току-що те провериха и се навиха.

— Не става — въздъхнах аз.

— Кво?...

— Трябва да съм на работа много рано. По-точно казано, навреме.

Сет ме изгледа обезпокоено; не вярваше на ушите си.

— Какво става?

— Работата стана дебела. И утре трябва да съм рано. Голям проект.

— Шегуваш се!

— За нещастие не. Ти не трябва ли също да си на работа сутринта?

— Ти да не се превръщаш в един от *тях*?

Усмихнах се.

— Време е да пораснем. Край на детинщините.

Сет ме погледна с отвращение.

— Пич, никога не е късно да имаш щастливо детство.

[1] Термин от изчислителната техника (multitasking — англ.) — означава способност на дадена операционна система да разпределя ресурсите на компютъра (процесорно време, памет и периферни устройства) между повече от една задача (програма) едновременно. — Б.пр. ↑

7.

След десет изтощителни дни на обучение и индоктриниране от инженери и специалисти по маркетинг, имащи отношение към „Лусид“, главата ми бе натъпкана с всякаква безполезна информация. Бяха ми дали малък „офис“ в директорското крило, преди това използван като склад, но не ми се наложи да се задържа в него. Появявах се на работа редовно и не създавах никому никакви проблеми. Не знаех колко дълго ще мога да се преструвам в условията на този режим, преди да превъртя окончателно, но образът със затворническата кушетка в „Марион“ ме държеше мотивиран.

Една сутрин ме извикаха в офис само на две врати от този на Николас Уайът. На месинговата табела на вратата пишеше „Джудит Болтън“. Самият офис бе изцяло в бяло — бял килим, гарнитура в бяла кожа, бяла мраморна плоча вместо писалище, дори бели цветя.

Николас Уайът седеше на белия кожен диван до привлекателна четиридесетгодишна жена, която свойски бърбеше с него, докосваше ръката му и се смееше сърдечно. Медночервена коса, дълги, кръстосани крака, стройно тяло, явно подлагано на сериозни физически изтезания в залата, тъмносин костюм. Сини очи, блестящи устни във формата на сърце, провокиращо извити вежди. Личеше й, че някога е спирала дъха на мъжете, но годините й бяха донесли малко твърдост.

Бях я виждал, най-вече през последната седмица, по правило в компанията на Уайът, когато той идваше набързо да контролира сесиите ми с инженери и специалисти по маркетинг. Тя винаги шепнеше нещо в ухото му и внимателно ме наблюдаваше, но понеже така и не ни запознаха, се чудех коя ли може да е. Без да става от дивана, тя протегна ръка, докато се приближавах — дълги пръсти, червен лак — и ме стисна делово.

— Джудит Болтън.

— Адам Касиди.

— Закъсняхте — отбеляза тя.

— Загубих се — отговорих, за да поразведря атмосферата.

Но тя поклати глава, усмихна се и присви устни.

— Имате проблем с точността. Никога повече не закъснявайте, разбрахме ли се?

Усмихнах се в отговор със същата усмивка, с която дарявах полицаите, когато ме питаха дали имам представа с каква скорост съм се движил. Тази дама беше корава.

— Абсолютно — обещах и седнах на стола срещу нея.

Уайът развеселено наблюдаваше размяната на реплики.

— Джудит е един от моите най-ценни играчи — информира ме той. — Моят „инструктор по мениджмънт“, моят консилиере^[1] и твоят Свенгали^[2]. Бих те посъветвал да слушаш всяка шибана дума, която се отрони от устата ѝ. Аз го правя. — Той стана и се извини. Тя му махна, докато излизаше.

Нека уточня, че едва ли бихте ме познали. Бях се превърнал в нов човек. Край на метрото — вече карах „Ауди А6“, наето от компанията. Смених и гардероба си. Една от секретарките на Уайът — чернокосата, която се оказа бивш фотомодел от Британските Западни Индии — един следобед ме заведе да напазаруваме дрехи в изключително скъп бутик, който смътно помнех, че съм виждал само отвън, откъдето каза, че купувала дрехи за Уайът. Избра няколко костюма, ризи, вратовръзки и обувки и плати за всичко със служебна „АмЕкс“ карта. Дори ми купи три четвърти чорапи. Да уточнявам ли, че не ставаше дума за скапаната конфекция, с която бях свикнал, а неща от колекциите на Армани и Ерменеджилдо Зеня? Нямаше защо да гледам етикетите — качеството си личеше, защото всеки щеше да познае, че са шити на ръка от италиански вдовици, заслушани във Верди.

Наложи се да се простя и с бакенбардите си — „ръкохватките на педераста“, както ги нарече тя. Естествено и с чорлавата си прическа, с която сякаш току-що бях станал от леглото. Бях заведен за ръка в моден салон и излязох оттам като модел на Ралф Лоран, дано не и толкова „обратен“. Чаках с ужас следващата ни среща със Сет, уверен, че ще ме скъса от майтап.

Междувременно ми измислиха „легенда“. Колегите и мениджърите в Производствен отдел/Рутери бяха информирани, че имам ново назначение. Пусна се слухът, че ще ме пращат в Сибир, защото на шефа на моя отдел му било писнало, да се лигавя. Друг слух

твърдеше, че един от старшите вицета на Уайът се възхитил на моя паметна бележка, „харесал сериозността ми“ и се погрижил да ми бъдат възложени нови задачи. Всъщност идеята беше никой да не знае истината. Единственото сигурно нещо за мен бе, че един ден просто бях престанал да ходя на старото си работно място.

Ако някой си направеше труда да прегледа редовно обновяваната организационна схема, поддържана на корпоративния уебсайт, може би щеше да забележи, че новата ми длъжност е „Директор на специалните проекти към кабинета на Управителя“.

Беше създадена необходимата електронна и хартиена документация.

Джудит се обърна към мен и продължи, сякаш Уайът изобщо не го бе имало:

— Ако те наемат в „Трайон“, трябва да отиваш на работното си място четиридесет и пет минути по-рано. При абсолютно никакви обстоятелства не можеш да пиеш на обяд или веднага след работа. Никакви отбивания в кръчми, никакви коктейли, никакви запивания с колеги. Никакви партита или купони. Ако се наложи да посетиш фирмено мероприятие, ще пиеш само сода.

— Караш ме да се чувствам, сякаш съм хроничен алкохолик.

— Да се напиеш, е признак на слабост.

— В такъв случай предполагам, че и пушенето се изключва?

— Неправилно — изненада ме тя. — Това е гаден, отвратителен навик, който е доказателство за липса на самоконтрол, но има и други съображения. Да се навърташ в местата за пушачи е отличен начин на „опрашване“, възможност за контакти с хора от другите отдели и метод за набавяне на полезна разузнавателна информация. Сега да поговорим за твоето ръкостискане. — Тя поклати глава. — Тук направо се провали. За твоё сведение решенията за наемане на работа се правят в първите пет секунди — при ръкостискането. Всеки, който ти каже нещо друго, просто най-безочливо те лъже. Получаваш работата с ръкостискането, а през останалата част от интервюто се бориш да си запазиш. Понеже съм жена, ти се опита да бъдеш нежен с мен. Не го прави. Бъди твърд, стискай силно и задържай...

Усмихнах се палаво и вметнах:

— Последната жена, която ми каза това... — В този момент забелязах, че е замръзнала по средата на недовършеното си изречение.

— Извинявам се.

Тя наведе глава настрани като котенце и се усмихна.

— Благодаря. — Пауза. — И задържай ръкостискането една-две секунди по-дълго от обичайното. Гледай ме в очите и се усмихвай. Излей ми сърцето си. Да опитаме пак. — Станах и отново стиснах ръката на Джудит Болтън. — По-добре — окуражи ме тя. — Ти си много естествен. Хората, с които се срещаш, си мислят: „Има нещо в този младеж, което ми харесва, но не мога да определя какво е“. Имаш добра челюст. — Тя се вгледа в мен. — Чупил ли си си носа? — Кимнах. — Нека се досетя... играл си футбол.

— Всъщност хоккей.

— Хубаво. Атлет ли си, Адам?

— Бях. — Седнах отново.

Тя се наклони към мен, подпряла брадичка с ръка, и внимателно ме огледа.

— Забелязах го. Личи ти в походката, излъчва го позата ти. Харесва ми. Но не синхронизираш.

— Моля?

— Трябва да синхронизираш. Огледално. Аз се накланям към теб, накланяш се и ти. Отдръпвам се, правиш същото. Кръстосвам крака, кръстосваш твоите. Наблюдавай наклона на главата ми и ме имитирай. Дори синхронизирай дишането си с моето. Но го прави деликатно, никаква показност. Това е начинът за контакт с човек на подсъзнателно ниво, това е пътят да ги накараш да им е приятно в твоята компания. Хората харесват хора, които са като тях самите. Ясно ли е? — Усмихнах се обезоръжаващо или поне по начин, който ми се струваше, че би трябвало да обезоръжава. — И още нещо... — Тя се наведе по-близо до мен, толкова близко, че лицето ѝ бе само на няколко сантиметра от моето. — Слагаш си прекалено много афтършейв. — Лицето ми пламна от притеснение. — Нека се досетя: „Дракар Ноар“. — Тя не изчака да потвърдя, защото знаеше, че е познала. — Любимият избор на всеки жребец гимназист. Ароматът, от който коленете на момичетата омекват.

По-късно научих коя е Джудит Болтън. Беше старши вицепрезидент, дошъл преди няколко години като консултант на Николас Уайът от много реномираната консултантска къща „Маккинси & Къмпани“, за да го съветва по деликатни кадрови въпроси,

разрешаване на конфликти сред най-висшия ешелон на управителния състав, анализ на психологическите аспекти на важните сделки, преговори и изкупуване на компании на борсата. Имаше докторска степен по поведенческа психология, така че я наричаха доктор Болтън. Но независимо дали я наричаха „инструктор по мениджмънт“, или „експерт стратег по лидерство“, тя беше нещо от рода на частен треньор на Уайът. Съветваше го кой от служителите му показва качества за мениджър и в кого те отсъстват, кой трябва да бъде уволнен, кой заговорничи зад гърба му. Имаше рентгеново око за нелоялност. Не се съмнявах, че я бе „откупил“ от „Маккинси“ срещу баснословна заплата. Имаше достатъчно власт и се чувстваше достатъчно сигурна, за да изказва несъгласието си в лицето му и да му казва неща, които не би приел от никой друг.

— Сега, първата ни задача е да се научим да се държим на интервю при кандидатстване за работа — съобщи ми тя.

— Вече съм назначен тук — измънках.

— Целта, която преследваме, е много по-висока, Адам — усмихнато ми напомни тя. — След като си гений, трябва да се държиш на интервюто като такъв, за да накараш някой в „Трайон“ да направи всичко възможно, за да те „открадне“ от нас. Харесва ли ти да работиш в „Уайът“?

Погледнах я; чувствах се глупаво.

— Ами... нали се опитвам да се махна оттук?

Тя извъртя очи към тавана и въздъхна дълбоко.

— Не, трябва да се държиш позитивно. — Наведе глава настрани и заговори, подражавайки на гласа ми по удивителен начин: — Обожавам работата си! Тя е абсолютно вдъхновяваща! Колегите ми са страхотни! — Имитацията бе толкова съвършена, че се почувствах не на себе си — сякаш чувах гласа си на телефонния секретар.

— Защо тогава съм отишъл на интервю в „Трайон“?

— Търсене на по-добри възможности, Адам. Няма нищо лошо с работата ти за „Уайът“. Ти не си недоволен. Ти просто се опитваш да предприемеш следващата логична стъпка в кариерата си и в „Трайон“ има повече и по-добри възможности да направиш по-големи и по-хубави неща. Коя е най-голямата ти слабост, Адам?

Помислих за секунда.

— Всъщност нищо. Никога не си признавам слабостите.

Тя направи недоволна гримаса.

— О, за бога! Те ще си помислят, че или се самозаблуждаваш, или си глупак.

— Това е въпрос уловка.

— Разбира се, че е въпрос уловка. Интервюто за работа е като минно поле, приятелю. Трябва да си признаеш някаква слабост, но никога не бива да казваш нещо унизяващо достойнството ти. Така че признаваш си, че си прекалено верен съпруг или прекалено обичаш баща. — Отново номерът с моя глас: — Понякога допускам да свикна толкова много с дадена приложна програма, че пропускам да изследвам други възможности. Или: понякога, когато дреболиите ми пречат, невинаги споделям това, защото вярвам, че повечето неща имат тенденция да се оправят сами. С други думи, не се оплакваш достатъчно! Или да речем това: имам склонност да се заравям в проектите и понякога оставам след работа прекалено дълго, защото обожавам да правя това, обожавам да изпипвам нещата. Може би влагам повече труд в нещата, отколкото се налага. Схващаш ли? Те буквално ще се разтопят, Адам.

Кимнах усмихнато. Господи, в какво се бях забъркал?

— Коя е най-голямата грешка, която си допускал на работа?

— Очевидно трябва да призная нещо? — неспокойно казах аз.

— Бързо се учиш — сухо отбеляза тя.

— Може би съм поел прекалено голямо натоварване веднъж и съм...

— ... си се издънил? Значи не знаеш дълбочините на собствената си некомпетентност? Не мисля така. Ще кажеш: „О, нищо съществено. Веднъж работих върху голям отчет за моя шеф, забравих да архивирам документа и компютърът ми заби. Загубих цялата информация. Наложих се да остана до три сутринта и да пренапиша всичко отначало. Божичко, какъв суров урок за мен — винаги архивирай!“. Нали разбираш? Най-голямата грешка, която си направил, не е била по твоя вина, а освен това си успял да възстановиш всичко.

— Разбрах. — Яката на ризата ми бе започнала да ме стяга и исках най-сетне да се махна оттук.

— Ти имаш природни дарби, Адам — каза ми тя. — Ще се справиш прекрасно.

[1] Consigliere (ит.) — съветник на бос в организираната престъпност. — Б.пр. ↑

[2] Герой от романа на Джордж дю Морис „Трилби“; в преносен смисъл: човек, който с престъпни намерения упражнява хипнотичен контрол върху друго лице. — Б.пр. ↑

8.

Вечерта преди първото ми интервю в „Трайон“ отидох да видя баща ми. Ходех поне веднъж седмично, понякога по-често, ако се обадеше и ме повикаше. А той се обаждаше често, защото се чувстваше самотен (мама бе починала преди шест години) и отчасти защото бе параноичен вследствие стероидите, които вземаше, и поради тази причина бе убеден, че санитарите, които идваха, се опитват да го убият. Така че обажданията му не никога бяха приятелски и с настроение, а още по-малко с идеята да побъбри с някого — бяха си оплаквания, тиради и обвинения. Някои от болкоуспокояващите ми ги няма, мрънкаше той, и никой не можеше да го разубеди, че Карин, едната сестра — систематично не му ги краде. Кислородът, доставян от фирмата за кислород, бил скапан. Сестра Ронда пък вечно се спъвала в маркуча за подаване на кислород и така измъквала малките тръбички — казваха им канюли — от носа му с такава сила, че едва не му откъсвала ушите.

Да кажа, че беше проблем да задържа хората, които да го обслужват, би било комично със съдържаността си твърдение. Рядко, много рядко някой го издържаше по-дълго от няколко седмици. Франсис Х. Касиди беше раздражителен човек, беше си такъв, откакто го помнех, и се вкисваше все повече с напредване на възрастта и болестта. Беше пушил по две кутии цигари на ден, кашляше до задавяне и открай време бе страдал от бронхит. Така че не бе никаква изненада, когато му откриха емфизема. Какво друго можеше да очаква? Та той от години не можеше да загаси свещите върху тортата на рождения си ден. Сега емфиземата му бе стигнала така наречената крайна фаза, което означаваше, че ще умре след някоя друга седмица или месец, или примерно след десет години. Никой не можеше да каже със сигурност.

За нещастие, като единствен негов потомък, на мен се бе паднало да организирам грижите за него. Той продължаваше да живее в приземния апартамент на триетажната сграда, в която бях израсъл, и не бе променил абсолютно нищо от деня, в която мама бе починала:

все същият пшеничено златист хладилник, който никога не бе работил както трябва, изгърбушената в единия край кушетка, пожълтелите от времето дантелени пердета на прозорците. Не беше съумял да спести нищо, пенсията му бе жалка, така че не бе в състояние да покрива почти нищо от медицинските си разноски. Това означаваше, че част от заплатата ми отиваше за неговия наем, за заплата на идващите у дома да се грижат за здравето му хора и за какво ли още не. Не очаквах никаква благодарност, което беше добре, защото и не получавах такава. Човек като него не би ме помолил за пари веднъж на милион години. И двамата се преструвахме, че живее благодарение на приходите от тръстов фонд или нещо подобно.

Когато пристигнах, той седеше в любимото си кресло пред огромния телевизор — основното му занимание — и с тръбички в носа (вече бе преминал на денонощно хранене с кислород) гледаше представянето на някакъв продукт по кабела.

— Здравсти, татко.

Той не вдигна поглед близо минута — беше така погълнат от обявата, сякаш наблюдаваше епизода под душа от „Психо“. Беше отслабнал, макар все още да имаше широк гръден кош. Подстриганата му в ниска прическа коса бе чисто бяла. Когато най-сетне ме погледна, първите му думи бяха:

— Кучката се отказва, разбра ли?

Въпросната „кучка“ беше последната му сестра, мършава петдесетгодишна ирландка във вечно кисело настроение и с боядисана огненочервена коса. Сякаш повикана, тя влезе в дневната леко накуцвайки — имаше си някакъв проблем в тазобедрената става, — понесла пластмасов леген за пране, пълен с грижливо сгънати бели тениски и боксерки, основния гардероб на баща ми. Единствената изненада относно отказването ѝ бе, че се бе задържала толкова дълго. Баща ми имаше на масичката до креслото си безжичен звънец, купен в „Радио Шак“, който използваше, за да я извика, а това означаваше непрекъснато. Или кислородът му прекъсваше, или тръбичките в носа му се разместваха, или трябваше да отиде в банята, за да се изпикае. От време на време, но не много често, тя го извеждаше на „разходка“ с моторизираната му инвалидна количка и го придружаваше в пазарния комплекс, където той мърмореше, че човек не можело да се размине от „пънкове“, и я оскърбяваше допълнително. Основното му обвинение

беше, че му крадяла обезболяващите. Дори само това непрестанно натякване може да влуди всеки нормален човек, но Морийн, изглежда, бе замесена от по-друго тесто.

— Защо не му кажеш как ме нарече? — попита го тя и остави легена на кушетката.

— О, за бога — каза той. Говореше с къси изречения и не довършваше думите поради недостига на въздух в дробовете му. — А ти защо слагаш антифриз в кафето ми? Да не мислиш, че не мога да го усетя? Ако не знаеш, на това му казват геронтоцид. Сиви убийства.

— Ако исках да те убия, щях да използвам нещо по-силно от антифриз — срязва го тя. Макар да бе дошла в страната преди повече от двайсет години, ирландският ѝ акцент продължаваше да е подчертан. Той винаги твърдеше, че грижещите се за него искат да го убият. Всъщност дори да искаха, би ли ги обвинил някой? — Нарече ме... каза дума, която дори не мога да изрека.

— Боже мили господи, нарекох я „путка“. Това е много вежливо обръщение към такава като нея. Тя ме нападна. Седя си аз тук вързан за шибаните тръбички в носа, а тая кучка дойде и ме напляска.

— Само издърпах цигарата от ръцете му — съобщи Морийн. — Опитваше се да пуши скришом, докато се занимавах долу с прането. Сякаш не вони из цялата къща. — Тя ме погледна. Едното от очите ѝ гледаше встрани. — Забранено му е да пуши! Дори не знам къде крие цигарите... защото той ги крие някъде, знам аз! — Баща ми се усмихна тържествуващо, но не каза нищо. — Както и да е, на мен вече не ми пука — горчиво заяви тя. — Това е последният ми ден. Повече не издържам.

Платената публика в студиото ахна и заръкопляска възторжено.

— Сякаш ще забележа, че те няма — обади се баща ми. — Че тя нищо не прави. Я виж колко прах има. Какво, по дяволите, прави тази кучка?

Морийн вдигна легена.

— Трябваше да си тръгна още преди месец. А истината е, че изобщо не трябваше да се съгласявам да идвам тук. — И излезе от стаята със странното си накуцване.

— А аз пък трябваше да я уволня в секундата, в която я зърнах — изръмжа той. — От пръв поглед е ясно, че е от сивите убийци. — И той пое въздух през свитите си устни, сякаш дишаше през сламка.

Не знаех какво да правя. Човекът пред мен не можеше да бъде оставен без надзор — та той не можеше да се добере до банята без чужда помощ. А отказваше да отиде в старчески дом; заявяваше, че по-скоро щял да се самоубие.

Сложих ръка върху лявата му ръка — същата, върху показалеца, на която бе надянат датчикът на свързаното към един голям червен цифров индикатор устройство, наричано, мисля, пулсо-оксиметър. Мониторът показваше 88%. Казах успокоително:

— Ще намерим някой, татко, не се вълнувай.

Той вдигна ръката си и избута моята.

— Ще ми обясниш ли що за сестра беше тази? — Беше искрено възмутен. — Нея нищо не я интересува. — Той задавено се закашля и започна да храчи в свитата на топка носна кърпичка, която извади някъде изпод стола. — Не мога да разбера защо, по дяволите, не се върнеш да живееш тук. И защо изобщо се изнесе? Поне да имаше сваятна работа.

Поклатих глава и спокойно обясних:

— Не мога, татко. Още не съм изплатил студентския си заем. — Не исках да споменавам, че някой трябваше да печели достатъчно, за да плащаме на хората, които умираха от желание да се махнат оттук.

— Този колеж беше безсмислен — не спираше да мърмори той. — Толкова пари... за нищо. Шляхте се с приятелите ти насам-натам, а на мен ми струваше по двайсет хиляди долара на година, за да можеш един ден да се изнесеш. Какво ти пречеше да останеш? — Усмихнах се, за да му покажа, че не ме е обидил. Не знаех дали стероидите — той вземаше преднизон, за да бъдат отворени дихателните му пътища — го правеха такъв непоносим задник, или това бе резултат от благия му характер. — Майка ти, дано почива в мир, те развали. Направи те голям дебел женчо. — Той гневно вдъхна повече кислород. — Само си прахосваш живота. Кога, по дяволите, ще си намериш най-сетне сваятна работа? — Баща ми беше много опитен, когато трябваше да вбеси някого. Усетих да ме облива вълна на раздразнение от най-чиста проба. Овладях се, защото знаех, че ако човек взема такъв като него на сериозно, просто ще откачи. Баща ми имаше темперамента на куче от автомобилно гробище. Винаги бях възприемал гнева му като форма на бяс — не подлежеше на контрол и вината не бе в него. Този човек никога не бе съумявал да овладее темперамента си. Когато бях хлапе,

достатъчно малък, за да не мога да се защитя, той свалеше колана си по най-незначителен повод, при най-дребната провокация, и ме скапваше от бой. А когато приключеше, не пропускаше да измърмори: „Видя ли какво ме накара да направя?“.

— Работя по въпроса — казах аз.

— Само че ония усещат такива като теб от разстояние, нали се сещаш?

— Кои „ония“?

— Компаниите. Никой не иска неудачници. Всички искат хора, умеещи да побеждават. Донеси ми една кола.

Това му беше „мантрата“ — че съм неудачник, обречен да губи, че единственото нещо, което има някакво значение, е да се побеждава, че да пресечеш финала втори означава да загубиш. Имаше време, когато подобни приказки наистина ме ядосваха. Но вече бях свикнал с тях и се бях научил да ги пропускам покрай ушите си.

Отидох в кухнята, замислен какво ще правим сега. Той имаше нужда от денонощни грижи, това бе повече от ясно. Но никоя от агенциите повече не искаше да има нещо общо с него. В началото разполагахме с професионални болнични медсестри — идваха в свободното си от смяна време, за да припечелят нещо допълнително. Когато сдъвка всичките от тази категория, успяхме да намерим цяла поредица от не толкова висококвалифицирани хора, изкарали двуседмични курсове, за да получат сертификати, даващи им право да бъдат наемани да гледат болни хора. След като изчерпахме и тази група, прибягнахме до онези, които се отзоваваха на обяви във вестниците.

Морийн бе подредила пшенично златистия стар „Кенмор“ по такъв начин, че можех да го сбъркам с хладилник в правителствена медицинска лаборатория. Кутиите кока-кола стояха подредени една зад друга в редички в телената кошница, поставена на свой ред на такава височина, че човек да не се навежда за тях. Дори чашите в шкафа, обикновено мътни и покрити с петна, сега блестяха от чистота. Напълних две от тях с лед и налях по една кола. Може би трябваше да седна заедно с Морийн, да поговоря с нея, да ѝ се извиня от името на баща ми, да я помоля коленопреклонно и да я подкупя, ако се наложи. Да поискам от нея да остане поне дока то не ѝ намеря замяна. Може би можех да апелирам към чувството ѝ за отговорност пред старите,

макар да съзнавах, че то е доста ерозирано от злъчта на баща ми. Истината бе, че се чувствах натикан в ъгъла. Издънех ли се на интервюто утре, щях да разполагам с време колкото си искам, но щях да гледам света от другата страна на решетките някъде в Илинойс. Кое то не биваше да се допуска.

Върнах се с чашите. Ледените кубчета подрънкваха, докато ходех. Скапаната реклама още не бе свършила. Колко време продължават тези неща, за бога? И кой изобщо ги гледаше? Освен баща ми, разбира се.

— Татко, не се притеснявай за нищо — казах аз, но той не помръдна.

Изправих се над него, за да проверя дали диша. Дишаше. Беше забил брадичка в гърдите си и главата му бе отпусната под необичаен ъгъл. Кислородът в тръбичките тихо свистеше. Някъде в мазето Морийн тракаше с разни вещи и вероятно обмисляше хаплива реплика за сбогом. Оставих чашите с колата на масичката, вече отрупана с лекарства и всевъзможни дистанционни.

После се наведох и целунах обсипаното със старчески петна червено лице на баща ми.

— Все ще намерим някой — тихо му обещах.

9.

Централата на „Трайон Системс“ приличаше на облицован в хром Пентагон. Всяка от петте ѝ стени представляваше седеметажно „крило“. Беше проектирана от някакъв известен архитект. Под земята имаше голям паркинг, натъпкан с беемвета, рейндж роувъри, фолксвагени и всичко, което въображението може да измисли, но поне, доколкото можах да видя, нямаше запазени места.

Дадох името си на „посланика към фойето“ за В крило, както наричаха тук хората на рецепцията. Тя ми отпечата идентификационен стикер, на който пишеше „Посетител“. Залепих го върху нагръдния джоб на сивия си Армани и зачаках да дойде да ме вземе някоя си Стефани.

Тя се оказа помощник на вицепрезидента, отговарящ за личния състав, Том Лундгрен. Опитах се да медитирам и да се отпусна. Напомних си, че едва ли мога да искам по-добро стечение на обстоятелствата. „Трайон“ търсеха човек за позицията „началник производство“ — титулярят преди мен ги бе напуснал изненадващо, — а аз бях „скроен“ точно за тази длъжност, генетично моделиран, цифрово обработен (както пише на новите CD-та със стари албуми). През последните няколко седмици пред внимателно подбрани хедхънтъри^[1] беше случайно „изпуснатата“ информацията за удивително способния младеж в „Уайът“, който бил като узрял плод, чакащ някой да го откъсне. Ниско висящ плод — на една ръка разстояние. Същото бе споменато и на едно изложение на електронна техника и слухът постепенно бе тръгнал по мрежата. Нямаше ден, без да получа поне няколко обаждания на гласовата си поща от търсачи на кадри.

Освен това бях направил домашното си по отношение на „Трайон Системс“. Бях научил, че това е гигант за производство на потребителска електроника, основан в началото на 70-те от легендарния Огъстин Годард, чийто прякор беше не Гъс, както човек би предположил, а Джок. Той бе почти култова фигура. Беше се дипломирал в КалТек^[2], след това бе служил във флотата, последователно бе работил във „Феърчайлд Семикандактър“ и

„Локхийд“, като междуременно бе изобретил някаква съвършено нова технология за производство на цветни телевизионни кинескопи. Смятаха го за гений, но за разлика от други гении — тирани, основали своите промишлени империи, той, изглежда, не беше задник. Хората го харесваха и му бяха фанатично лоялни. Едно от най-ценните му качества бе грижовното му родителско отношение, поддържано от разстояние. Наричаха редките му публични появи „виждания“, сякаш беше НЛО.

Макар в „Трайон“ вече да не правеха цветни кинескопи, „Сони“, „Мицубиши“ и останалите японски компании, произвеждащи телевизори за американския пазар, бяха купили лицензи за изобретението на Годард. Катапултиран от световноизвестния модем на Годард, „Трайон“ постепенно се бе наместил в електронните комуникации. В наши дни „Трайон“ правеше клетъчни телефони, цветни лазерни принтери, персонални цифрови помощници и други неща от този род.

От вратата до рецепцията излезе жилава жена с кестенява накъдрена коса.

— Вие трябва да сте Адам?

Удостоих я със силното си ръкостискане.

— Радвам се да се запозная с вас.

— Казвам се Стефани — представи ми се тя. — Помощник съм на Том Лундгрен.

Тръгнахме към асансьорите и се качихме на шести етаж. Побъбрихме на общи теми. Опитах се да демонстрирам ентузиазъм, без да прозвуча като компютърен маниак, но тя изглеждаше разсеяна. Шести етаж представляваше обичайната „ферма от клетки“, преградени на височината на слон — пчелна пита, разпростряла се във всички посоки. Тя ме поведе през лабиринта. Абсурд беше да намеря обратния път до асансьорите, дори да се бях сетил да пускам трохи. Всичко наоколо ми изглеждаше стандартна окомплектовка за фирма, може би, с изключение на компютърния монитор, край който минахме и на който беше задействан скрийнсейвър с триизмерен образ на главата на Джок Годард, ухилена и въртяща се като тази на Линда Блеър в „Екзорсистът“. Опитай да направиш нещо подобно в „Уайът“ — имам предвид с главата на Уайът — и момчетата му вероятно ще ти счупят краката.

Пристигнахме в заседателна зала с табелка на вратата, на която пишеше „Студебейкър“.

— Студебейкър? — попитах. Не вярвах на очите си.

— Да, всички заседателни зали са пръстени на класически американски коли: „Мустанг“, „Гъндърбърд“, „Корвет“, „Камаро“. Джок обича американските коли. — Тя леко натърти на „Джок“, сякаш името бе в кавички, вероятно за да намекне, че макар самата тя да не си говори на малко име с шефа на фирмата, всички го наричат така. — Нещо за пиене?

Джудит Болтън ми бе казала винаги да приемам подобно предложение, защото хората обичат да правят услуги, и всички, дори секретарките, ще ми подскажат какво мислят за мен.

— Кока-кола, пепси... каквото и да е. Благодаря.

Седнах от едната страна на масата, тази, която гледаше към вратата, съзнателно отбягвайки мястото на тясната страна. След две минути в залата с пружинираща енергична походка се появи набит мъж в панталони каки и морскосиня голф риза с логото на „Трайон“. Том Лундгрен — познах го веднага, благодарение на досието, което д-р Болтън ми беше подготвила за него. Вицепрезидент на бизнес звеното „Сектор персонални комуникации“. Четиридесет и три годишен, пет деца, страстен играч на голф. Две крачки зад него вървеше Стефани с кутия кока-кола и бутилка изворна вода „Акуафина“.

Той стисна ръката ми с изненадваща сила.

— Адам, аз съм Том Лундгрен.

— Радвам се да се запознаем.

— Аз също. Чувал съм велики неща за теб.

Усмихнах се и свих скромно рамене. Забелязах, че Лундгрен дори не носи вратовръзка, докато аз бях облечен като погребален агент. Джудит Болтън ме бе предупредила за подобна възможност, но каза, че е по-добре да се престарая в облеклото за интервю, отколкото да подценя случая. Било знак на уважение и така нататък.

Вместо срещу мен, той седна на съседния стол и се обърна към мен. Стефани излезе и безшумно затвори вратата.

— Обзалагам се, че в „Уайт“ се работи интензивно — започна той. Имаше тънки устни и бърза усмивка, която включваше и изключваше светкавично. Лицето му бе някак протрито, почервеняло, сякаш или прекарваше много време на открито, вероятно играейки

гольф, или имаше розацея или нещо подобно. Десният му крак нервно потропваше. Представляваше възел от нервна енергия, ганглий, изглеждаше като прекалил с кофеина и по някакъв начин ме караше да говоря бързо. След това си спомних, че е мормон и не приема напитки, съдържащи кофеин. В такъв случай не бих искал да го видя след кана кафе. Вероятно щеше да се изстреля в междугалактическа орбита.

— Интензивната работа е онзи вид, който предпочитам — отговорих аз.

— Това звучи добре. И при нас е така. — Усмивката му се включи и мигновено се изключи. — Мисля, че при нас има повече хора тип А, отколкото където и да било другаде. Всички работим на повишена тактова честота. — Той отвъртя капачката на бутилката вода и отпи глътка. — Обичам да казвам, че „Трайон“ е страхотно място за работа... когато си в отпуск. Можеш да отговаряш на електронната поща, да изслушваш гласовата и да вършиш още куп неща, но, приятелю, няма начин да не си платиш за това, че си отсъствал. Защото като се върнеш, натрупаната междувременно работа ще те затрупа и ще те смачка като гроздово зърно.

Кимнах и се усмихнах заговорнически. Хората от маркетинга във всяка хайтек компания обичат да говорят като инженери, така че реших да се включа в този тон.

— Звучи ми познато. Тактовата ти честота е ограничена и трябва да решиш за какво да изразходваш отпускните ти цикли. — Повтарях огледално езика на тялото му, почти го имитирах, но той като че ли не забелязваше.

— Абсолютно. Такаа... честно казано, в момента не сме в режим „наемане на хора“, не бих казал, че има такива фирми точно сега. Но един от производствените ни мениджъри внезапно ни напусна. — Отново кимнах. — Вашият „Лусид“ е гениална машина и наистина спаси задника на Уайът през това иначе ужасно за него тримесечие. Твое дело, а?

— По-скоро на моя екип.

Уточнението му допадна.

— Е, трябва да си добър, след като са те пуснали да влезеш тук.

— Това не зная. Работя много, харесвам това, с което се занимавам, и смятам, че просто съм бил на правилното място в нужния момент.

— Много си скромен.

— Може би. — Усмихнах се. Той схвана нещата, прозря фалшивата ми скромност и оцени директния ми подход.

— Как го направи? Каква е тайната?

Издухах въздуха от дробовете си под формата на тънка струя през свитите си устни, сякаш си спомнях как съм пробягал последния си марафон.

— Няма особена тайна. Екипна работа. Търсене на консенсус. Мотивиране на хората.

— По-конкретно?

— За да бъда честен, ще кажа, че първоначално тръгнахме с идеята, че ще правим Палм килър. — Говорех за безжичния PDA на „Уайът“ — същия, който бе погребал Палм Пайлот. — За идейната фаза събрахме интер функционална група — инженери, маркетинг, нашите специалисти по промишлен дизайн, също и външни. — Говорех уверено и без да се замислям, бях научил това наизуст. — Прегледахме маркетинговия обзор, анализирахме слабостите в еквивалентния продукт на „Трайон“, Палм, Хендспринг, Блекбери^[3].

— И какъв се оказа пропускът в нашия продукт?

— Бързодействието. Основният проблем пред безжичната технология, но това ти е известно. — Това беше резултат от внимателно проучване. Джудит ми бе разпечатала някои откровени бележки, направени от Лундгрен по време на конференции и изложения, чийто смисъл се свеждаше до същото. Той беше убийствено критичен към усилията на „Трайон“, когато те не се увенчаеха с пълен успех. Моята откровеност представляваше внимателно преценен риск. Преценен от Джудит, разбира се. На базата на профила, който бе направила на управленческия му стил, тя бе преценила, че той предпочита директния разговор.

— Правилно — отговори той и ме озари с милисекундна усмивка.

— Както и да е, разработихме няколко сценария. Какво би искала да има мама, директорът на компания, бригадирът на строителна площадка. Обсъдихме техническата спецификация, дизайна и така нататък. Трябва да отбележа, че всички дискусии протичаха възможно най-неформално. Моят конкретен принос бе съчетанието между елегантността на дизайна и простотата на използване.

— Питам се дали не наклонихте везните прекалено много в посока на дизайна в ущърб на известна функционалност — подметна Лундгрен.

— Не ви разбрах.

— Липсата на слот за флаш памет^[4], да кажем. Единствената сериозна слабост на изделието, поне доколкото аз мога да преценя.

Това беше възможност за изява, която не можех да пропусна.

— Абсолютно съм съгласен. — Бях запаметил различни истории както за „моя“ успех, така и за моите „микропровали“, така че можех по желание да възпроизведа всяка от тях. — Това беше голямата ни издънка. Всъщност става дума за най-съществената функция, която се наложи да пожертваме. Трябва да кажа, че подобна възможност бе предвидена в идейния проект, но водеше до конструктивни изменения извън ограниченията, които си бяхме поставили, така че с нежелание се отказахме от нея по средата на проектния цикъл. — Ха да те видим как ще приемеш това.

— Прави ли се нещо по въпроса за включването ѝ в следващия модел на изделието?

Поклатих със съжаление глава.

— Не мога да навлизам в тези подробности. Това е фирмена информация, принадлежаща на „Уайът Телеком“. Но не става дума за правните аспекти по неразгласяването на тайна, за мен въпросът има по-скоро морални аспекти... искам да кажа, че след като си обещал нещо, трябва да държиш на думата си, нали? Ако това е проблем...

Той ме изгледа с разбиране и се усмихна искрено. Кош със забивка.

— Изобщо не е проблем. Уважавам това. Човек, който свободно споделя фирмени тайни за последния си работодател, ще го направи и с мен.

Не пропуснах думите „последен работодател“. Лундгрен вече гледаше на мен като на служител на фирмата. Току-що се бе издал.

Той извади пейджъра си и погледна дисплея. Сигурно бе получил няколко съобщения, докато бяхме говорили. Явно го бе държал в джоба си с изключено звънене, на вибриране.

— Е, няма да отнемем повече от времето ти, Адам. Сега бих искал да се запознаеш с Нора.

[1] Headhunter (англ.) — букв. „ловец на глави“ — лице или посредническа агенция за търсене на работа, която се издържа от комисионата за предлагане на успешен (назначен и задържал се известно време) кандидат. В края на 90-те години този бизнес процъфтяваше в сферата на високите технологии, защото спестяваше на компаниите време и средства за проучване на всички желаещи да постъпят на работа, но в момента пазарът на работна сила вече се командва по-скоро от работодателите. — Б.пр. ↑

[2] КалТек — съкратено от California Institute of Technology или Калифорнийски технологичен институт — основан през 1891 година елитен американски университет, където се предлагат курсове по фундаментални науки и инженерни дисциплини. — Б.пр. ↑

[3] Блекбери (Blackberry — англ.) — джобно устройство, предлагащо надеждна безжична връзка към електронната поща и корпоративната база данни и едновременно с това представляващо телефон, интернет браузър и органайзер. — Б.пр. ↑

[4] Става дума за възможност да се използва карта с външна електрически препрограмируема памет, способна да съхранява записаната информация след изключване на компютъра. — Б.пр. ↑

10.

Нора Съмърс беше руса, към петдесетгодишна и с широко разположени втрещено гледащи очи. Имаше хищническият вид на диво животно от глутница. Не зная, може и да бях предубеден от досието ѝ, което я описваше като безжалостна и тиранична. Беше директор и ръководител група към проект „Маестро“ — нещо като умален вариант на Блекбери, който, от своя страна, бе на път да излезе от пазара. Беше известна с оперативките си в седем сутринта. Никой не искаше да е в нейния екип и това бе причината да не могат да решат кадровия си проблем със свои хора.

— Доколкото разбирам, не е много забавно да работиш за Ник Уайът — започна тя.

Нямаше нужда да ме инструктира Джудит Болтън, за да зная, че не е добра идея да се оплакваш от предишния си работодател.

— Всъщност — отговорих — той наистина е възискателен, но от друга страна, съумя да извлече най-доброто от мен. Истината е, че е перфекционист. Към него изпитвам само възхищение.

Тя кимна мъдро и се усмихна, сякаш току-що бях направил правилния избор на отговор от няколко възможности.

— Успява да мотивира хората си, така ли?

Какво очакваше от мен да ѝ кажа за Ник Уайът? Истината ли? Че е грубиян и непоносим задник? Не мислех така. Продължих рефрена още малко:

— Работата в „Уайът“ ти дава за една година опит, който иначе можеш да натрупаш за десет, а не десет пъти опита от една година.

— Хубав отговор — одобри тя. — И на мен ми харесва, когато моите хора от маркетинга ме ласкаят. Това умение всъщност е ключово в хората, които търсим. Ако можеш да забаламосаш мен, ще можеш да забаламосаш и читателите на „Уолстрийт Джърнал“. — Опасност. Тази насока на разговора не ми харесваше. Усещах челюстите на този капан. Така че просто я изгледах неразбиращо. — Добре — продължи тя, — може да се каже, че тук определено сме чували за теб. Коя е най-

тежката битка, която ти се е налагало да водиш по време на работата на „Лусид“?

Издекламирах и онова, което преди малко бях поднесъл на Том Лундгрен, но тя не изглеждаше много впечатлена.

— Е, за мен това не е кой знае каква битка — свали ме на земята тя. — По-скоро бих нарекла това компромис.

— Може да се усети само от човек в екипа — оправдах се аз. Не, това беше незадоволително. Потърсих в паметта си подходящ анекдот сред приготвените за разработката на „Лусид“. — Имахме голям спор и относно дизайна на джойпада. Това е петпосочен пад с вграден говорител.

— Запозната съм с него. И какво по-точно?

— Ами... за нашите специалисти по промишлен дизайн това бе фокусът на изделието и трябва да им призная, че окото се спираше най-напред на него. Но аз бях подложен на силен натиск от страна на инженерите, които твърдяха, че подобен блок бил почти невъзможен, създавал много проблеми при проектирането, така че те настояваха да отделим говорителя от пада. Момчетата от промишления дизайн обаче бяха на мнение, че ако ги разделим, подобно решение ще доведе до усложняване на панела и излишна асиметрия. Напрежението се съгъстяваше. Наложих се да се намеся. Заявих, че става дума за ключов компонент. Дизайнът не само отправяше визуално послание, той представляваше и заявление за достигнато технологично ниво, с други думи, казваше на пазара, че ние можем да направим нещо, на което конкуренцията още не е способна.

Тя беше забила в мен лазера на широко разположените си очи, сякаш бях куцо пиле.

— Инженери — каза накрая и раменете ѝ нервно потръпнаха. — Понякога са наистина непоносими. И по правило не притежават никакво чувство за бизнес.

Металните зъби на капана блестяха, покрити с кръв.

— Всъщност аз конкретно никога не съм имал проблеми с инженерите — отговорих невъзмутимо. — Мисля, че те са сърцето на всеки проект. И се старая никога да не се конфронтирам с тях. Моето правило е да се постарая да ги мотивирам и вдъхновя. Чрез балансирано ръководство на екипа и непрестанен обмен на идеи. Това е едно от нещата, които особено ми допадат в „Трайон“ — инженерите

тук са ключът за решаване на проблемите, както според мен би следвало да бъде. Само така може да се създаде климат на иновации.

Признавам, че до момента повтарях в съществената му част съдържанието на интервю, дадено от Джок Годард пред „Фаст Къмпани“, но мисля, че се получава. Знаеше се, че инженерите в „Трайон“ обожават Годард, защото той е един от тях. Тя харесваха работата си в компанията, може би понеже голяма част от инвестициите на „Трайон“ отиваха в развойния сектор.

Настъпи кратка пауза. После тя каза:

— В крайна сметка иновацията е най-същественният компонент за успеха на всяко начинание.

Господи, аз се опасявах, че думите ми могат да прозвучат фалшиво, но за тази жена бизнес клишетата бяха като втори език. Говореше така, сякаш ги бе наизустила от някое помагало.

— Абсолютно — побързах да се съглася.

— Добре, Адам... кажи ми сега коя е най-голямата ти слабост?

Усмихнах се, кимнах и наум благослових Джудит Болтън.

Бях ударил в десетката.

Боже, колко лесни могат да бъдат нещата понякога.

11.

Научих новината от самия Ник Уайът. Когато Ивет ме извика в кабинета му, го заварих да върти педалите на велоергометра „Прекор“ в ъгъла. Беше с плувнала от пот тениска и червени спортни гащета и изглеждаше подпухнал от мускули. Може би беше на стероиди. На главата си бе сложил безжичен комплект слушалки с микрофон и изстрелваше заповеди през него.

Бе минало повече от седмица след интервютата в „Трайон“, но над резултата бе спуснато „радиомълчание“. Знаех, че съм минал добре, и нямах съмнение, че препоръките ми са изключителни, но човек никога не може да е напълно сигурен.

Смятах — явно погрешно, — че след интервютата ще изляза във ваканция от „школата на КГБ“, но де този късмет. Обучението продължи с онова, което се наричаше „тънкостите на занаята“ — как да се краде, без да те хванат, как да се копират документи и компютърни файлове, как да се търси в базата данни на „Трайон“, как да установя контакт с тях, ако изникне нещо, което не може да чака до срещата по график. Мийчъм и друг ветеран от отдела за корпоративна сигурност на „Уайът“ — той бе прекарал двайсет години във ФБР — ме научиха как да комуникирам с тях с имейли, като използвам така наречения „анонимайзър“ — препращащ сървър, базиран във Финландия, който скрива истинското ти име и адрес; как да шифровам моя имейл, като използвам супернадеждния 1024 битов софтуер, разработен — в нарушение на законите на САЩ — в офшорна зона. Научиха ме още на класическите шпионски похвати, като използване на тайници и сигнали, с които да съобщя, че имам документи за предаване. Научих се да правя копия на идентификационните баджове, използвани в повечето компании, които отключват врати, ако се прекарат през процепите на четящи устройства. Някои от тези неща бяха страшно интересни. Малко по малко започвах да се чувствам истински шпионин. Или поне докато се занимавахме с това. Все пак още нямах никаква представа как стоят нещата в реалния свят.

Но след няколко дни на чакане на вест от „Трайон“ започна да ме обхваща парализиращ страх. Мийчъм и Уайът бяха направили пределно ясно какво ще се случи с мен, ако „Трайон“ не ме вземат на работа.

Ник Уайът дори не ме погледна.

— Поздравления — каза той в паузата между две обаждания. — Обади ми се хедхънтърът. Току-що се откачи от куката.

— Имам предложение?

— Сто седемдесет и пет хиляди като начало, опции^[1] и всичко останало. Нает си като индивидуален специалист на мениджърско ниво без пряк началник, десета степен по таблицата.

Изпитах едновременно облекчение и смайване от сумата. Това беше около три пъти повече от онова, което получавах в момента. Ако добавех и заплатата ми в „Уайът“, щях да получавам годишно двеста трийсет и пет хиляди долара. Господи!

— Не е лошо — казах. — Сега какво ще правим, ще се пазарим ли за още?

— Ти да не си се смахнал? Чуваш ли се изобщо какво говориш? Те са интервюирали осем други кандидати за тази длъжност. Нямаме представа дали някой не се опитва да намери връзки, дали друг не е стар приятел с някой от мениджърите. Моментът не е подходящ да рискуваме. Отивай и им покажи на какво си способен.

— На какво съм способен?

— Покажи им колко си изумителен. Вече си възбудил апетита им с няколко ордьовъра. Сега просто ги издухай. Ако не можеш да го направиш след цялото обучение тук, след времето, което Джудит и аз вложихме да ти шепнем в ухото, значи си по-голям некадърник, отколкото те смятах.

— Добре. — За свой ужас осъзнах, че разигравам в съзнанието си сцена, в която, докато излизам през вратата, казвам на Уайът да върви по дяволите. И изведнъж си спомних, че той още ми е шеф и че ме е хванал за топките.

Уайът слезе от машината вир-вода, дръпна метнатата връз кормилото хавлиена кърпа и попи лицето, ръцете и мишниците си. Приблужи се достатъчно близко до мен, за да почувствам миризмата на потта му и киселия му дъх.

— Сега ме чуй много внимателно — каза ми той, без да скрива заплашителната нотка в гласа си. — Преди по-малко от година и половина директорският борд на „Трайон“ е одобрил извънредния разход от почти петстотин милиона долара за финансирането на някаква астролабия.

— На какво?

Той само изсумтя.

— Свръхсекретен вътрешен проект. При всички положения крайно необичайно е един директорски борд да одобри подобен разход, без да разполага с много информация. В този случай одобрението е станало „на сляпо“, въз основа на уверенията от страна на главния изпълнителен директор. Годард е основателят на фирмата, така че те не могат да не му вярват. Уверил ги е, че технологията, която се разработва, каквото и по дяволите да е тя, ще представлява невиждан пробив. Истински квантов скок. Нещо, което разклаща устоите. Уверил ги е, че има предвид нещо, което е по-значително от изобретяването на транзистора, и е заявил, че всеки, който не е част от това, е обречен да диша праха на новаторите.

— И какво е то?

— Ако знаех, ти нямаше да си тук, идиот такъв. Моят източник ме уверява, че това нещо ще преобрази телекомуникационната индустрия и ще обърне представите ни с краката нагоре. А аз не смятам да дишам ничий прах, нали се сещаш? — Не се сещах, но кимнах. — Инвестирал съм предостатъчно в тази компания, за да я оставя да отиде в забвение като мастодонтите и птицата додо. Така че твоята задача, приятелче, е да разбереш всичко, което можеш, за тази астролабия — за какво точно става дума, какви са възможностите ѝ, над какво работят, как го правят.

— Как?

— Това е твой проблем. — Той се обърна и тръгна към една скрита врата, която досега не бях забелязал. Отвори я и зад нея се разкри мраморна баня с душ. Стоях притеснен, неуверен дали да го чакам, или трябва да си тръгна. — По-късно тази сутрин ще те потърсят по телефона — каза ми Уайът, без да се обръща. — Престори се на изненадан.

[1] Право на закупуване на лимитиран брой акции на компанията на предварително определена цена (по правило по-ниска от борсовата в момента) за определен период (при възходяща тенденция на курса на акциите опцията може да донесе значителна печалба на притежавания я). — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ ЛЕГЕНДАТА

Легенда: Фалшива прикриваща информация, отнасяща се до даден оперативен работник, която може да устои на интензивно разследване.

„Речник на
шпионажа“

12.

Поместих обява в три местни вестника, че търся човек за гледане на болен. От обявата ставаше ясно, че няма ограничения за кандидатите и че изискванията не са стриктни. Честно казано, съмнявах се, че е останал някой — вече бях пробвал този номер много пъти.

Получиха се точно седем запитвания. Три от тях бяха от хора, които не бяха разбрали смисъла на обявата и всъщност сами търсеха да наемат някого. Две от записаните обаждания бяха с чужд акцент, толкова силен, че имах съмнения дали наистина са на английски. Едно беше от съвсем разумно говорещ и приятно звучащ мъж, който съобщи, че се казва Антоан Ленард.

Не че разполагах с много свободно време, но се договорих за среща на кафе с този Антоан. Не исках да го подлагам на стреса от първата среща с баща ми, ако не се налага. С други думи, исках да го наема, преди да е видял с какво ще се занимава, така че да му огранича възможностите да се откаже.

Оказа се грамаден, страховито изглеждащ чернокож тип със затворническа татуировка и стегнато накъдрени кичури в стила на растафарианците^[1]. Съмненията ми се оказаха правилни: при първата удобна възможност той си призна, че току-що е бил освободен след излежаване на присъда за автокражба и че е лежал зад решетките и друг път. Даде ми вместо препоръка името на служителя от Бюрото за амнистия и условно освобождаване, отговарящ за него. Хареса ми, че е така открит и че не се опита да скрие миналото си. Всъщност просто ми хареса като човек. Имаше тих глас, изненадващо приятна усмивка и изобщо се държеше сдържано и с достойнство. Вярно, че бях на ръба на отчаянието, но също така прецених, че ако има някой, който да се справи с баща ми, това може да е само такъв като него, така че го наех без замисляне.

— Виж, Антоан... — казах, когато станах, за да си тръгна. — Тази работа със затвора...

— Проблем ли е? — Той ме погледна право в очите.

— Не, не е това. На мен ми хареса, че бе така пряк по този въпрос.

— Ами тогава?

— Само че ми си струва, че няма нужда да си толкова откровен и с баща ми.

Вечерта, преди да започна в „Трайон“, си легнах рано. Сет ми бе оставил съобщение на телефона, че ме кани с него и няколко наши общи приятели, понеже имал свободна вечер, но аз му отказах.

Часовникът ме събуди в пет и половина и ми се стори, че нещо не е наред — навън още бе нощ. Когато си спомних какво става, през мен премина вълна от адреналин, странна комбинация от ужас и възбуда. Нямахме лъжа, влязах в голямата игра, времето на обучение и инструктаж бе изтекло. Взех си душ и се избърснах с чисто ново ножче, много бавно и внимателно, за да не се порежа. Бях подредил дрехите си, още преди да си легна, така че извадих костюма и вратовръзката на „Зеня“ и за всеки случай лъснах обувките си „Коул Хаан“ още веднъж. Бях преценил, че е по-добре да се явя първия ден на работа в костюм, колкото и странно да изглеждам сред останалите, а и винаги можех да съблека сакото и да сваля вратовръзката.

Чувствах се много необичайно — за пръв път в живота си получавах шестцифрена заплата, макар наистина да не държах още в ръцете си чек, а продължавах да живея в бърлога. Е, това със сигурност скоро щеше да се промени.

Когато седнах в сребристото „Ауди А6“, в което все още се долавяше специфичната миризма на нова кола, се почувствах едва ли не част от елита. Прииска ми се да отпразнувам новия си статус и се отбих в „Старбъкс“ и си поръчах тройно еспreso с мляко. Взеха ми почти четири долара за проклетата чаша кафе, но... по дяволите, нали вече бях в големите пари. По пътя към „Трайон“ надух албума на „Рейдж агейнст дъ машин“, така че когато влязох там, Зак де ла Роча крещеше с цяло гърло, а аз се дерях да му пригласям, облечен в безукорния си костюм и обут в скъпите обувки. Бях зареден с енергия.

Колкото и да бе удивително, дори в седем и половина сутринта в подземния гараж вече имаше доста коли. Паркирах две нива по-надолу.

„Посланичката на фоайето“ за крило „В“ не можа да открие името ми нито в списъка на заявените посетители, нито в този на служителите. Бях никой. Казах ида се обади на Стефани, секретарката на Том Лундгрен, но Стефани още не беше дошла. Накрая тя намери някой в „Личен състав“, откъдето ѝ наредиха да ме изпрати на трети етаж в крило „Е“, което си беше дълга разходка.

Следващите два часа прекарах в приемната на „Личен състав“ и в попълване на безкрайни формуляри: W-4^[2], W-9^[3], молба за откриване на сметка в кредит — юниън^[4], застраховка, опции, данни за автоматичен депозит на заплатата в банковата ми сметка, указания за превеждане на сумите в пенсионния ми фонд, декларация за опазване на служебна тайна... Снимаха ме, дадоха ми бадж и още две малки пластмасови карти, които да закача на щипката на баджа. На тях пишеше неща като „Трайон — променете вашия свят“, „Отворени комуникации“, „Забавления“ и „Пестеливост“. Звучеше ми малко съветски, но не ме притесняваше.

Една от служителките в „Личен състав“ ме разведе набързо из „Трайон“ и наистина бях впечатлен. Великолепен фитнес център, банкомати, стая за отдих с безплатни напитки, място, където да оставиш дрехите си за пране или химическо чистене, бутилки с вода, пуканки, автомати за капучино.

В стаята за отдих имаше големи лъскави плакати, изобразяващи група мъже с могъщи рамене и жени (азиатки, черни и бели), стъпили триумфално върху планетата Земя, под думите: „ПИЙТЕ ОТГОВОРНО! ПИЙТЕ ИКОНОМИЧНО!“. „Типичният служител на «Трайон» изпива пет напитки на ден — казваше се там. — Ако се ограничите на четири, «Трайон» ще спести \$2.4 милиона годишно!“.

Можеше да оставиш колата си за измиване и диагностика, можеше да купиш с отстъпка билети за кино, концерти и бейзболни мачове, имаха дори програма за подаръци за бебета („По един подарък на семейство по конкретен повод“). Забелязах, че асансьорът в крило D не спря на пети етаж („Специални проекти — обясни ми служителката. — Ограничен достъп“). Постарах се да не регистрирам никакъв интерес. Дали това не беше „астролабията“, от която Уайът толкова силно се интересуваше?

Накрая се появи Стефани и ме отведе на шести етаж в В крило. Том говореше по телефона, но ми махна да вляза. Офисът беше

накачен със снимки на децата му — пет момчета, доколкото можах да забележа — индивидуално и на групи, техни рисунки и така нататък. Книгите на лавицата зад него бяха, така да се каже, „обичайните заподозрени“: „Кой ми изяде сиренцето?“, „Правило първо: нарушавай всички правила“, „Как да станеш изпълнителен директор“. Краката му потропваха като бутала, а лицето му бе като изстъргано с тривка за баня.

— Стеф — каза той, — би ли помолила Нора да се отбие?

След минута той тръшна с облекчение слушалката, скочи на крака и ми раздруса ръката. Венчалната му халка бе широка.

— Добре дошъл в екипа, Адам! — сърдечно ми каза той. — Ако знаеш колко се радвам, че се докопахме до теб! Сядай, сядай... — Послушах го. — Нуждаем се от теб, приятелю. Имаме на главата си двайсет и три продукта, а някои хора ни напуснаха и редиците оредяха. Момичето, което ще заместваш, го преназначиха. Ставаш част от екипа на Нора и ще работиш по освежаването на „Маестро“, където — това съвсем скоро ще го разбереш в подробности — имаме някои проблеми. Образно казано, има няколко пожара, които спешно трябва да се изгасят. А... ето я и нея!

Нора Съмърс стоеше на прага, сложила като оперна дива една ръка величествено върху дръжката. Престорено свенливо тя ми подаде другата.

— Здравсти, Адам, добре дошъл! Много се радвам, че си част от нас.

— И аз се радвам, че съм тук.

— Честно ще ти кажа, че трудно стигнахме до решение да вземем точно теб. Този път имахме много силни кандидатури. Но най-добрите винаги изпъкват. Добре, да се хващаме на работа, а?

Гласът ѝ, само допреди малко чисто момичешки, се понижи с една октава в мига, в който излязохме от офиса на Том Лундгрин. Тя заговори бързо, думите ѝ се застъпваха:

— Работното ти място е ей там. — И забодя пръст във въздуха. — Тук използваме уеб телефони, надявам се, знаеш как.

— Няма проблем.

— Компютър, телефон... би трябвало всичко да е организирано. От каквото и друго да имаш нужда, просто се обади в „Обслужване“. Значи така, Адам, трябва да те предупредя, че тук нямаме навика да

водим хората за ръчичка. Чака те интензивно обучение, но не се съмнявам, че ще се окажеш на ниво. Практиката при нас е да те хвърлим в дълбокото: после или плуващ, или се давиш. — И тя ме изгледа изпитателно.

— Бих предпочел да поплувам. — Усмихнах се дяволито.

— Радвам се да го чуя — каза тя. — Това отношение ми допада.

[1] Афро-карибска религиозна група, боготворяща последния император на Етиопия Хайле Селасие (1892–1975), забраняваща подстригването и изискваща придържане към черната култура и самобитна идентичност; името идва от амхарското „Рас Тафари“ (в превод „Страховит принц“) — име, под което е известен Хайле Селасие до възкачването си на трона. — Б.пр. ↑

[2] Федерален данъчен формуляр, в който служителят указва сумата, която трябва предварително да му бъде удържана като данък общ доход. — Б.пр. ↑

[3] Декларация за данъчен идентификационен номер и сертификат. — Б.пр. ↑

[4] Финансово кооперативна и кредитна асоциация, която осигурява на членовете си заеми с лихви, по-ниски от тези, достъпни по останалите начини. — Б.пр. ↑

13.

Нещо в Нора ме безпокоеше. Изглеждаше ми напълно способна да ми сложи циментови ботуши, да ме натика в багажника на някой кадилак и после да ме хвърли в Ийст Ривър. Да поплувам или да се удавя, както реша.

Остави ме в новата ми работна клетка, за да довърша сам курса по ориентация и да науча кодовите наименования на изделията от производствената им гама. Всяка хайтек компания дава на продуктите си кодови имена. „Трайон“ бяха избрали бури и бедствия — „Торнадо“, „Тайфун“, „Цунами“ и така нататък. „Маестро“ имаше кодово име „Вихрушка“. Всички тези различни имена бяха адски обърквачи, а на всичко отгоре се опитвах да се ориентирам в общата йерархия, от която интересувах се Уайът. Някъде около обяд, когато започнах да огладнявам, в клетката ми дойде набит мъж над четиридесетте, с прошарена коса, събрана на опашка, с оригинална шарена хавайска риза и с кръгли очила с тежки черни рамки.

— Ти трябва да си последната жертва. — Той ме изгледа замислено. — Къс прясно месо, хвърлено в клетката на лъвовете.

— А пък ти си явно гладен — отбелязах. — Казвам се Адам Касиди.

— Знам. Аз съм Ноа Мордън — почетен инженер на „Трайон“. Днес е първият ти ден, а ти не знаеш на кого да се довериш и на чия страна да застанеш. Нямаш представа кой иска да си играе с теб и кой мечтае да те види проснат по лице в калта. Е, дошъл съм да отговоря на всичките ти въпроси. Какво ще кажеш да изядем по един сандвич в субсидирания ресторант на самообслужване за служители?

Странен тип, но аз бях заинтригуван. Докато вървахме към асансьора, той подметна:

— Значи са ти дали работата, която не пожела никой друг, а?

— Така ли било? — Е, добре се бях накуснал значи.

— Нора искаше вътрешен заместник, но не се намери нито един със сваятна квалификация, който да пожелае да работи за нея. Алана, онази, на чието място са те взели, молеше със сълзи на очи да бъде

пожалена, така че най-сетне се смилиха и я преместиха на друго място. Има слух, че „Маестро“ виси на косъм. — Едва го чувах: той мърмореше, без да ме поглежда, докато вървеше с широки крачки към асансьорите. — Ще разбереш, че нашите хора не се колебаят много да затворят кранчето, когато нещо върви към провал. Тук хванеш ли хрема, веднага се появява някой да ти вземе мерките за ковчег.

— Изделието е излишно — казах.

— Изделието е скапано. И обречено. „Трайон“ разработва многофункционален мобилен телефон, в който се използва същият пакет за безжичен пренос на текст, така че какъв е смисълът? Най-разумното е да не се удължава ненужно агонията. На всичко отгоре, продуктът не помага с нищо на Нора, Кучката на колела.

— Такава ли е наистина?

— Ако не си го схванал първите десет секунди след като си я видял, значи не си толкова умен, за колкото те представят. Но не я подценявай — тя има черен пояс по корпоративно интригантство, има и група, която я подкрепя, така че се смятай за предупреден.

— Благодаря.

— Годард си пада по класическите американски коли, тя — също. Има мисля, два реставрирани мастодонта, макар да не съм я виждал да ги кара. Според мен тук става дума за нещо по-важно — посланието към останалите, че тя и Годард са замесени от едно и също тесто. Нора е много оправна, ще се увериш сам.

Асансьорът беше наблъскан с други служители, отиващи към ресторанта на трети етаж. Много от тях бяха облечени в голф фланелки или тениски с логото на „Трайон“. Асансьорът спираше на всеки етаж. Някой зад мен се пошегува: „Май сме взели пътническия“. Убеден съм, че тази фраза се чува поне веднъж дневно във всеки фирмен асансьор по света.

Ресторантът — или по-скоро трапезарията за служители, както официално го наричаха — беше огромен и въздухът трептеше от напрежението на стотици, може би хиляди събрани на едно място служители на „Трайон“. Приличаше на закусвалня към пазарен комплекс: суши бар с двама специалисти по суши; павилион за пица, на който можеше сам да избереш с какво да е покрита; бурито^[1] бар; китайска кухня; пържоли и бургери, изненадващ с разнообразието си

салатен бар, а за най-капризните имаше дори и избор на вегетарианска кухня.

— Господи! — не се сдържах.

— Хляб и зрелища — поясни Ноа. — Тази необходимост е открил още Ювенал. Дръж селяните сити и те няма да забележат, че са поробени.

— Сигурно е така.

— Ситите крави дават по-добро мляко.

— Всичко в името на ефективността — съгласих се аз. — Пестеливост все пак.

— Ха... Трябва да видиш автоматите за закуски в стаите за отдих: двацет и пет цента за пилешко шишче, но цял долар за шоколад „Клондайк“. А напитките и кафето са направо безплатни. Миналата година главният счетоводител — казва се Пол Камилети — се опита да сложи край на седмичните бирени купони, само че тогава мениджърите започнаха да плащат от джоба си за бира, а някой пусна циркулярен имейл, в който защитаваше целесъобразността на запазването на добрата традиция: бирата струвала хикс долара годишно, докато наемането и обучението на нови служители струвало игрек долара, така че ако отчетем запазването на високия дух и прибавим икономии от намаляване на текучеството, възвръщаемостта на инвестицията може да се изчисли като... и така нататък. И Камилети, за когото печалбата стои над всичко, се предаде. Но неговата кампания за пестеливост, още е на мода, както виждаш.

— Същото е и при Уайът — казах аз.

— От нас дори се иска да летим в туристическа класа при презокеански полети. Самият Камилети дава пример, като отсяда в „Мотел 6“, когато пътува из Щатите. „Трайон“ не притежава фирмен самолет... е, не е съвсем така, защото съпругата на Годард му купи самолет за рождения ден, за да не го съжаляваме.

Взех си бургер и диетична кола, а той си избра някакво мистериозно азиатско ястие със запържени зеленчуци. Всичко беше безумно евтино. Огледахме се из салона с подноси в ръцете, но Мордън не видя колега, при който би искал да седне, така че се настанихме само двамата на маса. Имах отдавна забравеното усещане за първи учебен ден, когато не познаваш никого. Напомни ми за деня, когато започнах в „Бартоломю Браунинг“.

— Но Годард не отсяда в „Мотел 6“, нали?

— Съмнявам се. Но и той не се фука с парите си. Отказва да се вози в лимузина. Шофира сам. Обаче има поне десет антики, за които твърди, че ги бил реставрирал сам. Освен това подарява на петдесетимата най-високостоящи в йерархията мениджъри луксозни коли по техен избор — не че те, горките, не ринат пари с лопата... направо да се отвориш. Годард е умен — разбира, че за да задържиш истински таланти, трябва да има плащаш като на таланти.

— А как стоят нещата с „почетните инженери“?

— О, и аз направих много пари, откакто съм тук. Не се оплаквам — теоретично погледнато, бих могъл да кажа на всеки тук да върви да се шибва, и пак щях да имам попечителски фондове за всичките си деца, ако разполагах с такива.

— Но продължаваш да работиш.

Той въздъхна.

— Когато напипах златната жила — само няколко години след като постъпих на работа тук — спрях, обиколих с кораб света, като взех със себе си само дрехи и няколко куфара тежка артилерия.

— Тежка артилерия? — Погледнах го въпросително.

— Хитовете на западната литература — усмихна се той.

— Като Луис Л'Амур^[2]?

— Като Херодот, Тукидид, Софокъл, Шекспир, Сервантес, Монтен, Кафка, Фройд, Данте, Милтън, Бърк...

— О, спри! Изглежда, съм спал по време на този урок в училище.

Той пак се усмихна. Явно ме вземаше за слабоумен.

— Както и да е — продължи Ноа, — след като прочетох всичко, установих, че не съм скроен да не работя, и се върнах в „Трайон“. Чел ли си „Дискурс върху доброволното робство“ на Етиен дьо ла Боатие?

— Това, предполагам, е за десерт?

— Единствената реална власт на тираните е дадената им от техните жертви.

— Към нея добавям властта да раздаваш безплатна кока-кола — добавих аз и вдигнах в знак на наздравница кутията си. — Та, казваш, си инженер.

Отново вежлива усмивка, повече наподобяваща гримаса.

— Нека подчертая отново, не съм просто инженер, а почетен инженер. Това означава, че имам малък служебен номер и до голяма

степен мога да се занимавам, с каквото пожелаея. Ако ми се иска да бъда трън в задника на Нора Съмърс, значи няма проблем, и толкоз. Сега, нека се спрем на участниците от страна на маркетинга в твоята бизнес група. Такаа... вече си се запознал с гадната Нора. И с Том Лундгрен, благородния вице, който по принцип е пряк човек, обичащ църквата си, семейството и голфа. Следва Фил Боджалян, стар като Матусал и горе-долу толкова наясно с технологичните новости, започнал в „Локхийд Мартин“ по времето, когато фирмата още се наричала иначе, а компютрите били големи като къщи и работели с перфокарти, изобретени от Ай Би Ем. Дните му със сигурност са преброени. И... я виж, това ако не е самият Елвис, слязъл сред тълпата!

Обърнах се. Пред салатения бар стоеше белокоос мъж с отпуснати рамене, сбръчкано лице, гъсти бели вежди, големи уши и палаво изражение. Беше с поло. Плътноста на енергията в салона видимо се увеличи, излъчвана от него на вълни, всички се обръщаха да го видят и скрито си шепнеха.

Огъстин Годард, основател и главен изпълнителен директор на „Трайон“ — телом и духом сред масите.

Изглеждаше по-стар, отколкото на снимките, които ми бяха показвали. До него стоеше много по-млад и висок мъж, който му говореше нещо. Младият, някъде към четиридесетте, беше строен и в отлична физическа форма, с черна, започваща да посребрява коса. Приличаше на италианец, красив като кинозвезда, екшън герой, остаряващ по възможно най-благороден начин, макар и с обезобразени от шарка бузи. Ако се изключеше лошата му кожа, напомняше за младия Ал Пачино в първите два филма от „Кръстника“. Беше облечен във великолепен тъмносив костюм.

— Това сигурно е Камилети? — познах аз.

— Камилети Главореза — потвърди Мордън и заби клечките си в купичката пред себе си. — Главният ни финансист. Кралят на пестеливостта. Двамата са неразделни — съобщи ми той с пълна уста. — Обърна ли внимание на лицето му, на белезите от асне vulgaris? Според един слух, четени с Брайловата азбука, те казвали „ж лайна и пукни“. Както и да е, за Годард Камилети е слезлият отново на земята Христос, магьосникът, който ще намали текущата издръжка, ще увеличи печалбата и ще изстреля акциите на „Трайон“ в

стратосферата. Някои казват, че Камилети бил идът^[3] на Джок Годард, на лошия Джок. Неговият Яго. Дяволът на рамото му. А според мен той е лошото ченге, което оставя Джок да бъде доброто.

Довърших бургера си. Управителят и неговият финансист изчакаха на опашката и не пропуснах да забележа, че дори си платиха салатите. Не можеха ли да се изнижат, без да плащат? Или да прередят останалите чакащи?

— Камилети обича да обядва със служителите — продължи Мордън, — за да демонстрира пред масите ангажираността си с политиката на намаляване на текущите разходи. Всъщност той не ги намалява, а ги „орязва“. Впрочем, в „Трайон“ няма трапезария за директори. Няма и отделен готвач за тях. Няма такова нещо като донасяни от ресторант обеда, забрави това. Аристократите споделят къшея със селяните. — Той отпи голяма глътка „Д-р Пепър“. — Та докъде бяхме стигнали в моя списък на действащите лица? А, да... Следващият е Чад Пиърсън, златокъдрото момче на Нора и нейно протеже, детето чудо, което няма представа какво означава професионализъм. Диплома по бизнес администрация от място, дето не си го чувал, но скокнал оттам право в маркетинга на нови изделия в „Трайон“ и неотдавна стъпил на краката си. Несъмнено ще гледа на теб като на основна заплаха, която трябва да бъде елиминирана. Накрая трябва да спомена Одри Бетюн, единствената чернокожа...

Ноа внезапно замълча и мушна с клечките още няколко къчета пиле в устата си. Видях симпатичен рус млад мъж на горе-долу моите години ловко да се приближава към нашата маса, както акула намира пътя си във вода. Синя риза, свеж външен вид, атлетично тяло. Един от онези блондини, които виждаш на цяла страница в списанията да комуникират непринудено с други образци на човешката раса по приеми или на моравата пред получения като наследство от някой барон семеен имот.

Ноа Мордън отпи бърза глътка от „Д-р Пепър“ и стана. Отпред на ризата му с надпис „Алоха“ имаше няколко кафяви петънца от яденето.

— Извинявай — с видимо притеснение каза той, — трябва да те оставя. — И зарязва яденето си на масата в секундата, в която сламенорусият младеж се приближи с протегнатата ръка.

— Как си? — сърдечно каза младежът. — Аз съм Чад Пиърсън. — Подадох му ръка, но той направи онзи номер в стил „ние сме прекалено готини, за да се здрависваме като обикновени хора“. Ноктите му изглеждаха като с маникюр. — Само ако знаеш колко много съм слушал за теб, приятел!

— А... все глупости, предполагам — отговорих аз. — Маркетинг, нали разбираш.

Думите ми го накараха да се разсмее заговорнически.

— А, не... няма такива работи. Ти си Човекът. Да знаеш, че се лепвам за теб и няма да успееш да ме изгониш, докато не науча поне един-два номера.

— Всъщност аз съм този, който ще има нужда от известна помощ. Предупредиха ме, че тук или плуваш, или се давиш, и вече започва да ми се струва, че са ме пуснали в дълбокото.

— Аха, значи Мордън е споделил с теб циничните си възгледи на дървен философ.

Усмихнах се неутрално.

— Каза ми това-онова.

— Все в отрицателна светлина, обзалагам се. Той мисли, че се намира в някаква сапунка и че с него е сключена сделка, достойна за Макиавели. Може и така да е, но аз не бих му обръщал прекалено сериозно внимание.

Осъзнах, че седя и разговарям с радващия се на най-малко популярност член на екипа, и може би това ме накара да защитя Мордън.

— На мен ми хареса.

— Той е инженер. Всички инженери са малко чалнати. Играеш ли баскетбол?

— Опитвал съм.

— Всеки вторник и четвъртък в обедната почивка се събираме в залата за фитнес. Няма твърди отбори и мераклиите са малко. Надявам се, освен това двамата с теб да пийнем по нещо някой ден, да отидем на мач и така нататък.

— Ще се радвам — казах неангажиращо.

— Разказа ли ти някой за биреното парти?

— Още не.

— Е, предполагам, че това не е точно по вкуса на Мордън. Но мен да питаш, става щур купон. — Енергията бликаше от тялото му и той се извиваше насам-натам като баскетболист, търсец пролука, за да счупи коша със забивка. — Така че, приятелю, надявам се да те видя в два, нали?

— Не бих го пропуснал.

— Страхотно. Страшно се радвам да те видя в екипа. Просто усещам, че двамата с теб ще смаем някои хора. — И ми се усмихна широко.

[1] Царевична питка с пълнеж от пикантно подправено говеждо. — Б.пр. ↑

[2] Луис Диърборн Л'Амур (1908–1988) — популярен американски писател на уестърни. — Б.пр. ↑

[3] Ид (биол.) — най-малката частица на хромозома, носителя на наследствеността (според Вайсман). — Б.пр. ↑

14.

И Когато влязох в зала „Корвет“, Чад Пиърсън стоеше пред бялата дъска и прилежно изписваше с червен и син маркер дневния ред. Заседателната зала беше като всяка друга заседателна зала, която бях виждал — голяма маса (с модно черно покритие вместо орехов фурнир), поставената в средата ѝ комуникационна конзола „Полином“, кошничка с плодове и ведро с лед, пълно с безалкохолни напитки и сокове.

Седнах на едната от дългите страни и Чад Пиърсън ми намигна заговорнически. Други двама вече бяха дошли. Нора Съмърс седеше начело на масата, сложила тъмни очила за четене на верижка през шията си, прелистваше съдържанието на някаква папка и от време на време промърморваше нещо на Чад, своя секретар. Като че ли изобщо не ме забеляза.

До мен седеше побелял мъж на средна възраст в синя блуза на „Трайон“ и чукаше върху някакъв „Маестро“ — вероятно въвеждаше текста на имейл. Беше слаб, но с шкембенце, с кльощави ръце, блуза с къси ръкави, от които стърчаха възлести лакти, неочаквано дълги бакенбарди и големи червени уши. Носеше бифокални очила. Изглеждаше като инженер от старата школа, работещ за „Хюлет Пакард“ от времето на джобните им калкулатори. Зъбите му бяха ситни и кафяви, сякаш обичаше да дъвче тютюн.

Това трябваше да е Фил Боджалян, „старата кримка“, макар че от начина, по който ми го бе описал Мордън, донякъде очаквах да видя човек с паче перо и навит на свитък пергамент, или защо не папирус. Човекът крадливо ми хвърляше плахи погледи.

В залата тихо влезе Ноа Мордън и без да поглежда никого, в това число и мен, седна в другия край на дългата маса и отвори там своя ноутбук — компютър. Веднага след него, като се смееха и говореха, влязоха още хора. Сега в залата вече бяхме десетина. Чад свърши с писането на дъската, дойде при мен и седна, като остави нещата си на стола от другата ми страна. После сложи ръка на рамото ми и каза:

— Радвам се, че си с нас.

Нора Съмърс прочисти гърло, изправи се и застана до дъската.

— Добре, мисля, че можем да започваме. Най-напред искам да представя новия член на нашия екип на онези, които още не са имали честта да се запознаят с него. Адам Касиди, добре дошъл. — Тя обърна длан във въздуха, блесна с яркочервения лак на ноктите си и всички обърнаха глави към мен. Усмихнах се скромно и кимнах. — Имахме големия късмет да откраднем Адам от „Уайт“, където той е бил един от ключовите играчи с „Лусид“. Надяваме се да приложи част от магьосническите си способности и по отношение на „Маестро“. — И тя блажено се усмихна.

Чад реши, че моментът е удобен да се намеси, и го направи, като въртеше глава, сякаш споделяше с нас голяма тайна.

— Това лошо момче е гений — вече говорих с него и всичко, което чухте, е истина. — Той се обърна към мен, отворил широко детските си сини очи, и раздруса ръката ми.

Нора продължи:

— Както всички знаете прекалено добре, върху нас се оказва сериозен натиск във връзка с „Маестро“. Може да се каже, че ножовете в „Трайон“ са извадени и не е необходимо да ви казвам имена. — Няколко души се изсмяха, може би малко насила. — Поставен ни е краен срок, който неумолимо приближава, за презентация пред самия господин Годард, където от нас се очаква да защитим незакриването на производствената линия. Както сами разбирате, това е много повече от актуализиране на статуса и няма нищо общо с проверка на текущото състояние на разработката. Въпросът е на живот или смърт. Враговете ни искат да ни тикнат на електрически стол, ние пледираме за отмяна на екзекуцията. Надявам се, че се изразявам съвсем ясно. — Тя се огледа заплашително, но всички кимаха смирено. После се обърна кръгом и демонстративно енергично драсна тлъста черта през точка първа от дневния ред. После пак се обърна към присъстващите, подаде на Чад топче листа и той ги пусна по редицата отляво и отдясно на себе си. Изглеждаха като някаква техническа спецификация, дефиниция на продукт, на протокол или на нещо друго, но името на продукта — можеше да се очаква да бъде на първия лист — го нямаше. — Сега — продължи тя, — една малка демонстрация. Някои от вас може би ще разпознаят този протокол и ако е така, моля ви да го запазите за себе си. Макар да работим по обновяването на „Маестро“,

искам всички да запазим способността си да мислим извън рамката и в тази връзка искам да помоля нашата нова звезда да прегледа това и да сподели с нас мислите си.

И ме погледна в очите.

Докоснах с пръст гърдите си и тъпо попитах:

— Аз?

— Ти — мило ми се усмихна тя.

— Моите... мисли?

— Именно. Става — не става. Дай зелена светлина на този проект или го спри. Ти, Адам, си на бариерата пред този новопредложен продукт. Кажни ни какво мислиш. Да работим ли по него, или да го хвърлим в кошчето?

Стомахът ми се сви. Сърцето ми заби лудо. Опитах се да овладее дишането си, но усещах лицето ми да гори, докато прелиствах спецификацията. Беше абсолютно неразбираема. Изобщо няха представа за какво може да се отнася. В тишината около мен се долавяха тихи дразнещи шумове — Нора щракаше с капачката на маркера си, някой си играеше със сламката към кутията ябълков сок — вкарваше я и я изкарваше и тя скърцаше.

Кимнах бавно и замислено, докато преглеждах съдържанието; мъчех се да не приличам на заек, хванат в светлината на фаровете, както се чувствах. В текста имаше мъгляви фрази от рода на „анализ на пазарната ниша“ и „груба оценка на обема на търсенето“. Боже Господи! В главата ми се въртеше някаква натрапчива влудяваща музика.

Щрак-щрак, скръц-скръц.

— Е, Адам, става ли, или не?

Кимнах отново; опитвах се да изобразя заинтригуваност и едновременно с това развеселеност.

— Харесва ми — казах накрая. — Умна работа.

— Хмм... — неопределено проточи тя. Няколко от колегите ми тихо се засмяха. Ставаше нещо, за което няха представа. Нещо не беше наред. Реших, че съм дал грешен отговор, но вече бе невъзможно да се поправа.

— Виж какво — опитах се да замажа нещата, — единствено на база дефиниция е трудно да се каже много повече от...

— Само че в момента разполагаме само с това — отрязва ме тя. — Така че... ще действаме ли, или да се отказваме?

Въздъгнах.

— Винаги съм вярвал, че трябва да си смел. Заинтригуван съм. Допадат ми изискванията към формата, спецификацията на разпознаването на ръкописен текст изглежда съвсем прилично... С този модел и при добро стечение на пазарните изисквания мисля, че бих искал да поработя по този проект по-нататък, поне до следващата проектна фаза.

— Аха... — каза тя. Едно от угълчетата на устата ѝ се изкриви в лоша усмивка. — И като си помисли човек, че нашите приятели от Купертино не са имали нужда от мъдростта на Адам, за да дадат зелена светлина на тази смрадлива бомба. Адам... това е спецификацията за джобния компютър „Нютон“ на „Епъл“. Една от най-големите бомби, пускани някога от тях. Струвал им е над петстотин милиона долара, за да го проектират, а после, когато слязъл от поточната линия, губили по шейсет милиона долара годишно от него. — Нови засмивания. — Но поне дал на Джей Лено достатъчно материал за майтап през деветдесет и трета.

Колегите бяха извърнали лица от мен. Чад гризеше вътрешната страна на бузата си и изглеждаше мрачен. Мордън изглеждаше като попаднал в чужд свят. Исках да разкъсам Нора Съмърс на парчета, но вместо това се постарях да бъда губещ с чест.

Нора се огледа, спря поглед върху всяко лице поотделно, лукаво извила вежди.

— По-важна е поуката. Винаги трябва да стигате до същността на нещата, да виждате отвъд маркетинговите клишета и да надникнете под капака. Повярвайте ми, когато след две седмици се изправим пред Джок Годард, той ще надникне под капака. Да не забравяме това. — Вежливи усмивки, защото всички знаеха, че Годард разбира от механика и е маниак на тема коли. — Добре — завърши тя, — мисля, че ме разбрахте. Да продължаваме.

„Да — помислих си, — да продължаваме. Добре дошъл в «Трайон»!“

В какво се бях забъркал, по дяволите?

15.

Срещата между Антоан и баща ми не мина гладко. Не, по-правилно би било да кажа, че беше истинска катастрофа. Нека се изразя така: Антоан се сблъска със сериозен отпор. Никакво сътрудничество. Да не говорим за съответствие или хармония.

Пристигнах в апартамента на баща ми веднага след края на първия ми работен ден в „Трайон“. Паркирах аудито по-надалеч, защото знаех, че когато не гледа трийсет и шест инчовия си телевизор, баща ми винаги наднича през прозореца, а не исках да ми опъва нервите по отношение на колата. Даже да му кажех, че съм получил повишение или премия, той пак щеше да намери възможно най-гадния начин да извърти нещата.

Пристигнах навреме, за да заваря Морийн да тегли към чакащото такси голям черен куфар на колелца. Стискаше здраво устни и се бе натъкмила в тъмнозелено костюмче с панталон от плат, щампован с тропически цветя и плодове, и чисто бели гуменки. Успях да я настигна в момента, в който викаше на шофьора да сложи куфара в багажника, подадох ѝ последния чек (в който бях включил щедър бонус като компенсация за страданията ѝ), благодарих ѝ многословно за преданата работа и стигнах дотам да опитам да я даря с традиционната целувка по бузата, но тя извърна глава. После тръшна вратата и таксито потегли.

Бедната жена. Никога не я бях харесвал, но не можех да не изпитвам поне някакво състрадание към нея за изтезанията, на които я бе подлагал баща ми.

Самият той гледаше Дан Радър^[1] или по-точно му крещеше нещо. Той ненавиждаше еднакво всички телевизионни водещи и аз полагах съзнателни усилия да не му давам повод да започва тиради срещу некадърниците в телевизията. Единствените кабелни програми, които му допадаха, бяха онези, в които предубедени водещи с десни възгледи поставяха капани на невинните си гости и полагаха всички усилия да ги вбесят до пяна на устата. Това бе неговият „спорт“ в наши дни.

Беше по бял потник. Винаги, когато го видех така, ми настръхваше косата. Имах лоши асоциации, защото го помнех неизменно облечен в него винаги когато решише да ме научи да бъда по-дисциплиниран. Още помнех, при това съвсем ясно — като на снимка, когато на осемгодишна възраст разсипах лимонада на прах върху любимото му кресло, а той ме напердаши с колана си, изправен над мен с мръсен потник и почервеняло потно лице. „Видя ли какво ме накара да направя?“, крещеше той. Не беше най-приятният ми спомен от детството.

— Кога ще дойде новият? — попита той. — Закъснява вече, нали?

— Не още. — Морийн бе отказала категорично да остане дори минута повече, за да го въведе в обстановката, така че за нещастие нямаше да има застъпване на задълженията.

— И за какво си се облякъл така? Изглеждаш като погребален агент... това ме изнервя.

— Нали ти казах, днес започнах нова работа.

При което той пак се обърна към Дан Радър и неодобрително поклати глава.

— Уволниха те, нали?

— От „Уайът“? Не, сам напуснах.

— Опитал си да се плуваш по течението, както правиш винаги, и са те уволнили. Знам как стават нещата. Неудачници като теб ги надушват от разстояние. — Той направи две дълбоки вдишвания. — Майка ти те разглези. Стана като с хокея — можеше да бъдеш професионалист, ако се бе постарал поне малко.

— Не бях толкова добър, татко.

— Колко лесно е да се каже, нали? Нещо повече — казваш го и веднага ти олеква. Тук обаче вината е моя — вкарах те в онзи скъп колеж за лигльовци и ти дадох възможност да си губиш времето с твоите приятелчета. — Беше прав само отчасти, понеже аз работех и учех, за да се издържам по време на колежа. Но го оставих да помни каквото го устройваше. Той ме изгледа с кървясали очи. — И къде са днес всички онези лекета?

— Не се вълнувай, татко — казах. Беше изпаднал в поредния пристъп на кисело настроение и не знаех докъде ще стигнем, но за

щастие в този миг на вратата се позвъни и аз едва ли не изтичах да отворя.

Антоан бе дошъл точно на секундата. Беше облечен в бледосиня болнична манта, която го правеше да изглежда като санитар. Зачудих се откъде я е взел, защото, доколкото ми бе известно, никога не бе работил в болница.

— Кой е този? — с дрезгав глас се осведоми баща ми.

— Това е Антоан — обясних аз.

— Антоан? Що за име е това, по дяволите? Да не си наел някоя френска педеруга? — Но татко вече се бе обърнал и като видя Антоан на прага, лицето му стана моравочервено.

— Исусе... Христe! — задъхано успя да промълви той.

— Как е? — безгрижно попита Антоан и ми стисна ръката до счупване. — Значи това е знаменитият Франсис Касиди? — каза той и се приближи. — Казвам се Антоан Ленард. Приятно ми е да се запозная с вас, сър. — Говореше гладко, с плътен приятен баритон.

Баща ми продължаваше да гледа втренчено; не вярваше на очите си. Дишаше тежко. Накрая успя да изтръгне от себе си:

— Адам, искам веднага да говоря с теб.

— Разбира се, татко.

— Не... кажи на... Антоан... или както и по дяволите да се нарича, да излезе, за да можем да говорим насаме.

Антоан ме погледна озадачено, явно се колебаеше как да постъпи.

— Защо междуременно не внесеш нещата си в твоята стая? — предложих му. — Втората врата отдясно. И започни да ги подреждаш.

Той тръгна с двата си сака по коридора. Баща ми дори не го изчака да излезе, преди да започне:

— Първо, нека да е ясно: не искам за мен да се грижи мъж, разбираш ли? Намери ми жена. Второ, не искам около мен да се върти черен. На тях не може да се разчита. Ти какво си мислиш? Че ще ме оставиш сам с тоя? Я го погледни: татуировка, плитки. Не желая такова нещо в дома си. Толкова много ли искам? — Задъхваше се повече от обичайно. — Как можа да ми докараш тук чернокож след всичките ми проблеми с хлапетиите наоколо, които толкова пъти разбиваха дома ми?

— Да, знам, които си тръгват разочаровани, след като разберат, че тук просто няма нищо за крадене. — Говорех тихо, но и аз бях ядосан. — Първо, татко, ако не си разбрал, ние нямаме голям избор, понеже агенциите вече не желаят да се занимават с нас, след всички хора, които принуди да се откажат, ясно ли е? И второ, аз не мога да стоя при теб, защото имам работа през деня, ако случайно си забравил. Най-сетне, трето, та ти даже не си му дал шанс.

Антоан идваше по коридора към нас. Приближи се до баща ми почти заплашително близко, но когато проговори, гласът му бе изненадващо тих и мек:

— Господин Касиди, ако искате да си отида, ще си отида. По дяволите, мога да си тръгна веднага, няма проблем. Няма да остана там, където не ме искат. Не търся работа чак толкова отчаяно. Щом онзи от Бюрото знае, че сериозно търся работа, всичко е наред.

Баща ми гледаше някаква реклама по телевизията и под лявото му око пулсираше жилка. Бях виждал тази физиономия безброй пъти — с нея обикновено сдъвкваше някого и тя можеше да изплаши всеки нормален човек. Навремето караше футболистите да тичат, докато някой не започне да повръща, и когато някой откажеше да тича, го гледаше точно така. Но за мен ефектът вече не бе така силен. Той рязко се обърна и изгледа Антоан, който обаче без съмнение бе виждал много по-страшни физиономии в пандиза.

— Да не става дума за Бюрото за условно освобождаване?

— Точно така.

— Ти да не си затворник?

— Бивш.

— Какво правиш, по дяволите? — Баща ми ме изгледа възмутено. — Искаш да ме убиеш, преди да ме е довършила болестта? Погледни ме, аз не мога да помръдна, а ти се готвиш да ме оставиш сам у дома с някакъв шибан затворник!

Антоан не изглеждаше притеснен.

— Както каза синът ти, тук няма нищо, което си заслужава да се открадне, дори ако намеренията ми бяха такива — спокойно изтъкна той. — Поне не ме смятай за толкова глупав: ако исках да извъртя някакъв номер, щях ли да търся работа тук?

— Чу ли го? — Баща ми беше вбесен. — Чу ли го какво каза? И как ми говори!

— Освен това, ако все пак реша да остана, двамата с теб ще трябва да се споразумеем за някои неща. — Антоан подуши въздуха. — Усещам миризма на цигари. Ще трябва да се откажеш от тях на секундата. Заради тази гадост си в това състояние. — Той посегна с голямата си ръка и тупна леко страничната облегалка на креслото. Отвори се капакът на отделение, за съществуването, на което не бях подозирал, и от него се надигна кутия „Марлборо“. — Така си и мислех. И моят баща винаги ги криеше там.

— Ей! — изкрещя баща ми. — Как смееш?

— И ще започнеш да се раздвижваш. Мускулите ти атрофират. Проблемът ти не е в дробовете, а в мускулите.

— Ти да не си полудял? — възкликна баща ми.

— След като страдаш от белодробно заболяване, ти трябва упражнения. За дробовете ти вече нищо не можем да направим, но за мускулите все още не е късно. Ще започнем с повдигане на краката и когато мускулите там позаякнат, ще продължим с разходки за по една минута. Баща ми също имаше емфизема и аз и брат ми...

— Кажи на... този... татуиран негр... — изрече баща ми между няколко вдишвания — да си вземе багажа... и да се маха по дяволите от моя дом!

В този момент едва не изпуснах нервите си. Бях имал отвратителен ден, бях раздразнителен и от месеци правех всичко възможно да намеря някой, способен да изтърпи непоносимия старец, подменях хората със скоростта, с която той ги прогонваше, и всичко това започваше да ми се струва просто голяма загуба на време. А той имаше наглостта да отхвърля последния случаен кандидат, който може и да не бе идеалният, но поне бе единственият, с когото разполагахме. Искях да махна с ръка и да го оставя да си чупи главата, но не можех да го направя. Не можех и да изкрещя на баща си, на този бъдещ съжаление старец, изживяващ последните си дни. Така че сдържах гнева в гърдите си, готов да се пръсна.

Преди да кажа каквото и да било, Антоан се намеси:

— Вашият син ме е наел, така че единствено той може да ме уволни.

Поклатих глава.

— Няма да имаш този късмет, Антоан. Няма толкова лесно да си тръгнеш оттук. Така че защо по-добре не се хванеш на работа?

[1] Американски телевизионен репортер в Си Би Ес, петкратен носител на наградата „Еми“, известен с конфронтационния си стил. — Б.пр. ↑

16.

Трябваше да изпусна по някакъв начин малко пара. Беше ми се събрало много: начинът, по който Нора Съмърс ме бе унизила, невъзможността да я посъветвам да си го начука, усещането, че няма да се задържа в „Трайон Системс“ достатъчно дълго, за да открадна дори една чаша за кафе, чувството, че съм се забъркал в нещо, което далеч надвишава моето скромно ниво на компетентност. И като капак на всичко — баща ми. Потискането на гнева, постоянният контрол, за да не му изрева: „Шибан неблагодарен мърморко, защо не пукнеш най-сетне!“ — всички тези мисли ме разяждаха отвътре.

Така че просто отидох в „Али Кет“. Знаех, че тази нощ Сет е на работа. Искях да постоя на бара и да се отровя с алкохол на аванта.

— Здравсти, пич — извика Сет, видимо доволен да ме види. — Първият ти ден на новото място, а?

— Аха.

— Толкова зле ли беше?

— Не ми се говори за това.

— Сериозна работа значи. Уха... — И без да чака, ми наля скоч, сякаш бях от редовните пияници.

Питието веднага ме удари в главата. Не бях вечерял и бях изморен. Усещането беше страхотно.

— Няма страшно, приятел. Та това е само първият ти ден. Какво толкова може да ти се случи, освен да ти покажат къде е тоалетната? — Той отмести за секунда поглед към бейзболния мач по телевизията, после пак насочи вниманието си към мен.

Разказах му за Нора Съмърс и готиния ѝ малък номер с джобния компютър на „Епъл“.

— Ама що за кучка е тая? Защо се е нахвърлила така върху теб? Какво очаква... нов си и не знаеш нищо, нали така?

Поклатих глава.

— Не, тя... — Изведнъж осъзнах, че не съм разказал ключовия фрагмент от историята, това, че съм легендиран като суперзвездата от „Уайът Телеком“. Мамка му! Анекдотът имаше някакъв смисъл само

ако знаеш, че драконът се е опитал да ме свали от пиедестала. Чувствах мозъка си като бъркано яйце, като разтопено сирене. Да опитвам сега да се измъкна от неловкото положение ми се струваше също толкова непостижимо, колкото да изкача Еверест или да преплувам Атлантика. Бях допуснал да ме уличат в лъжа. Беше ми гадно и бях адски изморен. За щастие някой прехвана погледа на Сет и му направи знак.

— Извинявай, пич, но тази вечер продаваме хамбургери на половин цена — съобщи ми той и отиде да занесе на клиента две бири.

Улових се, че размишлявам за хората, с които се бях запознал днес, с „участниците във филма“, които сега минаваха като на парад в главата ми и образите им ставаха все по-гротескни. Искях да споделя преживяното, без да крия нищо, но не можех. Искях да разтоваря себе си, да обсъдя с някого Чад и Фил... как му беше името? Искях да разкажа на някой за „Трайон“ и какво съм видял, и за това, че още първия ден бях зърнал Джок Годард. Но не можех... не можех. Не биваше да издавам неща, за които никой не биваше да знае нищо.

Малко по малко облакът от уиски в главата ми започна да се разсейва и на негово място се появи ниско заплашително бучене, което започна тихо и някъде в далечината, но постепенно се засили до разкъсващ черепа ми тътен, квичене като при микрофония на излязла от строя озвучителна уредба. Когато се върна, Сет вече беше забравил докъде бяхме стигнали. Като повечето момчета, Сет е склонен да фокусира вниманието си предимно върху онова, което вълнува него самия, отколкото върху проблемите на другите. Своеобразна форма на мъжки нарцисизъм.

— Господи, не мога да си обясня защо жените толкова си падат по бармани.

— Не знам, Сет. Може би в теб самия има нещо особено. — И побутнах с пръст празната си чаша към него.

— Сигурно... сигурно... — Той ми наля щедра доза уиски и хвърли няколко кубчета лед. После се наведе към мен и доверително сподели: — Шефът казва, че не одобрявал как наливам. Кара ме да използвам мярка и да се упражнявам през цялото време. И непрекъснато ме проверява: „Я ми налей сега! Мнооого слагаш. Ти ще ме разориш!“

— А според мен отмерваш превъзходно — коментирах.

— Би трябвало да ти пусна бележка, нали се сецшаш...

— Няма проблем, давай. Нали вече печеля много.

— Нее... отпускат ни до четири пътиета на вечер за сметка на заведението, така че не се безпокой. Та значи мислиш, че на работа е станала издънка? Моят шеф във фирмата вечно ми пили на главата, че съм закъснял с десет минути. — Поклатих глава. — Ама Шапиро не знае как да използва ксерокса. Няма представа как се изпраца факс. Не може да направи елементарно търсене в ЛексисНексис^[1]. Без мен е загубен.

— Може би иска някой друг да върши черната работа.

Но Сет сякаш не ме чу:

— Разказах ли ти за последната далавера?

— Разкажи ми.

— Сецшаш ли се... джингъли!

— Какво?

— Джингъли! Ето... като там! — И той ми посочи телевизора, където точно в момента излъчваха някаква реклама на намалени матраци в съпровода на досадната мелодия, която ми се бе набила в главата. — Срецнах се онзи ден с един от фирма, която работи за рекламна агенция, и той ми разказа как стоят нещата. Каза ми, че можел да ми организира прослушване в някоя от компаниите за джингъли като „Мегамюзик“, „Кръшинг“ или „Рокет“. Според него най-лесният начин да забогатееш, е като напишеш джингъл.

— Та ти даже нотите не познаваш, Сет.

— И какво от това? Да не мислиш, че ми трябва? Ти знаеш ли колко от наистина талантиливите изпълнители не познават нотите? Че колко ум трябва да научиш песен от трийсет секунди? Момичето, което прави всичките реклами на „Джей Си Пени“, няма хабер от ноти, но има глас!

Жената до мен на бара повика Сет:

— Какво вино предлагате?

— Бяло, червено и розово — отговори й той. — Кое искате?

Тя каза „бяло“ и той й наля във водна чаша. После пак се захвана с мен:

— Големите пари наистина са в пеенето. От мен се иска да запиша нещо на лента или CD и скоро ще съм в списъка на най-

търсените — всичко е въпрос на връзки. Следваш ли мисълта ми: никаква работа, много пари!

— Звучи страхотно — съгласих се без голям ентузиазъм.

— Май не си убеден?

— Не, не... наистина звучи страхотно, честно — поправих се аз и вложих повече ентузиазъм. — Голяма далавера. — През последната година-две двамата със Сет говорехме доста за далавери и как да се работи възможно най-малко. Той обожаваше да слуша за изпълненията ми в „Уайт“ и как съм прекарал часове в гледане на Onion или ровене из уебсайтове като BoredAtWork.com, ILoveBacon.com или FuckedCompany.com^[2]. Най-много ми харесваха сайтове, предлагащи бутона „шеф“, който можеш да натиснеш в секундата, в която зърнеш да минава шефът ти и който мигновено затваря пикантните истории и те връща на скучната Excel-ска таблица, върху която си работил допреди минути. Гордеехме се с това колко малко работа можем да свършим и да ни се размине. Сет точно затова обичаше работата си на юридически помощник — тя му даваше възможност да минава по тъча, никой да не му виси на главата, да бъде циник и да се дистанцира от света на работещите.

Отидох до тоалетната и на връщане купих от автомата пакет „Кемъл“ без филтър.

— Пак ли с тези боклуци? — каза Сет, когато ме видя да разкъзвам целофана.

— Да — отговорих с досада.

— Само да не ми дойдеш за помощ, влачейки кислородния си резервоар. — Той извади изстудена чаша за мартини от фризера и наля в нея малко вермут. — Гледай сега. — Изля вермута пренебрежително през рамо и наля „Бомбай сапфир“. — Това вече е перфектно мартини.

Тръгна да носи мартинито, а аз отпих дълга глътка от скоча; изпитах наслада от това, че гърлото ми пламна. Започвах да усещам пълната сила на въздействието на уискито. Малко се клатех на високото столче. Пиех като миньор със заплата в джоба. Нора Съмърс, Чад Пиърсън и останалите започваха да избледняват в съзнанието ми, смаляваха се и се превръщаха в безвредни герои от анимационен филм. Добре де, скапан първи ден на работа, какво толкова? Та има ли човек, който се е чувствал в свои води от първия си ден на новата работа? Бях добър и трябваше да помня това. Ако не бях наистина

добър, щеше ли Уайът да избере точно мен за тази мисия? Щяха ли той и неговата консилиере Джудит да си губят времето с мен, ако не вярвах, че мога да се справя? Не, щяха да ме уволнят и да ме хвърлят на съда да ме довърши. И вече сигурно щях да се дупя, стиснал краката на кревата в „Марион“.

Започвах да чувствам приятна, подхранвана от алкохола увереност, граничеща с мегаломания. Бях хвърлен с парашут в нацистка Германия с няколко дажби суха храна и късовълнова радиостанция и успехът на Съюзническите сили зависеше изцяло от мен. Не, от мен зависеше съдбата на Западната цивилизация.

— Днес видях в центъра Елиот Краузе — съобщи ми Сет.

Гледах го, без да разбирам.

— Елиот Краузе бе? Не го ли помниш? Елиот Порт-о-сан?

Времето ми за реакция беше много забавено. Трябваша ми няколко секунди, после избухнах в смях. Не бях чувал за Елиот Краузе от години.

— Той, разбира се, е партньор в някаква юридическа кантора.

— Специализирана в... в... опазване на природната среда, нали?

— Задавях се от смях и пръсках уиски от устата си.

— Помниш ли лицето му?

— Заеби лицето, помниш ли му панталоните?

Ето заради тези моменти обичах Сет. Говорехме, използвайки код, нещо като морзовата азбука — всеки знаеше какво има предвид другият, имахме си наши шеги. Общото ни минало ни даваше нещо като таен език, също като близнаците като съвсем малки. Едно лято в гимназията, когато Сет работеше в поддръжката на един баровски тенис клуб, ме пусна гратис по време на голям международен тенис турнир. Бяха докарали подвижни химически тоалетни, удобни за мероприятия на открито с много хора — „Хенди хаузис“, „Порт-о-сан“, „Джони он дъ джоб“, все някакви откачени имена, вече не ги помнех — дето изглеждат като голям стар хладилник. Бяха се препълнили още на третия ден, екипът на фирмата не бе дошъл да ги изпомпи и в резултат вонеше страхотно.

Имаше едно нагло хлапе, Елиот Краузе, което и двамата мразехме, отчасти защото беше отмъкнал гаджето на Сет, но най-вече защото гледаше с презрение на такива като нас — нещастници от работническата класа. Беше дошъл на турнира, облечен в педерастки

пуловер за тенис и бели панталони, а на ръката му бе увиснало момичето на Сет. Елиот направи грешката да влезе в една от хенди къщичките, за да се облекчи. Сет, който в момента бодеше на шиш боклука по тревата, видя това и ме погледна съзаклятнически. Изтича при кабинката, заби дървената дръжка на шиша в ключалката, а после аз, той и един наш общ приятел — Флаш Флеърти — започнахме да клатим „цукалото“. Вътре Елиот се разкрещя: „Ей, ей! Какво става?“. Чувахме пляскането на гадостта. Накрая успяхме да катурнем кабинката със заклещения Елиот. Не исках да си представям какво става с него. И досега мозъкът ми блокира. Сет загуби работата си, но не спря да твърди, че изживяването си заслужавало и че бил готов да плати, за да види как Елиот Краузе излиза повръщайки, със загубили белотата си панталони, покрити с лайна.

Като си спомних как Елиот Краузе намества оплесканите си очила върху измацаното си лице и с препъване излиза от съборения клозет, се разсмях толкова неудържимо, че загубих равновесие и паднах на пода. Останах да лежа така няколко секунди, неспособен да помръдна. Около мен се събраха хора и някакви гигантски глави се наведоха и ме попитаха добре ли съм. Бях здравата натряскан. Зрението ми беше разфокусирано. По някаква причина в главата ми се стрелна образът на баща ми и Антоан Ленард. Самата мисъл за тях ми се видя влудяващо смешна и този път вече нямаше спиране.

Усетих някой да ме сграбчва за рамото, друг за лакътя. Сет и някакъв тип ме изведоха от бара. Струваше ми се, че всички ме гледат съчувствено и с отвращение.

— Извинявай, пич — изфъфлих, внезапно усетил притеснение.
— Благодаря... колата ми е там.

— Не можеш да шофираш, приятел.

— Ама... ето я.

— Това не е твоята кола. Това е някакво ауди.

— Моята е — твърдо заявих аз и сложих точка на изречението с твърдо кимване. — Ауди... Аб, мисля.

— А какво стана със старата?

Поклатих глава, неспособен да обяснявам дълго.

— Имам си нова.

— Ей, пич, на новата работа май ти плащат наистина добре, а?

— Да — потвърдих аз и заваляйки думите, уточних: — Е, не чак толкова много.

Той свирна за такси, после двамата ме напъхаха в него.

— Нали помниш къде живееш? — поиска да се увери Сет.

— Хайде сега — възмутих се, — разбира се, че помня.

— Искаш ли да ти донеса едно кафе за из път? Може да те освежи?

— Нее — отказах аз. — Трябва да спя. Утре съм... на работа.

Сет се засмя.

— Да знаеш, че не ти завиждам.

[1] LexisNexis — огромна база данни, достъпна чрез абонамент по интернет, предлагаща изчерпателна информация в сферите на правото, текущите новини, публичните регистри и бизнеса. — Б.пр. ↑

[2] „СкучноМиЕНаРабота“, „ОбичамБекон“ и „НачукахГоНаКомпанията“. — Б.пр. ↑

17.

Посред нощ иззвъня телефонът. Острият звън разцепи главата ми, отворих очи и видях, че не било посред нощ. Зад пердетата просветляваше. Часовникът показваше... пет и половина... седем? Бях толкова объркан, че нямах представа. Сграбчих слушалката и съжалих, че не съм го изключил на лягане.

— Да?

— Още спиш? — Глас на човек, който не вярва на ушите си.

— Кой се обажда?

— Оставил си аудито в зона, забранена за паркиране. — Този път го познах: Арнолд Мийчъм, нацистът шеф на отдел „Сигурност“ в „Уайът“. — Колата не е твоя, а е наета от „Уайът Телекомюникейшънс“ и най-малкото, което се очаква от теб, е да се грижиш за нея, а не да я захвърляш като използван презерватив.

Сега ме осени: вечерта, напиването в „Али Кет“, провала в паметта ми как съм се прибрал, това, че със сигурност бях пропуснал да включа будилника... „Трайон“!

— Ох... мамка му! — простенах и скочих от леглото. Коремът ми се преобърна. Главата ми щеше да се пръсне, голяма... огромна като... като на онези извънземни от „Стар Трек“.

— Мисля, че дефинирахме правилата пределно ясно — напомни ми Мийчъм. — Никакво шикалкавене. Никакво купонясване. От теб се очаква да функционираш на върха на способностите си. — Дали наистина говореше по-бързо и по-високо от обикновено, или само така ми се струваше? Май наистина, защото едва го разбирах.

— Зная — изграчих нещастно.

— Не мога да кажа, че стартът ти е впечатляващ.

— Вчера беше... беше голяма лудница. Първият ми работен ден, баща ми...

— Изобщо не ме интересува. Имаме ясно споразумение, към което си длъжен да се придържаш. И какво разбра за ония неща?

— Ония неща? — стъпих на пода, седнал на ръба леглото, и започнах да масажирам слепоочията си със свободната си ръка.

— Класифицираните им проекти. За какво мислиш си изпратен там?

— О... нее... много е рано — казах. — Малко по малко мозъкът ми започваше да включва. — Вчера навсякъде ме ескортираха. Не е имало и минутка, през която да съм сам. Беше невъзможно да опитам нещо. Нали не искате да се проваля още на първия ден?

Мийчъм помълча няколко секунди и накрая каза:

— Добре, прав си. Но скоро ще ти се удаде възможност и искам веднага да се възползваш от нея. Освен това до края на деня очаквам от теб доклад, ясно ли е?

18.

Някъде около обяд усещането, че съм ходещ труп, започна да избледнява и реших да се поразкърша в салона — пардон, „фитнес центъра“. Фитнес центърът се намираше на покрива на крило „Е“ и представляваше нещо като мехур, в който бяха разположени тенис корт, всякаква техника за контрол на сърдечната дейност, пътеки за ходене, машини „Стеър Мастър“, симулиращи качване по стълби, така наречените „елиптични гладиатори“, съоръжени до един с индивидуални видеомонитори. Към съблекалнята имаше сауна и всичко бе просторно като в скъп спортен клуб.

Преоблякох се и тъкмо се готвех да напада машините, когато в съблекалнята, без да бърза, влезе Чад Пиърсън.

— Ето го къде бил — каза Чад. — Как вървят нещата? — Той отвори съседното шкафче. — Ще похвърляме ли?

— Всъщност имах намерение да...

— Не искаш ли да поиграем?

Поколебах се за секунда.

— Ами защо не.

На игрището нямаше никого, така че почакахме няколко минути, като дриблирахме и стреляхме от различни дистанции. Накрая Чад предложи:

— Да опитаме ли двойка?

— Става.

— До единайсет?

— Окей.

— Виж... дали да не го направим малко по-вълнуващо? Да заложим по нещо, а? Аз не съм хазартен тип... но може би това ще внесе някаква тръпка?

„Да бе, не си хазартен. Ти ако не си...“

— Добре, на стекче бира или нещо подобно?

— Ти пък... Предлагам стотарка.

Сто долара? Сякаш се намирахме в Лас Вегас. Съгласих се неохотно:

— Добре.

Което си беше грешка. Чад беше добър, играеше със стръв, дори агресивно, а аз още си бях махмурлия. Той отиде до линията за трите точки, стреля и вкара. Огледа се, доволен от себе си, направи револвер с палец и показалец, духна в „цвета“ и каза:

— Още дими!

Измести ме с гръб, гардира умело, вкара с отскок и с лекота поведе в резултата. От време на време се правеше на Алонсо Морнинг — имитираше стрелец, който вади револверите си. Адски досадно.

— Днес май не сме във форма, а? — попита ме той. Изражението му бе доброжелателно, дори загрижено, но в погледа му се долавяше пренебрежение.

— Има такова нещо — измърморих. Опитвах се да се държа спортменски и да се наслаждавам на играта, но този тип започваше да ми играе по нервите. Мъчех се, когато атакувах, и още не можех да почувствам топката. Пропуснах няколко стрелби, той ми направи два чадъра. После се отпуших, реализирах няколко пъти и скоро резултатът беше шест на три. Започна да ми прави впечатление, че той предпочита да атакува отдясно.

Той отново вкара с отскок и повтори тъпия номер с револвера, после изграчи:

— Парите или живота!

Това беше моментът, когато мозъкът ми най-сетне превключи в състезателен режим. Чад продължаваше да атакува отдясно. Беше очевидно, че лявата му ръка е слаба, така че започнах да го притискам и да го принуждавам да играе отляво, което се оказа добра стратегия.

Бях прав. Лявата му ръка все едно я нямаше. Пропускаше при стрелба отляво, после аз на няколко пъти му отнех топката, докато дриблираше нескопосано с нея. Веднъж му блокирах пътя и направих лъжливи движения с тяло, като го принудих рязко да смени посоката. В началото на играта предпочитах да стрелям атакувайки, а не с отскок и Чад беше решил, че този елемент не го владее. Така че бе смаян, когато започнах да реализирам точка след точка все с отскок.

— Знаем ги значи тези неща — скръцна той със зъби. — Можел си да вкарваш с отскок... но ей сега ще сложа край на това.

Тогава започнах да блъфирам. Симулирах подготовка за отскок, като приклеках, той скочи във въздуха да ме блокира, а аз се гмурнах

покрай него и вкарах под коша. Получи се добре, затова го опитах отново. Чад бе толкова изваден от равновесие, че втория път се получи даже по-добре. След малко резултатът се изравни.

Сега аз започвах да му лазя по нервите. Всяко мое лъжливо движение го изкарваше от равновесие, всяка моя следваща точка го нервираше все повече. Минавах покрай него откъдето пожелаех. Вече водех и с увеличаването на разликата той се изнервяше все повече. Лицето му бе зачервено, въздухът не му стигаше, беше забравил да се прави на герой.

Водех му десет на девет, когато при поредната ми атака внезапно спрях. Чад залитна назад и падна по дупе. Без да бързам, се подготвих и вкарах. Направих револвер с палец и показалец, стрелях, издухах цевта и с широка усмивка го довърших:

— Дими!

Чад се изправи, залитна и се подпря на тапицираната стена. Беше задъхан.

— Добре, изненада ме. В теб имало повече дух, отколкото изглежда. — Той си пое дълбоко дъх. — Добре беше. Много забавно. Но следващия път ще те смачкам, момченце — вече познавам играта ти. — Той се усмихна, уж се шегуваше, протегна потната си лепкава ръка и я сложи на рамото ми. — Дълга ти един Бенджамин^[1].

— Забрави. И без това не обичам да играя на пари.

— Не, настоявам. Ще си купиш нова вратовръзка или нещо подобно.

— Не, Чад. Не приемам.

— Но аз ти дължа...

— Нищо не ми дължиш. — Замислих се за миг. От всичко на света хората най-много обичат да дават съвети. — Освен ако не споделиш с мен що за човек е Нора.

Очите му светнаха — сега вече можеше да ми покаже колко е добър.

— А-а... тя прави така с всички новопостъпили. Това е начинът ѝ да ги сплаши, но нищо повече. Нищо лично, повярвай ми — същото се случи и с мен, когато постъпих.

Забелязах непроизнесеното „А виж ме сега“. Той внимаваше да не критикува Нора и знаеше, че е разумно да се пази от мен и да не се разкрива ненужно.

— Е, аз съм голям човек — въздъгнах. — Ще го понеса някак.

— Нали ти казах да не го приемаш лично, приятелю. Тя ти показва как стоят нещата — предупреди те да си нащрек, — сега е време да вървим нататък. Едва ли щеше да постъпи така с теб, ако не те смяташе за кандидат с потенциал. Харесва те. Нямах да се бори да те вземе в екипа си, ако не мислеше така.

— Окей. — Не можех да реша дали ми говори истината, или ме подмята.

— Всъщност, ако искаш... днес следобед има оперативка, ще присъства и Том Лундгрен, ще обсъждаме техническата спецификация, нали се сещаш? Истината е, че от няколко седмици вървим на празен ход и сме затънали в дебати дали да включим във функционалните характеристики „Голд Дъст“^[2]. — Той извъртя очи към тавана. — Наистина ми е писнало от това. Нора само чака някой да отвори дума и после не можеш я спря. Но ще е добре, ако изложиш някакво мнение по повод „Голд Дъст“ — не е необходимо да се съгласяваш с Нора, че това е пълна дивотия и прахосване на пари. Важното е да имаш собствено мнение. Тя обича дебата по същество.

Доколкото ми бе известно, „Голд Дъст“ бе последният вик на модата в потребителската електроника. Някаква комисия от инженери бе измъдрила това романтично име за маломощна късообхватна комуникационна технология, замислена като метод за свързване на било то „Палм“, „Блекбери“ или „Лусид“ с телефон, лаптоп, принтер или каквото и да е. Всъщност с всичко отстоящо на не повече от шест метра. Компютърът ти можеше да си говори с принтера или с нещо друго без никакви кабели, в които да се препъваш. Идеята беше най-сетне да се освободим от оковите, от жиците, кабелите и каишките. Разбира се, онзи, дето беше измислил тази технология, не бе предвидил появата и последващата експлозия на безжичния стандарт Wi-Fi 802.11. Още преди Уайът да се бе захванал с мен, аз вече бях чувал за Wi-Fi. А за „Голд Дъст“ ми бяха разказали инженерите на „Уайът“ и не бяха пропуснали възможността да се погаврят с него.

— Добре, в „Уайът“ винаги се намира по някой, който да се опита да ни прекара да го вградим, но поне досега удържахме на натиска.

Той поклати глава.

— Инженерите винаги искат да напъхат всичко във всичко, без да се интересуват колко ще струва. Какво им пука, ако цената на изделието скочи над петстотин долара, голяма работа. Но не се съмнявай, че този въпрос отново ще се повдигне, така че ако искаш, изкажи се по него.

— Но аз знам само каквото съм прочел.

— Аз ще отворя темата за теб, после действай сам. Спечели някоя и друга точка пред шефката, няма да ти навредят, нали така?

Чад беше прозрачен и за мен не бе трудно да видя мотивите му. Знаех, че е коварен и че не трябва да му се доверявам, но от друга страна, той явно се опитваше да изгради някакъв съюз с мен, вероятно изхождайки от мисълта, че за него ще е по-добре да ме има — мен, новия талант — на своя страна, отколкото да се чувства заплашен от мен, което несъмнено беше истината.

— Добре, благодаря — казах аз.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

Когато се върнах на работното си място, до оперативката оставаше по-малко от половин час, така че влязох в интернет и поосвежих знанията си върху „Голд Дъст“, поне да зная за какво ще говоря. Прегледах набързо десетина сайта на манияци, посетих дори GoldDustGeek.com (там правеха промоцията на тази технология) и със закъснение забелязах, че зад мен стои някой и ме наблюдава. Беше Фил Боджалаян.

— Стараем се, а? — каза той. — Едва вторият ти ден и такъв трудов ентузиазъм! — Той учудено поклати глава. — Не се престаравай, ще прегориш. А и как ще изглеждаме покрай теб ние? — Той се изсмя дрезгаво, сякаш беше изтърсил убийствена реплика, и напусна сцената.

[1] На стодоларовата банкнота е изобразен портретът на Бенджамин Франклин. — Б.пр. ↑

[2] „Златен прах“ (англ.). — Б.пр. ↑

19.

Маркетинг групата към „Маестро“ се събра отново в „Корвет“ и всички седнаха на предишните си места, сякаш те бяха запазени. Разликата бе, че този път присъстваше и Том Лундгрен, седнал не до масата, а на стол, опрян до стената в дъното. Точно преди Нора да обяви началото на оперативката, влезе Пол Камилети, главният финансист на „Трайон“, изтупан като идол на матине от предаването „Любов по италиански“, в тъмносиво сако на дискретно райе върху фино вълнено поло. Седна до Том Лундгрен и цялата зала сякаш притихна, заредена с електричество, като че ли някой бе щракнал ключа.

Дори Нора изглеждаше малко неспокойна.

— Е — обади се тя, — мисля, че можем да започваме. Приятно ми е да поздравя сред нас Пол Камилети, нашия главен финансист... добре дошъл, Пол.

Той кимна, но го направи, сякаш казваше: „Не ми обръщайте никакво внимание, аз просто ще поседя тук инкогнито, като слон в стаята“.

— Кой са тук днес с нас? Кой е на телефона?

По интеркома се разнесе глас:

— Кен Сяо, Сингапур.

После:

— Майк Матера, Брюксел.

— Добре — каза тя, — в такъв случай цялата банда е налице. — Изглеждаше леко възбудена, но беше трудно да се прецени доколко става дума за ентусиазъм, разиграван заради Том Лундгрен и Пол Камилети. — Моментът, мисля, е подходящ да хвърлим поглед на пазарните прогнози и да видим къде се намираме. Предполагам никой от нас не би искал да чуе фразата „отмиращо изделие“, нали така? Защото „Маестро“ не е такъв продукт. Ние няма да взривим доверието в качеството на тази линия продукти, изграждано от „Трайон“, в името на съмнителни нововъведения.

— Нора, Кен от Сингапур.

— Да, Кен?

— Тъ... Бих казал, че тук сме подложени на известен натиск, по-конкретно от „Палм“, „Сони“ и „Блекбери“ особено в нишата на частния сектор. Предварителните поръчки за „Маестро Голд“ са по-скоро неудовлетворителни.

— Благодаря, Кен — побърза да го спре тя. — Кимбърли, какво е твоето усещане за нещата в Общността?

Кимбърли Зиглър, изпита и неспокойна, с ореол от немирни къдри и очила в рогови рамки, вдигна поглед.

— Моето усещане е съвсем различно от това на Кен.

— Така ли? В какъв смисъл?

— Според мен диференциацията във функционалността на продуктите е по-скоро в наша полза. Ние стоим по-добре ценово от „Блекбери“ и „Сони“, които са доста по-скъпи. Вярно е, че има известно насищане на тази пазарна ниша, но преминаването към мощен процесор и добавянето на флаш памет реално са добавяне на нова стойност. С други думи, мисля, че засега се държим, особено във вертикалния пазар.

„Дрън-дрън“, казах си.

— Чудесно — озари я с усмивка Нора, — радвам се да го чуя. Ще ми е интересно да чуя има ли нещо ново по отношение на „Голд Дъст“... — Тя видя Чад да вдига показалец. — Да, Чад?

— Мисля, че Адам може да сподели с нас някои свои мисли по отношение на „Голд Дъст“.

Тя се обърна с готовност към мен.

— Но това е страхотно! Я да чуем всички? — каза го, сякаш току-що бях изразил желание да седна и да им посвирия на пиано.

— „Голд Дъст“? — казах усмихнато. — Я да се сетя откога датира тази технология? Не беше ли деветдесет и първа? Това е „Бетамакс“-ът на безжичните технологии. Редом с „Новата кока-кола“, студения ядрен синтез, „Лигата за екстремн футбол“ и „Юго“-то... — Няколко души поддържащо се засмяха. Нора ме наблюдаваше внимателно. Продължих: — Проблемите със съвместимостта са огромни и не мисля, че някой съзнателно би отишъл в тази посока... Искам да кажа, че устройствата с вграден „Голд Дъст“ комуникират само с други устройства от същия производител, най-вече заради отсъствието на стандартни библиотеки. „Филипс“ продължават да ни

убеждават, че предстои да излязат с нова, стандартна версия на „Голд Дъст“... да, някой ден, когато цял свят премине на есперанто... — Нов смях, макар да ми направи впечатление, че половината стая ме наблюдава студено. Мордън ме гледаше с интерес, по начина, по който събралата се тълпа зяпачи гледа катастрофа с множество трупове, посипани по осовата линия на шосето. Том Лундгрен ме съзерцаваше със странна, малко крива усмивка, а десният му крак работеше като пневматичен чук. Аз обаче се бях разгорещил: — Нека добре се замислим например каква е скоростта на обмен — по-малко от един мегабит в секунда. Жалка история. По-малко от една десета от скоростта на Wi-Fi. Все едно да се търтим с каруца. Да не говорим колко лесно е да се прехване, което означава никаква сигурност при предаване на данни.

— Точно така — прошепна някой, макар да не разбрах кой точно. Мордън удовлетворено се усмихваше. Фил Боджалян ме разглеждаше с присвити очи, изражението му бе неразгадаемо. Тогава се сетих да погледна към Нора. Лицето ѝ бе почервенияло. Буквално виждах алена вълна да се надига от шията ѝ и да стига до смръщените ѝ вежди.

— Свърши ли? — отсечено ме попита тя.

Сепнах се. Това в никакъв случай не бе реакцията, която очаквах. Да не би да се бях увлякъл и да бях говорил препалено дълго?

— Да — казах предпазливо.

Намеси се мъж с лице на индиец — седеше на отсрещната страна на масата.

— Не мога да разбера защо отново се връщаме на това! Мисля, че вземем окончателно решение още миналата седмица, Нора. Тогава ти беше убедена, че подобрената функционалност си заслужава увеличаването на цената. Защо вие от маркетинга все се връщате на този стар дебат? Няма ли най-сетне да решим веднъж завинаги?

Чад, който междувремето бе следил реакцията на хората край масата, се обади:

— Хей, момчета, не се нахвърляйте така на новака. Не можете да очаквате от него да знае всичко... та той още не знае къде е машината за капучино, нали?

— Мисля, че е излишно да губим повече време по този въпрос тук и сега — каза Нора. — Решението е взето: добавяме „Голд Дъст“.

Когато оперативката приключи — след още двадесет минути, през които коремът ми сякаш бе паднал в петите — всички станаха, Мордън ме потупа крадешком по рамото и това ми разкри, че този път съм се издънил грандиозно. Колегите ме поглеждаха с любопитство и веднага отместваха поглед.

— Тъ... Нора — обади се Камилети и вдигна пръст, — би ли се задържала още минутка? Искам да си изясня някои неща...

На излизане до мен се приближи Чад и тихо ми каза:

— Е, тя май не го прие много добре, но мислите, които изказа ти, бяха много ценни за всички ни.

„Да ти го начукам“, отговорих му наум.

20.

Петнайсетина минути след края на оперативката на работното ми място дойде Мордън.

— Впечатлен съм — бяха първите му думи.

— Сериозно? — измърморих без никакъв ентузиазъм.

— Абсолютно. Смятах те за доста по-безгръбначен. Да се изправиш срещу началника си, и то не кой да е, а самата Нора, и да направиш на нищо любимия ѝ проект... — Той поклати глава. — Изобретателен начин да си усложниш живота. Но мисля, че е редно да си наясно с последиците от действията си. Нора не е известна с благодушно отношение към нанесените ѝ обиди. Имай предвид, че най-жестоките надзиратели в нацистките концентрационни лагери са били именно жените.

— Благодаря за съвета.

— Трябва да следиш за възможните симптоми на неприязънта ѝ. Празни кашони, струпани пред работното ти място. Невъзможност да се включиш към компютърната мрежа. Обаждане от „Личен състав“ да им занесеш пропуски си. Но не се притеснявай, „Трайон“ по правило дава великолепни препоръчителни писма, а услугите за търсене на работа на уволнени служители са безплатни.

— Ясно. Благодаря.

Забелязах, че имам гласова поща. Когато Мордън си тръгна, побързах да вдигна слушалката.

Беше от Нора Съмърс, която искаше от мен — не, нареждаше ми — веднага да се явя в кабинета ѝ.

Когато се явих, тя чукаше нещо на клавиатурата. Погледна ме бързо, странично, като гуцер и продължи, с каквото се бе захванала. Игнорира ме близо две минути. Стоях и се чудех какво да правя. Лицето ѝ издайнически започваше отново да почервенява — чувствах се неловко заради самата нея.

Накрая тя отново вдигна поглед към мен и завъртя стола си, за да бъдем лице в лице. Очите ѝ блестяха, но не от тъга. В тях се долавяше нещо различно, нещо... диво.

— Виж, Нора... — внимателно започнах аз, — бих искал да се извиня за...

Тя ме прекъсна; говореше толкова тихо, че едва я разбирах:

— Предлагам ти да ме изслушаш, Адам. Днес и без това говори предостатъчно.

— Бях идиот... — опитах се да започна отново.

— Да направиш подобно изказване точно пред Камилети Цицията... нямаш представа какви усилия ми коства да оправя нещата след теб.

— Трябваше да си държа устата затво...

— Опитваш се да ми разклатиш стола — продължи тя, — но нямаш представа с какво си се захванал.

— Ако знаех... — направих пореден опит да кажа нещо.

— Няма да стане. Фил Боджалян ми каза, че случайно минал край работното ти място и те видял трескаво да търсиш информация за „Голд Дъст“ точно преди оперативката, преди „небрежното“ ти отхвърляне на тази жизненоважна технология. Нека сега ти кажа нещо, господин Касиди: в „Уайът“ може да са те смятали за голяма работа, но на твоето място не бих бързала да се чувствам много уютно тук, в „Трайон“. Ако не се качиш на автобуса, може той да мине през теб. И запомни думите ми: зад волана ще бъда аз.

Останах да стоя все така прав пред нея, докато тя ме пронизваше с хищническите си очи. Свалих поглед към пода, после отново я погледнах.

— Направих голяма издънка — казах и ти дължа искрено извинение. Явно не бях преценил ситуацията правилно, а може още да не съм се отърсил от някои мои предубеждения в „Уайът Телеком“, но това не е оправдание. Няма да се повтори.

— Няма да има възможност да се повтори — все така тихо ми обясни тя. Беше по-безмилостна от всеки пътен полицай, който някога ме бе спирал за превишена скорост.

— Разбирам — съгласих се. — Ако някой ме бе информирал, че решението вече е взето, щях да си държа устата затворена. Но просто

бях останал с впечатлението, че тук, в „Трайон“, сте чували за „Сони“, това е. Моя грешка.

— „Сони“? — повтори тя. — Какво общо има „Сони“ с това?

Уайът бе купил тази информация от хора, които правят баснословни пари, продавайки на заинтересуваните незнано как събрана вътрешна информация, и ми я бе съобщил, за да я използвам в критичен момент. Предположих, че предотвратяване на уволнението ми можеше да се приеме за такъв.

— Не знаеш ли? Те просто изоставиха плановете си да вградят „Голд Дъст“ в новите си джобни компютри.

— И защо? — Тя подозрително сви вежди.

— Следващата версия на „Майкрософт Офис“ няма да я поддържа. „Сони“ пресметнали, че ако вградят „Голд Дъст“, това ще им донесе милиони долари загуба, така че превключили на резервния си план, а именно да вградят „Блек Хок“ — протокола за локална безжична връзка, който ще поддържа „Офис“-ът.

— Така ли?

— Абсолютно.

— И си сигурен в това? Източникът ти е напълно надежден?

— Напълно, сто процента. Залагам живота си.

— А кариерата си залагаш ли? — Погледът ѝ ме пронизваше.

— Мисля, че току-що го направих.

— Много интересно — каза тя. — Изключително интересно, Адам. Благодаря.

21.

Същата вечер се задържах на работа.

Към седем и половина работните помещения се изпразниха. Дори най-заклетите работохолици се изнесоха да продължат да се трудят по домовете си — бяха включени във виртуалната мрежа на „Трайон“, така че не им се налагаше да осъмват в офиса. Към девет вече не се виждаше никой. Флуоресцентното осветление остана включено и леко потрепваше. Погледнати под остър ъгъл, високите прозорци изглеждаха черни, а от друг ъгъл разкриваха гледка към проснатия ниско долу град с блещукащи светлинни и със змиите на безшумно движещите се една зад друга коли.

Седях в моята клетка и разглеждах вътрешния уебсайт на „Трайон“.

Щом Уайът искаше да знае кой е бил нает да работи по специалните проекти, започнати по някое време през последните две години, значи трябваше да се опитам да разбера кои хора са били назначени в „Трайон“ през този период. Това беше само една от многото възможни отправни точки. Има най-различни начини да се претърси базата данни с информация за кадрите, но проблемът беше, че не знаех какво точно да търся.

След известен размисъл се досетих: служебният кадрови номер. Всеки служител на „Трайон“ имаше служебен номер. По-малките номера означават, че лицето е на работа по-отдавна. Така че започнах да преглеждам по случаен признак биографиите на различни служители и малко по малко добих идея за обхвата, в който се движеха номерата на започналите работа през последните две години. За щастие (за мое щастие), поради кризата в бранша в последно време „Трайон“ не бяха назначавали много хора. Постепенно съставих списък от неколкостотин новоназначени, после изтеглих имената и трудовите им биографии и ги записах на CD. Това беше само за начало.

„Трайон“ разполагаше с вътрешна система за съобщения, наречена Инста Мейл. Тя работеше също като „Яху Месинджър“ или „Инстант Месинджър“ на Америка Онлайн: поддържах списък на

кореспонденти, от който виждаш кои от тях в даден момент са включени към системата и кои не са. Забелязах, че Нора Съмърс е включена. Не беше тук, но беше онлайн, а това означаваше, че работи от дома си.

Това беше добре, защото означаваше, че мога да опитам да вляза в кабинета ѝ, без да ме изненада.

От самата мисъл за това стомахът ми се свиваше на топка, но знаех, че нямам избор. Арнолд Мийчъм искаше осезаеми резултати и не в бъдеще предварително, а в минало свършено. Знаех, че Нора Съмърс участва в няколко комисии по маркетинг на нови продукти в „Трайон“. Може би имаше информация за секретните нови продукти или технологии. Най-малко заслужаваше си да видя дали е така.

Естествено най-вероятното място, където би могла да съхранява подобна информация, би бил нейният компютър в нейния офис.

Табелката на вратата гласеше „Н. СЪМЪРС“. Стегнах се и опитах дръжката. Беше заключено. Това не ме изненада, понеже вътре тя съхраняваше конфиденциална информация за служителите. Матовото стъкло ми позволяваше да видя какво има в малката — три на три — стая. Не се виждаше нищо особено и разбира се, беше маниакално чисто.

Знаех, че в бюрото на секретарката ѝ трябва да има ключ. Стриктно погледнато, секретарката — едра, скроена без икономия на материала яка жена на трийсетина години, казваше се Лиза Маколиф — не беше само нейна. Номинално Лиза работеше за цялата група на Нора, включително и за мен. Само вицепрезидентите разполагаха с лични секретарки, такава бе политиката в „Трайон“. Но това, разбира се, бе само формалност. Дори новак като мен вече бе разбрал, че Лиза Маколиф работи за Нора и не обича никой друг да ѝ се бърка в работата.

Лиза беше подстригана ниско, почти канадска ливада, и предпочиташе да носи работен комбинезон, в резултат на което приличаше на бояджия. Човек трудно можеше да допусне, че така женствено и модно облечената Нора ще има секретарка като Лиза, но Лиза беше фанатично лоялна към Нора, усмихваше се само на нея и с един поглед можеше да изкара акъла на всички останали.

Лиза обичаше котките. Работната ѝ клетка бе задръстена с котешки атрибути: куклички Гарфийлд, статуетки Катбърт и така

нататък. Огледах се за всеки случай, не видях никого и издърпах чекмеджетата на бюрото ѝ. След няколко минути намерих ключа, завит в пластмасово пликче и скрит в пръстта на саксията на специално устойчивото на флуоресцентно осветление растение. Поех дълбоко дъх, взех ключодържателя, на който имаше поне двайсетина ключа, и започнах да ги опитвам един след друг. Шестият отключи офиса на Нора.

Запалих осветлението, седнах зад бюрото ѝ и включих компютъра.

Имах няколко сценария на действие, ако се появи някой. Арнолд Мийчъм ме бе подготвил добре — да се държа агресивно, да ги попитам какво правят те тук, — но каква бе вероятността някоя говореща само испански или португалски чистачка да разбере, че се намирам в чужд офис? Така че се съсредоточих върху конкретната си задача.

Тя, разбира се, не се оформяше като лека. На екрана се мъдреше Username/Password. Мамка му! Защитено с парола. Можех ли да очаквам нещо друго? Въведох NSOMMERS — това беше стандартният подход. Бяха ми съобщици, че седемдесет процента от хората използват като парола съкращения на имената си.

Нора беше сред останалите трийсет.

Имах чувството, че Нора не бе и сред онези, които биха записали паролите си на залепващо листче в чекмеджето или нещо от този род, но все пак трябваше да се уверя лично. Проверих на обичайните места — под подложката за мишка, на гърба на компютъра, в чекмеджетата, но не намерих нищо. Трябваше да налучквам.

Опитах само SOMMERS, пробвах рождената ѝ дата, цифри от номера на социалната ѝ осигуровка, всякакви комбинации на горното. Нищо. След десетия опит се отказах. Трябваше да приема, че неуспешните ми опити се записват. Десет опита беше прекалено много. Хората рядко бъркат повече от един-два пъти.

Нещата не отиваха на добре.

Има обаче и други начини да се разбие парола. Бях прекарал часове на инструктаж и дори ми бяха дали нужното, с което щеше да се справи дори идиот. Не бях компютърен хакер или нещо подобно, но се оправях с компютрите — оправях се достатъчно, за да си намеря

белята в „Уайът“, нали? — а онова, което ми бяха дали, беше много лесно за инсталиране.

Ставаше дума за устройство за регистриране на входа от клавиатурата, което записва натискането на всеки клавиш. Същата работа може да се свърши както от програма, така и с хардуерно устройство. Когато се използва програмата, има известен риск, понеже човек никога не знае колко строг е контролът в мрежата — системните администратори могат да забележат работата на неинсталирана от тях съмнителна програма. Поради тази причина Арнолд Мийчъм бе настоял да използвам устройството.

Беше ме екипирал с няколко малки играчки. Едната представляваше малък кабелен конектор, който се включва между компютъра и клавиатурата. Беше почти изключено човек да го забележи, ако не го търси нарочно. В него бе вграден чип, който записваше в паметта си над два милиона натискания на клавиши. Интересуващият се го прибираще след известно време и снемаше пълен запис на всичко въведено през клавиатурата.

За десет секунди разкачих клавиатурата на Нора, свързах към кабела малкия KeyGhost^[1] и включих другия край на кабела му към куплунга на компютъра. Тя никога нямаше да го забележи, а след няколко дни щях да дойда и да си го прибера.

И все пак не исках да си тръгна от офиса ѝ с празни ръце. Прегледах съдържанието на бюрото ѝ. Слаба работа. Намерих чернова на имейл до екипа на „Маестро“, който още не бе разпратила. „Моите последни проучвания — пишеше тя — разкриха, че макар «Голд Дъст» да е великолепен във всички отношения, «Майкрософт Офис» ще поддържа безжичната технология «Блек Хок». Въпреки сътресенията в работата на прекрасните ни инженери, убедена съм, всички ще се съгласят, че е най-добре да не вървим срещу намеренията на «Майкрософт»...“

„Добре, Нора, бързо схващаш“. Надявах се „Уайът“ да не са ме подвели.

Трябваше да прегледам и кантонерките. Дори във високотехнологична компания като „Трайон“ важните документи винаги съществуваха и на хартия, независимо дали като оригинали, или копия. Това е великата истина на така наречения „безхартиен офис“: колкото повече използваме компютрите, толкова повече топчета

хартия са ни нужни. Отворих първия шкаф, който се оказа не за окачени на рейките си папки, а скрита библиотека. Но защо човек ще крие книгите си по този начин? После се вгледах в заглавията и извиках от изненада.

Вътре бяха подредени книги със заглавия като: „Жените, които бягат с вълците“, „Мъжки игри за жени“, „Играй като мъж, печели като жена“, „Защо добрите момичета не напредват, но куражлийките успяват“, „Седемте тайни на успешите жени“ и „Единайсетте божии заповеди на страшно преуспелите жени“.

„Нора, Нора — помислих си, — ти ме изумяваш“.

Четири от петте шкафа за папки бяха отключени и прегледах най-напред тях, без да се заглеждам в скучното им съдържание: доклади, спецификации, отчети за работата по различни изделия, финансови документи... Тя беше документирала практически всичко минало през ръцете ѝ, в това число бе разпечатала всеки получен или изпратен имейл. Знаех, че интересните неща ще са под ключ.

Доста бързо открих нужния ми ключ на ключодържателя на Лиза. В заключените отделения намерих голям брой лични досиета на подчинените ѝ, които сигурно щяха да са интересно четиво, ако разполагах с времето за това. Личните ѝ финансови документи разкриваха, че е служител на „Трайон“ от доста време, голям брой от опциите ѝ бяха използвани, тя търгуваше с акциите си активно и брутно ѝ състояние определено се изписваше със седем цифри. Намерих и моята папка — беше тънка и в нея нямаше нищо алармиращо. Нито нещо интересно.

После започнах да разглеждам по-внимателно и така попаднах на няколко разпечатки на имейли, изпратени до Нора от върховете в йерархията на „Трайон“. От тях ставаше ясно, че Алана Дженингс, заемала моята длъжност преди мен, внезапно е преместена на друго място в компанията. Кое то бе раздразнило Нора, беше я ядосало до такава степен, че тя бе изпратила оплакването си по цялата дължина на „хранителната верига“ до нивото на старшия вицепрезидент. Доста смел ход.

Предмет: Относно: Преназначаването на Алана Дженингс

Дата: Вторник, 8 април, 8:42:19
От: Gallred
До: NSommers

Нора,

Получих няколко ти имейла с възражения относно прехвърлянето на АЛАНА ДЖЕНИНГС в друг отдел на компанията. Разбирам раздразнението ти, понеже Алана е най-квалифицираният и най-ценен играч в твоя екип.

За съжаление обаче твоите възражения бяха отхвърлени на възможно най-високо ниво. Опитът и знанията на Алана в момента са спешно нужни в проект „Аврора“.

Искам да те уверя, че бройката на твоите подчинени ще бъде запазена. Вече е разпоредено да получиш разрешение за запълване мястото на Алана с всеки интересуващ се от това и съответно квалифициран служител на компанията.

Моля те да ме уведомиш, ако има нещо друго, с което бих могъл да помогна.

С най-добри чувства,

Грег Олдред

Старши ВП, Отдел „Развой на съвременни технологии“, „Трайон Системс“

„Ние помагаме да се промени бъдещето“.

Два дни по-късно беше получила нов имейл:

Предмет: Относно: Преназначаването на Алана Дженингс

Дата: Четвъртък, 10 април, 14:13:07
От: Gallred
До: NSommers

Нора,

Най-искрените ми извинения относно „Аврора“ — нямам правото да разкривам конкретното естество на този проект, но мога да кажа, че успехът му е критичен за съществуването на „Трайон“. Понеже „Аврора“ е засекретена на най-високо ниво научноизследователска задача, най-учтиво бих те помолил повече да не повдигаш този въпрос.

Като казвам това, искам да те уверя, че разбирам затрудненията ти да намериш наш служител, подходящ да заеме мястото на Алана. В тази връзка с удовлетворение те уведомявам, че в дадения случай имаш разрешение да заобиколиш общата забрана за назначение на външни специалисти, което ти дава право да търсиш и наемаш хора извън системата на „Трайон“. Надявам се това да помогне за бързото решаване на проблема.

Моля те не се колебай да се обръщаш към мен по всякакъв повод.

С най-добри чувства,

Грег Олдред

Старши ВП, Отдел „Развой на съвременни технологии“, „Трайон Системс“

„Ние помагаме да се промени бъдещето“.

Уха! Изведнъж нещата започваха да придобиват някакъв смисъл. Бяха ме наели, за да заместя тази Алана, която пък на свой ред бе изтеглена в нещо, което се наричаше проект „Аврора“.

А проект „Аврора“ беше свръхсекретен, т.е. точно в категорията, която така живо интересуваше моите хора. Бях го намерил.

Не ми се струваше добра идея да извадя имейлите от папката и да ги копирам на ксерокса, така че извадих един бележник с жълти листа от запасите на Нора и започнах да преписвам.

Не знаех колко дълго съм прекарал седнал на мокета в офиса й, но не вярвам да е било повече от четири-пет минути. Изведнъж усетих нещо да се движи в периферното ми зрение, вдигнах поглед и видях на прага на офиса да стои човек от нощната охрана и да ме наблюдава.

„Трайон“ не наемаше полицаи — имаха собствена охрана. Униформата беше бели ризи и сини сака, поради което хората им приличаха или на полицаи, или на богомолци. Моят човек бе висок як чернокож със сива коса и множество бенки, осеяли бузите му като лунички. Имаше големи очи с тежки клепащи и носеше очила с телени рамки. Просто си стоеше и ме съзерцаваше.

Въпреки цялото ми обучение какво да правя в точно такива ситуации, мозъкът ми не предлагаше нищо. Все едно го нямах.

— Виж ти какво си имал — каза охранителят. Не гледаше мен — погледът му бе насочен точно към бюрото на Нора. Към компютъра с прикачения KeyGhost? Не, господи, само това не!

— Моля? — успях да кажа.

— Какво си сложил. Да, знам го това.

Откачих. Сърцето ми заби лудо. „Боже всемогъщи — помислих, — едва съм започнал и ме хванаха!“

[1] Реално съществуващо миниатюрно устройство (производител KeyGhost Ltd.), създадено според фирмата като инструмент за установяване на злоупотреби с компютър, установяване на неправилен достъп, с възпираща цел срещу злоумишлено използване на компютър и най-сетне като архивиращо устройство (и разбира се, незаменимо и за хакерски цели). — Б.пр. ↑

22.

Той примигна, все така вторачен. Беше ли ме видял да инсталирам устройството? И тогава се сетих още нещо, от което едва не ми призля: беше ли забелязал името на Нора на вратата? И нямаше ли да се запита какво прави мъж в офис на жена и защо рови из документите ѝ?

Погледнах крадешком към табелката на вратата, точно зад гърба на охранителя. Там пишеше Н. Съмърс. Н. Съмърс можеше да бъде както мъж, така и жена. От друга страна, какво пречеше този човек да обикаля нощем коридорите от бог знае кога и дори да е стар приятел на Нора?

Охранителят продължаваше да стои на прага и да блокира евентуалния ми опит да изляза. Какво, по дяволите, се очакваше да направя в подобна ситуация? Бих могъл да се опитам да побягна, но за целта трябваше да мина през него, а това означаваше да се хвърля отгоре му, да го съборя като ръгбист на пода и да го прескоча. Беше едър мъж, вече на възраст и със сигурност не със светкавични реакции... кой знае, можеше и да се получи. И за какво ставаше дума в този случай? Нападение и нанасяне на побой. Господи!

Мозъкът ми мислеше светкавично. Дали да не му кажех, че съм нов? Превъртях няколко възможни обяснения през главата си: бях новият секретар на Нора, бях подчинен пряко на нея — е, не беше ли това истина? — и бях останал след работно време по нейно искане. Откъде, за бога, можеше този човек да знае дали му казвам истината? Та той беше най-обикновен служител на охраната.

Мъжът пристъпи няколко крачки в офиса и поклати глава.

— Мамка му... а аз си мислех, че съм видял всичко!

— Виж какво, утре приключваме голям, изключително важен проект... — опитах се да възразя възмутено.

— Имал си си Булит. Истински Булит! — Едва сега видях в какво е вперил поглед, без да се интересува от нищо друго. Беше голяма цветна фотография в сребърна рамка, окачена на стената — снимка на реставрирана красива, мощна стара кола. Той пристъпваше към нея

като хипнотизиран, сякаш се приближаваше към Кивота на Завета. — Мамка му, човече, та това е истински „Мустанг GT-390“ от 68-а — прошепна той с благоговение, като че ли току-що бе зърнал лицето на самия Бог.

В този миг адреналинът в кръвта ми задейства и от всичките пори на кожата ми се изля вълна на облекчение. Господи...

— Аха — обадох се, — много е добра.

— Човече... само я погледни. Това „конче“ заводски модел ли е?

Откъде можех да зная? Та аз бях неспособен да различа мустанг от додж дарт. За мен това спокойно можеше да бъде снимка на „Гремлин“^[1].

— Разбира се — уверено казах аз.

— Аз пък ти казвам, че има много фалшификати. Проверявал ли си някога под задната седалка дали ги има онези две допълнителни метални плочи към двойния ауспух?

— Естествено — успокоих го. После станах и му подадох ръка: — Ник Съмърс.

Дланта му бе суха и огромна. Ръката ми потъна в неговата.

— Лутър Стафорд — представи се той. — Не съм те виждал досега.

— Да... не съм оставал досега вечер. Но този проклет проект... надуха ни главите: „Да е готово за девет сутринта“, „Спешно“ и все такива. — Опитвах се да говоря небрежно. — Е, поне се радвам да видя, че не съм единственият работещ по това време.

Но той като че ли не ме слушаше.

— Човече, не бях виждал досега този модел в тревистозелено. Освен във филмите, разбира се. Тази ми се струва същата, с която Стив Маккуин изтласка лошия додж от пътя и го принуди да се забие в бензиностанцията. Не си ли спомняш, разлетяха се тасове във всички посоки — и той гърлено се изсмя с глас, който напомняше за цигари и уиски. — „Булит“, любимия ми филм. Гледал съм го сто пъти.

— Вярно — съгласих се аз, — наистина е същата.

Той се приближи още малко. Изведнъж забелязах, че на лавицата непосредствено до фотографията има голяма златна статуетка. В основата на статуетката с огромни черни букви бе гравирани надпис „Жена на годината, 1999. Връчва се на Нора Съмърс“. Бързо минах зад

бюрото и заставах между пазача и статуетката, като се наведох, за да изглежда, че разглеждам фотографията по-внимателно.

— О, да.

— С плавните форми и всичко останало.

— Абсолютно. — Той отново поклати глава. — Боже господи, доживях да я видя. Ти сам ли я реставрира?

— Я остави... откъде това време.

Той отново се засмя с ласкавия си гърлен смях:

— Разбирам те, повярвай.

— Купих я от един приятел, който не я вадеше от гаража си.

— Колко беше... триста и двайсет коня, нали?

— Точно толкова — потвърдих. Щеше ми се наистина да знаех.

— Погледни капците на фаровете на тази хубавица. И аз имах веднъж модел от 68-а с такива, но се наложи да я продам. Накара ме жена ми — веднага след като ни се роди първото. Казвам ти, оттогава не съм спирал да я сънувам. Но този чисто нов „Мустанг GT-390 Булит“ не е за мен, не... благодаря.

Поклатих със съжаление глава.

— Даа... — Всъщност нямах никаква представа какви ми ги говори. Всички ли в тази компания бяха откачени на тема коли?

— Поправи ме, ако бъркам, но не си ли сложил гуми GR седемдесети размер на джанти петнайсет на седемнайсет?

Господи, нямаше ли най-сетне да оставим тази тема?

— Ще ти призная, Лутър, че нищо не разбирам от мустанги. Честно казано, дори не заслужавам да притежавам такъв. Подари ми го жена ми за рождения ми ден. Няма да ти обяснявам, че аз ще изплащам заема през следващите седемдесет и пет години.

Той пак се позасмя:

— Нищо ново. Знам ги тези неща, и още как. — Забелязах, че сваля поглед към бюрото, и веднага съобразих какво вижда.

Беше голям кафяв плик с името на Нора върху него, написано с големи едри печатни букви с дебел червен маркер. НОРА СЪМЪРС. Огледах бюрото за нещо, което да плъзна върху плика, за да го покрия, просто в случай че още не му е направил впечатление, но Нора държеше бюрото си безукорно подредено. Извадих с небрежен жест бележника си с жълтите листа, откъснах един лист, оставих го да падне върху плота на бюрото и го плъзнах върху плика с лявата си ръка.

Голяма работа си, Адам. Бях нахвърлял някакви бележки на страничката с моя почерк, но нямаше нищо, което би направило особено впечатление.

— Коя е Нора Съмърс? — попита той.

— А... жена ми.

— Ник и Нора, а? — гърлено се засмя той.

— Да, никой не пропуска да го забележи — усмихнах се широко най-сетне и аз. — Може да се каже, че се ожених за нея заради това. Е... май ще е по-добре да се захващам за работа, защото иначе ще осъмна тук. Радвам се, че се запознахме, Лутър.

— И аз, Ник.

Охранителят си тръгна. Бях толкова изнервен, че не можех да свърша нищо повече от това да приключа с копирането на имейлите. Накрая изключих осветлението, излязох и заключих вратата на офиса. Върнах се с връзката ключове в помещението на Лиза Маколиф и в този миг забелязах съвсем наблизо да минава някой. Сигурно пак беше Лутър. Дано само не искаше да си поговорим още малко за мустанги. Защото единственото, което исках аз, беше да прибера ключовете незабелязано и да се махам оттук.

Но не беше Лутър, беше човек с корем, очила с рогови рамки и вързана на опашка коса.

Последният човек, когото очаквах да видя на работа в десет вечерта, но от друга страна, инженерите не бяха на нормиран работен ден.

Ноа Мордън.

Беше ли ме бе видял да заключвам офиса на Нора? Или може би ме беше видял, докато бях вътре? Беше ли изобщо зрението му достатъчно добро, за да забележи нещо нередно? А може би той просто не обръщаше внимание на нищо и живееше в свой собствен свят... но какво все пак правеше тук?

Той не каза нищо, дори не показа, че ме е забелязал. Но не бях сигурен забелязал ли ме е, или не. Все пак бях единственият друг човек наблизо, а той не беше спял.

Ноа зави в следващата пътека и остави някаква папка на нечие бюро. С престорена безгрижност минах покрай клетката на Лиза, пузнах ключовете в саксията, точно в дупката в пръстта, и продължих нататък.

Бях преполовил пътя до асансьорите, когато чух:

— Касиди? — Обърнах се. — Мислех, че само инженерите са нощни създания.

— Полагам усилия да ме хванат — тъпо се опитах да се пошегувам.

— Аха — каза той. Каза го с тон, от който по гръбнака ми полазиха леденостудени мравки. После ме попита невинно: — В какво?

— Моля?

— В какво се опитваш да те хванат?

— Не те разбирам — отговорих спокойно, но сърцето ми биеше до пръсване.

— Постарай се да го запомниш това.

— Моля?

Но Мордън вече вървеше към асансьорите и изобщо не ми отговори.

[1] Евтин модел кола от 70-те години, производство на АМС. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

КАНАЛИЗАЦИЯ

„Канализация“: Жаргонен израз за различните съпровождащи дейности от рода на конспиративни квартири, тайници и т.н., елемент от работата на всяка тайна разузнавателна агенция.

„Международен речник на шпионажа“

23.

Прибрах се у дома като психическа развалина. Явно не ставах за такава работа. Искаше ми се да изляза някъде и пак да се напия, но трябваше да си лягам, за да мога да се наспя.

Апартаментът ми изглеждаше по-малък и по-мизерен от всякога. Печелех стотици хиляди и би следвало да мога да си позволя един от онези луксозни апартаменти във високите блокове до кея. Нищо не ме задържаше в тази дупка, освен обстоятелството, че беше моята дупка, напомнянето, че съм жалко нищожество, а не добре облеченият, зализан позьор, в който се бях превърнал. Освен това няхах време да търся ново жилище.

Щракнах ключа на осветлението до входната врата, но стаята остана тъмна. По дяволите... Това означаваше, че крушката на голямата грозна лампа до дивана — основният източник на светлина — е изгоряла. Държах я по правило включена, за да мога да я паля и гася с ключа до вратата. Налагаше се опипом да се добера през тъмния апартамент до малкото килерче, в което държах резервните крушки и други подобни неща. За щастие познавах всеки квадратен сантиметър на малкия си апартамент, така че това не беше проблем. Порових слепешката в изкорубената картонена кутия, напипах нова крушка, помолих се наум да се окаже стоватова, върнах се слаломирайки при масичката до дивана, развих старата крушка и завих новата. Резултатът бе същият. Тъмнина. Мамка му... достоен завършек на един скапан ден. Напипах ключа в основата на лампата и го завъртях. Лампата светна.

Бях преполовил разстоянието до банята, когато изведнъж ме озари... Как, по дяволите, лампата се бе оказала изключена? Аз никога не го правех — никога! Нима губех разсъдъка си?

Или някой бе влизал в апартамента ми?

Обхвана ме тягостно чувство на параноя. Несъмнено някой бе идвал. Нямаше начин ключът на лампата да се е завъртял сам.

Няхах съквартиранти, нито дори приятелка, така че не бях давал ключа от апартамента на никого. Тъпата компания, която поддържаше

сградата и даваше апартаментите под наем от името на тъпия анонимен собственик, никога не си позволяваше да влиза в жилищата. Господи, те нямаше да дойдат, дори да ги молиш на колене да изпратят някой да поправи радиаторите. Освен мен никой никога не бе влизал тук.

Погледът ми случайно попадна върху телефона директно под лампата — стар черен комбиниран апарат, съчетаващ телефон и секретар, старомодно записващо устройство, което така и не бях използвал, още повече че имах гласова поща, предоставена ми от телефонната компания — и забелязах, че още нещо не е наред. Черният кабел лежеше върху клавиатурата, вместо да бъде навит акуратно до апарата, както си бе лежал винаги. Вярно, това бяха тъпи дребни подробности, но когато живее сам, човек започва да свиква с определен ред на нещата. Опитах се да си припомня кога за последно се бях обаждал, къде бях стоял и какво точно бях правил. Възможно ли бе да съм бил толкова разсеян, че да сложа слушалката на обратно? Все пак бях почти сигурен, че тази сутрин на излизане не бях оставил телефона си така.

Някой определено бе идвал.

Погледнах пак комбинирания апарат и забелязах още нещо не наред, при това не ставаше дума за дребна подробност. Телефонният секретар, който никога не бях използвал, представляваше касетофон с две микрокасети — едната за изходящото съобщение, втората — за обажданията.

Само че касетата, която записваше постъпващите съобщения, я нямаше. Някой я бе взел.

Единственото разумно предположение бе, че я е взел човек, който иска да прослуша кой ми се е обаждал.

Или — изведнъж ми хрумна — може би някой, който искаше да е сигурен, че апаратът няма да може да записва евентуални съобщения. Това ми се струваше по-вероятно. Станах и се залових да търся единствения друг касетофон, който притежавах — миниатюрно устройство, също използващо микрокасети, което вече не помнех защо бях купил, докато учех в колежа. Смътно си спомнях, че преди няколко седмици, когато търсех запалка, го бях видял в долното чекмедже на бюрото. Дръпнах чекмеджето, прерових го, но касетофона го нямаше. Не го намерих и в другите чекмеджета. Колкото повече търсех, толкова

по-сигурен ставах, че го бях виждал точно в долното чекмедже. Отново го дръпнах и този път открих там адаптера на захранването за него, което затвърди подозренията ми. Микрокасетофонът беше изчезнал.

Вече бях съвсем сигурен: някой бе влизал в апартамента ми и го бе претърсил с намерението да открие всички записи, които съм правил някога. Въпросът бе кой. Ако бяха Уайът и хората на Мийчъм, това вече преминаваше всякакви граници и бе възмутително.

Но ако не бяха те? Ако бе „Трайон“? Това бе толкова обезпокоително, че даже не ми се мислеше за тази възможност. Спомних си въпроса на Мордън: „В какво се опитваш да те хванат?“

24.

Къщата на Ник Уайът се намираше във възможно най-люксовия квартал — за нея бяха чували всички и от нея така силно миришеше на много пари, че всички се шегуваха с това. Имението беше възможно най-скъпото, най-разкошното и най-възмутително показното в град, известен със скъпи, разкошни и възмутително показни недвижими имоти. Несъмнено за Уайът бе важно да живее в къща, която е в устата на хората, която „Архитекчъръл Дайджест“ слага на корицата си и която неудържимо провокира местните журналисти непрестанно да търсят поводи и извинения да се вмъкнат по някакъв начин в нея, за да напишат смайващи неща. Те обожаваха японския момент — фалшивото зен спокойствие, гонитбата между икономичност и простота от една страна, и от друга — бентлитата в гаража на Уайът и неговата абсолютно не зен острота в поведението.

В отдела за връзки с обществеността на „Уайът Телекомуникайшънс“ работата на един от служителите бе да се занимава с личната реклама на Ник Уайът, в това число да подава подходящи клюки за публикуване в „Пийпъл“, „Ю Ес Ей Тудей“ и навсякъде другаде. От време на време този човек предлагаше материали за имението на Уайът, благодарение на които знаех, че то му бе струвало петдесет милиона долара, че е по-голямо и построено с повече въображение от прословутата къща на езерото в Сиатъл на Бил Гейтс, че е копие на японски дворец от четиринайсети век, което Уайът бе построил в Осака, а после бе транспортирал на парчета през океана. Беше заградено от сто и шейсет декара японски гори, пълни с редки цветя, каменни градини, изкуствен водопад, изкуствено езеро и древни дървени мостчета, естествено пак докарани от Япония. Дори каменните плочи с неправилна геометрична форма, с които бе застлана алеята за колите, бяха превозени от Япония.

Разбира се, не забелязвах нищо от това, докато карах по безкрайната алея. Видях само каменната караулна и високата желязна врата, която автоматично се отвори, управлявана от невидим пулт, сторилия ми се дълъг няколко мили път през бамбукова горичка,

гаража с шестте разноцветни бентлита кабριο (този човек, изглежда, не харесваше мощните американски коли) и необятната притиснала се към земята дървена къща, заобиколена от висока каменна стена.

Мийчъм ми бе заповядал с кодиран имейл да се явя за доклад тук — електронното съобщение от „Артър“ бе пристигнало в „кутията“ ми в Hushmail от финландски анонимайзър, който бе направил подателя му непроследим^[1]. Бяхме уговорили цял речник от кодови думи, благодарение на които съобщението изглеждаше като потвърждение на поръчка, направена от мен до някакъв онлайн търговец, но всъщност ми казваше къде да се явя, кога да отида там и други подробности.

Мийчъм ми бе дал прецизни указания къде и как да карам. Общо взето трябваше да отида на един паркинг, да изчакам появата на тъмносин линкълн и да го следвам до дома на Уайът. Предполагам идеята беше някой да се увери, че не съм следен. В това имаше елемент на параноя, но кой бях аз, че да споря с тях? Трябваше да бъда заинтересован — в крайна сметка, нали аз бях този, който рискуваше.

Слязох от колата и линкълнът се отдалечи. Отвори ми филипинец и ми нареди да събуя обувките си. Въведе ме в чакалня, обзаведена с паравани шоджи, татамита на пода, ниска черна лакирана маса и нисък четвъртит бял диван, наподобяващ футон. Не ми се струваше особено удобен. Прелистих набързо артистично разхвърляните върху черната масичка за кафе списания: „Роб Рипорт“, „Архитекчъръл Дайджест“ (тук беше естествено и броят с дома на Уайът на корицата), каталог от „Сотбис“.

Накрая отново се появи домакинът, икономът или както и да се наричаше и ми кимна. Последвах го по дълъг коридор, в края на който имаше почти празна стая, в която отдалеч видях Уайът, седнал на дълга черна маса.

В момента, в който приближихме входа на трапезарията, изведнъж се разнесе пронизителен, разкъсващ ушите писък на алармена инсталация. Огледах се смаян, но преди да съумея да съобразя какво става, бях сграбчен от филипинеца и още някакъв появил се незнайно откъде тип и двамата без усилие ме събориха на пода.

— Какво правите, по дяволите?! — извиках и опитах да се съпротивлявам, но двамата бяха яки като сумисти. Вторият ме затисна, а филипинецът ме обискира. Нямах представа оръжие ли търсят, или нещо друго. Филипинецът напипа MP3 плейъра ми iPod^[2] и гневно го

извади от чантата ми. Погледна го, изрече нещо на онова, дето си го говорят на Филипините, обърна го няколко пъти в ръцете си и разочаровано изрѣмжа нещо все така неразбираемо. Освободих се с енергично дръпване и седнах на пода. — Така ли посрещате гостите на господин Уайът? — осведомих се. Домакин — икономът взе плейъра, влезе в стаята и го подаде на Уайът, който безмълвно бе наблюдавал разиграващата се пред очите му сцена. Уайът го върна на филипинеца, без да го погледне. Изправих се. — Тези хора никога ли не са виждали плейър? Или може би тук е забранено да се слуша внесена отвън музика?

— Просто си вършат работата — обясни ми спокойно Уайът. Беше облякъл черна, прилепнала по тялото му риза с дълъг ръкав, която изглеждаше като от лен и вероятно струваше повече от месечната ми заплата дори в „Трайон“. Слънчевият му загар изглеждаше още по-подчертан. Реших, че спи в солариум.

— Да не сте страхувате, че се готвя да офейкам? — поинтересувах се.

— Аз не се „страхувам“ от нищо, Касиди. Обичам всички да се придържат към установените правила. Ако си умен и не опитваш никакви номера, всичко ще е наред. Но дори не помисляй да се презастраховаш по някакъв начин, понеже всичко е предвидено и под контрол. — Странно, но едва сега, след като я чух от устата му, се замислих за подобна възможност.

— Не схващам.

— Казвам ти, че ако планираш някоя глупост като например да запишеш срещите ни или разговорите по телефона с мен или някой от моите хора, ще бъдеш неприятно изненадан. Не ти трябва презастраховка, Адам, защото твоята застраховка съм аз. — В стаята влезе красива японка в кимоно и с поднос и му подаде със сребърни щипци гореща хавлиена кърпа, навита на руло. Той си избърса с нея ръцете и ѝ я върна. Отблизо се виждаше, че си е правил лифтинг. Кожата на лицето му бе прекалено опъната, а очите му бяха издължени като на ескимос. — Домашният ти телефон не е сигурен — продължи той. — Същото се отнася и до гласовата поща, компютъра и мобилния ти телефон. Така че освен когато се обаждаш, след като сме поискали това от теб, ще ни търсиш само в случай на спешна нужда. А ние ще се

свързваме с теб само чрез шифрована електронна поща. Сега искам да видя какво ми носиш.

Дадох му диска, на който бях записал сваления от сайта на „Трайон“ списък на всички новоназначени служители и няколко листа, на които бях разпечатал някои бележки. Докато Уайът четеше бележките ми, японката се появи отново с нов поднос и започна да разполага пред Уайът множество перфектно изработени като миниатюрни скулптури парченца суши и сашими^[3], внимателно подредени в лакирани кутии от махагон, с малки купчинки бял ориз, бледозелен уасаби и розови късчета маринован джинджирил. Уайът не вдигна поглед — цялото му внимание бе погълнато от информацията, която му бях донесъл. След няколко минути взе от масата малък черен телефон, който досега не бях забелязал, и каза в него нещо с приглушен глас. Стори ми се, че долових думата „факс“.

Накрая ме погледна.

— Добра работа — късо ме похвали той. — Доста интересно.

Появи се нова жена, превзето непристъпна, на средна възраст, с набръчкано лице, посребряла коса и висящи на шията и очила на верижка. Тя се усмихна, взе листовете от ръцете му и излезе, без да каже нито дума. Нима Уайът държеше секретарка на разположение двайсет и четири часа в денонощието?

Той ловко взе с дървените пръчици парченце сурова риба и го лапна. Задъвка го замислено, без да сваля поглед от мен. После ме попита:

— Схващаш ли превъзходствата на японската диета?

— Харесвам темпура^[4] и този вид неща — отвърнах.

Той презрително изсумтя:

— Не говоря за темпура. Защо мислиш японците живеят най-дълго? Благодарение на диетата от нискомаслена храна с високо съдържание на протеини, разнообразие от растителни продукти и високо съдържание на антиоксиданти. Те ядат до четиридесет пъти повече соя от нас. И столетия наред не са консумирали четирикраки животни.

— Ясно — съгласих се; питах се: „Какво всъщност искаш да ми кажеш?“.

Той лапна следващото парченце риба.

— Трябва наистина да помислиш сериозно за качеството на живота си. На колко си? Двайсет и пет?

— Двайсет и шест.

— Предстоят ти десетилетия живот. Погрижи се за тялото си. Пушенето, пиенето, боклуците от рода на „Биг Мак“ и други подобни — това трябва да спре. Аз спя три часа на нощ. Повече не ми е нужно. Забавляваш ли се, Адам?

— Не.

— Хубаво... Не сме те пратили там, за да се забавляваш. Добре ли се чувстваш в новата си роля в „Трайон“?

— Още се адаптирам. Началничката ми е много гадна сериозна кучка...

— Не говоря за прикритието ти. Говоря за истинската ти работа — проникването.

— В такъв случай още не се чувствам уютно. Не... не бих казал.

— Залогът е много висок. Разбирам притесненията ти. Продължаваш ли да излизаш със старите си приятели?

— Естествено.

— Не очаквам от теб да ги зарежеш. Това би изглеждало подозрително. Но определено очаквам да си държиш устата затворена, защото иначе... иначе нямаш представа какви неприятности ще ти се случат.

— Разбрано.

— Предполагам, не се налага да ти припомням какви ще са последиците в случай на провал?

— Няма нужда да ми се припомня.

— Добре. Работата ти е трудна, но провалът би бил още по-лош.

— Честно казано, в известен смисъл ми допада да съм в „Трайон“. — Казвах истината, но съзнавах, че той ще възприеме това като удар под кръста.

Уайът вдигна глава и мрачно се усмихна, без да спира да дъвче.

— Радвам се да го чуя.

— Скоро моят екип ще прави презентация пред Огъстин Годард.

— Милият Джок. Е, значи скоро ще разбереш, че е надут, превзет, нравоучителен дърдорко. Той май наистина споделя дивотиите, които разни подлизурковци пишат за него по списанията, от рода на „съзнанието на технократа“ и други подобни. Такъв като него

дори не подозира, че и неговите лайна смърдят. — Кимнах, не разбирах очаква ли се от мен да коментирам по някакъв начин. Изобщо не познавах Годард, така че нямах основания нито да се съгласявам, нито да споря, но завистта на Уайът бе повече от очевидна. — И кога е презентацията пред стария пръдльо?

— След две седмици.

— Може би мога да помогна с нещо.

— Всяка помощ ще ми е от полза.

Телефонът иззвъня и той отново го взе.

— Да? — Слуша минутка и каза: — Добре. — И прекъсна разговора. — Май си напипал нещо. До една-две седмици ще получиш пълното досие на Алана Дженингс.

— Ясно — като за Лундгрен и Съмърс.

— Не, това ще е много по-подробно.

— Защо?

— Защото искаме да продължиш в същата насока. Начинът да влезеш, е чрез нея. Така... след като вече си се добрал до кодовото име, искам имената на всички, имащи каквото и да било отношение към „Аврора“. Като казвам всички, имам предвид от отговарящия за проекта директор до чистачката.

— Как? — Съжалих в мига, в който изпуснах тази дума.

— Сам ще прецениш как. Това ти е работата, още ли не си разбрал? И го искам за утре.

— За утре?!

— Точно така.

— Добре. — Казах го нарочно с нотка на предизвикателство. — Само че тогава ще съм свършил онова, което искате от мен, нали? И ще сме квит.

— О, не — разочарова ме той и ми показва големите си бели зъби. — Това е само началото, приятелю.

[1] При изпращане на електронна поща в заглавната част на пакета наред с друга служебна информация се съдържа и т.н. IP адрес, идентифициращ по уникален начин подателя. „Анонимайзърът“ е сървър, който приема съобщението, извлича от него адреса на подателя и го сменя със своя, по този начин елиминирайки всякаква възможност за обратно трасиране на оригиналния подател (въпреки че по принцип

е възможно да се открият подробности за извършената операция в поддържаните на сървъра служебни файлове). — Б.пр. ↑

[2] Джобно устройство на Apple с бърз интерфейс и голям обем на паметта (в него могат да се съхраняват до 10000 песни, хиляди фотографии и часове запис като диктофон). — Б.пр. ↑

[3] Суши, сашими — суши е студен, овкусен с оризов оцет ориз, поднесен като питка или пресован в къс цилиндър от листа, изработени от смлени водорасли, гарниран с късчета сурова риба; сашими — особено популярен японски специалитет от нарязана на много тънки парчета сурова риба, сервирана със соев сос и уасаби (особено лют хрян). — Б.пр. ↑

[4] Традиционно японско ястие от морски продукти. — Б.пр. ↑

25.

Вече работех, както ми се струваше, безкрайно и бях в някакво състояние на полунесвяст. В допълнение към нормалното ми работно време в „Трайон“ прекарвах дълги часове всяка нощ в търсене из интернет или работа над обзорите и сводките с информация за работата на конкуренцията, изпращани ми от Мийчъм и Уайът, благодарение на които можех да изказвам мнение едва ли не като гений. На няколко пъти по време на дългия път в безкрайните задръствания едва не заспивах зад волана. Отварях неочаквано очи, сепнат, изведнъж разсънен, за да спра в последния възможен миг преди да вляза в насрещното платно или на сантиметри от забиване в колата пред мен. Следобед по правило губех тонус и единствено огромните дози кофеин ми помагаша да не заспя в работната ми клетка. В главата ми се въртяха картини как поне веднъж се прибирам по изключение рано и заспивам на секундата. Живеех на кафе, диетична пепси и ред бул. Под очите ми се бяха появили черни кръгове. Работохолиците имат за награда поне удовлетворението, патологично или не, аз просто се чувствах изцеден, скапан, като пребит до смърт кон от класическата руска проза.

Но не животът „под пара“ бе най-големият от проблемите ми. Въпросът бе, че губех представа каква е „истинската“ ми работа и какви са задълженията ми „под прикритие“. Бях толкова зает да бягам от една оперативка на друга и да се опитвам да се държа на нивото на положението си, та Нора да не надуши следа и да се насочи безпогрешно към мен, че едва ми оставаше време да ровя насам-натам и да събирам информация за „Аврора“.

Понякога се виждах с Мордън — на оперативки за „Маестро“ или на обяд в столовата — и той винаги отделяше време да побъбрим. Но така и не спомена онази нощ, когато или ме беше видял, или не да излизам от офиса на Нора. Не зная, може и да не ме бе видял в нейния офис. А може би ме бе видял и сега по някакви свои съображения не обелваше и дума по въпроса.

На всичко отгоре през нощ получавах имейли от „Артър“, който се интересуваше докъде съм стигнал с разследването, как се движат нещата и какво, по дяволите, ме бави.

Оставах до късно на работа почти всяка вечер и се прибирах и аз не знам кога. Сет ме засипваше с покани да му се обадя, записани в гласовата ми поща, но след седмица усилия престана да ме търси. Повечето от другите ми приятели един по един също се отказаха. Правех чудеса, за да си освободя по половин час и да отскоча до апартамента на татко, но покажех ли се там, го заварвах така кисел, че не ми обръщаше никакво внимание. Изглежда, между него и Антоан се бе възцарило някакво примирие, нещо от рода на студена война, защото Антоан поне не заплашваше да напусне. Засега...

Една нощ се престраших и отново влязох в офиса на Нора, за да сваля бързо и без усложнения клавиатурната записвачка. Моят приятел, големият фен на мустангите, обикновено правеше обиколката си между десет и десет и двайсет, така че свърших работата, преди да се появи. Отне ми по-малко от минута. Ноа Мордън го нямаше никакъв.

В малкото устройство бяха записани стотици хиляди клавиши, в това число всички пароли на Нора. Единственото, което трябваше да направя, бе да го включа към някой компютър и да сваля записаната информация. Но не смеех да го направя на работното си място. Знаех ли какви програми за следене бяха инсталирали системните администратори на „Трайон“? Рискът просто не си заслужаваше.

Вместо да бързам с това, влязох и се регистрирах на корпоративния уебсайт. Въведох в полето за търсене „Аврора“, но не се появи нищо. Изненада... Хрумна ми нещо друго, така че въведох името на Алана Дженингс и бях възнаграден с информацията за нея. Нямаше снимка — повечето служители поставяха снимка, макар да имаше и такива, които се въздържаха, — но научих някои основни неща като вътрешния ѝ телефонен номер, длъжността ѝ („Директор по маркетинга, Изследователски отдел за разрушителни технологии“), кода на нейния отдел, който съвпаднаше с нейния Mailstop^[1].

В това число се съдържаше изключително ценна информация. В „Трайон“, също както и в „Уайът“, служителите от един отдел получават един и същи номер. Достатъчно бе да въведе този код в корпоративната база данни и резултатът бе списък на всички, които

работят заедно с Алана Дженингс... а това означаваше и всички, работещи по проект „Аврора“.

Не че означаваше, че разполагах с пълния списък на хората, въввлечени в „Аврора“, защото можеше да има и такива, намиращи се в други отдели на същия етаж, но поне разполагах със значителна част от истинския пълен списък: четиридесет и седем имена. Разпечатах личната уебстраница на всеки от тях, подредих листата в папка и я прибрах в служебната си чанта. Това според мен трябваше поне за известно време да задоволи ненаситното любопитство на хората на Уайът.

Когато се прибрах у дома — беше след десет — с намерението да седна пред компютъра и да разтоваря съдържанието на клавиатурната записвачка, вниманието ми беше привлечено от нещо друго. Точно в центъра на „кухненската“ ми маса — най-обикновена, покрита с ламинат маса, която бях купил на старо за някакви си четиридесет и пет долара — беше оставен чистичък, спретнат, дебел запечатан плик.

Този плик го нямаше сутринта. Отново някой от „Уайът“ се бе вмъкнал в апартамента ми, сякаш тези хора искаха да ми демонстрират, че могат да влязат, където пожелаят. Окей, схванах. Или може би според тях това беше най-сигурният начин да ми предадат нещо, без никой друг да забележи. Само че за мен това звучеше точно толкова заплашително, колкото и възможността да бъда забелязан.

Пликът съдържаеше дебело досие на Алана Дженингс, точно толкова подробно, колкото ми бе обещал Уаят. Видях купчина снимки на млада жена и изведнъж изгубих всякакъв интерес към въведената от Нора информация. Защото Алана Дженингс се оказа... не знам как да се изразя деликатно... страхотно парче.

Седнах в креслото и разтворих досието.

Беше очевидно, че в изработването му са вложени голям труд, много време и значителни суми. Няколко частни детектива я бяха следили навсякъде, бяха записвали подробно къде отива и откъде излиза, бяха систематизирали навиците ѝ и бяха отразили задачите, които е изпълнявала. Имаше снимки, запечатали я да влиза в сградата на „Трайон“, в ресторант със свои приятелки, в някакъв тенис клуб, на тренировка в един от онези запазени само за жени клубове на здравето,

където покрай фитнеса се предлагат маса други специфични услуги, най-сетне на слизане от нейната мазда мията. Имаше лъскава черна коса и стройно тяло (за него човек можеше да се досети по снимките, показващи я по екип от ликра). Понякога слагаше тъмни очила с дебели рамки — от онзи модел, който жените използват, за да кажат на околните, че са умни, сериозни и въпреки това толкова красиви, че могат да си позволят да сложат дори такива ужасни очила. Всъщност очилата я правеха още по-секси. Може би такава беше идеята.

След час четене знаех за нея повече, отколкото някога бях научавал за която и да било от приятелките ми. Тя не беше само красива... беше и богата, а това правеше заплахата двойно по-голяма. Беше израсла в Дариен, Кънектикът, беше учила в „Мис Портър“, Фармингтън, след което бе следвала в Йейл, английска филология, специалност американска литература. Но беше вземала изпити по компютри и електроинженерство. Копие от списъка с оценките ѝ разкриваше, че си е вземала изпитите предимно с отличен. Още в първите си студентски години бе станала член на Фи Бета Капа^[2]. Окей, значи освен всичко останало беше и умна, а това правеше заплахата тройна.

Екипът на Мийчъм бе събрал всевъзможна финансова информация за нея и семейството ѝ. Тя разполагаше с доверителен фонд, в който бяха депозирани няколко милиона долара, но баща ѝ — изпълнителен директор на малка компания в Стамфорд — управляваше инвестиционно портфолио на много по-висока стойност. Имаше две по-малки сестри — едната бе още в колеж в Уеслейан, другата работеше в аукционната къща „Сотбис“, Манхатън.

Понеже се обаждаше на родителите си всеки ден, бе логично да се предположи, че е близка с тях (беше приложено едногодишно извлечение на телефонните ѝ сметки, но за щастие някой се бе потрудил да обработи цялата информация и да резюмира на кого се обажда най-често). Беше неомъжена, нямаше индикации да се среща с някой редовно и имаше собствен апартамент в градче за хора над средната класа, недалеч от „Трайон“.

Пазаруваше зеленчуци всяка неделя, като се придържаше към щандовете за неконсервирани хранителни продукти и изглежда, бе вегетарианка, понеже не бе засичана да купува месо, дори пиле или риба. Ядеше като птичка, но птичка от тропическите гори — много

плодове, с предпочитания към горските, ядки. Не посещаваше барове, не влизаше в заведение след работа, когато предлагат напитките с намаление, но от време на време си правеше поръчки по телефона в местния магазин за алкохолни напитки, така че имаше поне един порок. Любимата ѝ водка, изглежда, бе „Грей Гууз“, а предпочитаният джин — „Танкерей Малака“. Ходеше на ресторант един-два пъти седмично и не влизаше в „дупки“ от рода на „Денис“, „Апълбис“ или „Хутърс“, а си доставяше удоволствие в заведения от класата на „Чакра“, „Ачто“, „Бъз“ или „Ом“, които се славеха с изискана кухня. И определено имаше слабост към тайландските ресторанти.

Ходеше на кино поне веднъж седмично, като обикновено си купуваше билетите предварително, ползвайки услугите, предлагани от „Фанданго“. Понякога се поддаваше на изкушението и гледаше романтични женски филми, но най-много я интересуваше чуждестранното кино. Очевидно бе жена, която по-скоро би гледала „Дървото на налъмите“, отколкото „Поркис“^[3]. Както и да е... Купуваше си много книги все онлайн, основно от „Амазон“ и „Барнс енд Ноубъл“^[4], почти без изключение сериозна литература, понякога латиноамериканска, както и значителен брой книги за киното. Напоследък обаче бе закупила книги върху будизма, източните учения и други подобни. Поръчваше си и филми на DVD носител, в това число трилогията „Кръстника“ в кутия — издание за подарък, както и няколко „черни“ филма от класиката, например „Двойна компенсация“^[5]. Всъщност този филм го бе купила два пъти — веднъж преди няколко години на видеокасета, и втори път — съвсем наскоро — на DVD. Явно през последните две години си бе купила и DVD плейър и очевидно този стар филм с Фред Макмъри и Барбара Стенуик беше сред любимите ѝ. Най-сетне, изглежда, не бе пропуснала да се сдобие с всеки албум на Ани ДиФранко и Аланис Морисет.

Запомних тези факти — можеха да ми бъдат полезни. Започвах да разбирам що за човек е Алана Дженингс. И в главата ми постепенно се оформяше план.

[1] Mailstop (англ.) — кодово обозначение (по правило съкратено) на адреса за изпращане на електронна поща. — Б.пр. ↑

[2] Най-старото студентско дружество в Щатите, основано през 1776 година, жени са били приети за пръв път в него през 1875. —

Б.пр. ↑

[3] „Дървото на налъмите“ (тричасов италиански филм от 1978, реж. Ермано Олми) — малко момче счупва налъмите, с които ходи на училище; отчаян, че не може да намери хубаво дърво за нов чифт, баща му влиза в частна горичка, но е заловен и жестоко наказан от собственика; „Поркис“ (1982, реж. Боб Кларк) — група зажаднели за секс ученици от гимназия във Флорида си отмъщават на собственика на нощен бар и брат му шерифа. — Б.пр. ↑

[4] Най-големите електронни книжарници, при които книгите се поръчват и плащат по интернет, а се доставят у дома; много популярни в Щатите. — Б.пр. ↑

[5] „Двойна компенсация“ (реж. Били Уайлдър, 1944) — смятан за един от най-добрите криминални филми: представител на застрахователна компания се оставя да бъде уговорен да стане съучастник в заговор за убийство и измама, но деянието събужда подозренията на следователя на компанията. — Б.пр. ↑

26.

Събота следобед в бял тенис екип (бях го купил същата сутрин, а иначе нормално играя тенис в оръфани срязани в коленете дънни и по тениска) и сложил на китката си нелепо скъпия италиански часовник за спускане под вода, с който се бях сдобил в пристъп на безумно разточителство, се появих на модния сред паралиите „Тенис ракетен клуб“. Алана Дженингс членуваше в клуба и от досието, което съвместно бях изчел, излизаше, че играе тук повечето съботи. Предишния ден се бях обадил по телефона, за да проверя за кога си е резервирала време — обясних, че сме се уговорили да се срещнем на корта, но съм забравил точното време и не мога да се свържа с нея. Фасулска работа. Оказа се, че ще дойде в четири и половина за мач по двойки.

Половин час преди това се срещнах с управителя на клуба, за да ме разведе и запознае с онова, което ще получа, ако си платя и стана член. Не беше толкова лесно, понеже клубът все пак бе частен, а в такива места не се влиза направо от улицата. Бях накарал Арнолд Мийчъм да помоли Уайът да намери някой богаташ, член на клуба — приятел на приятел на приятеля, възможно най-далеч от всякаква връзка със самия Уайът, — който да поръчителства пред управата на клуба за мен. Въпросният покровител се оказа не кой да е, а член на комитета по утвърждаването на новите членове и името му несъмнено се ползваше с уважение тук, защото шефът на същия комитет, някой си Джош, само дете не направи салтомортале от тръпката да има честта да ме разведе лично. Дори ми даде целодневен пропуск за гост, така че да имам възможност да изпробвам кортовете (закрити и открити), а може би и да си намеря партньор за някой мач.

В центъра на съоръжението, заобиколена от тучна, перфектно окосена морава, се издигаше огромна къща с керемиден покрив в стила на така наречения „нюпортски котидж“. Отървах се не без затруднение от Джош, като се престорих, че махам пред кафето на мой познат. Той предложи да ми организира мач, но аз го успокоих, че всичко е наред,

нямам проблеми, вече съм видял няколко познати лица и ще се оправя сам.

След няколко минути я видях. Не че беше възможно да не забележиш жена като нея. Беше в риза на Фред Пери и имаше (по някаква необяснима причина на снимките от наблюдението това не си личеше) убийствени гърди. Сините ѝ очи бяха ослепителни. Влезе в кафето с друга жена на нейната възраст и си поръчаха газирана вода. Намерих масичка наблизо, но не и непосредствено до тях, зад нея, извън полезрението ѝ. Искях да мога да наблюдавам, регистрирам, слушам и най-вече да остана незабелязан. Защото забележеше ли ме, щях да имам сериозен проблем следващия път, когато опитам да се навъртам наоколо. Не че съм двойник на Брад Пит, но все пак не съм грозен като гъз, така че жените общо взето ме забелязват. Налагаше се да бъда много предпазлив.

Не можах да разбера дали приятелката на Алана Дженингс е нейна съседка, състудентка или нещо друго, но двете не обелиха нито дума на служебни теми. Логично бе да предположа, че не са колежки в проект „Аврора“. Много жалко — нямаше да чуя нищо любопитно.

В един момент обаче телефонът ѝ иззвъня.

— Алана — каза тя. Имаше гладък като кадифе глас, школуван в частни училища — определено култивиран, но без това да дразни. — Така ли? — продължи тя. — Е, доколкото мога да схвана, намерила си решение. — Наострих уши. — Кейт, ти просто си съкратила развойната фаза наполовина и това е невероятно.

Това със сигурност ми звучеше по служба. Преместих се мъничко по-наблизо, за да чувам по-добре. Край нас хората се смееха, дрънчаха чаши, вътре се миеха чинии и към всичко се примесваше ритмичното „туп-туп“ на тенис топките, което ми пречеше да разбера всичко казано от Алана. Някой се промъкна непосредствено до масата ми — едър мъж с огромен корем — и чашата ми с пепси застрашително се разлюля. Мъжът гръмко се изсмя, сякаш бе направил нещо адски смешно, и изобщо престанах да различавам гласа на Алана. „Махни се, задник нещастен!“

Мъжът се отдалечи с разкратена походка и най-сетне долових нов фрагмент от разговора. Само че сега тя вече говореше приглушено и до мен достигаха само отделни думи. Чух я да казва: „Е, това вече е

въпрос за голямата награда, нали?“. После малко по-високо: „Благодаря ти, че ми съобщи... новината е страшна“. После затвори.

— Работа, работа... — извини се на приятелката си. — Прощавай. Иска ми се да мога да се откъсна напълно, но се налага да съм на разположение денонощно. А... ето го и Дрю! — Към масата им се приближи снажен представителен мъж, тип жребец: малко над трийсетте, бронзов загар, плосък корем, широки плещи — телосложение на гребец, — и непринудено я целуна по бузата. Забелязах, че не целуна и другата жена.

— Здравсти, сладур — свойски я поздрави той.

Страхотно. Значи Уайът все пак не бе разбрал, че тя излиза с някого.

— Здравсти, Дрю — отговори му тя. — Къде е Джордж?

— Той не ти ли се обади? — изненада се Дрю. — Беше забравил, че този уикенд му се полага да види дъщеря си.

— И сега какво... нямаме четвърти? — изплаши се другата жена.

— Е, все ще намерим някой — успокои я Дрю. — Просто не мога да повярвам, че не ти се е обадил. Колко невъзпитано.

В този миг в главата ми светна лампичка. Зарязах плана за анонимно наблюдение и взех тактическо решение. Изправих се и попитах:

— Извинете? — Те ме погледнаха. — Случайно чух, че търсите четвърти...

Представих се с истинското си име, обясних, че проверявам дали клубът ще ми хареса, и не споменах „Трайон“. Почувствах, че изпитаха облекчение. Според мен от професионалната ми титанова ракета „Йонекс“ решиха, че съм страшно добър, макар да ги уверих, че просто съм средна класа и че не съм играл от маса време. Което си беше самата истина.

Бяха запазили един от откритите кортове. Времето беше слънчево и топло, макар и малко ветровито. Двойките бяха Алана и Дрю срещу мен и втората жена, чието име се оказа Джоди. Джоди и Алана бяха горе-долу равни по сила, но Алана беше много по-грациозна тенисистка. Не беше особено агресивна, но имаше нелош подсечен бекхенд, винаги връщаше сервиса, улучваше без проблеми

топката и играеше с много икономични движения. Сервисът ѝ беше прост и точен и нямаше проблем да вкара топката в полето. Играта ѝ се удаваше също така естествено, както дишането.

За нещастие бях подценил „симпатягата“. Той се оказа сериозен играч. Аз започнах малко хаотично, бях забравил доста неща, направих двойна грешка на първия си сервис и Джоди не скриваше раздразнението си. Но малко по малко влязох във форма. Междувременно Дрю играеше, сякаш се намираше на Уимбълдън. Колкото по-добър ставах, толкова по-агресивен ставаше той, докато накрая това започна да придобива нелепи пропорции. Започна да „краде“, хвърляше се да лови топки, явно предназначени за Алана, и така проваляше иначе лесни отигравания. Беше неин ред да му се муси. Започнах да долавям съществуването на някаква история между двамата — определено се усещаше напрежение.

Постепенно играта се превърна в двубой между двамата самци. Дрю започна да сервира в тялото ми, ударите му бяха много силни, често дълги. Макар сервисите му да бяха страшно бързи, контролът му се изплъзваше, така че двамата с Алана започнаха систематично да губят. След известно време се залових сериозно с него, започнах да предугаждам кога ще „краде“, маскирах ударите си и насочвах топката зад него. В крайна сметка „симпатягата“ сам си търсеше белята — сега трябваше да го поставя на мястото му. Защото моя милост желаше другата „женска“. Бях плувнал в пот. В един момент осъзнах, че май влагам много усилия, че играя прекалено агресивно в един иначе приятелски мач и че това някак си... не е прилично. Така че намалих малко темпото и влязох в ролята на търпеливия играч, като се стараех да задържам топката в игра и да оставя Дрю да прави грешки.

Накрая Дрю дойде до мрежата, стисна ми ръката и дори ме потупа по гърба.

— Ти си страхотен играч — похвали ме той с престорено добродушие.

— О, и ти — върнах му комплимента.

— Наложих се да покривам голяма част от корта — сви рамене той.

Сините очи на Алана блеснаха сърдито и тя се обърна към мен:

— Имаш ли време за по едно питие?

Така че в крайна сметка двамата с нея останахме сами на „верандата“ — така наричаха необятната дървена платформа, издигната над нивото на кортовете. Джоди се извини, доловила с безпогрешното си женско чувство, че Алана не желае излишна компания, и се оправда, че закъснявала за някъде. Дрю също усети накъде отиват нещата и на свой ред се извини, макар и не така умело.

Появи се сервитьорката и Алана ме помоли да поръчам първи, защото още не била решила какво ѝ се иска. Попитах момичето ще ми направи ли един джин тоник с „Танкерей Малака“. Това накара Алана да ме погледне изненадано, преди да възвърне хладнокръвието си и да каже:

— Ще се присъединя към избора ти.

— Нека първо проверя дали имаме — извини се момичето, русокоса гимназистка. След минута се върна с питиетата.

Поговорихме малко, първо за клуба, после за членовете му („нахакани“, каза тя), кортовете („най-добрите наоколо, и то с голяма преднина“), но тя беше прекалено възпитана, за да ми зададе откровения въпрос „Какво работиш?“. Не спомена „Трайон“, също. Започнах да се притеснявам от момента, когато щяхме да изясним и това, понеже не бях сигурен как ще обясня доста необичайното съвпадение, че и двамата работим за една компания и изведнъж: „Боже господи, та мен са ме назначили на твоето място!“. Вече не можех да повярвам, че сам се бях натрапил да им бъда партньор и че вместо да стоя надалеч, съм се изнесъл доброволно на нейната орбита. Най-хубавото бе, че досега не се бяхме срещали на работа. Бях започнал да се питам дали работещите по „Аврора“ не използват отделен вход. Както можеше да се очаква, джинът скоро ме хвана, денят беше прекрасен, а и разговорът ни се лееше.

— Съжалявам, че Дрю така си изпусна нервите — каза тя.

— Той е добър.

— Но е и голям задник. А в неговите очи ти беше заплаха. Сигурно така е при мъжете. Схватка с ракети.

Усмихнах се.

— Как беше в онази песен на Ани ДиФранко...? „Всяко нещо може да стане оръжие, хванеш ли го както трябва“.

Погледът ѝ светна.

— Точно така. И ти ли харесваш Ани?

Свих рамене.

— „Науката преследва парите, а парите гонят опашката си“.

— „И най-добрите умове на моето поколение не могат да си платят съдебната гаранция“ — довърши тя. — Малко са мъжете, които харесват Ани.

— Е, предполагам, аз съм от по-чувствителните — подхвърлих с лице на покерджия.

— Сигурно. Някой път трябва да се срещнем пак.

Правилно ли чувах? Това не беше ли предложение за среща?

— С удоволствие — съгласих се. — В такъв случай... обичаш ли тайландска кухня?

27.

След мини срещата с Алана Дженингс отидох при баща ми. Бях толкова възбуден, че се чувствах сякаш съм с ризница. Вече нищо, което той кажеше или направеше, не можеше да ме засегне.

Докато изкачвах напуканите дървени стъпала към площадката пред входа, ги чух да спорят — леко пискливият носов глас на баща ми, който с напредването на възрастта бе започнал да звучи все повече като птичи, и ниският, боботещ и резониращ бас на Антоан. Намерих ги в банята на първия етаж, от която излизаха кълбета пара. Баща ми лежеше по корем на скамейката с издигнат торс, благодарение на възглавниците, пъхнати под главата и гръдния му кош. Бледосинята манта на Антоан бе подгизнала от влагата, а самият той барабанеше по голия гръб на баща ми с грамадните си ръце.

— Здравсти, Адам.

— Този кучи син се опитва да ме убие — изграчи баща ми.

— Това е начинът да се изхвърлят храчките от белите дробове — обясни Антоан. И продължи с работата си. Гърдите на баща ми глухо кънтяха. Гърбът му беше болезнено блед, по-скоро бял като лист хартия, плътта бе залиняла и отпусната. Нямахме и следа от мускулен тонус. Спомних си как бе изглеждал в детските ми години: мускулест и жилест, чак страх да те хване. А сега на мястото на мускулите имаше само старческа кожа и съжалих, че съм я видял.

— Този мръсник ме измами — оплака се баща ми с глас, приглушен от възглавниците. — Подлъга ме, че трябвало само да подишам малко пара. Изобщо не ме предупреди, че ще се мъчи да счупи скапаните ми ребра. Случай, проклета чернилко, аз съм на стероиди и костите ми са чупливи, разбра ли?

— Хей, татко — извиках, — по-внимателно с приказките!

— Да не съм ти курвата от затвора, негър проклет?

Но Антоан не реагира по никакъв начин. Продължаваше невъзмутимо и ритмично да мачка гърба на баща ми.

— Тате — пак се обадох, — той е много по-едър и силен от теб. Не мисля, че е умно да го настройваш срещу себе си.

Антоан ме погледна със сънлив и леко развеселен поглед.

— Ей, човече, всеки ден в панделата имах вземане-даване с арийци. Повярвай ми, един бърбурив дърт инвалид не може да ме засегне.

Примижах.

— Проклет кучи син! — вбесено изкрещя баща ми. Но забелязах, че се въздържа да го нарича „чернилка“.

Малко по-късно баща ми отново беше паркиран в креслото пред телевизора с тръбичка в носа.

— Тази работа не върви на добре — уведоми ме той, без да сваля поглед от екрана. — Знаеш ли, че ми дава заешка храна?

— Казва се „плодове и зеленчуци“ — информира го Антоан. Седеше на един стол до нас. — Отлично знам какво харесва той — нали виждам какво има в килера: задушено говеждо в големи консерви „Динти Муур“, виенски кренвирши и лебервурст. Е, докато аз съм тук, повече няма да ги помирише. Франк, ти имаш нужда от здравословна храна, за да укрепиш имунната си система. Иначе при първата настинка ще развиеш пневмония, после заминаваш за болницата и какво ще правя тогава аз? Нали като си в болницата, няма да ти трябва?

— Господи!...

— Към горното ще добавя, че вече ти завъртях кранчето на колата, искам да ти е ясно. Край и на това! Да, имаш нужда от течности, защото трябва да разредиш слузта, но няма да получиш нищо с кофеин в него. Трябва ти калий и калций, заради стероидите.

— Можеш да готвиш заешките си боклуци, но те предупреждавам, че няма да ги сложа в устата си — опита се да го стресне баща ми.

— В такъв случай значи си решил да се самоубиеш. Понеже на теб ти трябва десет пъти повече енергия, за да дишаш, отколкото е необходима на нормалните хора, нужно е да ядеш, за да имаш сили, да изградиш малко мускулна маса и така нататък. Аз пък те предупреждавам, че ако предадеш богу дух, докато аз съм край теб, вината няма да е моя.

— Ха... сякаш изобщо ти пука! — възмути се баща ми.

— Ти да не мислиш, че съм тук, за да ти помогна да пукнеш?

— Ами точно така започва да ми изглежда.

— Ако исках да те убия, щях ли да го правя по бавния начин? — логично му изтъкна Антоан. — Освен ако не се заблуждаваш, че така се забавлявам. Сигурно си мислиш, че ми е много приятно да се занимавам с такъв като теб.

— Наистина не знам как се понасяте — казах.

— Ей, я му виж часовника! — изненада ме Антоан. Бях забравил да си сваля новия „Панерай“ или може би подсъзнателно бях решил, че нито Антоан, нито баща ми ще му обърнат внимание. — Я да го разгледам. — Той стана, приближи се до мен и заинтригувано го огледа. — Обзалагам се, че това чудо струва поне пет хиляди долара. — Оценката му не се разминаваше много с истината. Притесних се — сумата надвишаваше две негови месечни заплати. — Това да не е от онези италиански часовници за леководолази?

— Аха — побързах да се съглася, за да забравим тази тема възможно по-скоро.

— Хо, ти майтапиш ли се с мен!? — изскърца с ръждивия си глас баща ми. — Убий ме, но няма да повярвам. — Но и той гледаше часовника ми. — Дал си пет хиляди долара за един въшлив часовник? Ти наистина си голям нещастник! Имаш ли някаква представа какво ми струваше да спечеля пет хиляди долара, за да те изуча в училище? А ти хвърляш тези пари за... часовник!

— Парите са си мои, татко — напомних му и после неубедително добавих: — Освен това става дума за инвестиция.

— За бога, ти за идиот ли ме вземаш? Инвестиция!

— Тате, разбери, повишиха ме в работата. Сега работя в „Трайон Системс“ за два пъти по-висока заплата от онази, която ми даваха в „Уайът“.

Той ме погледна пресметливо.

— Какви пари трябва да ти плащат, за да хвърлиш пет хиляди долара за... господи, езикът ми не се превърта да го изговоря!

— Плащат ми много, тате. И ако ми се иска да си хвърлям парите, значи ще го направя. Аз съм си ги спечелил.

— Ти си си ги спечелил! — повтори той подчертано саркастично. — Нека ти напомня, че всеки път, когато решиш да ми се изплатиш за... — той пое дълбоко дъх — и аз не зная колко десетки хиляди

долара, които съм хвърлил по теб, искам да те уверя, че си добре дошъл да го направиш.

За момент се изкуших от мисълта да му съобщя какви пари вече съм платил за неговата издръжка, но в последния момент се сдържах. Малката победа не си заслужаваше усложненията. Вместо това си повторих няколко пъти наум: „Това е баща ти. Това е баща ти“. Вярно, повече приличаше на зъл анимационен герой, наподобяващ някогашния ми баща, но губещ все повече приликата си заради вземания преднизон и всевъзможни други променящи психиката лекарства. Но естествено знаех, че това не е истина, че човекът пред мен си е все същият непоносим стар задник, просто доведен от възрастта до предела на търпимостта.

— Ти живееш в свой свят на фантазиите — продължи той и отново напълни шумно гърдите си с въздух. — Въобразяваш си, че като си купуваш костюми за по две хиляди долара, обувки за по петстотин и часовници за по пет хиляди, това ще те превърне в един от тях, така ли? — Ново поемане на дъх. — Е, нека ти кажа нещо. Ти просто си се маскирал за Все светии, ясно ли ти е? Преоблякъл си се, нищо повече. И ти съобщавам това, понеже си мой син и никой друг няма да ти каже горчивата истина. Ти не си нищо повече от човекоподобна маймуна във фрак!

— Какво искаш да кажеш, по дяволите? — прошепнах, неспособен да повярвам на ушите си. Забелязах, че Антоан тактично се измъква от стаята. Лицето ми беше почервеняло.

„Той е болен — казах си. — Има емфизема в крайна фаза. Умира. Не знае какво приказва“.

— Мислиш си, че някога ще станеш като тях? Момченце, хубаво е да си фантазиращ, нали? Представяш си как те ще те приемат, ще те пуснат в луксозните си клубове, ще те оставят да чукаш дъщерите им и да играеш шибано поло с тях? — Мъчителна глътка въздух. — Само че те знаят кой си ти, синко, и им е известно откъде си се примъкнал. Е, може да те оставят да си играеш в пясъка с кофичките, но в мига, в който забравиш кой си наистина, някой с удоволствие ще ти го припомни.

Не можех повече да се сдържам. Това надминаваше всякакви граници. Този човек ме влудяваше.

— В света на бизнеса нещата стоят по-иначе, татко — обясних му търпеливо. — Там не е като в клуб. Умението, което се цени, е да правиш пари. Ако им помагаш да правят пари, значи си им нужен. И аз съм там, където съм, защото те се нуждаят от мен.

— О, нуждаят се от теб значи? — повтори баща ми и закима. — Прав си, прав си. Нуждаят се от теб по начина, по който онзи, дето сере в кенефа, се нуждае от тоалетна хартия, ясно ли ти е? Само че като приключат с избърсването, пускат водата от казанчето, сецаш ли се? Нека аз сега ти напомня, че те се нуждаят от победители, а понеже виждат в теб неудачника, никога няма да ти позволят да го забравиш. — Извъртях безпомощно очи, но не казах нищо. Но усещах пулса в слепоочията си... Вдишване: — А ти си прекалено глупав, за да го разбереш. Живееш в проклетия си измислен свят, също както живееше майка ти. Тя винаги си мислеше, че е прекалено добра за мен, но нищо повече. Само мечтаеше. И ти не си нищо особено — вярно, беше в скъпо частно училище за цели две години, после получи диплома от скъп колеж, но това нищо не означава. — Той пак си пое въздух и чертите му се смекчиха: — Казвам ти всичко това, защото не искам, синко, да ти го начукат, както прецакаха мен. Нали се сецаш — там в онова скъпо подготвително училище, където богатите родители не ми позволиха да си въобразя, че съм като тях. Е, мисля, че се сецаш. Трябваше ми известно време да го осмисля, но те се оказаха прави: не бях като тях. И ти не си, и колкото по-бързо го схванеш, толкова по-добре ще се почувстваш.

— „По-добре“ като теб, а? — подметнах. Просто ми се изплъзна. Това го накара да ме изгледа с втренчения си поглед.

— Аз поне знам кой съм — натърти той. — А ти още нямаш ни най-малка представа кой си.

28.

Следващият ден беше неделя и следователно единственият ми шанс да си отспя, но Арнолд Мийчъм естествено настоя да се срещнем рано сутринта. Бях отговорил на редовния му имейл, подписвайки се с „Дони“, което за него означаваше, че разполагам с нещо за тях. Отговори ми веднага с нов имейл, с който ми нареждаше да бъда точно в девет на паркинга на един конкретен магазин от веригата „Всичко за дома“.

Там вече гъмжеше от мераклии — не всички се излежават до късно в неделя сутринта — да си купят дървен материал, инструменти, чувалчета със семена и тор. Чаках в аудито близо половин час.

Започвах да губя търпение, когато в паркинга влезе беемве модел 745i и се насочи към мястото до мен. Изглеждаше доста странно в обкръжение на пикапи и ванове. Арнолд Мийчъм беше в бебешко син пуловер и изглеждаше като случайно отбил се на това място, на път за голф среща някъде далеч оттук. Направи ми знак да сляза от колата, аз слязох и му подадох компактдиск и папка.

— И какво имаме тук? — поинтересува се той.

— Списък на работещите по проект „Аврора“.

— Всички?

— Не зная. Но част от тях.

— Защо не всички?

— Тук има четиридесет и седем имена — търпеливо му обясних.

— Мисля, че е добро начало.

— Трябва ни пълният списък.

Въздъгнах.

— Ще видя какво мога да направя. — Спрях, разкъсван от желанието да не му казвам неща, които не се налагаше — колкото повече му казвах, толкова повече щеше да иска от мен, — и чисто човешката нужда да се похваля какъв напредък съм постигнал. — Имам паролите на началника — изтръгна се накрая от мен.

— Кой? Лундгрен?

— Нора Съмърс.

Той кимна.

— Използвал си софтуера?

— Не, KeyGhost.

— И какво ще правиш с тях?

— Ще прегледам архивираната й поща. Може да вляза в програмата за насрочване на срещи и да разбере с кого се среща.

— Това са дреболии — пренебрежително каза Мийчъм. — Според мен е време да проникнеш в „Аврора“.

— А според мен в момента е много рисковано — опитах се да възразя.

— Защо? — Клиент на магазина избута препълнена количка с чувалчета тор покрай прозореца на Мийчъм. Четири-пет деца го следваха тичешком. Мийчъм ги погледна, натисна бутона за вдигане на прозореца си и пак се обърна към мен. — Попитах защо?

— Пропуските осигуряват диференциран достъп.

— За бога, Адам, проследи някого, открадни му баджа, направи каквото искаш. Трябва ли да те връщам в първи клас?

— Всички се регистрират на влизане в дневник, на всеки пропуск има въртележка и следователно не е възможно да се промъкнеш незабелязано.

— А чистачите?

— Към всеки пункт за влизане има насочени камери за наблюдение. Не е толкова лесно. Не би искал да ме хванат, най-малко сега, нали!

Думите ми го накараха да се замисли.

— Дявол да го вземе, изглежда, добре се пазят.

— Мисля, че дори такъв като теб би могъл да заимства едно друго от тях.

— Я се шибай! — срязва ме той. — Ами архивът на „Личен състав“?

— И този отдел се охранява доста добре.

— Едва ли чак като „Аврора“. Там би следвало да е относително по-лесно. Искам от теб личните досиета на всеки, свързан по какъвто и да било начин с „Аврора“. Като минимум говорим за хората от този списък. — И за по-ясно вдигна пред лицето ми диска.

— Следващата седмица ще опитам.

— Ще опиташ довечера. Неделната нощ е много подходяща за подобна операция.

— Утре ме чака тежък ден. Правим презентацията пред Годард.

Но дори това не беше достатъчно да го убеди.

— Ти какво, да не искаш да ми кажеш, че тайните ти задачи много те обременяват? Надявам се не си забравил за кого всъщност работиш?

— Трябва да съм във форма. Важно е...

— Значи имаш сериозни основания да порботиш тази нощ в службата — заключи той и завъртя ключа на запалването.

29.

Късно вечерта отидох в „Трайон Системс“.

Паркингът беше почти пуст — единствените коли вероятно бяха на хората от охраната, на другите, които осигуряваха денонощната техническа поддръжка, и може би на някой побъркан на тема работа, на какъвто се преструвах и аз. Не познавах жената на рецепцията — латиноамериканка, която никак не изглеждаше щастлива, че ѝ се налага да е тук по това време. Тя дори не ме погледна, докато влизах, но аз специално я поздравих, като се опитвах да изглеждам забързан, притеснен или нещо подобно. Качих се на моя етаж и дори свърших малко истинска работа с таблицата на продажбите на „Маестро“ в Европа, Близкия изток и Азия. Очертаващата се тенденция не беше никак обещаваща, но Нора искаше да обработя числовите данни и да извлека от тях всичко положително, което може да се намери.

Из по-голямата част от етажа осветлението беше изгасено и ми се наложи да го включа и над моята клетка. Изобщо обстановката беше потискаща.

Мийчъм и Уайът искаха личните досиета на ангажираните в „Аврора“. Сигурно искаха да разберат от тях подробностите по трудовия стаж на всеки участник, откъдето щяха да разберат от кои компании са дошли в „Трайон“ тези хора и с какво са се занимавали на последната си работа. Това бе добър начин да се изгради някаква хипотеза относно естеството на „Аврора“.

Само че аз не можех просто да вляза с безгрижна походка в „Личен състав“, да разровя из кантонерки и шкафове с документация и да си избира каквото ми се харесва. Отдел „Личен състав“ в „Трайон“, за разлика от много други подобни отдели в други компании, се отнасяше към мерките за сигурност много сериозно. Компютрите им например не бяха достъпни през основната база данни, защото бяха вързани в отделна собствена мрежа. Това беше разумно, тъй като трудовите досиета съдържат лична информация с поверителен характер, например оценки за работата им, състоянието на пенсионните им планове, използваните опции за закупуване по

преференциални цени на акции на компанията — все неща, които никой не би желал другите да знаят за него. Може би кадровиците се страхуваха, че редовите служители ще надушат баснословните заплати, които са си определили шефовете, и ще избухне бунт на възмутените.

„Личен състав“ бе разположен на трети етаж, крило „Е“ — доста далеч от „Маркетинг нови продукти“. По пътя дотам имаше доста заключени врати, но електронният ми пропуск вероятно щеше да се справи с тях.

И тогава си спомних, че компютрите някъде записват в скрит файл кой къде и кога влиза. Информацията, разбира се, се съхраняваше надлежно, друг бе въпросът дали някой някога я преглежда съвестно. Беше ми ясно, че ако нещата тръгнат в нежелана посока, няма да изглежда никак добре за мен, че в една неделна нощ по някаква трудно обяснима причина съм извървял разстоянието от „Нови продукти“ до „Личен състав“, оставяйки по пътя си дيريا от „цифрови трохи“.

Така че слязох с асансьора и излязох от сградата през една странична врата. Една от особеностите на охранителните системи е, че те регистрират само влизащите, но не и излизащите. Нали когато излизаш, не използваш пропуска си. Не зная, това може да е свързано с някакви разпоредби на противопожарните власти във връзка с изискванията за бързо напускане на сградата, но е факт. Това означаваше, че можех да напусна сградата, без някой някога да има доказателство затова.

Заобиколих от страната на крило „Е“, където бяха разположени голям брой административни служби: „Снабдяване“, „Поддръжка“ и други подобни, и в този миг видях някой да излиза през сервизния изход.

— Ей, задръж вратата, може ли? — извиках. После размахах пропуска си пред човека, чистач или нещо подобно. — Проклетият пропуск не работи!

Мъжът услужливо задържа вратата, без дори да ме поглежда, и аз влязох. Нищо никъде не беше записано. За системата, контролираща влизането в сградата, аз все още се намирах на работното си място.

Качих се по стълбите на трети етаж. Стълбищната врата се оказа отключена. Това, изглежда, също бе елемент от противопожарните разпоредби: в сгради над определена височина в екстрени ситуации

трябва да може да се движиш между етажите по стълбището. На някои етажи може и да имаше четци на карти до съответните врати. За мое щастие трети етаж не беше защитен по такъв начин. Отворих вратата и се озовах право в приемната на „Личен състав“.

Мястото изглеждаше точно така, както човек очаква да изглежда приемната на „Личен състав“ — махагонова ламперия, демонстрираща, че тук се отнасят напълно сериозно към кариерата на хората, а едновременно с това имаше колорит, топлина и удобни меки столове. Което подсказваше, че след като си стигнал дотам, че да почукаш на вратата на „Личен състав“, най-добре е да се въоръжиш с търпение.

Огледах се за камера за наблюдение, но не видях. Не че очаквах да видя — това все пак не беше банка, — но все пак трябваше да съм предпазлив. Или поне да не забравям, че трябва да съм.

Осветлението беше много икономично и от това атмосферата на мястото ставаше още по-изискана. Или по-плашеща... според случая.

Останах няколко секунди така, без да предприемам нищо. Мислех. Нямахме никакви чистачи, които бих могъл да излъжа да ме пуснат — те или идваха още по-късно, или се появяваха в ранна утрин. Това би бил най-добрият ми шанс за проникване. Налагаше се да използвам стария номер „пропускът ми нещо не работи“, който ми бе помогнал дотук. Слязох обратно долу и се отправих към рецепцията на крилото, където червеночоса „посланичка на фойето“ наблюдаваше повторението на „Ергенът“ на един от мониторите към системата за наблюдение.

— Ха, мислех, че съм единственият, на когото се налага да работи в неделя — обърнах се към нея. Тя вдигна поглед, вежливо се засмя и отново се обърна към монитора. Явно й изглеждах като колега, още повече че бях закачил пропуска си на колана, идвах отвътре, така че какъв друг можех да бъда? Жената не бе от разговорливите, но това дори бе още по-добре за мен — тя просто искаше да я оставя да си гледа сериала. И предполагам, бе готова на всичко, за да се отърве по-бързо от мен. — Виж какво — продължих, — извинявам се, че ти досаждам, но имаш ли достъп до машината, която поправя картите? Не че особено държа да вляза в офиса си, но се налага, ако искам да не ме уволнят, а проклетият четец на карти не ме пуска. Сякаш се досеща, че

по това време трябва да съм на съвсем друго място и да гледам по телевизията неделния мач, нали разбираш?

Тя се усмихна. Вероятно не бе свикнала служителите на „Трайон“ да забелязват присъствието ѝ.

— Напълно те разбирам — отговори ми тя, — но жената, която прави това, ще бъде на работа чак утре.

— О, боже... И как сега да вляза? Не мога да чакам до утре. За мен утре няма да има.

Тя кимна, вдигна телефона и каза в слушалката:

— Стан, имаме нужда от съдействието ти.

Две минути по-късно се появи Стан — дежурният охранител. Беше дребничък жилав смугъл мъж над петдесетте с видима отдалеч перука — черна, но по периферията ѝ се виждаше венец от вече посивяваща коса. Не мога да разбера хората, които си правят труда да купуват перука, без да се замислят, че за да изглежда убедително, се налага поне от време на време да я сменят. Взехме асансьора до трети етаж. Опитах се да му обясня колко неудобно е, че „Личен състав“ имат собствена йерархия при издаване на електронните пропуски, но това явно бе тема, която изобщо не го интересуваше. Човекът искаше да си говорим за спорт, аз можех да го правя, така че между нас се установи пълно разбиране. Беше фен на „Денвър Бронкос“ и аз се престорих, че също съм. Когато стигнахме до „Личен състав“, той извади пропуската си — предполагам, универсален пропуск, който му позволяваше да влиза безпроблемно във всяко помещение на цялата сграда — и го поднесе до четеца.

— И не се преуморявай — приятелски ме посъветва той.

— Благодаря ти, брат ми — успокоих го аз.

На тръгване той се обърна да ми даде последен съвет:

— И дай пропуската си да ти го оправят.

Следващата секунда бях вътре.

30.

Отвъд разкоша на приемната, отдел „Личен състав“ изглеждаше като всеки друг проклет офис в „Трайон“ — бе разпределен като пчелна пита на работни клетки, разделени от подвижни прегради на височина човешки ръст. Светеше само аварийното осветление. Разходих се и установих, че всички клетки са празни, както и офисите. Не ми отне много време да разбера къде съхраняват досиетата. В центъра на отдела имаше голяма конструкция от успоредно разположени шкафове с чекмеджета, в които бяха подредени множество папки.

Бях планирал да свърша шпионската си работа изцяло онлайн, обаче нямаше да мога да проникна тук без специална парола за достъп в базата данни на „Личен състав“. Но понеже така и така бях успял да вляза, реших, че няма да навреди, ако сложа една от клавиатурните записвачки. Може би един ден щях да съумея пак да вляза и тогава щях да си я прибера. В крайна сметка „Уайът“ плащаше за тях, а не аз. Избрах случайно една от работните клетки и инсталирах записвачката там.

Сега обаче се налагаше да поровя из чекмеджетата и да открия хората на „Аврора“. Освен това изглеждаше разумно да побързам — колкото по-дълго стоях тук, толкова по-голяма бе опасността да ме заловят.

Въпросът бе как е организиран информационният масив. По азбучен ред? По нарастващ ред на личния код на служителите? Колкото повече разглеждах гърбовете на безбройните папки, толкова повече се обезсърчавах. Нима наистина си бях представял, че ще вляза тук с валсова стъпка, ще грабна няколко случайни папки и ще си изляза с джакпота? Чекмеджетата пред очите ми бяха надписани с имена като: „ДОБАВКИ“, „ПЕНСИИ/АНЮИТЕТ/НАПУСКАНЕ“, „БОЛЕСТ, ГОДИШЕН И ДРУГ ОТПУСК“, „МОЛБИ ЗА КОМПЕНСАЦИИ“, „ОБЖАЛВАНИ РЕШЕНИЯ ПО МОЛБИ“, „ИМИГРАЦИЯ И НАТУРАЛИЗАЦИЯ“ и така нататък. Започваше да ми се завива свят.

По някаква необяснима причина в главата ми звучеше песен от златните години... „Банда на път“ на Пол Маккартни от безславния му период с „Уингс“. Мразех тази песен, тя беше по-противна дори от всичко изпято някога от Селин Дион. Мелодията беше досадна, но натрапчива, а в текста нямаше грам смисъл. „На селския площад биеше камбана за зайците, които бягат!“... такива ми ти работи.

Опитах едно от чекмеджетата, но то естествено се оказа заключено... всъщност всички бяха заключени. Всяка кантонерка без изключение имаше ключалка в плота най-отгоре. Потърсих с поглед бюрото на секретарката, а проклетата песен не спираше да ме изнервя: „... селският съдия... бил сърдит...“. След известно лутане най-сетне открих бюрото и както бях очаквал, ключът естествено се оказа в него, на връзка с други ключове в най-горното централно чекмедже. Бога ми, Мийчъм засега се оказваше абсолютно прав: ключовете винаги се намираха лесно.

Залових се за подредените по азбучен ред служебни досиета.

Избрах наслуки едно от имената в списъка — Йона Орън — и го потърсих на „О“. Нито следа от него. Избрах друго име — Санджай Кумар — но и на „К“ не намерих нищо. Изпробвах Питър Даут — нулев резултат. Странно. За да не пропусна нещо, проверих за същите имена на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНИ ПОЛИЦИ“, „НЕЩАСТНИ СЛУЧАИ“. Пак нищо. Подобно беше положението и с пенсионните файлове. Всъщност от тези имена нямаше следа никъде, поне доколкото можех да се уверя.

„Надзирателят и морякът Сам...“. Това беше като китайското изтезание с капещата вода — интересно какво трябваше да означава този текст? Знаеше ли някой на този свят?

Най-странното бе, че на местата, където би трябвало да се намират търсените от мен папки, понякога различавах малки междини, сякаш папките са били извадени и преместени другаде. Или си въобразявах? Бях на път да вдигна ръце и да се предам. Привършвах поредната си обиколка по пътеките между стелажите, когато забелязах ниша... отделна отворена стаичка в допълнение към масива от служебни досиета. На входа на нишата имаше надпис:

СЕКРЕТНИ СЛУЖЕБНИ ДОСИЕТА:

ДОСТЪП САМО СЛЕД ЛИЧНОТО РАЗРЕШЕНИЕ НА ДЖЕЙМС СПЪРЛИНГ ИЛИ ЛЮСИ СЕЛАНО

Влязох и с облекчение установих, че тук нещата стоят далеч по-просто: съдържанието на чекмеджетата бе подредено по номер на отдела. Джеймс Спърлинг беше директорът на „Личен състав“, а Люси Селано — неговата помощничка. Бяха ми нужни няколко минути да намеря бюрото на Люси Селано и може би трийсет секунди да открия в него личната ѝ връзка ключове (долното дясно чекмедже).

Върнах се при секретните досиета и намерих чекмеджето, в което се съдържаша номерата на отделите, сред които и „Аврора“. Отключих го и го изтеглих. Чу се метално „туп“, сякаш нещо отзад падна. Запитах се колко ли често някому се налага да рови из тези чекмеджета. Може би в ежедневната си работа използваша информацията в компютърната база данни, а хартиеният носител им трябваше само например за юридически нужди.

И в този момент видях нещо наистина крайно необичайно: всички досиета на „Аврора“ ги нямаше. В чекмеджето имаше празно място, широко може би около половин метър, точно от номера, предшестваш този на „Аврора“, до следващия. С две думи, чекмеджето бе наполовина празно.

Досиетата на „Аврора“ бяха преместени.

В същия миг забелязах с периферното си зрение мигането на ярка светлина. Беше една от ксеноновите лампи за аварийно осветление, монтирани високо на стената, до самия таван, непосредствено пред нишата. Какво беше сега пък това, по дяволите? След няколко секунди се разнесе непоносимо силният вой на сирена.

Бях задействал системата за откриване на неправомерен достъп, която — в това вече не можеше да има никакво съмнение — охраняваше секретните досиета.

Воят на сирената бе толкова пронизителен, че вероятно се чуваше из цялото крило.

31.

Охраната щеше да се появи след секунди.

Единствената причина, поради която още не бяха дошли, бе уикендът и фактът, че бяха по-малко на брой.

Втурнах се към вратата, забих се в напречния лост за отваряне, но тя не поддаде. Едва не извиках от болка.

Отново пробвах... вратата не помръдваше. Господи... Опитах друга врата, но и тя бе автоматично заключена.

Едва сега осъзнах значението на странното металическо тупване, което бях чул преди минута: с отваряне на чекмеджето вероятно бях задействал някакъв механизъм, който бе изпратил сигнал за заключване на всички изходи. Изтичах бързо до вратите в другия край, но и те бяха блокирани. Дори аварийният изход към стълбището бе заключен, а това със сигурност бе в нарушение на противопожарните изисквания.

Бях заклещен като плъх. Появата на охраната бе въпрос на секунди, след което щеше да започне сериозно претърсване на целия отдел.

Мислех трескаво. Можех ли да ги излъжа по някакъв начин? Беше ме пуснал Стан... може би щях да успея да ги убедя, че съм попаднал случайно в забранена зона и че по погрешка съм дръпнал забраненото чекмедже. В крайна сметка той ме бе видял с очите си, между нас се бе установил контакт, може би имах някакъв шанс. Само че той сигурно харесваше работата си повече от мен, а от друга страна, какво щеше да стане, ако поискаше да види пропуска ми и разбереше, че работното ми място е далеч оттук?

Не, това бе риск, който не можех да поема. Нямах избор, трябваше да се скрия.

Само че не можех да изляза.

„Заклещен между четирите стени“... „Уингс“. Господи!

Ксеноновата лампа пулсираше, ослепително ярка, сирената влудяващо виеше, сякаш се намирах в зоната на излязъл от режим и започнал да се разтапя ядрен реактор.

Но къде можех да се скрия? Съобразих, че първата ми работа е да направя нещо, за да отклоня вниманието им, и да им предоставя невинно и напълно правдоподобно обяснение за сработването на алармената инсталация. Само че не разполагах с никакво време за такова нещо.

Хванеха ли ме тук, това беше краят. Краят на всичко. Нямах просто да загубя работата си в „Трайон“. Щеше да има много по-лоши последици. Над мен надвисваше катастрофа, истински кошмар.

Сграбчих най-близкото метално кошче за боклук. Беше празно, така че взех лист хартия от близкото бюро, смачках го и го запалих със запалката си. Изтичах обратно при нишата със засекретените досиета и оставих кошчето с горящия лист до стената. Извадих цигара и я хвърлих в кошчето. Хартията гореше и над нея се издигаше приемливо голям облак дим. Може би като намереха останките от цигарата, щяха да обвинят нея за малкия пожар. Може би.

Навън, откъм задното стълбище, се разнесоха бързи тежки крачки.

Не, още не... Господи... Краят... Това е краят. Всичко свърши.

Погледът ми попадна на затворена врата, на която досега не бях обърнал внимание. Оказа се отключена. Беше вратата на сервизно помещение с канцеларски материали — не много широко, но към три и половина метра дълбоко; по стените имаше полици с топчета хартия, дискети и така нататък.

Не смеех да включа осветлението, така че не се виждаше много добре, но все пак различих тясна пролука между две лавици в дъното, където може би щях да успея да се вмъкна.

В мига, в който дръпнах вратата да я затворя зад себе си, чух отварянето на друга врата и после приглушени звуци.

Замръзнах. Сирената продължаваше да вие. Не смеех дори да дишам. Помръднах пробно и стелажът зад мен предателски изскърца. Нямах избор, плъзнах се предпазливо напред и рамото ми се отри в някакъв кашон. Съмнявах се, че точно в този момент отвън минава някой, способен да долови слабите шумове, които предизвикваха движенията ми, при цялата тази олелия навън, виковете, сирените и всичко останало. Но си наложих да застина и да не помръдвам.

— ... шибана цигара! — чух за свое облекчение.

— ... пожарогасител... — каза някой в отговор.

В продължение на дълго, много дълго време — може да бяха десет минути или половин час, нямах представа, не смеех да помръдна ръка, за да погледна часовника си — стоях, извит неудобно, потен от горещината и страха, в състояние на забавен живот, с изтръпнали крака от странната поза, в която бях застинал.

Очаквах със свито сърце вратата на складовото помещение да се отвори, да блесне светлина и да сложи край на всичките ми мъчения.

Не знаех, нямах представа, не бях измислил какво, по дяволите, ще им кажа. Може би нищо. Всеки момент можеха да ме хванат, а аз нямах никакво обяснение. Във всеки случай, щях да съм късметлия да се отърва само с уволнение. По-вероятното бе „Трайон“ да ме даде на съд — просто нямаше, не можеше да има приемливо обяснение за моето присъствие тук. Изобщо не ми се мислеше пък какво ще предприеме Уайът, след като му паднех в ръцете.

Поне да бях постигнал нещо. Защото резултатът бе кръгла нула. Досиетата на хората, работещи по „Аврора“, ги нямаше.

Отвън се разнасяха необичайни звуци, обясними с използването на пожарогасител, но виковете малко по малко утихваха. Не знаех дали охраната се е обадила на дежурните пожарникари, или са извикали местната пожарна охрана. И дали са приели кошчето като достатъчно обяснение за задействаната алармена сигнализация. Както и дали възнамеряват да продължат с огледа на отдела.

Така че стоях вътре, краката ми се бяха превърнали в ледени колони, по лицето ми се стичаха струйки пот, а раменете и гърбът ми се бяха схванали.

Продължавах да чакам.

Чувах от време на време гласове, но те звучаха вече много по-спокойно. Долавях крачки на нормално вървящи хора, а не тропот на тичащи.

По някое време — стори ми се, че е изминала цяла вечност — всичко отвън утихна. Пробвах да вдигна лявата си ръка, за да видя колко е часът, но тя не ме слушаше. Опитах се да я разтърся, преместих дясната, първо оципах, после разтрих с нея лявата и най-сетне започнах отново да я усещам. Погледнах светещия циферблат. Беше малко след десет, макар да бях готов да се закълна, че минава полунощ.

Бавно излязох от позата на индийски йога и безшумно пристъпих към вратата на малкото помещение. Долепих ухо до нея и няколко секунди напрегнато се вслушвах. Не се чуваше нищо. Можех да допусна, че са си тръгнали — в крайна сметка бяха угасили нищожния пожар, бяха се уверили, че няма влизане с взлом. Човешките същества, особено хората от нощната охрана, които определено не изпитват добри чувства към компютрите, взели им работата, не се доверяват на машините и поради тази причина са готови да ги обвинят в случаи като този. Може би, ако наистина имах късмет, никой нямаше да се запита защо системата за неправомерен достъп се е задействала преди пожарната инсталация.

Поех дълбоко дъх и бавно отворих вратата.

Огледах се в двете посоки, погледнах право пред себе си. Изглежда, отново бях сам. Нямаше никого. Излязох, спрях и пак се огледах.

Отново никой.

Миришеше доста силно на дим, както и на някакъв химикал, със сигурност заредената в пожарогасителя специална смес.

Тръгнах предпазливо покрай стената — държах се встрани от стъклени врати и външни прозорци — и стигнах един от изходите. Не тези извеждащи в приемната, нито задните стълбищни врати, през които бях чул да идва охраната.

Само че те бяха заключени.

Още бяха заключени.

Господи, сега и това ли?

Не бяха дезактивирали заключването на вратите. Движенията ми станаха по-бързи заради нахлулия в кръвта ми адреналин. Отидох при вратите до приемната. И те бяха заключени.

Сега какво?

Нямах избор.

Нямаше никакъв начин да отключа вратите отвътре или поне аз не знаех такъв начин. А някак не вървеше да позвъня на охраната след всичко случило се само преди малко.

Не. Налагаше се да остана тук, докато не се появи някой, който да ме пусне да изляза. Което може би щеше да се случи чак на сутринта, когато дойдеха чистачите. Или... не дай боже, когато се

появеше първият служител на „Личен състав“. Защото в този случай щеше да ми се наложи да обяснявам някои необясними неща.

На всичко отгоре бях изтощен. Намерих работна клетка далеч от врати и прозорци и седнах на стола в нея. Не, не бях изтощен. Бях тотално скапан. Трябваше да се наспя. Сложих ръце на бюрото и като измъчен студент в университетска библиотека, отпуснах глава върху тях и заспах.

32.

Към пет сутринта ме разбуди някакво тракане. Стреснах се и вдигнах глава. Бяха се появили чистачите и бутаха на колички жълти пластмасови кофи, бърсалки и прахосмукачки, от ония, дето се носят на рамо. Бяха двама мъже и една жена — говореха си скорострелно на португалски. Разбихах този език донякъде — в детските ми години бяхме имали за съседни няколко бразилски семейства.

От устата ми върху бюрото бе протекла слюнка. Избърсах я с ръкав, станах и със спокойна походка тръгнах да излизам. Вратата, през която бяха влезли чистачите, беше запъната с гумен клин.

— Bom dia, como vai? — казах, поклатих глава, симулирайки притеснение, и демонстративно погледнах часовника си.

— Bem, obrigado e o senhor? — отговори ми жената. После се усмихна широко и ми показа две златни коронки. Картинката ѝ беше ясна: някакъв нещастен чиновник, работил цяла нощ или може би дошъл тук абсурдно рано, кое от двете — на нея ѝ бе все едно.

Единият от мъжете гледаше обгорялото кошче за отпадъци и коментираше нещо с колегата си. Не беше нужно да го чувам, за да разбере: „Какво е станало тук, по дяволите?“.

— Cansado — казах на жената: „Скапан съм“. — Bom, até logo. — „Е, довиждане“.

— Até logo, Senhor — каза и тя, докато вървах към вратата.

Поколебах се за секунда дали да не се прибера най-напред вкъщи, за да се преоблека, и пак да се върна. Но това изискваше по-голяма сила на волята от тази, на която бях способен в момента, така че вместо това напуснах крило „Е“ — хората вече идваха на работа, — влязох пак в крило „В“ и се качих на етаж, където работех. Такаа... значи, ако някой стигнеше дотам, че да проверява регистъра на влезлите, там беше записано само, че съм дошъл в неделя вечерта около седем и следващия път, когато пак съм влязъл, е било към пет и половина в понеделник сутринта. Рано пиле рано пее, какво толкова. Единственото, което ме вълнуваше в момента, бе да не се натъкна в този си вид на някой от колегите, с които работех, защото изглеждах,

като че ли съм спал с дрехите... което си беше самата истина, разбира се. За щастие не срещнах никого. Взех си диетична кола от хладилника в стаята за отдых и отпих дълбока глътка. В този час на денонощието вкусът ѝ бе отвратителен, така че заредих кафеварката и отидох в мъжката тоалетна, за да се поосвежа. Ризата ми беше малко измачкана, но общо взето изглеждах прилично, макар да се чувствах ужасно. Само че днес беше големият ден и аз исках да бъда във възможно най-добра форма.

Около час преди отдавна насрочената оперативка с Огъстин Годард се събрахме в „Пакард“ — една от големите заседателни зали — за генерална репетиция. Нора изглеждаше ослепителна в красивия си син костюм и май си беше направила прическа специално за случая. Беше като настръхнала — излъчваше нервна енергия, доловима от разстояние. Но се усмихваше с широко отворени очи.

Двамата с Чад вече репетираха. Чад играеше ролята на Джок. Разиграваха словесна престрелка, като минаваха през заучените реплики. Внезапно мобилният телефон на Чад иззвъня. Чад имаше предпочитания към сгъваемите модели на Моторола и лично за себе си бях убеден, че това, което го привлича в тях, е възможността да прекъсне разговор, щраквайки двете половинки на телефона.

— Чад — съобщи той името си. Тонът му стана по-дружелюбен. — Как си, Тони? — Той вдигна показалец, за да покаже на Нора да изчака, и отиде в ъгъла на залата. След минутка щракна телефона, върна се и бързо и тихо ѝ каза нещо. Стояхме и ги гледахме.

— Обади се мой приятел към кабинета на контрольора — каза Чад на нас и се навъси. — Решението за съдбата на „Маестро“ вече е взето.

— Откъде знаеш? — попита Нора.

— Контролиращият ревизор току-що е издал заповед да се запише еднократно загуба от петдесет милиона долара по сметката на проект „Маестро“. Решението е взето на върха. Срещата с Годард е просто формалност.

Нора почервения и се извърна. Отиде до прозореца, загледа се навън и близо минута не каза нито дума.

33.

Заседателният център към управителното тяло се намираше на седми етаж, малко по-нататък по коридора, водещ до офиса на Годард. Стигнахме дотам на група, настроението ни беше отвратително. Нора каза, че щяла да се присъедини към нас след малко.

— Маршът на мъртвците! — обади се Чад, докато вървахме.

Кимнах. Мордън ни погледна — вървахме един до друг, — но не се обади. Несъмнено мислеше възможно най-лошото за мен и се чудеше защо не заставам открито срещу Чад, както би могло да се очаква. След нощта, когато се бях вмъкнал в офиса на Нора, той бе престанал да се отбива при мен така редовно, както преди. Трудно беше да се прецени дали се държеше странно, защото той по принцип си бе странен тип. Освен това не желаех да се поддам на параноята и да си задавам нелепи въпроси от рода на „Странно ли ме гледа, или не?“. Но не можех да не се питам дали не бях съсипал цялата си задача с един непредпазлив акт и дали Мордън тепърва няма да ми създава проблеми.

— Имай предвид, че изборът на мястото, на което ще седнеш, е критичен, приятел — прошепна ми Чад. — По принцип Годард сяда начело на масата на страната до вратата. Ако държиш да останеш невидим, седни отдясно на него. Искаш ли да ти обърне внимание, седни отляво или точно срещу него.

— Защо да искам да ми обръща внимание?

— Е, на този въпрос не мога да отговоря. Все пак той е босът.

— Бил ли си на много съвещания с него?

— Не чак толкова много. — Той сви рамене. — Две-три.

Реших да седна там, където Чад ме бе предупредил да не сядам — отдясно. Както се казва в поговорката: излъжи ме веднъж — срам за теб, излъжи ме два пъти — срам за мен.

Центърът представляваше забележителна гледка. Основната мебел в залата бе грамадната заседателна маса, изработена от някакво тропическо дърво, която заемаше по-голямата част от наличното пространство. В единия край на помещението бе монтиран екран за

презентации. Любопитното бе, че от тавана висяха тежки акустични щори, които можеха да се спускат, управлявани дистанционно, и не само да затъмняват, но също и да пречат на хората отвън да чуват какво става вътре. В тялото на масата бяха монтирани разговорни уредби, а всяко място бе оборудвано с индивидуални малки екрани, които можеха да се показват и прибират с натискане на скрит бутон.

Хората шепнеха, чуваше се нервен смях, пускаха се язвителни остроумия. Донякъде чаках с нетърпение най-сетне да видя знаменития Джок Годард отблизо, още повече че се оформяше никога да не му стисна ръката. Не се предвиждаше да участвам по някакъв начин в предстоящата презентация, но въпреки това споделях общата нервност.

В десет без девет минути Нора още я нямаше никаква. Дали не бе скочила през прозореца? Или сега беше на телефона и се опитваше да събере някаква подкрепа в последно усилие да спаси скъпоценния си проект, мобилизирайки помощта на всички, които ѝ бяха в дълг?

— Дали не се е загубила? — пошегува се Фил.

В десет без две минути Нора влезе в залата, спокойна, лъчезарна и някак... още по-привлекателна. Изглеждаше, сякаш си бе освежила грима, очната линия, червилото и всичко останало, което си слагаше. А може би бе медитирала или нещо подобно, защото просто бе трансформирана.

Точно в десет, на секундата, влязоха Джок Годард и Пол Камилети и в залата се възцари мъртва тишина. Камилети Главореза, в черен костюм и маслиново зелена копринена тениска, бе вчесал косата си назад и изглеждаше точно като Гордън Геко в „Уолстрийт“. Избра си място далеч от центъра на вниманието, в ъгъла на необятната маса. Годард, в обичайното си поло под кафявото спортно сако на каре, отиде при Нора и прошепна в ухото ѝ нещо, което я накара игриво да се засмее. После сложи ръка на рамото ѝ, а тя сложи нейната върху неговата и двамата останаха така няколко секунди. Нора се държеше момичешки и в известна степен кокетничеше — това бе нейна страна, която виждах за пръв път.

Приключил с това, Годард седна начело на масата с лице към екрана. Благодаря, Чад. Виждах го прекрасно и в никакъв случай не се чувствах невидим. Беше попрегърбен и раменете му бяха малко отпуснати. Носеше бялата си коса на път, но тя отказваше да се

подчини. Веждите му бяха космати, бели и изглеждаха като заснежени върхове. Челото му бе дълбоко набраздено, а погледът му — дяволит.

Над масата се възцари неловка тишина. Той ни огледа.

— Всички сте нещо неспокойни — бяха първите му думи. — Спокойно, не хапя. — Гласът му бе приятен и леко дрезгав мек баритон. Погледна Нора и ѝ намигна: — Е, не често, във всеки случай. — Тя се засмя и още един-двама вежливо се засмяха. Усмихнах се и аз, колкото да изразя, че оценявам усилието да ни успокои.

— Само когато се чувстваш заплашен — потвърди тя. Той се усмихна, свил устни като кокоше дупе. — Джок, нали не възразяваш, ако започна?

— Не, разбира се.

— Джок, ние работихме толкова усърдно над обновяването на „Маестро“, че понякога си мисля, че ни е просто трудно да излезем от кожата си и да погледнем на работата си отстрани, безпристрастно. Аз специално прекарах последните трийсет и шест часа, мислейки единствено върху този продукт. И за мен е ясно, че има няколко начина — няколко съществени начина, — по които можем да осъвременим, да обновим „Маестро“, да го направим по-привлекателен, да увеличим пазарния му дял и то не козметично, а съвсем осезаемо. — Годард кимна, опря връхчетата на пръстите на двете си ръце и погледна към бележките си. Тя почука с нокът ламинираната брошура: — Резултатът на нашите търсения е стратегия, доста добра според мен, която се свежда до обогатяването на съществуващата функционалност с дванайсет нови елемента, което определено ще го актуализира. Но трябва да ти кажа честно, че ако бях на твое място, аз... щях да затворя кранчето. — Годард сепнато се обърна да я изгледа и повдигна гъстите си бели вежди. Всъщност изгледахме я всички, и то смаяно. Не можех да повярвам, че ушите ми чуват това. Та тя хвърляше целия екип в огъня. — Джок — продължи Нора, — ако има нещо, което съм научила от теб, то е, че истинският лидер трябва да може да жертва най-любимото си нещо. Това, което казах преди малко, разкъсва сърцето ми. Но аз просто не мога да игнорирам фактите. „Маестро“ беше страхотен продукт... за времето си. Само че времето му вече е изтекло. Тук влиза в действие „законът на Годард“: ако изделието ти няма потенциала да бъде номер едно или поне номер две на пазара, оттегли се с минимални загуби.

Годард помълча малко. Изглеждаше изненадан и едновременно впечатлен. След няколко секунди кимна с усмивка, която изразяваше „това ми харесва“.

— Всички ли са на това мнение? — провлече той с дрезгавия си глас.

Хората около масата един след друг започнаха да кимат — скачаха в движение на потеглящия от гарата влак. И Чад кимаше, прехапал устната си а ла Бил Клинтън. Мордън също кимаше, при това енергично, сякаш някой най-сетне му бе дал възможност да изрази дълго стаяваното си мнение. Разнесоха се гласове: „Да“ и „Съгласен съм“.

— Е... не мога да не призная, че съм изненадан — въздъхна Годард. — Определено не това очаквах да чуя тази сутрин. По-скоро очаквах... жестока битка, като битката за Гетисбърг^[1]. Впечатлен съм.

— Това, което може би е изгодно за всеки от нас в краткосрочен план — допълни Нора, — не е задължително най-доброто за „Трайон“.

Не можех да повярвам, че точно Нора предвожда това жертвоприношение, но едновременно с това се възхищавах на уменията ѝ, достойни за самия Макиавели.

— Добре — съгласи се Годард. — Но все пак да не бързаме да дръпнем щепсела, за това винаги има време... Ти там... не те видях да кимаш. — Изглежда, говореше на мен, защото ме гледаше право в очите. Огледах се за всеки случай, после и аз го погледнах. Да, мен гледаше. — Да, да, за теб става дума — потвърди той. — Е, младежо, защо не те видях да кимаш като останалите?

— Той е нов — побърза да се намеси Нора. — Започна при нас неотдавна.

— Как се казваш, млади човече?

— Адам — отговорих аз, — Адам Касиди. — Сърцето ми щеше да изскочи от гърдите. По дяволите... Сякаш чувах учителя си да ме вика на дъската. Чувствах се истинско нищожество.

— Е, Адам, имаш ли някакъв проблем с решението, което сме на път да вземем? — подкани ме Годард.

— Тъ... не.

— Значи си съгласен да дръпнем щепсела? — Свих неопределено рамене и това го накара да повтори: — Съгласен ли си, или не си съгласен... кое от двете?

— Разбирам съображението на Нора — отговорих аз.

— И ако седеше на моя стол?

Поех дълбоко въздух.

— Ако седях на него, нямаше да бързам с щепсела.

— Така ли?

— И нямаше да добавям тези дванайсет нови функционални възможности.

— Я виж ти!

— Да. Само една.

— И коя по-точно?

Бърз поглед към Нора ми показа, че лицето ѝ е алено. Гледаше ме, сякаш от гръдния ми кош излизаше извънземен. Обърнах се отново към Годард.

— Протокол за кодиран обмен на данни.

Годард смръщи вежди така, че те почти скриха очите му.

— Кодиран обмен на данни? И защо, по дяволите, това толкова ще се хареса на потребителите?

Чад прочисти гърло и се обади:

— Адам... защо не погледнеш проучването на потребителското търсене? Шифрованите данни са на... къде беше... шейсет и четвърто място в списъка на желаните функционални възможности. — Той се подсмихна. — Освен ако не гледаш на тъпите подражатели на Джеймс Бонд като на средностатистически потребители.

Няколко от колегите не пропуснаха възможността насмешливо да се позасмеят.

Усмихнах му се добродушно.

— Прав си, Чад — средният потребител ни най-малко не се интересува от надежден пренос на данни. Но аз не говорех за средния потребител. Имах предвид... военните.

— Военните? — Годард заинтригувано повдигна едната си рунтава вежда.

— Адам... — предупредително и хладно започна Нора.

Но Годард я прекъсна с движение на китката.

— Не, не... искам да чуя това. Та, казваш, военните?

Поех дълбоко дъх и се опитах да не изглеждам толкова паниран, колкото се чувствах.

— Вижте... армията, военновъздушните сили, канадците, британците — всички отбранителни системи в Щатите, Великобритания и Канада — напоследък осъвремениха комуникационните си съоръжения, нали така? — Извадих няколко изрезки от „Дифенс Нюз“, „Федерал Компютър Уик“ — списания, които подритвам из апартамента — и демонстративно ги показах на групата. Усецах ръката си леко да трепери и се надяхвах никой да не забележи. Уайът ме бе подготвил за това и само се надяхвах да не се объркам в подробностите. — Това се нарича „Отбранителна система за съобщения“ или ОСС и по нея се разпространяват милиони зашифровани съобщения, предназначени за военен персонал, пръснат по всички ъгълчета на света. Засега това се прави с настолни компютри, но Пентагонът отчаяно желае да премине на безжична връзка. Само си представете разликата: надеждна безжична връзка на големи разстояния, позволяваща достъп до класифицирана информация, с вградени средства за идентификация на изпращачи и получатели, шифровани данни по целия комуникационен канал, защита на данните, гарантиране оригиналния вид на съобщението. Това е пазарна ниша, в която още никой не се е наместил. — Годард ме слушаше внимателно, наклонил глава. — И „Маестро“ е идеалният продукт за тази цел. Той е малък, механично здрав — всъщност практически неунищожим — и абсолютно надежден. По този начин ние превръщаме един негов недостатък в предимство: фактът, че „Маестро“ е остаряла технология, гарантираща съвместимост със стари програмни продукти, за военните е плюс, понеже те със сигурност искат нещо, което да бъде съвместимо с техните безжични протоколи за пренос на данни, които са отпреди пет и повече години. Единственото, което трябва да направим, е да добавим защитен обмен на данни. Стойността на това е минимална, а потенциалният пазар е голям... бих казал необятен. — Годард ме гледеше втренчено, но нямах представа дали е впечатлен, или смята, че съм луд за връзване. Продължих: — Така че вместо да погребваме старото и — нека си признаем това — не без ред недостатъци изделие, ние просто го предлагаме на пазара с нов имидж. Слагаме му твърд, устойчив на натиск корпус, вграждаме в операционната му система няколко надеждни проверени алгоритми за зашифроване и се приготвяме да ни позлатят. Ако го направим бързо, пазарната ниша е наша. Най-важното

— забравяме за петдесетте милиона в графата „Загуби“ и вместо това регистрираме стотици милиони приходи, при това ежегодно.

— Господи! — прошепна Камилети от своя край на масата. Пишеше трескаво в бележника си.

Годард започна да кима, бавно в началото, но все по-енергично.

— Много интригуващо — одобри той. После се обърна към Нора: — Как каза, че му било името... Илайджа?

— Адам — късо го поправи Нора.

— Благодаря, Адам — погледна ме той. — Не беше никак зле.

„Не благодари на мен — помислих си. — Благодаря на Уайът“.

И тогава хванах погледа на Нора: в него се четеше възможно най-чиста и нескривана омраза.

[1] Битката за Гетисбърг (1–3 юли 1863) смятана за повратна точка в американската Гражданска война. Армията на юнионистите спира настъплението на армията на конфедералистите и те се изтеглят към Вирджиния. И двете страни дават много жертви (по една трета от състава на армиите си). — Б.пр. ↑

34.

Официалното решение ни бе съобщено по електронната поща преди обед: Годард разпореждаше отлагане на екзекуцията на „Маестро“. На ангажирания с „Маестро“ екип се възлагаше спешно да изработи предложение за промените, необходими за удовлетворяване изискванията на военните. Междувременно Управителният съвет на „Трайон“ щеше да започне преговори за сключване на договор с отдел „Снабдяване и логистика“ към Агенцията по информационни системи в отбраната на Пентагона.

В превод: забивка в коша! Старият продукт не просто бе свален от системата за поддържане на жизнената му дейност, но едновременно с това му бе направено кръвопреливане и трансплантация на сърцето.

И тогава лайното удари вентилатора и работите наистина се оплескаха.

Бях в мъжката тоалетна, застанал пред писоара и готов да си смъкна ципа, когато с небрежна походка се вмъкна Чад. Чад — бях забелязал това — с някакво шесто чувство бе доловил, че не обичам да пикая в компания. Бе започнал да ме преследва при всяко мое влизане в мъжката тоалетна, за да побъбрим на спортна тема, и това неизменно ми бе затваряло кранчето. Този път се насади пред съседния писоар с грейнало лице, сякаш не можеше да повярва на щастieto си, че ме вижда. Пикочният ми канал страдалчески се сви. Мрачно загледах плочките над писоара.

— Хей... — започна той. — Страхотно представяне, приятел. Ако това е начин да се надигнеш... — Той бавно поклати глава, сякаш зачуден на уменията ми, и се изплю. Струята му мощно се плискаше в основата на писоара. — Господи! — Тонът му бе наситен с отровен сарказъм. Беше пресякъл някаква невидима линия и вече не се преструваше.

„Махни се оттук, за да се доизпикая“ — примолех се наум.

— Просто спасих продукта — опитах се да му обясня станалото.

— Да... и с това погребва Нора. Дали си заслужаваше за няколкото червени точки и възможността да се покажеш пред шефа? Тук не е прието да се действа така, приятел. Ти направи голяма шибана грешка! — Той се изтръска, вдигна ципа си и излезе от тоалетната, без да си измие ръцете.

Когато се върнах на работното си място, ме чакаше гласова поща от Нора.

— Ето ме, Нора — обявих пристигането си, когато влязох в офиса ѝ.

— Адам — тихо отговори тя, — седни, моля те. — Усмиваше се с леко тъжна, спокойна усмивка. Което не обещавахе нищо добро.

— Нора, мога ли да кажа...

— Адам, както знаеш, едно от нещата, с което в „Трайон“ се гордеем, е, че винаги се стремим да намерим подходяща работа за всеки служител и по този начин да се уверим, че хората с най-голям потенциал са натоварени със съответстващи на този потенциал отговорности. — Тя отново се усмихна ѝ погледът ѝ просветна. — Поради тази причина, аз току-що подготвих молба за преместване на служител на друго работно място и я заведох пред Том с искане за изпълнение.

— Преместване?

— Ние сме адски впечатлени от твоя талант, твоята изобретателност и дълбочината на твоите знания. Оперативката тази сутрин демонстрира всичко това по максимално убедителен начин. Нашето разбиране е, че човек от твоя калибър може да бъде най-полезен в ТТП. Тяхното звено „Снабдяване“ определено ще се възползва от екипен играч като теб.

— ТТП?

— Сателитният ни офис в Триъгълния технологичен парк, Рали-Дърам, Северна Каролина.

— Северна Каролина? — Правилно ли чувах? — Говориш за прехвърлянето ми в Северна Каролина?

— Адам, на теб може да ти звучи като Сибир. Но бил ли си някога в Рали Дърам? Това е прекрасен район.

— Но, но... аз не мога да се преместя... имам тук задължения. Налага се да...

— Не се притеснявай, отдел „Премествания“ ще организира всичко. Транспортните ти разноски се покриват... в разумни граници естествено. Вече съм информирала „Личен състав“. Зная, че всяко преместване разбива статуквото, но нашите хора са се научили да го правят изненадващо безболезнено. — Усмивката ѝ стана още по-широка. — Там ще ти хареса и което е по-важното, хората ще те харесат!

— Нора — започнах аз, — от една страна, Годард ме подкани да му кажа честно какво мисля, а от друга — аз съм голям фен на всичко, което сте постигнали с „Маестро“, и просто не исках да стана участник в неговото погребение. Последното нещо, което съм искал, беше да те ядосам.

— Да ме ядосаш ли? — удиви се тя. — Точно обратното, Адам, страшно съм ти благодарна за изказаните идеи. Още по-благодарна щях да съм, ако ги беше споделил с мен преди съвещанието. Но това вече са минали работи. Сега ни предстои да се занимаваме с по-добри и по-възвишени неща. Както и на теб!

Преместването трябваше да стане до три седмици. Бях абсолютно изваден от релси. Офисът в Северна Каролина се занимаваше със спомагателна дейност. Нямах нищо общо с развоя. Там щях да бъда безполезен на Уайът. Вече чувах как острието на гилотина свисти по жлебовете надолу към врата ми.

Странно, не бях помислил за баща си до момента, когато излязох от офиса на Нора, и тогава се сетих за него с ужас. Не, аз просто не можех да мръдна оттук! Нямах начин да го изоставя на произвола на съдбата. Но как можех да откажа да замина за мястото, където ме изпращаше Нора? Единственият начин бе да я прескоча в служебната йерархия, което със сигурност щеше да ми струва още по-скъпо. А откажех ли да замина за Северна Каролина, трябваше да подам молба за напускане и тогава вече щях да разбера какво означава да имаш неприятности.

Вървях и имах усещането, че цялата сграда бавно се върти около мен. Трябваше да седна и да помисля. Когато минавах край офиса на

Ноа Мордън, той ме повика с пръст.

— А... Касиди — започна той. — Жулиен Сорел за „Трайон“. Не забравяй да се държиш добре с мадам дьо Ренал^[1].

— Моля? — обърках се аз. Не разбирах какво ми бърбори.

Облечен в любимата си хавайска тениска и с кръглите си очила с черни рамки, той изглеждаше като карикатура на самия себе си. Телефонът му иззвъня, но дори това при него трябваше да става по-особено — мелодията бе клип от „Града на суфражетките“ на Дейвид Бауи, точно фрагмента с „Бам-бам, мерси, мадам!“. — Мисля, че успя да впечатлиш Годард — продължи той. — Но едновременно с това трябваше да опиташ да не настройваш ненужно срещу себе си прекия си началник. Така че забрави Стендал. Може би трябваше да си прочел Сун Дзъ^[2]. — На лицето му за миг изпълзя жестока гримаса. — Защото задникът, който можеш да спасиш, като нищо би могъл да е твоят.

В офиса на Мордън можеха да се видят най-различни странни вещи. Имаше например шахматна дъска, върху която с абсолютна прецизност бе наредена мителшпилна позиция от някаква партия, плакат на Х. П. Лъвкрафт и голяма кукла с къдрава руса коса. Посочих въпросително шахматната дъска.

— Тал срещу Ботвиник, хиляда деветстотин и шейсета — обясни ми той, сякаш това означаваше нещо за мен. — В тази позиция е направен един от най-великите шахматни ходове на всички времена. Както и да е... исках да кажа, че не е нужно да обсаждаш укрепени градове, ако можеш да го избегнеш. Нещо повече, и това е мъдрост, почерпена не от Сун Дзъ, а от римския император Домициан: когато атакуваш цар, трябва да го убиеш. Вместо това ти започваш война срещу Нора, без да си подсигурил подкрепа от въздуха.

— Не съм искал да започвам война — мрачно отговорих аз.

— Каквито и да са били намеренията ти, резултатът е голяма грешка в изчисленията, приятелю мой. Защото тя със сигурност ще те унищожи. Помни, Адам: властта покварява, а голямата власт покварява абсолютно.

— Премества ме в Изследователския триъгълник.

Той повдигна вежда.

— Е, не знам какво мислиш, но можеше да е много по-зле. Например... бил ли си някога в Джексън, Мисисипи?

Всъщност бях посещавал този град и дори ми бе харесал, но нямах желание да подхващам дълъг разговор на философски теми с този възможно най-странен тип. Компанията му ме потискаше. Посочих грозната кукла на полицата на шкафа и попитах:

— Твоят ли е?

— „Обичай ме, Люсил“ — обясни загадъчно той. — Голяма издънка, инициативата, за която — горд съм да подчертая това — бе изцяло моя.

— Правил си... кукли?

Той се пресегна, стисна ръката на куклата и тя оживя: плашещо реалистичните ѝ очи се разтвориха и не просто това, ами се присвиха като на живо човешко същество. Мъничката ѝ устичка се отвори и въгълчетата на устните провиснаха надолу в неодобрително изражение.

— Сигурен съм, че никога не си виждал кукла да прави това.

— Аз пък не съм сигурен, че бих искал да го видя още веднъж.

Мордън си позволи лека усмивка.

— Люсил разполага с пълна гама от чисто човешки изражения. Тя е роботизирана и — никой не може да го отрече — силно впечатлява. Може да хленчи, способна е да стане дребнава или досадна — точно като бебе. Иска да я потупаш по гръбчето, за да се оригне. Гука, смее се, а от памперса ѝ се чува лек звън. Демонстрира обезпокоителни колики. Единственото, на което не е способна, това е да се подсече. Фразите, които използва, са на езика на страната, в която се продава, защото може да бъде обучавана. Дори насочва поглед към онзи, който ѝ говори.

— Не знаех, че си се занимавал с кукли.

— Виж... тук мога да се занимавам, с каквото пожелаея. Аз съм почетен инженер на „Трайон Системс“. Създадох я за малката ми племенница, но тя отказа да си играе с нея. Видя ѝ се много страшна.

— Да, има нещо в нея, от което потръпваш — съгласих се аз.

— Моделът не се получи добър. — Той се обърна към куклата и произнесе: — Люсил, кажи здравей на нашия директор.

Люсил бавно завъртя главичка към Мордън. Чу се тихото бръмчене на някакъв механизъм в тялото ѝ. Тя примигна и мърдайки устни в синхрон с думите, заговори с плътния глас на Джеймс Ърл Джоунс^[3]: — „Изяж ми гащичките, Годард“.

— Господи! — възкликнах.

Люсил все така бавно се обърна към мен, усмихна ми се сладко и отново кокетно примигна.

— Технологическите „вътрешности“ на този грозен трол изпреварват своето време — обясни Мордън. — Наложих ми се да напиша многонишкова операционна система, способна да работи на осембитов процесор. Върху нея реализирах най-съвременни елементи на изкуствен интелект по възможно най-икономичен начин. Архитектурата е доста нетривиална. В дебелото ѝ коремче има три ASIC^[4]-а, проектирани лично от мен. — Знаех, че ASIC е съкращение за специализирана интегрална схема, по принцип способна на удивителни неща. — Люсил? — отново се обърна към нея Мордън и куклата завъртя лице към него и примигна. — Да ти го начукам, Люсил. — Очичките на Люсил примигаха, устата ѝ се изви надолу и тя заплака с разкъсващ душата плач. По бузата ѝ се плъзна самотна сълза. Той вдигна розовата ѝ пижамка и под ръба се показа малкият правоъгълник на течнокристален дисплей. — Мама и татко могат да я програмират и да видят конкретните настройки на този усъвършенстван течнокристален дисплей, интелектуална собственост на „Трайон“. Всъщност единият ASIC управлява именно дисплея, вторият се занимава с моторите, а третият има грижа за синтеза на речта.

— Невероятно — признах аз. — И всичко това само за някаква кукла.

— Точно така. Върхът беше, когато компанията партньор прееба излизането на пазара. И нека това ти бъде урок. „Корпусът“ беше ужасен. Изделието се появи по магазините в края на ноември, което означаваше двумесечно закъснение, защото мама и тате вече бяха направили списъците с коледни подаръци. Цената не бе най-добрата възможна, понеже в икономика като нашата, мама и тате не биха желали да хвърлят сто долара за някаква шибана играчка. Разбира се, гениите на маркетинга в отдел „Потребителски стоки и образование“ на „Трайон“ бяха решили, че съм изобретил следващата Бийни Бейби, така че се оказахме със складови наличности от чипове на стойност неколкостотин хиляди долара, произведени за нас в Китай на абсурдно висока цена и непригодни за никакво друго приложение. Резултатът бе, че „Трайон“ увисна с половин милион грозни кукли, които никой не искаше да поглежда, заедно с триста хиляди резервни комплекта

компоненти, събиращи и до ден-днешен праха в някакъв склад във Ван Нюис.

— Ох!...

— Е, няма нищо. Никой не може да ме докосне. Разполагам с криптонит^[5].

Не уточни какво има предвид, но това бе Мордън — човек на границата на лудостта, — така че реших да не питам. Върнах се на работното си място, където този път ме чакаха няколко записани гласови пощи. Когато прослушах втората, познах със сепване гласа още преди да ми се бе представил.

— Господин Касиди — каза дрезгавият глас, — аз съм... добре де, обажда се Джок Годард. Бях силно впечатлен от вашето изложение тази сутрин и се питам дали не бихте могли да се отбиете в моя офис. Защо не позвъните на секретарката ми Фло, която ще организира среща?

[1] Герои от „Червено и черно“ на Стендал. — Б.пр. ↑

[2] Китайски военен теоретик. — Б.пр. ↑

[3] Американски театрален и филмов артист с негърски произход, забележителен с характерния си плътен басов глас (озвучил например Дарт Вейдър в „Междузвездни войни“). — Б.пр. ↑

[4] ASIC (произнася се „ейсик“) от Application Specific Integrated Circuit (англ.) — специализирана интегрална схема (за разлика от ИС с общо предназначение — процесори, памети, логически елементи и т.н.). — Б.пр. ↑

[5] Обобщаващ термин за фрагмент от експлодиралата измислена планета Криптон, родина на Супермен; „съществува“ в няколко разновидности, повечето от които са потенциално опасни за силата на героя. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ КОМПРОМЕТИРАНЕ

*Компрометиране: Разкриване от
противниковата страна на агент,
конспиративна квартира или разузнавателна
техника/приём.*

„Речник на
шпионажа“

35.

Кабинетът на Джон Годард не беше по-просторен от този на Том Лундгрен или Нора Съмърс. Осъзнаването на този факт ме потресе. Офисът на проклетия началник бе по-голям само с няколко квадратни метра от жалката ми работна клетка. Дори подминах вратата, сигурен, че става дума за някаква грешка. Но нямаше грешка, на месинговата табелка си пишеше съвсем ясно ОГЪСТИН ГОДАРД и самият той стоеше в коридора и разговаряше със секретарката си. Беше по черно поло — явно любима за него дреха, — без сако и на носа му висяха очила за четене. Жената, с която разговаряше и която предположих, че прочутата Флорънс, бе едра негърка във впечатляващ сребристосив делови костюм. В косата ѝ се забелязваха сребърни кичури — и изобщо бе наистина много впечатляваща.

Когато се приближих, двамата ме погледнаха. Тя нямаше представа кой съм и дори Годард за момент не можа да се сети, но после ме позна — беше на следващия ден след „голямото“ съвещание — и каза:

— О... господин Касиди, чудесно... благодаря, че се отзовахте. Нещо за пиене?

— Няма нужда, благодаря — казах аз. После си спомних съвета на доктор Болтън и побързах да се поправа: — Само... вода. — Отблизо Годард изглеждаше по-дребен и по-прегърбен. Прословутото му палаво лице, тънките устни, блясъкът в очите — всичко изглеждаше като маска на Годард за Хелюин, изработена в отдела за миналогодишното парти. Бях виждал такава маска на закачалката в работната клетка на един колега. Всички в отдела бяха носили такива маски и бяха правили всякакви майтапи, представяйки се за Годард.

Фло му подаде една папка — видях, че е личното ми досие — и той ѝ каза да не го свързва с никого по телефона. После ме въведе в кабинета си. Нямах представа какво иска от мен, така че гузното ми съзнание се лашкаше от едната крайност в другата. Все пак се намирах не къде да е, а в кабинета на шефа на компанията, в която бях внедрен

да шпионирам. Бях внимавал досега наистина, но имаше и няколко дребни грешки.

Но дали нещата бяха стигнали до разобличаването ми? Обикновено не шефът на една компания размахва секирата — за това винаги си има хора. Както и да е, любопитството ми бе възбудено и не можех да не си задавам въпроси. Бях страшно неспокоен и се опасявах, че ми личи.

Той отвори малък маскиран като шкафче хладилник и ми подаде бутилка „Акуафина“. Седна зад бюрото си и се облегна на високия си кожен стол. Отпуснах се на единия от двата стола срещу него. Огледах се, видях фотографията на семпло изглеждаща жена — вероятно съпругата му, понеже изглеждаше горе-долу на неговата възраст. Беше белокоса, обикновена, много сбръчкана (Мордън веднъж я бе нарекъл „шар пей“), с перлена огърлица в три реда, стил „Барбара Буш“, сложена, предполагам, за да скрие двойната ѝ гуша. Запитах се дали Уайът, изгарян от вътрешна завист по отношение на Джок Годард, има някаква представа при кого се прибира всяка нощ неговият съперник. Защото Уайът сменяше или въртеше кучките си през две нощи и те до една имаха цици като за централните страници на модно списание — това бе задължително изискване в трудовата им характеристика.

Една от полиците бе запълнена с малки модели на коли, предимно кабриолети с големи стабилизатори и аеродинамични форми, сред тях няколко стари цистерни за мляко „Дивко“. Всичките бяха модели от 40-те и 50-те — несъмнено периода, когато Джок е бил хлапе или най-много младеж.

Той проследи погледа ми и ме попита:

— Ти какво караш?

— Какво карам? — За момент не бях сигурен, че го разбирам правилно. — А-а... Ауди А6...

— Ауди? — повтори той, сякаш бях изрекъл дума на чужд език. Окей, може би точно така си и беше. — Харесваш ли я?

— Ами... става.

— Не знам защо си представях, че караш 911 или поне бокстер^[1] или нещо подобно. Човек като теб...

— Е, не съм голям маниак — отговорих. Отговорът ми беше премерено двусмислен, признавам. Съветничката на Уайът Джудит Болтън бе посветила част от подготовката ми, за да ме образова в

колите, така че да мога по-лесно да се впиша в корпоративната култура на „Трайон“. Все пак инстинктите ми казваха да не се опитвам да се правя на разбиращ в разговор на четири очи. По-добре беше да заобиколя по някакъв начин цялата тази тема.

— Мислех, че всички служители на „Трайон“ си падат по колите — отбеляза Годард. Виждах, че не подмята тази фраза случайно. Просто опитваше по свой начин да иронизира робското поведение на хората си. Това ми допадна.

— По-амбициозните със сигурност. — Усмихнах се.

— Както, предполагам, си подразбрал, колите са единствената ми екстравагантна прищявка и за това си има обяснение. Едно време, през седемдесетте, след като „Трайон“ стана публична компания и изведнъж започнах да печеля повече, отколкото имах представа как да харча, един ден отидох и си купих яхта... осемнайсетметрова! Бях страшно доволен, докато не видях в пристанището двайсет и един метрова. Цели три проклетни метра по-дълга от моята! Нещо ме убоде в сърцето... надявам се, разбираш. Състезателният ми инстинкт автоматично сработи и... да, знам, знам, знам — детинско беше... но какво да направя, след като чувствах, че трябва да имам по-голяма яхта. Знаеш ли какво направих?

— Купили сте я — направих най-естественото предположение.

— Не, нищо подобно. Можех да си взема без никакъв проблем по-голямата яхта, но вече бях осъзнал, че винаги ще се намери глупак, който да има по-голяма от моята. И тогава кой щеше да е глупакът? Аз естествено. По този начин не може да се печели. — Кимнах в знак на съгласие. — Така че... продадох проклетата яхта. Без двоумения — още на следващия ден. Единственото нещо, което я държеше на вода, бе фибростъклото и... ревността. — Той се позасмя на себе си. — Ето, това обяснява малкия ми кабинет. Реших, че кабинетът на боса трябва да е същият като на другите мениджъри, така поне няма да има повод да си завиждаме за кабинетите в компанията. Иначе хората винаги ще се бленуват за по-големия кабинет, вместо да фокусират енергията си върху нещо по-полезно. Та значи, Илайджа, ти си нов при нас?

— Хм... казвам се Адам.

— Дявол го взел, защо все бъркам! Съжалявам, Адам, извини ме. Вече го запомних. — Той се наведе над бюрото си, сложи си очилата за

четене и прегледа набързо тънкото ми досие. — Значи... откраднали сме те от „Уайът“, където си спасил „Лусид“.

— Не съм спасявал „Лусид“, сър.

— Няма нужда да се правиш на скромнен.

— Не се правя на скромнен. Опитвам се да бъда точен.

Той се усмихна, сякаш го бях развеселил.

— Добре... Как ти се вижда „Трайон“ в сравнение с „Уайът“? О... извинявай. Май наистина не искам да чуя отговора на този въпрос.

— Няма нищо, с удоволствие бих отговорил — казах. Бях истинско олицетворение на прямотата. — Тук ми харесва. Атмосферата е... вдъхновяваща. Хората са приятни. — Млъкнах за момент: съзнавах колко подлизурски звучат тези глупави стандартни фрази, и допълних: — Е, повечето от тези, които познавам.

Лукавите му очи се присвиха дяволито.

— Разбирам, че си приел първото ни предложение за заплата — отбеляза той. — Млад човек с твоите препоръки и с доказаните си възможности би могъл да преговаря за доста повече.

Свих рамене.

— Заинтересуваха ме не толкова парите, колкото възможностите.

— Може би. Но на мен това ми говори, че може би просто си чакал удобен случай да се махнеш оттам.

Разговорът завиваше в опасна насока, но от друга страна, нещо ми подсказваше, че на Годард повече ще му допадне, ако проявя дискретност.

— „Трайон“ повече пасва на кръвната ми група.

— И откриха ли се възможностите, които търсеше?

— Да.

— Пол, моят директор по финансовите въпроси, ми спомена за намесата ти по повод „Голд Дъст“. Изглежда, разполагаш с добри източници на информация.

— Поддържам контакти със стари приятели.

— Адам, харесвам идеята ти да преработим „Маестро“, но се безпокоя колко време ще ни отнеме да вградим надежден протокол за обмен на шифровани данни. Не зная дали се досещаш, но от Пентагона ще искат работещи прототипи за вчера.

— Това не е проблем — успокоих го. Подробностите бяха все още живи в главата ми — бях я натъпкал с информация като за

студентски изпит по органична химия. — „Кастен Чейс“ вече са разработили RASP^[2] протокол за достъп. Те вече са на пазара с тяхната „Фортеза“ крипто карта, както и със засекретяващия модем тип „Паладиум“^[3] — което означава, че както хардуерното, така и софтуерното решение вече съществуват. Според мен вкарването им в „Маестро“ не би трябвало да отнеме повече от два месеца. Така че много преди да ни възложат договора, ние ще сме готови да започнем производство.

Годард поклати глава, явно измъчван от съмнения.

— Шибаният пазар напоследък рязко се промени. Всичко е „електронно това“ или „електронно онова“, направо ти се схваща езикът да бърбориш по цял ден „и-бизис“, „и-търговия“ и какво ли още не. Забелязва се ясно очертан процес на сближаване на технологиите. Навлизаме в епохата на „всичко в едно“. Потребителите вече не са доволни да имат телевизор или видеокасетофон, или факс, или компютър, или стереосистема, или телефон — все поотделно. — Той ме погледна косо, за да се увери, че следя мисълта му. Явно подхвърляше идеята, за да види как ще реагирам. — Бъдещето се нарича „конвергенция“. Какво мислиш?

Постарах се да изобразя умерен скептицизъм и отговорих:

— Отговорът ми е... НЕ.

След няколко секунди мълчание той се усмихна. Бях си свършил домашното както трябва. Всъщност бях прочел препис на няколко неофициални бележки, подхвърлени от Годард на една от онези конференции, които се занимават с технологиите на бъдещето, по-конкретно тази в Пало Алто миналата година. Годард бе държал реч срещу „промяквания се фючюризъм“, както го бе нарекъл, и аз бях запомнил основните моменти, с цел да ми послужат при някой спор в „Трайон“.

— По-конкретно?

— На това заболяване аз му казвам „фючюритис“. — Нарочно използвах дума от корена на неговата. — Залагане на хромираните лайстни за сметка на лекотата при работа, простотата и елегантността. Мисля, че на всички започва да ни писва от необходимостта да натиснем трийсет и два бутона на дистанционното, при това в строго определена последователност, само и само за да можем да гледаме вечерните новини. Мисля също, че на мнозина от нас им е дотегнало

да им се свива сърцето, когато видят да светва индикаторът с надпис „Провери двигателя“, защото какво ще провериш, като вдигнеш капака на колата и всичко под него е капсуловано и скрито? Ще го провериш само ако отидеш при специализиран автомеханик, който разполага с диагностичен компютър, онлайн връзка със сервизния център за твоя модел кола и диплома от Масачузетския технологичен на стената.

— Дори да си маниак на тема коли — подметна Годард със сардонична усмивка.

— Дори... Освен това цялата тази история с конвергенцията си е мит първа проба, модна думичка, която може да бъде много опасна, ако я приемеш на сериозно. Лошо е за бизнеса. Факс телефонът на „Канон“ си беше издънка — среден по възможности факс и скапан телефон. Никак не виждам как пералнята ще се конвертира със сушилната машина, още по-малко микровълновата печка с газовата. И не желая да си купувам комбинирана микровълнова печка-хладилник-телевизор, ако ми трябва само нещо, в което да изстудя кока-колата. Преди петдесет години са изобретили компютъра, нали? И с какво се конвертира той? С нищо. Така, както виждам нещата, тази дивотия с конвергенцията отново е на път да стане заелопа.

— Какво?

— Заелопа — митичното създание на някакъв препарат на животни, дето комбинирал заек и антилопа. Има го на картички.

— Ти май не се замисляш много над думите, а?

— Не и когато съм убеден в правотата си, сър.

Той остави папката на бюрото си и се облегна на високия си стол.

— Да видим сега за птичия поглед.

— Моля?

— „Трайон“ като цяло. Имаш ли още някое вече формирано мнение?

— В известен смисъл.

— Я да чуем.

Уайът редовно бе поръчвал анализи на „Трайон“ като основен конкурент на пазара и аз бях запомнил основните изводи в тях.

— Ами... „Трайон Медикал Системс“ е желан компонент във всяко инвестиционно портфолио, заради своята стабилност, предлаганата възможно най-добра технология в сферите на ядрения

магнитен резонанс, ядрената медицина и ултразвука, макар и да има своите слабости в обслужващата сфера, например информационните системи за пациенти и управлението на основните фондове.

— Съгласен. — Той кимна и се усмихна. — Продължавай...

— „Трайон Бизнес Сълюшънс“ явно куца — едва ли ви казвам нещо ново, — но там всичко е подредено за сериозно навлизане в пазара, особено в областта на базираните на интернет протокола технологии, преноса на говор и етернет услугите за обмен на данни. Да, известно ми е, че фиброоптиката в момента е натикана в тоалетната, но свръхбързият интернет е на хоризонта, така че ни остава само да чакаме и да се надяваме. Авиокосмическият отдел е оцелял след тежък период, но все още предлага изключителни решения на вградени^[4] компютърни продукти.

— А какво ще кажеш за потребителската електроника?

— Очевидно това е ядрото на нашата компетентност и основната причина да дойда тук. Все пак нашите DVD плейъри забиват в земята тези на „Сони“. Безжичните ни телефони са много добри, всъщност винаги са били такива. Мобилните ни телефони са убиец — тук ние контролираме пазара. Нашата марка е символ и ние можем да налагаме до трийсет процента по-високи цени за нашите продукти просто защото те носят етикета на „Трайон“. Но и тук има някои уязвими места.

— Например?

— Ами... тъпо е, че все още нямаме истински Блекбери — убиец. Устройствата, предлагащи безжични комуникации, би следвало да са в центъра на интересите ни. Вместо това отстрани изглежда, като че ли се предаваме без бой на компании като RIM, Handspring и Palm. Спешно ни трябва няколко добри модела на безжични устройства.

— Работим по въпроса. Разполагаме с доста интересен продукт, който още е в процес на развой.

— Това е добре — казах. — По-нататък... Определено смятам, че изпускаме влака за технология и продукти за предаване по интернет на цифрова музика и видео. Би следвало да водим някаква развойна дейност в тази сфера, може би дори да си партнираме с някой. В това виждам голям потенциал за генериране на постъпления.

— Мисля, че си прав.

— И... извинете ме, че ще го кажа по този начин, но онова, което правим за децата, е достойно за съжаление. Вижте „Сони“ — тяхната конзола за игри „Плейстейшън“ е способна да превръща червените числа под чертата в черни години наред. Търсенето на компютри и битова електроника намалява от няколко години, нали? Ние се боричкаме на пазара на електроника в Южна Корея и Тайван, подхванали сме ценови войни за течнокристалните монитори, дековете за цифрово видео и клетъчните телефони... това е неоспорим факт, нали така? Следователно трябва да продаваме и на децата, защото на тях не им пука за рецесията. „Сони“ имат своята „Плейстейшън“, „Майкрософт“ предлагат своя „Ексбокс“, „Нинтендо“ разполагат с „Геймкюб“ — а какво предлагаме ние за пазара на видеоигрите? Нищо и половина. Това е съществена слабост в стратегията ни по отношение на потребителската електроника.

Забелязах, че отново се е поизправил в стола си и че ме наблюдава с леко загадъчна усмивка.

— Как гледаш на това да се захванеш с обновяването на „Маестро“?

— „Маестро“ е рожба на Нора. Честно казано, няма да е удобно.

— Тя ще ти остане началник.

— Не съм сигурен, че подобно развитие би й допаднало.

Усмивката му се поизкриви.

— Е, все някак ще го преживее. Нора знае от коя страна е намазана с масло филията в ръката ѝ.

— Не съм аз онзи, който ще се противопостави на това, сър, но имам чувството, че подобна реорганизация няма да се отрази добре на духа в отдела.

— Добре... в такъв случай как гледаш на възможността да работиш за мен?

— Не го ли правя вече?

— Имам предвид тук, на седми етаж. Специален помощник на председателя по стратегията за новите продукти. Формално на длъжност към отдел „Съвременни технологии“. Ще получиш собствен кабинет. Не по-голям от моя, мисля, това го изяснихме. Съгласен ли си?

Не можех да повярвам. Всеки момент щях да избухна от нервно напрежение и възбуда.

— Ами... разбира се, защо не. Ще докладвам пряко на вас, така ли?

— Именно. Е, споразумяхме ли се?

Позволих си бавно да се усмихна. Като съм се хванал... и така нататък.

— Повече отговорност не означава ли и по-високо възнаграждение, сър?

Това му допадна и той гръмко се изсмя.

— И още как!

— Бих желал сега да получа онези допълнителни петдесет хиляди, които трябваше да си поискам, преди да приема първото си назначение тук. И ще приема четиридесет хиляди допълнително под формата на опции.

Той отново се изсмя гръмко, като Дядо Коледа, „Хо-хо-хо“.

— Куражлия си, момче.

— Благодаря.

— Виж какво... Няма да ти дам петдесет хиляди повече. Не вярвам в пълзенето по стъпки. Удвоявам заплатата ти. И ти давам четиридесетте хиляди от опции. По този начин задникът ти ще трепери от желание да направиш всичко за мен.

Захапах долната устна отвътре, за да не ахна. Господи!...

— Къде живееш? — осведоми се той.

Пуснах си устната и му признах.

— Не става. — Той поклати глава. — Не е подходящо за човек на твоето ниво. Освен това, с работното време, което те очаква, не искам да губиш два пъти на ден по четиридесет и пет минути в чакане из задръстванията. Ще се налага да работиш до късно, така че искам да живееш наблизо. Защо не си наемеш апартамент в Харбър Суитс? С парите, които вече ти давам, можеш да си го позволиш. Имаме служителка, която е специализирана в намирането на нови жилища. Тя ще ти предложи нещо подходящо.

Най-сетне успях да преглътна.

— Бива. — Едва се сдържах да не се изхия по най-просташки начин.

— Такаа... Разбрах, че не си автоманиак, но с това ауди... Сигурен съм, че колата си е съвсем добра, но защо не си доставиш малко удоволствие? Моето убеждение е, че един мъж трябва да

обожава колата си. Опитай да се пречупиш, обещавай ми. Не искам да те подтиквам към залитания, но избери нещо за душата, а? Фло може да се погрижи за това.

Дали ми казваше, че настоява да ми даде и кола!? Мили боже...

Той стана.

— Е, съгласен си значи? — И ми подаде ръка.

Стиснах я.

— Не съм идиот — уверих го.

— Личи си. В такъв случай, добре дошъл в екипа, Адам. Очаквам с нетърпение да работя с теб.

Излязох от кабинета му леко залитайки и тръгнах към асансьорите с глава в облаците. Коленете ми наистина се подгъваха.

Изведнъж се овладях, спомних си защо съм тук, каква е истинската ми работа — и как бях стигнал до кабинета на Годард, дявол да го вземе! Току-що ме бяха повишили много, много над нивото на компетентността ми.

Не че имах някаква представа в какво съм компетентен изобщо.

[1] Модели на „Порше“. — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от Remote Access Security Program (англ.) — програма за надежден отдалечен достъп. — Б.пр. ↑

[3] Fortezza е стандарт за сертификация на карти, осигуряващи зашифроване в реално време на входящата и изходяща по отношение на компютър информация, като самото сертифициране се извършва от Агенцията за национална сигурност (National Security Agency) на САЩ; Palladium е категория засекретяващи модеми (също отговарящи на определен стандарт) основно за военно приложение. — Б.пр. ↑

[4] Т.нар. embedded products (англ.). — Б.пр. ↑

36.

Не се наложи да съобщавам новината никому: електронната поща и чатовете вече се бяха погрижили за мен. Когато се добрах до вече бившето си работно място, слухът беше плъзнал навсякъде. Годард явно бе човек на незабавните действия.

В мига, в който влязох в мъжката тоалетна за бленуваното облекчение, през вратата нахлу Чад и мигом си свали ципа пред съседния до моя писоар.

— Е, верни ли са слуховете, приятел?

Погледнах нетърпеливо плочката пред носа ми. Наистина имах нужда да изпразня мехура си.

— Какви слухове?

— Няма да е неуместно да те поздравя, нали?

— А, за това ли? Поздравленията ще са малко преждевременни. Но все пак благодаря. — Разглеждах подробностите в конструкцията на устройството за автоматично измиване на стандартния американски писоар. Питах се кой ли го е изобретил, дали е забогатял и дали в семейството му вървят шега как фамилното състояние е натрупано в тоалетната. Мечтаех Чад да си тръгне колкото се може по-бързо.

— Подцених те — каза той и струята му заплющя в писоара. Междувременно моята вътрешна река Колорадо заплашваше да пръсне стената на язовира „Хувър“.

— Сериозно?

— Да. Знаех, че си добър, но нямах представа колко си добър всъщност. Не ти отдадох дължимото.

— Просто съм късметлия — обясних ненужно. — Или може би имам голяма уста и по някаква необяснима причина това допада на Годард.

— Не, не мисля, че е това. При вас двамата има някакво вулканично спояване на душите. Ти, изглежда, знаеш отлично кои точно бутони да му натиснеш. Обзалагам се, че двамата дори няма нужда да си говорите. Наистина си добър. Впечатлен съм, приятелю. Не зная как точно успя да го постигнеш, но съм сериозно впечатлен. —

Той си вдигна ципа и ме потупа по рамото. — Ще споделиш ли с мен тайната си, а? — попита уж шеговито, но не изчака да му отговоря.

Когато се прибрах на работното си място, Ноа Мордън вече ме чакаше и съсредоточено разглеждаше книгите на лавицата. Държеше опакован като подарък пакет, който приличаше на книга.

— Касиди — каза той. — Човекът, за когото светът е тесен.

— Моля? — Този човек бе майстор на мъглявите подмятания.

— Донесъл съм ти подарък. — Благодарих му и разопаковах пакета. Наистина се оказа книга, стар екземпляр, леко миришещ на мухъл. На предната корица пишеше: „Сун Цу, ИЗКУСТВОТО НА ВОЙНАТА“. — Това е превод на 1910 на Лайънъл Джайлс — поясни той. — Най-добрият според мен. Не е първо издание, но такова просто е невъзможно да се намери. Все пак поне е достатъчно ранно.

Бях трогнат.

— Кога намери време да я купиш?

— Още миналата седмица, направих го онлайн. Не смятах, че ще се превърне в прощален подарък, но това е положението. Сега поне няма да имаш извинение.

— Благодаря — казах искрено. — Ще я прочета.

— Непременно я прочети. Мисля, че информацията ще ти е от полза. Сега повече от всякога. И запомни японската мъдрост: пиронът, който стърчи, го забиват. Имаш късмет, че излезе от орбитата на Нора, но във всяка организация бързото издигане е съпроводено с големи опасности. Ястребите може да се реят из небесата, но самолетната турбина никога не засмуква катерици.

Кимнах и обещах:

— Ще го запомня.

— Амбицията е полезно качество, но винаги скривай следите си — продължи да ме напътства той.

Определено ми намекваше нещо — почти бях сигурен, че ме е видял да излизам от офиса на Нора — и това ме плашеше до смърт. Той садистично си играеше с мен, като котка с мишка.

Нора ме бе привикала при нея с имейл и аз се приготвих за буря от обвинения.

— Адам — обади се тя в мига, в който се приближих до стола й, — току-що прочетох новината. — Усмивваше се. — Седни, седни. Толкова се радвам за теб. Може би не би трябвало да ти го казвам, но

се радвам, че възприеха напълно сериозно ентузиазма ми по отношение на теб. Защото, нали се сещаш, началниците невинаги се вслушват.

— Зная го много добре.

— Но аз ги уверих, че направят ли го, няма да съжаляват. Казах им: „Адам има точно нужните качества, той е от онези, които винаги са готови да пробягат още една обиколка. Повярвайте ми. Имате думата ми. Аз го познавам много добре“. — „Познаваш грънци — помислих си. — Представа си нямаш кой съм“. — Понеже видях, че перспективата за преместването те разтревожи, си позволих да се обадя тук-там по телефона — добави тя. — Толкова съм щастлива, че нещата се развиха така добре за теб.

Не ѝ отговорих. Трескаво си мислех какво ще каже Уайът, когато и той научи за случилото се.

37.

— Маmicата му! — прошепна Николас Уайът.

Цели няколко милисекунди черупката му на арогантност и самовлюбеност остана пропукана. Мисля, че дори ме гледаше с нещо близко до уважение. Искам да кажа, почти. Както и да е, пред погледа ми се бе разкрил един съвършено нов Уайът и ми доставяше удоволствие да го наблюдавам.

— Ти наистина ще ме умориш — каза той, все така замислено загледан в мен. — Дано не е майтап. — И най-сетне отмести поглед от мен. Испитах облекчение. — Това е просто невероятно!

Седяхме в частния му самолет, който се намираще на земята. Чакахме появата на поредната празноглава красавица, за да излетят двамата за Хаваите — той имаше вила в курорта Хуалалай. Бяхме тримата: аз, Уайът и Арнолд Мийчъм. Досега не се бях качвал на частен самолет, а този беше страхотен — „Гълфстрийм G-IV“, салон с широчина три метра и половина и дължина към двайсет. Не бях виждал толкова просторно празно пространство в самолет. Тук спокойно можеше да се играе футбол на малки вратички. Имаше не повече от десет седалки, отделна заседателна зала и две големи бани с душове.

Аз обаче нямаше да летя до Хаваите. Той просто искаше да се изфука. Двамата с Мийчъм щяхме да слезем, преди самолетът да излети. Уайът бе с черна копринена риза. Надявах се да хване рак на кожата.

Мийчъм се усмихна на Уайът и призна:

— Гениална идея, Уайът.

— Е, трябва да отдадем дължимото на Джудит — каза Уайът. — Защото всъщност идеята е нейна. — Той бавно поклати глава. — Но се съмнявам, че дори тя си е представяла това развитие на нещата. — Взе клетъчния си телефон и набра две цифри. — Джудит, нашето момче вече работи директно за шефа. Най-големия шеф, нали се сещаш? Специален помощник на изпълнителния директор. — Той направи пауза; гледаше Мийчъм. — Не, изобщо не се шегувам. — Нова пауза.

— Джудит, мила, искам да хванеш нашия младеж за експресен курс. — Пауза. — Точно така, това явно се превръща в основен приоритет. Искам Адам да познава онзи тип, както не го е познавала и майка му. И държа да стане най-добрият шибан помощник, който онзи някога си е представял, че може да съществува. Именно! — И прекъсна връзката. — Не зная дали го съзнаваш, но ти току-що си спаси задника, приятелю. Арни?

Мийчъм го погледна, сякаш само това бе чакал.

— Превъртахме всички имена по проекта „Аврора“, които ни даде — мрачно ме извести той. — Нито едно от тях не изникна в никакъв контекст.

— Какво означава това? — попитах объркано. Боже, колко мразех този човек!

— Означава, че нямат номера на социалните осигуровки, нямат нищо. Не се ебавай с нас, приятелче!

— Какво говориш? Та аз ги дръпнах директно от сайта на „Трайон“.

— Да... е, в такъв случай това, задник нещастен, просто не са истински имена. Имената на хората на административна длъжност са истински, но не и онези на хората, занимаващи се с развой — те очевидно са прикритие. Разбираш ли сега колко дълбоко са засекретени, щом липсват дори от официалния сайт на компанията? Досега не бях чувал за такова нещо.

— Тук нещо не е наред — казах и поклатих глава.

— Дано си искрен с нас. — Мийчъм ме погледна. — Защото ако не си, ще те смажем. — Обърна се към Уайът. — Нашият човек може да е манипулирал имената. Питам се дали не замисля нещо.

— Досиетата им ги нямаше, Арнолд — обадох се аз. — Преместени са. Тези типове са изключително предпазливи.

— С какво разполагаш за „женската“? — смени темата Уайът.

Усмихнах се.

— Имам среща с нея следващата седмица.

— Среща?

Свих рамене.

— Тя май ме хареса. Работи в „Аврора“. И е директна връзка към секретния им развой.

За моя изненада Уайът кимна одобрително.

— Отлично.

Мийчъм, изглежда, долавяше новия начин, по който духаха ветровете. Той беше готов да се заяжда с мен за това, че съм провалил операцията в отдел „Личен състав“ и че имам нещо общо с подмяната на истинските имена на работещите по „Аврора“, но шефът му изглеждаше склонен да се съсредоточи върху развилите по успешен начин неща, върху удивителния обрат на събитията, и Мийчъм не искаше да изпускат контрола.

— Сега ще имаш достъп до кабинета на Годард — каза той. — Можеш да монтираш там няколко устройства.

— Това направо е невероятно! — Уайът не можеше да повярва.

— Мисля, че вече не се налага да му плащаме старата му заплата от „Уайът“ — обади се Мийчъм. — Не и при това, което сега изкарва там. Боже, това хвърчило сигурно печели повече от мен.

Уайът се усмихна злорадо и каза:

— Не. Вече сме се договорили.

— Как ме нарече? — попитах Мийчъм.

— Има определен риск да превеждаме по корпоративен път средства в сметката на хлапето, без значение как се опитваме да скрием произхода им — обясни Мийчъм на Уайът.

— Нарече ме „хвърчило“ — настоях аз. — Какво означава това?

— Мислех, че го правим по непоследим начин — каза Уайът на Мийчъм.

— Какво е „хвърчило“? — Бях като куче с кокал и нямаше да се откажа, колкото и да бе неприятно това за Мийчъм.

Мийчъм даже не ме слушаше, но Уайът ме погледна и промърмори:

— Това е термин от икономическия шпионаж. „Хвърчило“ е специален консултант, който отива на място и събира нужната информация, без да подбира средствата.

— Хвърчило? — повторих.

— Като вдигнеш хвърчило във въздуха и то се закачи в дърво, отрязваш му кордата — с нежелание обясни Уайът. — Отричане на всякаква връзка с уличения, не си ли чувал?

— Отрязваш кордата — повторих тъпо. От една страна, не бих имал нищо против това да се случи, защото моята корда всъщност бе

нашийник. Но усещах, че за тях „отрязването“ означава да бъда изоставен нависоко и без подкрепа.

— Само ако нещата се развият зле — опита се да ме успокои Уайът. — Не допускай това да се случи и няма да има никакво отрязване на кордата... Къде, по дяволите, се запиля тази кучка? Ако не дойде до две минути, излитам без нея.

38.

Така че направих нещо, което беше абсолютно ненормално, но ми донесе огромно удоволствие. Отидох на пазара и си купих порше за деветдесет хиляди долара.

Още помнех времената, когато бих отпразнувал подобно събитие, като се натряскам, може би с шампанско и с едно-две хапчета. Но това вече си беше една цяла нова вселена от изживявания. Харесваше ми мисълта сам да прережа връзките си с „Уайът“, като сменя аудито за порше, та макар и за сметка на „Трайон“.

Влизали ли сте някога в автосалон на порше? Ако не сте, нека ви информирам, че няма нищо общо с купуването на хонда акорд. Не е като да влезеш от улицата и да поискаш да покараш колата. Минава се през сложна любовна игра. Трябва да попълниш формуляр, те ще се поинтересуват защо си дошъл точно при тях, ще попитат какво работиш, ще искат да се уверят относно статута ти.

Освен това има толкова много опции, че можеш буквално да се смаеш. Искаш ли фаровете ти да са „двуксенонови“? Дали таблото ти да е в стил „арктическо сребро“? Обикновена кожа ли искаш за седалките, или мека? Колелата ти какви да са: „Спорт дизайн“, „Спорт класик II“ или „Турбо Лук I“?

Онова, което исках аз, беше „Порше“ и не желяех да чакам четири до шест месеца за изработването на персонална кола в Щутгарт Цуфенхаузен. Исках сам да си я изкарам от гаража на автокъщата. Исках я веднага, начаса. Имаха само две 911 „Карера“ — едното в „гвардейско червено“, другото — „металик — базалтово черно“. Нещата се решиха от шевовете по тапицерията: червената кола беше с черни седалки, тапицирани с имитация на кожа, и което беше най-лошото, бяха шити с червени конци, което оставяше привкус на каубойщина и беше непоносимо. „Базалтово черният“ модел имаше умопомрачително купе, тапицирано с великолепна мека кожа, и облечени в кожа скоростен лост и волан. Върнах се бързо след пробното каране и я поисках веднага. Не зная, може би ме бяха преценили, че съм зяпач, дошъл просто да си погали очите, без

никакво намерение или възможности да купува, или най-малко, че накрая няма да ми стигне куражът да платя, но аз го направих и те ме увериха, че постъпвам много умно. Агентът дори ми предложи да изпрати някой, който да върне аудито до автокъщата, занимаваща се с аудита — напълно безплатно естествено. Усещането беше като полет със самолет — дори натискането на педала на газта водеше до изръмжаване подобно на двигателя на Боинг 767. Четиристотин и петдесет конски сили, ускоряване до сто километра в час за пет секунди, невероятна мощ. Двигателят можеше както да мърка, така и да реве. Вкарах в плейъра любимото си CD и надух „Клаш“, „Пърл Джем“ и „Гънс енд Роузис“, докато се носех към работата. Имах чувството, че всичко се развива точно както трябва.

Годард очакваше да се нанесе в новото жилище още преди да съм си сменил работното място. И държеше то да е близко до сградата на „Трайон“. Не че имах желание да споря — беше крайно време това да стане.

Благодарение на хората му зарязването на дупката, в която живеях, и пренасянето в новия апартамент на дващест и девети етаж в южната сграда на Харбър Суитс стана съвсем лесно. Небостъргачите бяха два (казваха им „кули“), с по сто и петдесет апартамента във всеки, на трийсет и осем етажа, на които бяха разположени всякакви жилища — от тип „студио“ до такива с по три спални. Самите кули бяха издигнати върху най-елегантния хотел в района — ресторантът му водеше класацията на „Загат“.

Апартаментът ми изглеждаше като изрязан от страниците на „Стилно“. Площта му бе към сто и осемдесет квадратни метра, височината на стаите — три и половина, подът беше комбиниран — паркет и каменни плочи. Имаше огромна спалня, а библиотеката можеше да се използва като резервно място за спане. Към всичко това следва да добавя официалната трапезария и гигантския хол.

Прозорците бяха от пода до тавана и през тях се разкриваше възможно най-изумителната гледка, която бях виждал. В едната посока холът гледаше към града, проснал се някъде долу, в краката ми, а в другата погледът ми се плъзгаше над водата.

Кухнята — достатъчно просторна, за да може да се нарече и трапезария — изглеждаше като копирана от секцията за високотехнологични кухни на фирма, специализирана в тази дейност, и имената на уредите бяха онези, които звучаха единствено правилно: хладилник „Съб Зиро“, съдомиялна машина „Миеле“, печка — фурна комбо „Вайкинг“, шкафове на „Погенпол“, гранитен плот за готвене и дори вграден шкаф за вино „Грото“.

Не че някога щях да имам нужда от кухня. Ако човек искаше да се нахрани вкъщи, бе достатъчно да вдигне слушалката на телефона на стената в кухнята, да натисне специалния бутон и да го свържат директно с румсървиса към хотела, където при желание можеше да се поръча не ядене, а направо готвач, който веднага щеше да се качи от ресторанта, за да приготви на място всичко нужно за клиента и гостите му.

Долу имаше заемащо девет декара съоръжение, където маса богаташи — много от които не живееха тук — се измъчваха във фитнес залите, играеха скуош, извиваха телата си в йогистки пози, потяха се в сауни и се наливаха с протеинови коктейли в кафетата.

Обслужването бе на такова ниво, че дори не се налагаше да паркираш собствената си кола. Достатъчно бе да спреш на входа и мигом се появяваше момче, което я откарваше някъде до момента, в който ти потрябва пак.

Асансьорите се изстрелваха нагоре със скорост, от която ушите ти пукаха, а кабинките им бяха с махагонова ламперия, мраморни подове и площ, съпоставима с тази на стария ми апартамент.

Няма дори да се опитвам да опиша мерките за сигурност в сградата, само ще отбележа, че хората на Уайът нямаше да могат да влизат тук, както си пожелаят, и да ровят из вещите ми. Това наистина ми допаднаше.

Нито един от апартаментите в Харбър Суитс не струваше под милион долара, а конкретно моят бе даже над два милиона, но за мен всичко това бе безплатно — включително мебелировката, — защото сметката се плащаше от „Трайон“.

Нанасянето стана съвсем безболезнено, защото реших да не задържа почти нищо от стария си апартамент. Едно-две обаждания по телефона бяха достатъчни, за да дойдат представители на „Гудуил“ и Армията на спасението и да изнесат стария ми грозен диван с

карираната дамаска, ламинираната кухненска маса, леглото и матрака, събираните с години никому непотребни вещи, дори скапаното ми старо бюро. Когато започнаха да влачат дивана, от него се изтърсиха какви ли не боклуци — стари списания, изсушени хлебарки и аксесоарите за вземане на наркотици. Задържах само компютъра, дрехите си и тежкия чугунен тиган, наследство от майка ми (с него не можех да се разделя по сантиментални причини — не че го бях използвал някога). Натъпках нещата си в поршето и дори само това показва колко малко бях задържал, понеже багажникът на тази кола е миниатюрен. Като се съобразих с предложението на агента ми, поръчах обзавеждането в мебелния магазин за богаташи „Домисайл“: големите меки дивани, които поглъщаха повереното им тяло, съответстващите им кресла, масата за хранене и столовете край нея, които оставяха впечатлението, че са откраднати от Версай, грамадното легло с рамка от ковано желязо, персийските килими, убийствено скъпия матрак „Дукс“... всичко. Цял куфар пари, но... по дяволите, нали не беше мой.

„Домисайл“ още качваха мебелировката, когато ми позвъни портиерът, Карлос, за да ме информира, че съм имал посетител — някой си господин Сет Маркъс. Наредих да го пуснат да се качи.

Вратата беше отворена за носачите, но Сет чинно позвъни и когато излязох, го заварих да ме чака в коридора. Беше по тениска „Соник Ют“ и оръфани джинси „Дизел“. Изглеждаше посърнал. Беше потиснат — не можех да разбера дали е притеснен от обстановката, дали ми завижда, или просто е ядосан, че съм изчезнал от екрана на радара му. А може би бе по малко от трите.

— Ей, пич — без настроение каза той, — открих те най-сетне.

— Здравсти, пич — отговорих и го прегърнах през раменете. — Добре дошъл в скромното ми жилище. — Просто не ми идваше нищо друго наум. Не знам защо, но се чувствах неловко. Май не исках да види къде живея.

Той остана, където си беше — в коридора.

— Ти май нямаше да ми кажеш, че си се изнесъл, а?

— Честно казано, всичко се разви много набързо. — Казвах му истината. — Но щях да ти се обадя тези дни, разбира се.

Той извади бутилка евтино шампанско „Ню Йорк Стейт“ от брезентовата си куриерска чанта и ми я подаде.

— Дойдох да празнуваме. Реших, че вече заслужаваш повече от кашон бира.

— Чудесно! — възкликнах, взех бутилката и се престорих, че не съм усетил язвителността. — Влизай.

— Ах ти, кучи сине — каза той с глас, изпразнен от всякакъв ентузиазъм, — това е страхотно... мамка му!

— Сто и осемдесет квадрата, можеш да ги премериш, ако искаш — похвалих се и тръгнах да го развеждам. От време на време той казваше странни неща от рода на „Ако това е библиотеката, не ти ли трябва и книги?“ и „Трябва да довършиш мебелировката на спалнята и с маце“. Заяви, че апартаментът ми бил „кофти“ и „тъп“, което в псевдогангстерския му речник означаваше, че го е харесал.

Помогна ми да махнем полиетиленовата опаковка на единия диван, за да можем да го изпробваме. Бе разположен в центъра на хола с лице към океана и сякаш плувахме из облаците.

— Гот — призна той и потъна сред възглавниците. Изглеждаше като човек, който се чуди върху какво да си вдигне краката, но още не бяха качили масичката за кафе, което беше добре, защото не исках да слага окаляните си „Док Мартин“ на нея. — И маникюр ли си правиш вече? — подозрително ме попита той.

— От време на време — признах неохотно. Не можех да повярвам, че е забелязал такава дребна подробност като състоянието на ноктите ми. — Трябва да изглеждам като шеф, нали разбираш?

— И тази прическа. Ти... какво?

— Какво?

— Не мислиш ли, че е малко... хахава?

— Хахава?

— Ами... префърцунена. И май си слагаш от онези боклуци в косата... гел, мус, как му викаха?

— Малко гел — опитах да се оправдая. — Какво толкова?

Но той примижа и неодобрително поклати глава.

— Дали усещам и одеколон?

Реших да сменя темата:

— Мислех, че тази вечер ти се пада да си на смяна.

— А... за барманството ли говориш? Нее... зарязах ги. Оказа се пълна дивотия.

— На мен пък заведението ми допаднаше.

— Не и ако работиш там, пич. Като работиш там, те третират като шибан сервитър. — Избухнах в смях. — Сега съм се хванал с голяма далавера — похвали се той. — Член съм на екипа за „мобилна енергия“ към „Ред Бул“. Дават ти готина кола, с която да обикаляш, и от теб се иска само да разнасяш мостри, да говориш с разни хора и така нататък. Плаващо работно време. Спокойно мога да го правя покрай другата си работа.

— Изглежда гот.

— Абсолютно. И ми остава много свободно време, за да работя над фирмения химн.

— Фирмен химн?

— Всяка голяма компания си има химн. — И той запя фалшиво: — „Трайон — нека променим света!“. Нещо такова. Ако „Трайон“ нямат, може би ще подхвърлиш една добра дума за мен, пред когото трябва. Така ще вземам роялти всеки път, когато запеете на фирмен пикник или по друг повод.

— Ще видя как стоят нещата — неопределено обещах аз. — Ей... ама аз още нямам чаши. Очаквам доставка, но не са ми ги донесли. Увериха ме, че били от стъкло, надувано с уста в Италия... направо се чудя дали няма да миришат на чесън.

— Не го мисли. И без това шампанското сигурно е пълен боклук.

— Ти все още ли работиш и в юридическата кантора?

Въпросът ми го накара да се почувства неудобно.

— Това е единственият ми стабилен доход.

— Значи е много важно за теб.

— Повярвай ми, пич, правя минималното, което се иска от мен. Гледам просто да махна Шапиро от гърба си — факсове, копиране, търсене, проучване, каквото поиска — и ми остава достатъчно време, за да сърфирам в уеба.

— Страхотно.

— Все едно че ми плащат по двайсет долара на час, за да играя онлайн игри, да записвам изтеглена музика на CD-та и да се преструвам, че си скъсвам гъза от бач.

— Чудесно — казах. — Само така. — Но знаех, че това е достойно за съжаление.

— Точно.

И тогава, без сам да съзнавам как думите се изплъзнаха от езика ми, се чух да казвам:

— Интересно... кой мислиш, че е по-измаменият: ти или те?

Сет ме изгледа странно.

— Какво искаш да кажеш?

Вече беше късно да показвам, че съм говорил, без да помисля.

— Искам да кажа, че се ебаваш на работа, претрупваш нещата, измъкваш се... но питал ли си се някога с каква цел го правиш? Нали разбираш: в крайна сметка какъв е смисълът?

Сет враждебно присви очи.

— Какво ти става?

— Не разбираш ли, че в един момент трябва да вземеш решение?

Той се замисли.

— Няма значение... Виж, не искаш ли да излезем някъде? Тук ми се струва някак толкова за... възрастни, че ме побиват тръпки.

— Става. — Всъщност от няколко минути се колебаех дали да не се обадя по телефона и да поръчам нещо за вечеря — най-вече за да впечатля Сет, разбира се, — но после се отказах. Сет щеше да се подразни. Не без облекчение, че проблемът бе намерил по-добро решение, позвъних на момчето долу и поръчах да изкара колата ми.

Когато слязохме, тя вече ни чакаше на входа.

— Твоят ли е? — ахна той. — Не може да бъде!

— Може — уверих го.

Циничната му фасада на пълен непукизъм най-сетне се бе пропукала.

— Това сигурно струва сто бона.

— По-малко — признах си. — Доста по-малко. Истината е, че лизингът се плаща от компанията.

Той бавно се приближи до поршето, обзет от благоговение, точно както маймуните заобикалят монолита във филма „2001: Космическа одисея“, и погали неуверено блестящата базалтово черна врата.

— Окей, пич. Признавай сега каква е далаверата! Искам дял...

— Няма далавера — казах притеснено, докато сядяхме. — Донякъде е стечение на обстоятелства.

— Я зарежи! Май забравяш с кого приказваш. Погледни ме — аз съм, Сет. Не ме ли помниш вече? Наркотици ли продаваш, или нещо друго. Защото, ако е така, искам да участвам и аз.

Изсмях се кухо. Потеглихме с изръмжаване на двигателя и в същия миг зърнах тъпо изглеждаща кола, паркирана на улицата. В този квартал нямаше начин да не е неговата. Върху покрива ѝ бе монтиран грамаден макет на боядисана в синьо, сребристо и червено кутия на „Ред Бул“. Не кола, а майтап.

— Твоята ли е? — попитах ненужно.

— Аха... Страхотна е, нали? — Но ентузиазмът в гласа му бе изчезнал.

— Хубава е — казах. Беше нелепа.

— И знаеш ли колко ми струва? Нищо! Трябва само да я карам насам-натам.

— Добра сделка.

Той се облегна с наслаждение на седалката от мека кожа.

— И меко вози — отбеляза Сет. После вдъхна дълбоко и вдиша с наслада аромата в купето на новата кола. — Пич, това е жестоко. Животът, който водиш, започва да ми харесва. Да се сменим, а?

39.

Естествено за мен беше абсолютно изключено да се срещна с доктор Джудит Болтън в сградата на „Уайът“, защото всеки можеше да ме забележи да влизам или излизам от нея. Понеже вече бях излязъл на голям лов, се налагаше повече дискретност. Самият Уайът настоя за дискретност, а аз бях последният, който би се възпротивил на подобна идея.

Така че следващата събота се срещнахме в „Мариот“ — в апартамент, специално обзаведен за делови срещи. Бяха ми изпратили по имейла номера на апартамента, където да отида. Когато пристигнах, тя вече ме чакаше и лаптопът ѝ бе включен към видеомонитора. Колкото и да бе странно, продължавах да се чувствам неспокоен в компанията на тази жена. На идване се бях отбил да ме подстрижат за сто долара и бях избрал свестни дрехи — не неофициалното облекло за уикенди.

Бях забравил колко впечатляваща бе тя — леденосините очи, медночервената коса, блестящите червени устни, лъскавият червен лак на ноктите — и едновременно с това колко безкомпромисно делово можеше да изглежда. Стиснах ръката ѝ здраво.

— Точен си до секунда — усмихнато отбеляза тя.

Свих рамене и се усмихнах леко в отговор, за да покажа, че разбирам намека, но не виждам в него нищо забавно.

— Изглеждаш прекрасно. Успехът явно ти понася.

Седнахме край доста странната заседателна маса — изглеждаше като донесена от нечия трапезария, например моята — и тя се поинтересува как вървят нещата. Разказах ѝ и за лошите, и за добрите неща, включително за Чад и Нора.

— Ще имаш врагове — отсече тя. — Това е нормално. Такъв е животът — хвърлиш ли запален фас в гората, като нищо може да пламне пожар.

— Но как да го изгася?

— Ще поговорим за това. В момента искам да се съсредоточим върху Джек Годард. И нека започнем с едно предупреждение, което

искам да запомниш, дори да не ти остане нищо друго в главата след тази среща: той е патологично честен.

Усмихнах се неволно. Беше странно да чуя тези думи от устата на главната съветничка на Ник Уайът — такъв мошеник, че би излъгал дори на изследване на простатата си.

Погледът ѝ проблесна раздражено и тя се наведе към мен.

— Това не е шега. Спрял се е на теб не просто защото харесва как мислиш или му допадат идеите ти — впрочем те даже не са твои, — а защото му допада честността ти. Ти казваш каквото мислиш. Това му харесва.

— И това е... „патологично“?

— За него честността е фетиш. В неговата ценностна система, колкото си по-прямо, колкото по-малко пресметлив изглеждаш, толкова по-добър играч ще се получи от теб. — Помислих си дали Джудит вижда иронията в собствените си думи, а именно че ме кара да хвърлям димна завеса в очите на Годард, като се преструвам, че съм честен. Стопроцентова синтетична честност, без грам органична тъкан в нея. — Ако той започне да долавя някакво увъртане, някаква сервилност или пресметливост в поведението ти — и ако сметне, че се подмазваш или подмилкваш — бързо ще охладнее към теб. А загубиш ли доверието му, може никога вече да не го спечелиш.

— Ясно, ясно — казах нетърпеливо. — Значи отсега нататък никакво подмилкване с него.

— Миличък, ти на коя планета живееш? — възкликна тя. — Естествено, че ще го работиш. Това е урок номер две в изкуството на изкачването в служебната йерархия. Разбира се, че ще му влизаш под кожата, но трябва да го правиш с върховно умение. Нищо очевидно, нищо, което би могло да го нервира. Защото също както кучето подушва страха, така и Годард надушва фалша. Така че в неговите очи ти трябва да се превърнеш във възможно най-прямия човек. Ще му съобщаваш горчивите новини, които хората около него се опитват да подсладят. Ще му предлагаш планове, които иска да чуе, но после няма да пропускаш да му разкриеш недостатъците им. В съвременния свят честността е рядка стока и овладееш ли уменията да я симулираш, няма да има от какво да се страхуваш.

— Да бе — отбелязах сухо.

Но тя нямаше време за саркастичните ми подмятания.

— Хората казват, че никой не обичал подмазвачите, но истината е, че повечето висши мениджъри просто ги обожават, макар да им е пределно ясно какво представляват те. Това ги кара да се чувстват по-силни, вдъхва им увереност, подхранва крехкото им его. Джок Годард е в другата крайност — той не търпи подобни хора. Повярвай ми, той има доста високо мнение за себе си. Знае, че не е заслепен от суетата. Не е Мусолини, който иска да бъде заобиколен от хора, които не му противоречат. — „Да не става дума за някой от нашите общи познати“, ми се искаше да я попитам. — Погледни хората от близкото му обкръжение — умни и схватливи, но едновременно с това брутално прями и открити.

Кимнах.

— Казваш, че не обича хвалебствията.

— Не, не съм казала такова нещо. Всички хора обичат комплиментите. Но за него е важно да почувства искреността в похвалата. Един малък пример: Наполеон излязъл на лов в Булонския лес с Талейран, който отчаяно държал да впечатли по някакъв начин великия генерал. В гората гъмжало от зайци и Наполеон бил много щастлив, когато убил петдесетина. Но по-късно разбрал, че зайците не били диви — Талейран бил изпратил слугите си да купят на пазара колкото зайци могли да намерят и ги пуснал из гората — и се вбесил. И от този момент винаги загубил доверие в Талейран.

— Ще запомня това, в случай че Годард ме покани на лов.

— Поуката е — сряза ме тя, — че когато хвалиш някого, трябва да го правиш дискретно, по заобиколен начин.

— Добре, Джудит, и без това с Годард няма да ловим зайци, а по-скоро вълци.

— В такъв случай какво знаеш за вълците?

— Чакам да ме просветлиш — въздъгнах.

— Там всичко е ясно. Винаги има водач на глутницата, лидер, условно го наричаме Алфа, но по-интересното, което не бива да забравяш, е, че йерархията винаги е подложена на доказване. Така че структурата е нестабилна. Понякога ще видиш Алфа да пуска прясно парче месо от устата си пред другите, да се отдръпва на няколко метра и да наблюдава. Така той отправя предизвикателство срещу останалите, които не би трябвало да се осмелят дори да подушат мръвката.

— И който посмее, е герой.

— Нищо подобно. В повечето случаи Алфа трябва само да го изгледа страшно. Понякога козината му настръхва. Друг път опашката му щръква. Той оголва зъби и се прави на голям и свиреп. А стигне ли се до схватка, Алфа по правило атакува най-малко уязвимото място на съперника, защото не иска да го рани тежко, а още по-малко — да го убие. Разбираш ли, Алфа има нужда от останалите. Вълците са относително малки животни и нито един не може сам да свали лос или карибу — трябва му помощ от другите. Поуката е, че става дума само за проверка.

— Преведено, това означава, че непрестанно ще ме подлагат на различни изпитания. — Господи, не диплома за бизнес администрация ми трябваше при Годард, а за ветеринарен доктор.

Тя ме погледна косо.

— Поуката, Адам, е, че проверката винаги е дискретна. Най-важна за водача на глутницата е нейната обща сила. Точно заради това епизодичните прояви на агресивност са напълно приемливи — те демонстрират издръжливостта, силата и жизнеността на глутницата като цяло. В това е важността на откровеността или стратегическата прямота. Когато правиш комплимент, постарай се да бъде деликатен и индиректен и винаги полагай усилия Годард да мисли, че чува от устата ти неукрасената истина. Джок Годард осъзнава онова, което много мениджъри не неговото ниво не разбират — откровеността на неговите помощници е жизненоважна, ако той държи да знае какво точно става в компанията му. Защото загуби ли контакт с нещата, които наистина се случват в нея скрито от погледа му, това ще е неговият край. И нека ти кажа още нещо, което е добре да знаеш. Във всяка връзка от типа „наставник — протеже“ има елемент на „баща — син“ и аз подозирам, че в твоя случай това е дори още по-подчертано. Най-вероятно ти му напомняш за неговия син, Илайджа.

Сетих се, че Годард на няколко пъти ме бе нарекъл с това име.

— На моята възраст ли е?

— Щеше да бъде. Починал е преди две години на двайсет и една. Според някои след смъртта му Годард напълно се променил. Омекнал. Работата е в това, че докато от една страна, ти можеш да започнеш да идеализираш Годард като бащата, който би искал да имаш — тя се усмихна, понеже знаеше за моя баща, — от друга, може да напомниш

на Годард за сина, който той би искал още да има. Не забравяй за това, понеже може да ти се удаде възможност да го използваш. Но трябва да внимаваш — в някои ситуации той може да ти прости неща, които не би простил другиму, а в други може да бъде по-взискателен. — Тя се обърна към лаптопа си и натисна няколко клавиша. — Сега искам да внимаваш. Ще наблюдаваме няколко телевизионни интервюта на Годард, дадени през годините, като започнем от далечното минало в „Тази седмица на Уол стрийт с Луи Рюкейзър“, през няколко от Си Ен Би Си, до едно с Кати Курик в „Днешното шоу“. — На екрана бе застинал образът на много по-младия Джок Годард, някак палав и дяволито игрив. Джудит извъртя стола си, за да ме погледне. — Адам, предоставена ти е уникална възможност. Едновременно с това ситуацията, в която се намиращ, е много по-опасна от всичко изживяно след постъпването ти в „Трайон“, защото ще бъдеш много по-ограничен в действията си, ще ти е почти невъзможно да оставаш незабелязан в компанията, да не говорим, че няма да можеш просто да излезеш с колеги и да почерпиш информация от неформалното общуване с тях. Колкото и парадоксално да звучи, задачата ти да събиращ разузнавателна информация неимоверно се усложни. Ще ти трябват всички възможни амуниции. Така че когато приключим за днес, искам да знаеш за този човек всичко, което може да се научи за него, разбираш ли ме?

— Напълно.

— Добре — каза тя и отново ме дари с малко страшната си усмивка. — Зная, че е така. — После понижи глас до шепот: — Виж, Адам... неприятно ми е, че трябва да ти го кажа, но го правя за твое добро: Ник започва да губи търпение от липсата на резултати. Ти си в „Трайон“ вече колко седмици...? Няма значение. А той още нищо не е научил за тайните им проекти.

— Има граници на агресивността... — опитах се да обясня.

— Адам... — тихо и бавно каза тя, но в гласа ѝ прозвуча неприкрита заплашителна нотка. — Най-искрено те съветвам да не се ебаваш с този човек.

40.

Алана Дженингс живееше в дуплексен апартамент в зидана с червени тухли къща недалеч от „Трайон“. Познах я веднага от снимката.

Когато започнеш да излизаш редовно с момиче, в началото забеляваш всякакви подробности: къде живее, как се облича, какъв парфюм си слага — и всичко ти се струва ново, интересно и възбуждащо. Е, странното в моя случай бе, че аз знаех всичко за нея, знаех много повече, отколкото някой някога научава за жена си, макар да бях прекарал с нея има-няма час-два.

Спрях с поршето пред дома ѝ — в крайна сметка за какво друго са поршетата, ако не да вземаш ума на девойките? — изкачих стъпалата и натиснах бутона на звънеца. Гласът ѝ изчурулика в интеркома и тя обеща веднага да слезе.

Беше избрала да се облече в бродирана бяла селска блузка и черен клин, косата ѝ беше събрана в кок и този път не носеше страховитите си черни очила. Не бях уверен дали селяните някога са обличали този модел блузки, нямах представа дори дали някъде по света са останали селяни и ако изобщо ги има, гледат ли на себе си като на селяни. Но тя изглеждаше фантастично. Ухаеше упоително, съвсем различно от момичетата, с които бях излизал досега. Знаех, че тази комбинация от аромати на цветя се нарича „Фльорисимо“ — бях прочел някъде в материалите за нея, че винаги, когато попадне в Париж, си купува този парфюм от магазин с името „Хаус ъф крийд“.

— Здравсти — казах.

— Здравей, Адам. — Беше си сложила перлено червило и носеше на рамо малка квадратна черна кожена чантичка.

— Да се качваме в колата — казах, като се мъчех да не привличам вниманието ѝ към чисто новото блестящо черно порше точно пред нас. Тя го изгледа оценяващо, но не каза нищо. Вероятно подреждаше колата в главата си редом със сакото ми, модел на „Зеня“, панталоните, спортната черна риза с отворена яка и ако вече го бе забелязала — баснословно скъпия ми водоустойчив италиански

часовник. Не бих я обвинил, ако ме вземаше за парвеню или за човек, който много иска да се хареса. Тя беше в селска блуза — аз в Ерменеджилдо Зеня. Чудесно. Тя се правеше на бедна, аз пък се опитвах да изглеждам баровец и май бях прехвърлил мярката.

Отворих ѝ вратата. Предвидливо бях изтеглил седалката назад, за да ѝ предоставя максимално пространство за краката. Вътре ухаеше на нова кожа. Отляво на задното стъкло имаше стикер за паркиране на паркинга на „Трайон“, но тя сигурно още не го бе забелязала. Нямаше и да го види отвътре, но не можеше да не го забележи, когато слезехме за ресторанта, и това беше чудесно. Така или иначе, скоро щеше да се разбере, че и аз работя в „Трайон“, и веднага след това щеше да се изясни, че съм заел мястото ѝ. Несъмнено щеше да изглежда странно, защото подобна случайност е твърде малко вероятна, а на всичко отгоре още не се бяхме срещали на работа. С две думи, исках всичко да се изясни колкото може по-скоро и да продължаваме нататък. Дори си бях подготвил възможно най-баналното възклицание: „Не може да бъде! Ти... И аз! Невероятно!“.

Докато пътувахме към любимия ѝ тайландски ресторант, настъпиха няколко момента на неловка тишина. Тя погледна скоростомера, после върна погледа си на пътя и ме предупреди:

— Мисля, че тук трябва да внимаваш. Полицаяте те дебнат да вдигнеш над осемдесет и се стоварват върху главата ти.

Усмихнах се, кимнах и си спомних репликата от любимия ѝ филм „Двойна компенсация“, който бях взел снощи от видеотеката, за да го изгледам.

— С колко карах, полицай? — попитах с безразличен глас, наподобяващ този на Фред Макмъри.

Тя веднага включи. Умно момиче. Усмихна се широко.

— Бих казала с около сто и четиридесет. — Перфектна имитация на Барбара Стенуик, жената вамп.

— И ще слезете от този мотоциклет, за да ме глобите?

— Е, този път ще ви се размине само с предупреждение — продължи играта тя с палаво блеснал поглед.

Запънах се за момент, но после се сетих за продължението:

— Не знам ще има ли полза.

— Не знам дали да не ви перна през ръцете.

Усмихнах се. Добра беше и добре се вживяваше.

— Не знам дали да не се разплача, положил глава на рамото ви.

— Не знам дали да не я положите на рамото на съпруга ми.

— Е, това ме довърши — казах аз. — Край на сцената. Стоп, дубълът е добър.

Тя весело се засмя.

— Откъде знаеш това?

— Нямах представа колко време съм прахосал в гледане на стари черно-бели филми.

— И аз! А специално „Двойна компенсация“ е любимият ми.

— За мен стои на върха заедно с „Булеварда на залеза“. — Друг от любимите й.

— Точно! „Аз съм голям. Снимките ми са малки“.

Исках да спрем, докато имах натрупани точки, защото почти бях изчерпил запасите си от запаметени факти и фрази. Смених темата на тенис, където се чувствах много по-уверено. Спрях пред входа на ресторанта и погледът й отново светна.

— Знаеш този ресторант? Той е най-добрият!

— Когато става въпрос за тайска кухня, той е единственият, поне както аз разбирам нещата. — Появи се момчето, което паркираше, и аз подадох ключовете от чисто новото си порше на осемнайсетгодишно хлапе, което вероятно щеше да се повози с приятели, когато напливът от посетители намалееше. Уви, така тя пак нямаше да види стикера на „Трайон“.

Отначало срещата се развиваше по най-добрия възможен начин. Попадението с „Двойна компенсация“ я бе отпуснало и я бе накарало да повярва, че е в компанията на сродна душа. На всичко отгоре мъжът срещу нея обичаше и Ани ДиФранко — можеше ли да се желае нещо повече? Е, може би малко романтика — жените винаги харесват ако не романтиката в душата на мъжа, то поне епизодичния проблясък на нещо подобно, но аз бях много над това.

Поръчахме си салата от зелена папая и вегетариански пролетни рулца. Помислих дали да не й кажа, че съм вегетарианец — нали тя беше, — но после реших да се въздържа, от една страна, защото щяха да се натрупат съмнително много съвпадения във вкусовете, и от друга — не бях сигурен дали ще мога да издържа да се представям за такъв по-дълго от едно посещение на ресторант. Така че си поръчах пиле с къри „Масаман“, а тя — вегетарианско къри без кокосово мляко.

Спомних си, че има алергия към скаридите. По отношение на пиенето нямаше проблем — и двамата поръчахме тайска бира.

Сменихме темата от тениса към клуба, но аз бързо се измъкнах и от тези плитчини от опасение да не ми се наложи да разказвам защо и как съм се озовал там точно онзи ден. След това преминахме на голф и така стигнахме до почивките през лятото. Тук нямаше какво особено да предложи за себе си, така че тя бързо схвана разликата между нас, но прие това за напълно нормално. Все пак нямаше да се жени за мен, нито да ме запознава с баща си, а аз не исках да си измислям семейство и произход, защото това вече щеше да е прекалено. Освен това не се налагаше — тя ме приемаше такъв, какъвто си бях. Разказах ѝ някои истории за времената, когато бях работил в тенис клуб, после за нощните смени на бензиностанцията. Това я накара да се чувства малко неловко с привилегирования си статус и тя ме излъга как родителите ѝ я били карали да изкарва по някой долар през лятото „в компанията, където работи татко“ — пропусна да спомене, че „татко“ е изпълнителният директор на въпросната компания. Освен това знаех със сигурност, че никога не е работила в тази компания. Летата си прекарваше в ранчото на свой познат в Уайоминг, на сафари в Танзания, в компанията на други две жени в апартамент в Париж, за който плащаше „тате“, и освен това като стажант в музея на Пеги Гугенхайм на Канале Гранде във Венеция. Едно нещо беше сигурно — не беше помпала бензин в чужди коли.

Когато спомена „компанията, където работи татко“, се стегнах за очакваното продължение „А ти къде работиш и с какво се занимаваш?“. Но то не последва — искам да кажа, остана за понататък. Дори се изненадах, когато тя сама повдигна въпроса по доста странен начин, някак на игра:

— Е — въздъхна тя, — сега сигурно трябва да поговорим за това кой къде работи, нали?

— Ами...

— След това ще можем безкрайно да си разказваме кой какво прави през деня. Значи аз... аз съм в съвременните технологии, окей? А ти... почакай, не ми казвай... — Стомахът ми се сви. — Ти си... собственик на птицеферма.

Това ме накара да се изсмея високо.

— Как се сети?

— Точно така — фермер, който кара порше и носи „Фенди“.

— Всъщност това е „Зеня“.

— Както и да е. Ти си мъж и сигурно най-много от всичко ти се иска да говориш за работата си.

— Не е точно така. — Модулирах гласа си така, че да звучи простирано искрено. — Предпочитам да живея с мига и да не мисля за друго, освен за ежедневните си грижи. Не знам дали си чувала, но има един виетнамски будистки монах, който живее във Франция, казва се Тич Нат Нан, и той казва...

— Боже мой, не! — възкликна тя. — Това е просто невероятно! Не мога да повярвам, че знаеш за Тич Нат Нан!

Всъщност не бях чел нищо написано от него, но след като видях колко негови книги е поръчала от „Амазон“, проверих на няколко будистки сайта що за човек е.

— Естествено — казах небрежно, сякаш като всички хора на света и аз бях чел събраните му съчинения. — „Чудото не е да ходиш по вода, чудото е да ходиш по зелената земя“. — Бях сигурен, че го цитирам правилно, но точно в този деликатен миг клетъчният телефон в джоба ми завибрира. — Извинявай... — казах, извадих го и погледнах кой ми звъни. — Само секунда...

— Адам — чух плътния глас на Антоан. — Ела веднага.

41.

Едва бяхме преполовили порциите си. Откарах я до дома ѝ, като не спрях да ѝ се извинявам. Тя обаче бе олицетворение на съчувствието. Дори предложи да дойде с мен в болницата, но аз не можех да я запозная с баща ми. Не и толкова рано — резултатът можеше да е плачевен.

Веднага след като я оставих, подкарах поршето със сто и трийсет и стигнах до болницата за петнайсет минути. Сам не зная как се отървах да не ме спрат за превишена скорост. Влязох на бегом в спешното отделение. Не бях на себе си — бях изплашен и не можех да мисля за нищо друго. Исках просто да видя баща ми, да го видя, преди да е умрял. Бях убеден, че всяка проклета секунда, докато чакам да ми обърнат внимание, може да е последната и да не получа възможност за последно сбогом. Буквално изкрещях името му на сестрата на регистратурата и когато тя ми каза къде е, се втурнах натам. Мина ми през ума, че ако вече е починал, тя щеше да се държи иначе, от което подсъзнателно заключих, че още е жив.

Първо зърнах Антоан — чакаше прав пред зелените завеси. Лицето му, не знам защо, бе одраскано и окървавено. Изглеждаше изплашен.

— Какво става? — извиках. — Къде е?

Антоан посочи зелените завеси, зад които се разнасяха гласове.

— Изведнъж дишането му рязко се затрудни. После лицето му започна да потъмнява, някак посиня. Ноктите му побеляха. И аз извиках бърза помощ. — Говореше, сякаш се оправдаваше.

— Той...

— Жив е. Господи, за старец има солиден запас от съпротивителни сили.

— Той ли те одра така? — попитах и посочих лицето му.

Антоан кимна и се усмихна смутено.

— Отказа да се качи в линейката. Каза, че му нямало нищо. Половин час го увещавах и накрая трябваше да го вдигна и да го

хвърля в колата. Само се надявам да не съм изгубил прекалено много време, докато реша да ги извикам.

Появи се дребничък тъмнокож млад мъж в зелена манта и попита:

— Вие ли сте синът?

— Да...? — отговорих и едновременно попитах и аз.

— Аз съм доктор Пател. — Беше на моята възраст — може би беше стажант.

— Ммм... ще оживее ли? — попитах.

— Да. Баща ви се е простудил, това е. Но дихателната му система няма никакви резерви. Така че дори незначителна простуда може да е много опасна.

— Може ли да го видя?

— Разбира се — каза той, отстъпи до завесата и я дръпна. Някаква сестра тъкмо слагаше система на баща ми. На лицето му имаше маска. Изглеждаше все същият, може би малко смален и поблед от обикновено. Беше свързан към цял куп монитори.

Той вдигна ръка, смъкна маската от лицето си и каза отпаднало:

— А бе... престарават се.

— Как сте, господин Касиди? — попита го доктор Пател.

— О, страхотно — не съдържа сарказма си баща ми. — Не си ли личи?

— Е, все пак сте в по-добро състояние от болногледача ви.

Антоан се бе промъкнал да види какво става. На лицето на баща ми се изписа непознато за него изражение на вина.

— О... Извинявай, Антоан.

Антоан, който схвана, че по-убедително извинение от това няма да получи, изпита видимо облекчение.

— Научих си урока. Следващия път ще се боря безкомпромисно.

Баща ми се усмихна като шампион от свръхтежка категория.

— Този господин ви е спасил живота — опита се да му обясни ситуацията доктор Пател.

— Така ли? — попита баща ми недоверчиво.

— Без никакво съмнение.

Баща ми леко наклони глава, за да погледне Антоан в очите.

— И защо го направи?

— Не исках толкова скоро пак да си търся работа — сопна му се Антоан.

Доктор Пател тихо ми обясни:

— Рентгеновата снимка на гърдите му е нормална... за неговото състояние, разбира се. Левкоцитите са осем и пет, което също е в нормата. Анализът на кръвта му показва, че е на прага на респираторна недостатъчност, но засега сме го стабилизирали. Поставили сме го интравенозно на антибиотици и стероиди и ще му наситим кръвта с повече кислород.

— А маската... за какво е? Кислород?

— Казва се небюлайзър. Албутерал и атровент, бронходилататори. — Той се наведе и нагласи маската върху устата и носа на баща ми. — Вие сте истински борец, господин Касиди.

Баща ми само примигва.

— Слабо казано — дрезгаво се изсмя Антоан.

— Извинете ни. — Доктор Пател дръпна завесата и тръгна по коридора. Последвах го, а Антоан остана при баща ми. — Пуши ли още? — остро попита доктор Пател. — Свих безпомощно рамене. — Пръстите му са жълти от никотин. Това е абсолютно безотговорно, разбирате ли?

— Зная.

— Той се убива сам.

— Ако не умре от това, ще умре от нещо друго.

— Но така ускорява процеса.

— А може би точно такава е целта му — казах.

42.

Първия си официален ден на работа при Годард започнах след безсънна нощ, през която не бях мигнал и за секунда.

Прибрах се от болницата в новия си апартамент към четири сутринта и отхвърлих съблазнителната идея да дремна за час, защото знаех, че ще се успя, а това в никой случай не бе най-доброто начало с човек като Годард. Вместо това взех душ, избърснах се и прекарах няколко часа в интернет — четях за конкурентите на „Трайон“ и се пулах над последните технологични новини в News.com и Slashdot. После се облякох — избрах лек черен пуловер (най-близкото в гардероба ми до любимото на Годард черно поло), меки бежови панталони и кафяво сако рибена кост — една от няколкото неофициални дрехи, избрани за мен лично от екзотичната секретарка на Уайът. Погледнах се в огледалото — изглеждах като пълноправен член на личната свита на Годард. Позвъних на момчето от паркинга и му наредих да изкара поршетото.

Портиерът на смяна рано сутрин и късно вечер — времето, когато излизах или се прибирах — беше около четиридесет и пет годишен латино, казваше се Карлос Авила. Имаше странен, трудно излизащ от гърлото му глас, сякаш току-що е глътнал нещо остро и още не може да го преглътне. Мисля, че ме харесваше, може би защото не го гледах отвисоко, както, предполагам, правеха всички останали обитатели на блока.

— Много работиш, Карлос — подметнах, докато минавах покрай него. Нормално това беше репликата, с която той се обръщаше към мен, когато се прибирах посред нощ абсолютно скапан.

— То мойто не е работа, господин Касиди — ухили ми се той и отново се загледа в сутрешните новини.

Изминах двете преки до кафето „Старбъкс“ — току-що бяха отворили, — купих си тройно кафе с мляко и докато чаках хлапето — жертва на множествен пиърсинг да загрее голямата чаша мляко с двупроцентова масленост, взех небрежно новия брой на „Уолстрийт Джърнал“ и стомахът ми се сви на топка.

На първа страница имаше материал за „Трайон“. Заглавието беше „Неволите на «Трайон»“. Там се мъдреше приличаща на гравюра снимка на Годард, на която той изглеждаше неуместно жизнерадостен, сякаш не съзнаваше какво става край него. Второ заглавие, с по-малки букви, казваше: „Преброени ли са дните на основателя Огъстин Годард?“. Прочетох го два пъти. Мозъкът ми още не функционираше на пълен ход и спешно се нуждаех от тройното си кафе с мляко, което сериозно затрудняваше хлапето, ценител на гръндж модата. Тонът бе остър и като цяло материалът представляваше интелигентно написан очерк, с автор — добре познато име — Уилям Бъркли, който несъмнено разполагаше с добре информирани източници, работещи в сградата на „Трайон“. Смесът се свеждаше до това, че акциите на „Трайон“ падали, продуктите били декаде, компанията („смятана най-общо за лидер в потребителската електроника, използваща телекомуникации“) изпитвала затруднения, а Джок Годард, основал „Трайон“, май бил изпуснал контрола от ръцете си. Работел, без да влага душа. Имаше пространно разсъждение на тема старата традиция основателите на високотехнологични компании да бъдат сменяни на кормилото, когато рожбите им се разраснат до определени размери. Задаваше се и въпросът дали той е най-уместната фигура, която да управлява по време на периода на стабилност, последвал фазата на експлозивен растеж. Имаше Доста информация за филантропизма на Годард, за вниманието му към благотворителността, за хобито му да колекционира и поправя американски ретроавтомобили и как сам бил ремонтирал най-ценния екземпляр в колекцията си — прословутия „Буик Роудмастър“, модел 1949. Заключение на статията бе, че Годард е пред залеза си.

„Страхотно — помислих си. — Падне ли Годард, познайте кой ще го последва“.

И тогава си спомних: момент, моят истински работодател не е Годард. Той е моята цел, обектът на моите действия. А истинският ми работодател е Ник Уайът. Колко лесно бе при възбудата на първия ден да забравя на кого трябва да остана лоялен.

Кафето ми най-сетне бе готово. Подсладих го с две пакетчета захар, отпих голяма глътка, която изгори гърлото ми, и сложих отгоре пластмасовата капачка. След това седнах да дочета статията.

Журналистът, изглежда, беше доста наясно за кого пише. Нямаше никакво съмнение, че е разговарял лично с хора от „Трайон“.

По пътя се опитах да изслушам CD-то на Ани ДиФранко, което бяха купил като част от изследователския ми проект „Алана“, но след няколко превъртания напред накрая го извадих от плейъра. Просто не можех да я понасям. Няколко от песните не бяха никакви песни, а монолози. Ако наистина държах да се мъча по този начин, щях поне да слушам Джей Зи или Еминем. Не, благодаря.

Отново се сетих за статията в „Уолстрийт Джърнал“ и се замислих какво бих казал, ако някой поиска мнението ми за нея. Да заявя, че това е боклук, подхвърлен от някой от конкуренцията, за да бъде подкопано доверието в нас? Да кажа, че репортерът е пропуснал да забележи онова, за което си е струвало да пише (каквото и да бе то)? Или да призная, че е повдигнал някои сериозни въпроси, които следва да анализираме? Реших да се спра на модифициран вариант на последното, а именно че каквато и да е истината в обвиненията, важното е какво ще си помислят нашите акционери, а понеже всички сред тях са редовни читатели на вестника, ние сме длъжни да се отнесем сериозно към изнесеното в него, независимо истина ли е, или не.

Но най-интересно от всичко ми бе кои ли бяха враговете на Годард, опитващи се да размътят водата и... дали Годард наистина бе обречен, а аз се бях качил на борда на потъващ кораб. Или, за да бъде съвсем точен, дали Ник Уайът ме бе качил на борда. Мина ми мисълта: „Господи, този човек наистина не е във форма, след като лично ме нае за свой помощник!“

Отпих от кафето и сигурно не бях притиснал капачката добре, защото си полях панталона. Страхотно началото на новата ми работа, няма що!

43.

На излизане от тоалетната, където се постарях, колкото можах, да ликвидирам най-издайническите следи от разлятото кафе, в резултат на което панталоните ми бяха влажни и смачкани, минах покрай стойката с вестници в крило „А“ — главната сграда, — където продаваха местните вестници плюс „Ю Ес Ей Тудей“, „Ню Йорк Таймс“, розовия като съомга „Файненшъл Таймс“ и естествено „Джърнал“. Купчинката му вече бе останала наполовина, а все още бе едва седем сутринта. Явно всички в „Трайон“ се бяха заинтригували. Не се съмнявах, че някой вече е изпратил по имейла каквото можеше да се копира от сайта на вестника.

Главната секретарка на Годард, Фло, вече ми бе изпратила информация за новия ми кабинет. Точно така, не работна клетка, а истински кабинет с размерите на този на Джок Годард (и на Нора и Том Лундгрен). Беше малко по-нататък по коридора от офиса на Годард, в който, както във всички останали кабинети на началници, все още бе тъмно. Не и в моя.

Новата ми административна помощничка — разбирай секретарка — Джослин Чан седеше зад бюрото си в помещението пред кабинета ми. Беше четиридесетгодишна величествено изглеждаща етническа китайка в безукорен син костюм. Имаше идеално оформени вежди, късо подстригана черна коса и малка уста с извити устни, върху които бе прясно положено влажно изглеждащо червило с прасковен цвят. В момента поставяше стикери върху разделителите на кутия за сортиране на кореспонденция. Когато се приближих, тя вдигна поглед, свила устни, и ми подаде ръка.

— Вие сте господин Касиди, нали?

— Адам — информирах я. Не знаех дали не допускам първата си грешка. Дали не трябваше да поддържам дистанция, да бъда официален? Струваше ми се нелепо и ненужно. В крайна сметка не наричаха ли всички тук директора „Джок“? Освен това бях наполовина на възрастта ѝ.

— Аз съм Джослин — представи ми се и тя. Имаше малко безизразен глас с леко носов бостънски акцент, който не очаквах да чуя от нея. — Радвам се да се запознаем.

— И аз също. Фло каза, че сте тук отдавна. — Уф!... Грешка — жените не обичат да им се говори така.

— Петнайсет години — предпазливо каза тя. — Последните три работих за Майкъл Гилмор, вашия предшественик. Преназначиха го преди две седмици и аз бях в... безтегловност.

— Петнайсет години. Отлично. Ще имам нужда от цялата помощ, която можете да ми окажете.

Тя кимна, без усмивка, без емоция, без нищо. След това забеляза вестника под мишницата ми.

— Нали няма да споменете за това пред господин Годард?

— Всъщност исках да ви помоля да го сложите в рамка като подарък за него. За кабинета му.

Тя ме изгледа продължително и изплашено. След това на устните ѝ изпъля лека усмивка.

— Това е шега — сети се тя. — Нали?

— Да.

— Извинявам се... Господин Гилмор нямаше кой знае какво чувство за хумор.

— Няма нищо. И аз няма да остана запомнен като голям шегаджия.

Тя пак кимна, несигурна как да реагира.

— Добре. — Погледна часовника си. — Имате среща с господин Годард в седем и трийсет.

— Него още го няма.

Тя пак погледна часовника си.

— Ще дойде. Всъщност готова съм да се обзаложа, че току-що е влязъл в кабинета си. Той е много точен. О... вземете това. — И ми подаде много официално изглеждащ документ, сигурно стотина страници, подвързан в някаква синя кожа. На корицата пишеше: „БЕЙН & КОМПАНИЯ“. — Фло каза, че господин Годард би искал да се запознаете с това преди срещата ви.

— Която е след... две и половина минути?

Тя сви рамене.

Беше ли това първото ми изпитание? Нямахме никакъв начин да прочета дори една страница от неразшифруемия текст на документа преди срещата, а определено няхах намерение да закъснявам за нея. „Бейн & Компания“ бяха високоценена и скъпо струваща компания за мениджмънт и консултантски услуги, където наемаха младежи на моята възраст, младежи, знаещи по-малко и от мен самия, после ги експлоатираха, докато ги превърнеха в идиоти, като ги принуждаваха да обикалят компании, да пишат отчети и да фактурират хиляди долари за фалшивата си мъдрост. Отчетът в ръцете ми бе озаглавен „Тайната на «Трайон»“. Прегледах го по диагонал и видях по страниците всички познати ми клишета и модни думички: „добре смазана управленска система“, „предимство пред конкуренцията“, „отлично отработени вътрешни процедури“, „неефективност на инвестициите“, „неоптимален растеж“, „минимизиране на производствените разходи“, дрън, дрън, дрън... — и схванах, че не е нужно да чета, за да ми е ясно какво се пече.

Съкращения. Мор по работните клетки.

„Тъжно — помислих си. — Добре дошъл в живота по върховете“.

44.

Годард вече се бе разположил край кръглата маса във вътрешния си кабинет заедно с Пол Камилети и още един човек — прехвърлил петдесетте, плешив, със старомоден кариран сив костюм и вратовръзка, избрана от някой супермаркет. Най-забележителното у него бе грамадният студентски пръстен на дясната му ръка. Познах го: Джим Колвин, главен директор на „Трайон“ по оперативните въпроси.

Стаята беше със същите размери като външния кабинет на Годард, тоест три на три метра, така че с нас четиримата и голямата кръгла маса бе наистина тясно. Поздравих, усмихнах се неспокойно, седнах на стола до Годард и оставих пред себе си документа на Бейн и голямата чаша кафе с лого на „Трайон“, която ми бе дала Фло. Извадих бележник с жълти листа и химикалка и се приготвих да си водя бележки. Годард и Камилети бяха по ризи с къс ръкав. Годард, изглежда, бе забравил някъде вечното си поло. Изглеждаше състарен и по-уморен от последния път, когато го бях видял. На врата му висяха очила с половинки стъкла. Естествено в черни рамки. На масата бяха разстлани няколко броя на „Уолстрийт Джърнал“ — на единия някой бе маркирал карета текст в жълто и зелено.

Седнах. Камилети ме изгледа намръщено и попита:

— Кой е този?

Не ми прозвуча точно като „Добре дошъл“.

— Не помниш ли господин Касиди?

— Не.

— От съвещанието за „Маестро“. Предложението за военните.

— А... новият ти помощник — каза Камилети без никакъв ентузиазъм. — Е, добре дошъл в кризисния щаб, Касиди.

— Джим, това е Адам Касиди — представи ме Годард. — Адам, запознай се с Джим Колвин, директора ни по оперативните въпроси.

— Здравей, Адам — каза Колвин.

— Обсъждахме тоя проклет материал в „Джърнал“ — ненужно ме осведоми Годард. Най-вече какво да правим с него.

— Ами... — дълбокомислено започнах аз — това си е просто една статия. Малка буря, която без никакво съмнение ще се разкара след ден-два.

— Глупости — срязва ме Камилети и ме изгледа с поглед, толкова смразяващ, че за миг се изплаших да не се вкаменя. — Това не е кой да е вестник, а „Джърнал“. И материалът не е къде да е, а на първа страница. И се чете не от този или онзи, а от всички — членове на бордове, инвеститори, аналитици... от всички! Това е катастрофа.

— Не е добре — учтиво се съгласих и се зарекох вече да си държа устата затворена.

— Стига с този „Джърнал“ — изпъшка Годард. — Ще го неутрализирам с предложение до „Ню Йорк Таймс“ за ексклузивно интервю „на четири очи“. Ще им предложа, да кажем, темата за... някои съображения по важни за бранша въпроси. Ще захаят.

— Става — каза Камилети. — Наистина е важно да не протестираме прекалено кресливо. Нали не искаме „Джърнал“ да излезе с втора част и да оплеска имиджа ни още повече.

— На мен ми се струва, че репортерът на „Джърнал“ е разговарял с вътрешни хора — обадох се аз, забравил за решението си да мълча като риба. — Имате ли някаква представа как е изтекла информация?

— Получих гласова поща от някакъв репортер преди два дни, но бях извън страната — призна Годард. — Така че останах „без коментар“.

— Може да е търсил и мен... трябва да проверя гласовата си поща — неохотно каза Камилети. — Но със сигурност не съм му се обаждал.

— Не мога да си представя как някой в „Трайон“ съзнателно ще стане участник в тази игра — сърдито каза Годард.

— Може да е някой от конкуренцията — предположи Камилети. — Уайът например.

Никой не ме погледна. Не бях сигурен дали другите двама знаят, че съм дошъл от „Уайът“.

Камилети продължи:

— Тук има голям фрагмент, в който се цитират някои от контрагентите ни — „Бритиш Тел“, „Водафон“, „ДоКоМо“ — относно забавянето на новите ни мобилни телефони. Кучетата отказват да ядат

кучешка храна. Любопитно как някакъв шибан репортер в Ню Йорк знае къде да намери „ДоКоМо“ и се е обадил чак в Япония? Няма начин да се добере до тях без помощ от „Моторола“, „Уайът“ или „Нокия“.

— Както и да е — заключи Годард, — станалото — станало. Работата ми не е да се занимавам с медиите, а да ръководя тази проклетата компания. А този шибан анализ, колкото и предубеден и несправедлив да е... всъщност дали всичко е толкова ужасно?... Като изключим закопаващото заглавие, какво ново казва материалът? Всяко тримесечие постигаме планираните финансови показатели, понякога даже обявяваме малко по-добри. Уол стрийт ни обича. Окей, нямаме растеж в приходната част, но не е ли болна цялата индустрия! Тук долавям повече злорадство, отколкото истина. Но цялата тази дивотия как сме изправени пред първото ни тримесечие на червено от петнайсет години насам — разпалено продължи Годард — е абсолютна измислица и...

— Не е така — прекъсна го Камилети и тихо добави: — Нещата са даже още по-зле.

— Какви ги разправяш? — възкликна Годард. — Току-що се прибирам от конференцията на дистрибуторите ни в Япония, където научих, че всичко е под контрол!

— Снощи, след като получих по мейл новината за този материал — обясни Камилети, — веднага поисках с електронна поща до вицепрезидентите по финансовите въпроси в Европа и Азия да ме уведомят официално за постъпленията от тази седмица, както и за продажбите за тримесечието, разбити по клиенти.

— И? — подкани го Годард.

— Ковингтън в Брюксел ми прати данните преди час, а Броди в Сингапур — към полунощ, и числата са отчайващи. Директните ни продажби са добре, но тези чрез посредници са много зле. Понеже двата региона, Азия — Тихият океан и Европа — Близкият изток — Азия носят шейсет процента от постъпленията. Образно казано — падаме в пропастта. Очертава се един много неприятен факт, Джок — това тримесечие ще бъдем на червено, и то осезаемо. Така че наистина става дума за катастрофа.

Годард ме погледна предупредително.

— Адам, това е класифицирана информация, която в никакъв случай не бива да става публично достояние. Искам да сме напълно ясно с това, така че...

— Разбира се.

— Все пак имаме... — започна Годард, запъна се и после довърши: — имаме „Аврора“, за бога, и...

— „Аврора“ ще започне да носи постъпления не по-рано от няколко тримесечия — прекъсна го Камилети. — Докато нашият проблем е сега. В момента балансът ни е тревожен. И нека ти напомня още, че в мига, в който числата излязат наяве, цената на акциите ни ще полети надолу. — Камилети помълча за ефект и продължи с нисък глас: — В приходите за четвърто тримесечие се оформя дефицит от двайсет и пет процента. От друга страна, имаме значителни складови наличности... — Камилети пак замълча и изгледа Годард, преди да му нанесе довършващия удар. — Моята оценка на загубите ни преди плащане на данъците е около половин милиард долара.

— Господи! — ахна Годард.

Но Камилети не беше свършил:

— Научих още, че „Креди Суис Фърст Бостън“ вече са готови да ни понижат борсовия рейтинг от „леко надценен“ на „пазарна стойност“. Това означава смяна на препоръката от „купувайте“ на „задръжете“. Не знам дали ме разбра — това е информация отпреди излизането на материала.

— Боже — изпъшка Годард и поклати глава. — Какъв абсурд при онова, което чакаме да излезе от развоя.

— Значи се налага да погледнем с друго око на тези писания — натърти Камилети и забодя показалец в своето копие на документа на Бейн.

Годард избарабани с пръсти по анализа. Пръстите му бяха къси и дебели, а по ръката му имаше кафяви старчески петна.

— Колко красиво е подвързан — замислено каза той. — Така и не научих колко ни струва този отчет.

— Сигурен съм, че не би искал да знаеш — отклони въпроса Камилети.

— Наистина не искам. — Той направи горчива гримаса, сякаш току-що бе изразил някакво мнение. — Пол, бях се заклел, че никога няма да направя това. Помня, че ти дадох дума.

— Стига, Джок, на карта е заложено не твоето его или твоята суета...

— Говорим за моята дума. Което има пряко отношение към проблема колко може да ми се вярва.

— Добре тогава, аз мисля, че изобщо не трябваше да даваш такова обещание. Нали знаеш: „Никога не казвай никога“. Във всеки случай, ако това може да те успокои, дал си обещанието при съвсем друга икономика... може да се каже в предисторически времена. Мезозойската ера, ако щеш, за бога! Тогава, когато „Трайон“ още набираше светлинна скорост. И нека не забравяме, че ние сме една от много малкото на брой технологични компании, която още не е съкращавала хора.

— Адам — каза Годард, обърна се към мен и свали очилата си, — успя ли да прегледаш тази абракадабра?

Поклатих глава.

— Получих го преди минути. Успях само да го прелистя.

— Искам от теб да погледнеш внимателно прогнозите за потребителската електроника. Страница осемдесет и не знам коя. Би трябвало да си наясно отпреди.

— Сега? — попитах недоверчиво.

— Сега. И ми кажи правдоподобни ли ти изглеждат числата.

— Джок — обади се Джим Колвин, — невъзможно е да се изведат правдиви тенденции на база информация, получена от няколко шефове на отдели. Сам разбираш, че те прогнозират бъдеще, основано единствено на броя на хората в своя отдел, като по този начин бранят територията си.

— Затова е тук Адам — отговори Годард. — Той няма какво да брани. — Трескаво прелистих доклада на Бейн, като се опитвах да изглеждам като човек, който знае за какво става дума. Междувременно Годард продължи: — Пол, това вече сме го правили. Сега предполагам ще ми кажеш, че трябва да съкратят осем хиляди работни места, за да останем в добра форма.

— Не, Джок, за да останем ликвидни. И ако ми позволиш една корекция... става дума за десет хиляди души.

— Хм... Кажи ми сега нещо друго. Никъде в този проклет трактат не се твърди, че когато една компания редуцира, съкращава или уволнява персонала си — наречи го както искаш, — от това

следва, че тя подобрява шансовете си в дългосрочна перспектива. Всичко, което чувам, се отнася до краткосрочната перспектива. — Камилети понечи да каже нещо, но Годард не му даде шанс да вземе думата. — Да, зная, че всички го правят. Нещо като безусловен рефлекс. Бизнесът е гадна работа. Трябва да се отървем от известен брой хора. Да изхвърлим малко баласт. Но дали съкращенията водят закономерно до устойчиво повишаване цените на акциите ни? Или на пазарния дял? По дяволите, Пол, и двамата много добре знаем, че в мига, в който небето се проясни, ще назначим обратно повечето от тях. Заслужава ли в такъв случай всичко това душевните ни терзания?

— Джок — обади се Колвин, — не си ли чувал за принципа „осемдесет — двайсет“: двайсет процента от хората вършат осемдесет процента от работата. Гледай на това, което се налага да направим, като на изрязване на тлъстината.

— „Тлъстината“ са верни на „Трайон“ хора — изсумтя Годард. — На които ние раздаваме малките значки, които говорят за лоялност и преданост. Само че тази улица е двупосочна, нали така? Ние очакваме лоялност от тях, но получават ли те същото от нас? Доколкото аз разбирам нещата, тръгнем ли по този път, ще загубим повече от няколко съкратени служители. Ще загубим фундаментално важното доверие. Ако нашите хора са удържали своята част на договора, как така се получава, че ние не сме длъжни да се съобразяваме с него? Не става ли дума за убиване на доверието?

— Джок — каза Колвин, — истината е, че благодарение на теб значителен брой от работещите в „Трайон“ станаха през последните десет години доста богати.

Междувременно аз препусках през графики и таблици с очаквани приходи и се мъчех да ги сравня с подобните на тях, които бях изучавал през последните две седмици.

— Моментът не е подходящ за благородство, Джок — обади се Камилети. — Не можем да си позволим този лукс.

— О, не се опитвам да морализаторствам — каза Годард; продължаваше да барабани, вече по плота на масата. — Просто съм брутално практичен. Нямам никакъв проблем с освобождаването от лентяи и некадърници. Майната им на тях. Но съкращения в замисления мащаб неизбежно водят до отсъствия по всевъзможни причини и до незаинтересованост — хората се събират извън

работните си места, за да обменят последните слухове. Ще го кажа по начин, разбираем за теб, Пол: това се нарича понижаване на производителността.

— Джок... — започна Колвин.

— Сега аз ще ти кажа едно ново правило „осемдесет — двайсет“ — прекъсна го Годард. — Ако направим това, осемдесет процента от останалите на работа служители ще могат да фокусират не повече от двайсет процента от умствените си възможности върху чакащата ги работа. Адам, как ти изглеждат прогнозите?

— Господин Годард...

— Последният, който ме нарече така, изхвъркна от фирмата.

Усмихнах се.

— Джок... Виж, няма да опитвам ритуални танци около това. Повечето от числата не ми бяха известни допреди секунди и няма да стрелям слепешката. Не и когато става дума за много важни неща. Но познавам в дълбочина ситуацията около „Маестро“ и мога да ти кажа, че тук тя е представена свръхоптимистично, да не се изразя по-силно. Докато не започнем доставки за Пентагона — ако изобщо се сключи договор за това, — числата тук са силно завишени.

— Което означава, че ситуацията може да се окаже по-лоша, отколкото даже нашият прескъп консултант ни съобщава.

— Да. Така е, ако приемем данните за „Маестро“ като индикатор. Той кимна.

Възцари се тишина. Камилети почна отново:

— Джок, нека ти го кажа човешки. Баща ми беше учител, окей? Този човек успя да изучи шест деца в колежи, като разчиташе само на учителската си заплата... не ме питай как, но го направи. Сега двамата с майка ми живеят от мизерните си спестявания, повечето от които са вложени в акции на „Трайон“, защото аз им казах, че това е страхотна компания. Но нашите разбирания не става дума за голяма сума, но баща ми вече загуби двайсет и шест процента от вложенията си и е на път да загуби доста повече. Да забравим за големите инвеститори като „Файделити“ и други. Грамадното мнозинство от нашите акционери са като Тони Камилети и въпросът е какво ще кажем на тях.

Имах силни съмнения, че Камилети измисля тази история и че на практика баща му — никакъв учител, а пенсиониран инвестиционен

банкер — си живее в някое охранявано ваканционно селище и се скъсва да играе голф, но очите на Камилети блестяха.

— Адам — каза Годард, — ти, предполагам, ме разбираш, нали?

За момент се почувствах като елен, застинал в светлината на фаровете. Беше очевидно какво очаква да чуе от мен Годард. Но след няколко секунди трескав размисъл поклатих глава:

— Не мен ми се струва — казах бавно, — че ако не го направиш сега, след година вероятно ще трябва да съкратиш повече хора. Така че... заставам на страната на господин... на Пол.

Камилети се пресегна и ме потупа по рамото. Сепнах се. Не исках да изглежда, сякаш съм избрал на чия страна да застана... още повече че се изправях срещу моя бос. Новата ми работа не започваше по най-добрия възможен начин.

— Какви условия предлагаш да им дадем? — с въздишка попита Годард.

Камилети се усмихна.

— Четири седмици компенсация вместо предизвестие.

— Без значение колко дълго е бил всеки с нас? Не. Две седмици за всяка година стаж при нас, плюс две допълнителни седмици за всяка година от десет нагоре.

— Това е безумие, Джок! На няколко души ще се наложи да платим над годишна заплата, та дори и повече.

— Това не е компенсация — промърмори Джим Колвин, — а благотворителност.

Годард сви рамене.

— Или ще съкращаваме при тези условия, или изобщо няма да съкращаваме. — Той ме изгледа скръбно: — Адам, ако някога излезеш на вечеря с Пол, не го оставяй да избере виното. — После се обърна отново към своя финансов магьосник. — Ти искаш съкращенията да влязат в сила, считано от първи юни, така ли беше? — Камилети кимна предпазливо. — Някъде в главата ми се върти смътният спомен, че подписахме договор за едногодишно предизвестие с „Кейбъл Сайн“, които купихме миналата година, и че този договор изтича на 31 май. Предишния ден. — Камилети сви рамене. — Добре, Пол, става дума за хиляда работници, които ще получат по една месечна заплата плюс едномесечна компенсация за всяка прослужена година... ако ги уволним на предния ден. Което са си добри пари. Този един-единствен

ден означава огромна разлика за тези хора. Сега те ще получат двуседмична заплата.

— Юни е тежък месец — край на тримесечие...

— Не ме интересува. Няма да направя това. Съжалявам. Направи го 31 май. Що се отнася до всичките ни служители, които имат неизползвани опции, ще им отпуснем дванайсет месеца, през които да решат дали ще ги използват. Самият аз доброволно намалявам заплата си на... един долар. Ти какво ще кажеш, Пол?

Камилети се усмихна неспокойно.

— Ти все пак имаш много повече опции от мен.

— Правим това веднъж — отсеке Годард. — Правим го веднъж и го правим както трябва. Не искам да режа два пъти.

— Разбрано — съгласи се Камилети.

— Добре — пак въздъхна Годард, — понякога човек няма особен избор. Въпреки това искам да съгласувам това решение с целия управленски екип и да чуя възможно най-много мнения. Освен това ще трябва да предупредим инвеститорите. Ако се размирише по начина, по който не се съмнявам, че ще стане, ще запиша уеб обръщение към личния състав на компанията... и ще го пуснем утре, веднага след затваряне на борсата. По същото време ще направим и официалното съобщение. Не искам нито дума да напуска тази стая преди това... ще бъде страшно деморализиращо.

— Ако предпочиташ, съобщението мога да направя аз — предложи услугите си Камилети. — Така ръцете ти ще останат чисти.

Годард го изгледа гневно.

— Няма да ти възложа това. Отказвам. Досега решенията са били мои — аз обирах лаврите, за мен бяха славата и кориците на списанията. Значи моя ще бъде и вината. Не може да бъде иначе.

— Предложих го, защото досега все ти си правил всякакви декларации. Ще те опекаат на шиш...

Годард сви рамене, но му личеше, че приема нещата тежко.

— Предполагам сега ще ми излезе прякор от рода на Годард Секирата или нещо подобно.

— Мисля, че Джок Неутрона звучи по-добре — обадих се и за пръв път тази сутрин Годард се усмихна.

45.

Излязох от офиса на Годард с облекчение, но едновременно с това бях и угрижен.

Бях оцелял след първото си съвещание с него и бях успял да не изглеждам глупак. Но бях научил голяма вътрешна тайна, истинска информация от кухнята, която щеше да промени живота на много хора.

Аз обаче бях взел решение да не я съобщавам на Уайът и хората му. Това не беше част от задачата ми, не влизаше в описанието на „трудова ми характеристика“. И нямаше нищо общо с тайните проекти на „Трайон“. От мен не се очакваше да съобщавам абсолютно всичко на хората, които ме ръководеха. Всъщност те не знаеха, че зная. При това положение щяха да научат за съкращенията в „Трайон“ заедно с всички останали.

Ангажиран с тези мисли, излязох от асансьора на трети етаж в крило „А“, за да видя останало ли е нещо за обяд, когато видях към мен да се насочва познато лице. Висок мършав млад мъж, някъде към трийсетте и лошо подстриган, ми извика, докато влизаше в празния асансьор:

— Ей, Адам!

Кимнах и продължих да вървя, но лицето ми пламна.

Казваше се Кевин Грифин, непринуден, макар и налудничаво изглеждащ бивш мой колега, доста добър баскетболист. Играехме с него на двойка, докато бях в „Уайът Телекомуникайшънс“. Той работеше в отдел продажби и се занимаваше с рутери. Помнех го — зад неугледната му фасада се криеше един много умен и много амбициозен човек. Винаги подобряваше личните си показатели и не пропускаше да се пошегува с мен за незаинтересуваното ми отношение към работата.

С други думи — човек, който знаеше кой съм в действителност.

— Адам? — настоя той, застинал на прага на асансьора. — Адам Касиди! Какво правиш тук?

Нямаше как да го игнорирам, така че се обърнах. Беше мушнал ръка върху датчика на вратата и й пречеше да се затвори.

— О... Кевин — казах, — тук ли си вече?

— Да, в продажбите. — Изглеждаше възбуден, сякаш ставаше дума за среща със съученици след много години. После понижи гласа си: — Теб не те ли изритаха от „Уайът“ заради онова парти, а? — И заговорнически се изкиска.

— Нее... — възразих, като се запънах за секунда, опитвайки се да изглеждам едновременно безгрижен и развеселен. — Беше просто недоразумение.

— Аха. — Но в гласа му се долавяше съмнение. — И къде си сега тук?

— Все същата история — отговорих му неопределено и побързах да приключа: — Е, радвам се, че се видяхме. Съжалявам, бързам.

Когато вратата на асансьора тръгна да се затваря, той се обърна и ме изгледа с любопитство.

Което не беше никак добре.

ПЕТА ЧАСТ

РАЗКРИВАНЕ

Разкриване: Провал, разконспириране на агент, средство (например конспиративна квартира) или други елементи на активно мероприятие или на разузнавателна организация. Провален е агент, чиято истинска самоличност е известна на противника.

„Енциклопедия на
разузнаването“

46.

Нямах представа как да постъпя.

Кевин Грифик знаеше отлично, че не съм работил по „Лусид“ в „Уайът“, а още по-добре знаеше, че не съм никакъв супергений. Той знаеше истинската история. Вероятно в този момент беше на работното си място и трескаво ме търсеше в интранета на „Трайон“, за да се удиви, че ме вижда там в ролята на оперативен помощник на президента и главния изпълнителен директор. Колко ли време щеше да mine, преди да се разприказва, да започне да пита колегите си и да им разказва всякакви истории? Пет минути? Или пет секунди?

Как, по дяволите, можа да се случи това, и то след внимателното планиране и подготовка от хората на Уайът? Как бяха допуснали „Трайон“ да вземе на работа човек, който без никакъв проблем можеше да саботира цялата им схема?

Огледах се замаян... бях слязъл в кафето и стоях пред щанда за закуски. Така и така бях тук, взех си сандвич с шунка и кашкавал — имах нужда от протеини, — както и диетично пепси, после се върнах в кабинета си.

Джок Годард разговаряше в коридора с някой от директорите. Бяха недалеч от моята врата. Той прехвана погледа ми и вдигна показалец, за да ми покаже, че иска да говори с мен. Спрях на разстояние, за да изчакам да свършат разговора си.

След минута-две Джок сложи ръка на рамото на другия — изглеждаше угрижен — и ме поведе към офиса ми.

— Значи... — почна той, докато седна на стола за посетители. Единственото друго място, където можех да седна, бе зад бюрото ми, което ми се струваше немислимо — все пак той беше проклетият изпълнителен директор на цялата компания, — но нямах избор. Седнах, усмихнах му се неуверено и зачаках какво ще ми каже. — Бих казал, че издържа с отличие — обяви Годард. — Поздравления.

— Така ли? Аз пък реших, че съм направил първата си и последна издънка — признах си чистосърдечно. — Мразя да заемам нечия страна.

— Затова си при мен. О... не за да заемаш страна срещу мен. А за да не се страхуваш да казваш истината в очите на хора, облечени с повече власт.

— Това не беше истината — опитах се да уточня. — Беше просто мнението на един човек. — Дали не прекалявах?

Годард разтри очи с късите си пръсти.

— Най-лесното нещо на света за един директор — и едновременно с това най-опасното, — е да загуби контакт с реалността. Никой никога не иска да ми сервира неподправената истина. Всеки иска да ми се хареса. И всеки има своите задкулисни планове. Обичаш ли историята?

Никога не бях мислил за историята като за нещо, което може да се обича, така че свих рамене.

— В известна степен.

— По време на Втората световна война Уинстън Чърчил създаде специален кабинет, извън структурите на военното ведомство, чиято основна задача била да му дава чистата, неподправена и нелицеприятна истина. Ако помня правилно, нарекол го „Стратегически кабинет“ или нещо от този род. Както и да е, проблемът бил в това, че никой не искал да му казва лошите новини, а той разбирал, че трябва да ги знае, за да може да върши работата си. — Кимнах, за да покажа, че разбирам. — Когато основеш компания, ако съдбата ти се усмихне няколко пъти подред, вероятността да се превърнеш в култова фигура за своите подчинени, които просто не са имали твоя опит, е голяма — продължи Годард. — Но аз нямам нужда някой да ми... целува пръстена, образно казано. Най-малко точно сега. Има една аксиома в нашия бизнес, която гласи, че технологичните компании винаги надрастват създателите си. Това се случи с Род Кениън в „Компак“ и Ал Шугарт в „Сийгейт“. Ако помниш, в „Епъл“ дори изритаха Стив Джобс, макар той по-късно да се върна на бял кон, за да спаси рожбата си. Мисълта ми е, че няма такова нещо като смел стар създател на компания. Моят борд на директорите винаги е черпил доверие от мен като от кладенец, но се опасявам, че кладенецът е взел да пресъхва.

— Защо говорите така, сър?

— Това „сър“ да го забравиш — срязва ме Годард. — Разбираш ли, материалът в „Джърнал“ е само предупредителен изстрел. Не бих

се изненадал, ако го дължа на недоволни членове на борда, някои от които може би си мислят, че е време да се оттегля, да се пенсионирам и да се завра доброволно във вилата си, за да се бъзикам с колите си на воля и целодневно.

— Но вие не искате да го направите, разбира се.

Той се озъби.

— Ще направя онова, което е най-добро за „Трайон“. Тази проклета компания е смисълът на целия ми живот. Освен това колите са ми само хоби, а почнеш ли да упражняваш хобито си от осем до пет, то престава да ти бъде забавно. — Той ми подаде една дебела папка. — Трябва да си получил имейл с PDF^[1] файл със същото: нашият стратегически план за следващите осемнайсет месеца — нови продукти, нови версии на старите... цялата дандания. Искам от теб най-откровеното ти впечатление — презентация, наречи го както щеш... преглед, обзор, поглед от хеликоптер.

— За кога го искате?

— Колкото е възможно по-скоро. И ако попаднеш на конкретен проект, в който мислиш, че би желал да се ангажираш като мой представител, смятай се за поканен. Ще се увериш, предполагам, че сме заложили в развоя всякакви интересни устройства. Някои от тях пазим в най-строга тайна. Господи, има едно нещо с кодово име „Аврора“, което може да обърне нещата на сто и осемдесет градуса.

— „Аврора“? — Преглътнах тежко. — Не споменахте ли този проект и на срещата?

— Той е под ръководството на Пол. Нещо, което наистина може да те изуми. Има още някои малки проблеми с прототипа, с които трябва да се справим, но като цяло сме готови да го обясним.

— Звучи интригуващо — казах, като се помъчих да маскирам живия си интерес. — Бих желал да помогна с каквото мога.

— О, и това ще стане, не се съмнявай. Но всичко с времето си. Не искам да те отклонявам от управленческите ни проблеми, защото захванеш ли се с „Аврора“... не, не искам да разпръскваш енергията си по много места. — Той стана и сплете пръсти. — Такаа... сега трябва да отида в студиото, за да запиша обръщението — нещо, което не очаквам с нетърпение, повярвай ми. — Усмихнах се съчувствено. — Както и да е — завърши той, — съжалявам, че те засилвам в тази посока, но нещо ми подсказва, че ще се справиш отлично.

[1] PDF (от Portable Document Format — англ.) — формат за създаване/изобразяване на документи (създаден от Adobe Systems Inc.), съвместим с почти всички платформи/операционни системи, позволяващ изобразяване на текст и графика в желания от автора вид (т.е. без влошаване на качеството, заради някакъв вид несъвместимост). — Б.пр. ↑

47.

Пристигнах в дома на Уайът едновременно с Мийчъм, който подметна нещо за поршето ми. Въведоха ни в ултрасъвременния гимнастически салон на Уайът, който беше в сутерена, но поради наклона терен не се намираше под земята. Уайът вдигаше тежести на поставена под наклон скамейка и на щангата му имаше седемдесет килограма. Беше само по гащета, без тениска, и изглеждаше по-масивен от обикновено.

Той завърши серията си, без да обели дума, стана и се подсуши с една кърпа. После ме попита направо:

— Още ли не са те уволнили?

— Държа се.

— Да де... сега Годард си има други грижи. Като например разпадащата му се компания. — Той погледна Мийчъм и двамата гърлено се изсмяха. — Какво казва дядо Джок по този въпрос?

Въпросът не бе неочакван, но ми бе зададен така внезапно, че за момент се обърках и смотолевих:

— Нищо особено.

— Глупости — сряза ме Уайът и се приближи плътно до мен: искаше да ме притесни с физическото си присъствие. От тялото му се излъчваха горещи вълни влажен въздух, наситен с неприятната миризма на амоняк — миризмата на тежкоатлет на протеинова диета.

— Искам да кажа, нищо особено, на което да съм станал пряк свидетел — поправих се. — Е... статията явно ги е изплашила и за известно време се разгърна трескава активност. По-безумна от обикновено.

— Какво означава „обикновено“? — осведоми се Мийчъм. — Та днес на теб ти беше първи ден на седми етаж.

— Просто впечатление — опитах да се измъкна.

— Доколко статията казва истината? — попита Уайът.

— Искате да кажете, че не е ваше дело? — попитах невинно.

Уайът ме изгледа тежко.

— Ще изпълзят ли това тримесечие, или не?

— Нямам представа — излъгах. — Разберете, аз не стоя по цял ден в неговия офис. — Сам не знаех защо така упорито отказвам да им разкрия катастрофалните показатели от това тримесечие, както и новината за предстоящите съкращения. Може би дълбоко в себе си смятах, че Годард ми е доверил голяма тайна и ще е дълбоко погрешно, ако не оправдая доверието му. Но аз бях къртица, бях внедрен агент, шпионин... защо бях избрал тази високо морална поза? Защо изведнъж поставях граници: това мога да ви кажа, онова — не мога. Когато след някой ден се разбереше за съкращенията, Уайът щеше да побеснее, че не го е чул най-напред от мен. Нямаше да повярва, че не съм чул нищо. Така че реших донякъде да се застраховам: — Нещо обаче се пече — казах. Нещо голямо. Подготвя се някакво съобщение до целия личен състав.

Подадох на Уайът папката със стратегическия план, който Годард ми бе дал с искане да изляза с мнение.

— Какво е това? — подозрително попита Уайът, седна на скамейката за вдигане на тежести, навлече фланелка и започна да прелиства документа.

— Това е стратегическият план на „Трайон“ за следващите осемнайсет месеца. В който се съдържат подробни описания на всички нови проекти на фаза развой.

— Включително „Аврора“?

Поклатих глава.

— Не, но Годард ми спомена за този проект.

— По какъв начин?

— Имало голям проект с кодово име „Аврора“, който щял да изведе компанията по пътя нагоре. Каза също, че бил под ръководството на Камилети.

— Хм... Камилети отговаря за всички изкупувания, а от моите източници зная, че „Аврора“ е „сглобен“ от няколко компании, тайно изкупени от „Трайон“ през последните няколко години. Каза ли Годард за какво става дума?

— Не.

— А ти не го ли попита?

— Разбира се, че го попитах. Казах му, че бих искал да взема лично участие в нещо толкова монументално.

Уайът мълчаливо продължи да прелиства стратегическия план. Погледът му сканираше страниците с нарастваща възбуда.

Междувременно аз подадох на Мийчъм листче хартия.

— Номерът на мобилния телефон на Джок.

— Джок?

— Всички му казват така. В никакъв случай не означава, че сме бозали от една майка. Както и да е, това би следвало да ти помогне да трасираш значителна част от най-важните му телефонни обаждания.

— Мийчъм го взе без благодарности. — Още нещо... — казах му, докато Уайът четеше задълбочено. — Има проблем.

Мийчъм ме изгледа навъсено.

— Не се ебавай с нас.

— В „Трайон“ има нов служител, Кевин Грифин, в продажбите. Взели са го на работа от вас... от „Уайът“ искам да кажа.

— Е?

— Бяхме нещо като приятели.

— Приятели?

— В известен смисъл. Играехме баскетбол.

— Познава те от „Уайът“?

— Аха.

— Мамка му — прошепна Мийчъм. — Да, това наистина е проблем.

Уайът вдигна глава от документа и късо нареди:

— Разкарайте го.

Мийчъм кимна.

— Какво означава това? — разтревожих се аз.

— Означава, че ще се погрижим за него — обясни ми Мийчъм.

— Това е ценна информация — каза накрая Уайът. — Много, много ценна информация. И какво се иска от теб да направиш с нея?

— Иска да му дам общото си впечатление от портфолиото продукти. Какво е обещаващо, кое не е, най-сетне кое може да им донесе неприятности. В този дух.

— Не е много конкретно.

— Каза, че искал да гледам на нещата сякаш летя с хеликоптер над терена.

— Пилотиран от Адам Касиди, гения на маркетинга — усмихнато каза Уайът. — Добре, вади бележник и започвай да си

водиш бележки. Предстои да те направя звезда.

48.

Не мигнах почти цяла нощ — за нещастие това започваше да ми става навик.

Противният Ник Уайът почти час ми диктува впечатленията си от гамата продукти на „Трайон“, като включваше най-разнообразна вътрешна информация, с каквато малцина на този свят биха могли да разполагат. Беше като да помолиш маршал Ромел да ти каже впечатленията си от Монтгомъри. Той несъмнено знаеше много за пазара, понеже бе сред основните конкуренти на „Трайон“, и разполагаше с всякаква безценна информация, с която бе готов да се раздели само и само Годард да остане впечатлен от аналитичните ми способности. Така онова, което в краткосрочен план бе загуба, в дългосрочен щеше да се превърне в печалба.

Прибрах се в Харбър Суитс към полунощ, пуснах Power Point^[1] и започнах да сглобявам слайдовете за презентацията пред Годард. Честно казано, бях изпълнен от желание да блесна. Знаех, че не мога да си позволя да протакам или да симулирам работа — трябваше да се представям на върха на възможностите си. Понеже имах достъп до информацията, с която разполагаше Уайът, знаех, че ще впечатля Годард, но какво щеше да стане, ако него го нямаше? Какво щеше да се случи един ден, когато той ме попиташе направо за моето мнение по елементарен за такива като тях въпрос и лъснеше пълната ми некомпетентност? Какво?

Когато се изморих, си дадох почивка и си проверих личната електронна поща, която получавах на Yahoo, Hotmail и Hushmail. Обикновеният спам^[2] — „Виагра онлайн, купете си тук виагра без рецепта“, „Най-добрият ХХХ сайт!“, „Одобряване на ипотеката!“. Никакви новини от „Артър“. След това влязох на сайта на „Трайон“.

Погледът ми веднага попадна на имейл от KGriffin@trionsystems.com. Кликнах на него, за да го отворя:

Предмет: Ти

От: KGriffin
До: ACassidy

Пич! Страхотно е, че се видяхме! Радвам се, че бе толкова изтупан и си така добре в службата — надявам се да продължиш в същия дух. Има ли някаква тайна? Сподели с мен, а?

В момента опознавам колегите и ще ми е много приятно, ако се съгласиш някой ден да обядваме или нещо подобно. Само ми се обади и ще го организирам!

Кев

Не му отговорих. Трябваше да реша как да действам. Нямах никакво съмнение, че той ме бе издирил в базата данни, беше видял титлата на новата ми длъжност и — можех да го разбера — силно се бе изненадал. Независимо дали искаше да обядваме заедно от чисто любопитство, или за да се подмазва, нямаше значение — потенциално това бе източник на голяма неприятност. Мийчъм и Уайът бяха казали, че щели да го „разкарат“, каквото и да означаваше това, но докато не направеха онова, което смятаха да правят с него, аз трябваше да съм изключително предпазлив. Кевин Грифин можеше да бъде оприличен на заредена пушка, захвърлена небрежно някъде, готова да изгърми без предупреждение. Не исках да се въртя наблизо.

Излязох от сайта и отново влязох, регистрирайки се този път с потребителското име и паролата на Нора. Беше два през нощта и сметнах, че по това време едва ли стои в интернет. Моментът ми се струваше подходящ да се опитам да прегледам архивираната й поща и да изтегля всичко, имащо някакво отношение към „Аврора“, стига да намерех нещо интересно.

Само че получих съобщение, че паролата е невярна, и подкана да я въведа наново.

Въведох паролата повторно, този път по-внимателно, но съобщението се появи отново: невярна парола. Само че сега бях сигурен, че не съм я сбъркал.

Паролата ѝ бе сменена.

Защо?

Когато най-сетне си легнах, мозъкът ми трескаво работеше върху възможните обяснения за промяната на паролата на Нора. Може би нощният пазач Лутър бе минал край офиса ѝ някоя вечер, когато Нора по изключение се бе задържала на работа, и когато не бе видял мен — може би се бе надявал да поговорим за мустанги, — а нея, сигурно се бе запитал какво прави тя в „моя“ офис и ѝ бе поискал обяснение. След това ме бе описал и така тя се бе досетила — беше умна жена, нямаше да се чуди дълго.

Но ако се бе реализирал точно този сценарий, нещата нямаше да приключат само със смяната на паролата ѝ, нали така? Тя щеше да направи повече. Щеше да поиска да разбере защо съм бил в нейния офис, без да ми е дала разрешение да влизам там. Докъде щяха да стигнат нещата след това не ми се искаше да мисля.

А може обяснението да бе много по-невинно. Може би тя си сменяше паролата редовно, както се очакваше да прави през два месеца всеки служител на „Трайон“.

И нищо повече от това.

Не спях добре и след два часа въртене от едната страна на другата реших да стана, да взема душ, да се облека и да отида на работа. Бях свършил онова, което Годард очакваше от мен, нищо че зад „домашното“ ми стоеше не кой да е, а самият Уайът. А ако отидех на работа по-рано, може би щях най-сетне да открия нещо за проект „Аврора“.

Погледнах се в огледалото на излизане. Както и очаквах, изглеждах като парцал.

— Станал си вече? — учуди се Карлос, докато чаках да изкарат поршето ми пред входа. — Ей, не можеш да работиш по този начин, господин Касиди. Ще се разболееш.

— Няма — отговорих му. — Аз така си работя.

[1] Power Point — програма в състава на т.нар. Office пакет на Майкрософт, предназначена за съставяне на презентации в конспективна форма с бизнес и учебна цел — позволява лесното монтиране на индивидуални слайдове от текст и графика с вмъкването на различни ефекти при преминаването от един слайд към друг. — Б.пр. ↑

[2] Спам (spam — англ.) — електронна поща, разпращана в големи количества (обикновено чрез използване на списък) до адресати, нямащи отношение към темата в нея (обикновено реклама, но може да бъде и в защита на някаква идея или кауза). — Б.пр. ↑

49.

Малко след пет сутринта гаражът на „Трайон“ беше почти празен. Усещането бе странно — сякаш всички бяха изоставили това място. Флуоресцентните лампи леко съскаха и къпеха всичко в зеленикавото си сияние, а в гаража се стелеше миризма на бензин, машинно масло и всичко останало, което капе от колите: спирачна течност, охладител и вероятно разлети безалкохолни напитки. Крачките ми отекваха.

Взех задния асансьор до седми етаж, който също бе пуст, и тръгнах по тъмния коридор към моя кабинет — минавах покрай офисите на Колвин и на Камилети, преди да стигна до моята врата. Навсякъде зад стъклените врати беше тъмно — никой не идваше на работа толкова безумно рано.

Моят кабинет бе олицетворение на предстоящия да се разгърне потенциал — нищо повече от едно голо бюро, столове, компютър, подложка за мишка с логото на „Трайон“, празна засега кантонерка за папки, шкафче с няколко книги в него. Изглеждаше като стая на временно пребиваващ, на човек, носен от течението — такъв, който може да дойде тук след полунощ и да си тръгне призори. Трябваше спешно да му придам някаква индивидуалност — фотографии в рамки, някакви спортни артикули, нещо смешно или забавно, нещо сериозно и подтикващо към размисъл. Нуждаеше се от моя отпечатък. Може би някой ден, след като си отспях, щях да направя нещо по въпроса.

Въведох паролата си, регистрирах се в системата и отново проверих електронната си поща. Циркулярно писмо, разпратено по някое време след полунощ до всички служители на „Трайон“, ги инструктиреше да проверят фирмения уебсайт по-късно днес, в пет часа източно време, за „важно съобщение от главния изпълнителен директор Огъстин Годард“. Това, разбира се, бе достатъчно, за да даде храна на фабриката за слухове. Предстоеше щур обмен на имейли. Питях се колко ли хора по върховете — групата, към която колкото и странно да бе това, вече се числях и аз — знаят истината. Сигурен бях, че не са много.

Годард бе споменал, че „Аврора“ — смайващият проект, за който не искаше да говори, — е под ръководството на Пол Камилети. Беше ми любопитно дали в официалната биография на Камилети има нещо, което би могло да хвърли някаква светлина върху естеството на „Аврора“, така че въведох името му в полето за търсене на указателя на служителите.

Намерих снимката му — сурово и безкомпромисно лице, все пак по-симпатично, отколкото на живо и отблизо. Нахвърляни факти от биографията му: роден в Дженесио, Ню Йорк, учил в обикновените училища из северните райони на щата — в превод това означаваше, че не произхожда от богато семейство — Суортмор, Харвардския факултет за бизнес администрация, мощно издигане в компания за битова електроника, някогашен конкурент на „Трайон“, впоследствие изкупена точно от своя архивраг. Старши вицепрезидент в „Трайон“ в продължение на една година, преди да бъде издигнат на длъжност директор по финансовите въпроси. Явно човек, поел нагоре. Кликнах на връзките към хората, стоящи под него, и се появи малко дърво с всички отдели и служители.

Едно от имената бе „Изследователски отдел за разрушителни технологии“, който бе на негово директно подчинение. Алана Дженингс бе неговият директор по маркетинга.

Оказваше се, че Пол Камилети пряко ръководи проект „Аврора“. Изведнъж той ставаше много, много важен човек.

Минах покрай кабинета му със сърце, което биеше до пръсване, и разбира се, не видях и следа от присъствието му. Не можеше да бъде иначе в пет и четвърт сутринта. Забелязах също, че чистачите вече са минали — в кошчето за боклук на секретарката му имаше нова пластмасова торбичка, по мокета още си личаха следите от накрайника на прахосмукачката, а във въздуха се носеше ароматът на почистващ препарат.

В коридора нямаше никого, най-вероятно и на целия седми етаж.

Бях на път да пресека поредната граница, поемайки риск на съвсем ново ниво.

Не се безпокоях, ако тук се появеше човек от охраната — щях да обясня, че съм новият помощник на Камилети — те не можеха да знаят

истината.

Но какво щеше да се случи, ако секретарката на Камилети бе решила да дойде по-рано на работа? Или — което изглеждаше много по-вероятно — самият Камилети сметнеше, че денят е къс и трябва да го започне по-отрано? В часовете преди важното съобщение той можеше да реши, че трябва да започне да звъни по телефона, да пише имейли, да разпраца факсове до европейските подразделения на „Трайон“, а те бяха шест-седем часа напред във времето. Пет и половина сутринта означаваше по обед за Европа. Да, той можеше да го направи и от дома си, но беше напълно способен да дойде в офиса си по-рано в този необикновен за компанията ден.

Казано накратко, съзнавах, че рискът от влизането в кабинета му днес е по-висок от обичайно.

Но по някаква необяснима причина бях взел решение да го направя.

50.

Само че ключа за офиса на Камилети никакъв го нямаше.

Проверих обичайните места — всички чекмеджета в бюрото на секретарката му, саксиите с цветя, кутийката с кламери, дори кантонерките за папки. Бюрото ѝ беше достъпно и видимо откъм коридора и започвах да се притеснявам да се въртя около него, защото мястото ми не беше тук. Погледнах под телефона... под клавиатурата... под компютъра. Дали не бе залепен с тиксо под основата на някое чекмедже? Не. Под бюрото? Също не. Непосредствено до бюрото ѝ имаше нещо като малка чакалня — диван, масичка за кафе, два стола. Претърсих и там, но без резултат. Ключът сякаш не съществуваше.

От друга страна, никак не беше нелогично финансовият директор на компанията да предприеме допълнителни мерки за сигурност, затруднявайки максимално достъпа до тайните в кабинета си. Човек не можеше да не се възхити на предвидливостта му.

След десетина минути, опъващи до крайност нервите, реших, че което не става, не става, и толкова, и... изведнъж се сетих за една дребна особеност на собствения ми кабинет. Подобно на всички кабинети на директорския етаж, той бе оборудван с датчик на движение, което не е чак толкова непреодолима предпазна мярка, колкото звучи. Това всъщност е стандартна практика за всички офиси на шефове — подсигуряване някой разсеян началник да не остане заключен в собствения си кабинет. Докато в помещението имаше движение, вратата не можеше да се заключи (едно доказателство, че офисите на седми етаж все пак не бяха като всички останали).

Така че ако си размърдах задника, може би щях да успея да се възползвам от това...

Вратата към кабинета на Камилети бе от плътен махагон, полирана, масивна. Между долния ѝ ръб и дебелия мокет нямаше пролука — там не можех да вмъкна дори лист хартия. Това щеше да усложни нещата до известна степен, но не и да ги направи невъзможни.

Трябваше ми стол, на който да стъпя, но не столът на секретарката му, защото той бе на колелца и щях да имам проблем да го задържа неподвижен. Затова донесох един от столовете в импровизираната чакалня и го нагласих до стъклената стена на кабинета на Камилети. Върнах се в чакалнята. На масичката за кафе бяха разпръснати обичайните списания и вестници — „Файненшъл Таймс“, „Инститюшънал Инвестър“, „Форбс“, „Форчън“, „Баронс“...

„Баронс“? Да. Това щеше да свърши работа. Имаше размера, формата и тежестта на таблоид. Сграбчих го, огледах се за последен път, за да се уверя, че няма да ме хванат да обяснявам нещо, което никога не бих могъл дори само да започна да обяснявам, качих се на стола и избутах един от панелите на окачения акустичен таван.

Бръкнах в празното пространство там, където имаше само жици, кабели и всякакви инсталации, напипах съседния панел, вече от тавана в кабинета на Камилети, вдигнах и него и го отместих встрани върху металната рамка.

Взех вестника, прокарах го първо през моя отвор, после го провесих през съседния и го размахах. Спуснах го колкото можеше по-надолу, пак го размахах енергично... но без резултат. Може би детекторът не бе настроен да улавя движения толкова близко до тавана. Изправих се на пръсти, извих лакътя си до счупване — това ми даде допълнителни трийсетина сантиметра височина — и размахах вестника толкова рязко, че ме заболяха сухожилията.

И чух щракване.

Тихо, но съвсем ясно.

Издърпах вестника, наместих акустичния панел, слязох от стола и го върнах, откъдето го бях взел.

После опитах дръжката на вратата.

И вратата се отвори.

Бях донесъл в работната си чанта няколко неща, в това число фенерче „Маглайт“. Дръпнах веднага венецианските щори и включих мощния лъч.

Кабинетът на Камилети бе също толкова лишен от индивидуалност, колкото и кабинетите на останалите — обичайната колекция от семейни фотографии, плакети и награди, дипломи в рамки

на стените и редичка от уж четени книги на бизнес тематика. Кабинетът не беше от ъгловите и нямаше прозорци от пода до тавана, както в „Уайът Телеком“. Изобщо нямаше изглед навън. Дали Камилети не изпитваше неприязън към идеята да приема важни гости в този повече от скромнен кабинет? Стилът можеше да допадне на Годард, но не бях сигурен, че това е стилът и на Камилети. Въпреки произхода си той изглеждаше човек, който не би се задоволил с дребни постижения. Бях чувал, че на последния етаж в крило „А“ имало луксозен апартамент, където посрещали по-специалните гости, но не бях говорил с някой, който да го е виждал с очите си. Нищо чудно Камилети да посрещаше ВИПове точно там.

Компютърът му бе оставен включен, но когато чукнах дългия клавиш за интервал на модернистично изглеждащата клавиатура и мониторът светна, се появи диалогов прозорец, който ме подканваше да въведа парола. Без неговата парола, разбира се, не можех да получа достъп до файловете на диска.

Ако не беше записал паролата си някъде, нямаше никакъв начин да я отгатна. Започнах да проверявам на обичайните места: в чекмеджетата, под клавиатурата, на гърба на монитора, под дъното на компютъра. Никъде. Просто за да изпробвам нещо, въведох потребителското му име (PCamilletti@trionsystems.com) и опитах най-простата възможна парола: PCamilletti.

Нулев резултат.

Човекът явно бе от предпазливите и след няколко безплодни опита се отказах.

Трябваше да се сдобия с паролата му по единствения възможен начин: тайно. Прецених, че вероятно няма да забележи, ако свържа един KeyGhost между клавиатурата и компютъра, и го направих.

Признавам, че се чувствах много по-неспокоен, отколкото когато бях в офиса на Нора. Би трябвало вече да имам самочувствието на опитен взломаджия, но нищо подобно — долавях тук някакви тревожни вибрации, които ме плашеха до смърт. Камилети и изглеждаше, и несъмнено беше опасен, а за последиците, ако ме хванеха, даже не исках да мисля. Освен това бях длъжен да приема, че мерките за сигурност по отношение на директорските кабинети са много по-сериозни, отколкото другаде в „Трайон“. Трябваше да бъдат. Наистина, бяха ме обучили да преодолявам стандартните охранителни

системи. Но винаги можеше да има невидими такива, които не включваха сирени или мигащи лампи. И точно тази много вероятна възможност ме плащеше най-силно.

Огледах се в търсене на нещо, с което да се захвана. По някаква причина този кабинет изглеждаше по-просторен от останалите, в които бях влизал досега. И тогава се сетих защо: тук просто нямаше шкафове. Точно затова ми се бе сторил и по-подреден. Но в такъв случай къде съхраняваше този човек архивата си?

Когато най-сетне съобразих къде може да е, се почувствах истински идиот. Разбира се. Не беше тук, защото нямаше достатъчно място, не беше и при секретарката му, понеже там достъпът не бе ограничен.

Значи трябваше да е в задната стаичка. Подобно на Годард, всеки директор на „Трайон“ разполагаше с двоен кабинет и задната стая бе с размерите на предната. Това бе начинът, по който шефовете заобикаляха неудобствата от спазването на демократичния принцип за еднакво големи офиси. Да, разбира се, всички офиси бяха еднакво големи, просто шефовете имаха... по два.

Вратата към стаята за оперативки не беше заключена. Осветих с фенерчето във всички посоки, видях малката копирна машина и забелязах, че покрай всички стени са подредени шкафове за папки в махагонов фурнир. По средата имаше голяма кръгла маса, също като тази на Годард, но по-малка. Всички шкафове бяха надписани с технически шрифт. В повечето се съдържаха финансово-счетоводни документи и в тях може би имаше интересна информация, стига да можех да я идентифицирам.

И тогава видях чекмеджетата, надписани „Корпоративно развитие“, и загубих интерес към всичко останало. Корпоративното развитие бе просто модерна фраза за сливания и изкупувания на компании. „Трайон“ бе известен с апетита си към нови малки и средно големи компании. Макар това да бе по-характерно за бурното развитие през деветдесетте години, те продължаваха да изкупуват ежегодно по няколко компании. Предположих, че съответната документация е тук, защото този ресор бе наблюдаван точно от Камилети, който несъмнено отговаряше за стойността на сделките, сигурността на инвестициите и така нататък.

И ако Уайът бе прав, че проект „Аврора“ дължи съществуването си на тайното изкупуване от „Трайон“ на няколко компании, тогава отговорът на загадката „Аврора“ би трябвало да се съдържа именно тук.

Шкафовете не бяха заключени, което бе голям късмет. Не че бе съвсем неочаквано — след като бяха положени грижи максимално да се затрудни влизането в задния кабинет, трябваше ли да се безпокоят и за тези шкафове?

Отворих чекмеджетата и видях вътре множество папки за компаниите, които „Трайон“ или вече бе изцяло купил, или бе собственик само на част от тях, или най-сетне бе анализирал и се бе отказал да ги купува. Някои от имената ми бяха познати, за други изобщо не бях чувал. Съвестно заотварях папките, за да разбера какъв е бил предметът на дейност на съответната компания. Работата вървеше бавно, а аз не знаех какво да търся. Как, по дяволите, можех да разбера дали дадена малка компания е станала част от „Аврора“, след като нямах представа какъв е предметът на дейност на „Аврора“? Задачата просто изглеждаше некоректно поставена.

Изведнъж всичките ми проблеми намериха решението си.

Едно от чекмеджетата беше надписано „Проект «Аврора»“.

И това слагаше край на търсенията ми.

51.

Отворих чекмеджето със затаен дъх. Признавам, очаквах да е празно, точно както не бях намерил файлове за „Аврора“ в отдел „Личен състав“. Но не беше така. Точно обратното — бе натъпкано с папки с различен цвят — идеята на това кодиране не бе очевидна — и върху всяка бе сложен печат „Трайон — поверително“. Изглежда, ставаше дума за онова, което ми трябваше.

Доколкото можех да схвана, папките съдържаха информация за няколко малки нови компании — две в Силициевата долина, Калифорния и още две в Кеймбридж, Масачузетс — купени съвсем неотдавна от „Трайон“ в условия на абсолютна тайна.

Знаех, че съм напипал нещо голямо, нещо много важно, и пулсът ме се ускори. Всички страници без изключение носеха печат „Поверително“ или „Секретно“. Дори в тези свръхсекретни досиета, съхранявани в заключения кабинет на директора по финансовите въпроси, езикът бе неясен и завоалиран. Имаше фрази, които звучаха така: „Препоръчва се бързото изкупуване“ или „Да се действа с максимална дискретност“.

Значи тайната на „Аврора“ бе тук.

Но колкото и да се пулех в папките, тази тайна си оставаше все така скрита за мен. Една от компаниите, изглежда, бе работила по метод за комбиниране в една интегрална схема на електронни и оптични компоненти. Не знаех какво може да означава това. Бележка на друго място поясняваше, че компанията е решила проблема с „дефектите по пластините“.

Друга компания бе открила начин да произвежда в масови количества фотонни компоненти. Хубаво, но какво, по дяволите, означаваше това? Две от фирмите бяха софтуерни и така и не можах да разбера с какво точно се занимават.

Една от компаниите, наричана „Делфос Инк.“ — тя вече определено изглеждаше интересна, — бе разработила процес за пречистване и произвеждане на химическо съединение, наречено индиев фосфид^[1], представляващо „двоична смес от кристали на

метали и неметали“, каквото и да означаваше това. Съединението притежавало „уникални оптични свойства при поглъщане и разпространение на светлината“, се казваше в описанието на основния продукт на компанията. Изглежда, се използваше при производството на някакъв лазер. От малкото, което разбрах, ми стана ясно, че „Делфос Инк.“ е пълен монополист в пазара на индиев фосфид. Бях сигурен, че по-умни глави от моята ще се досетят за какво могат да бъдат полезни големите количества индиев фосфид. Защото на мен не ми беше ясно защо някому може да са нужни много лазери.

И тук идваше ред на най-интересното: папката за „Делфос Инк.“ бе надписана „Изкупуването предстоящо“. Значи „Трайон“ още бе в преговори по условията. В папката бяха включени множество финансови документи, които не ми говореха нищо. Имаше отделен документ от дванайсет страници, описващ условията, при които ще стане изкупуването на „Делфос“ от „Трайон“. Доколкото можах да схвана, „Трайон“ предлагаше да купи фирмата за петстотин милиона долара. И като че ли управата на „Делфос“ — група инженери от Пало Алто, както и базираната в Лондон инвестиционна групировка, притежаваща по-голямата част от компанията — се бяха съгласили на тези условия. Да, половин милиард долара правят доста хора много сговорчиви. Вероятно сега се уточняваха дребните подробности, защото бе насрочена дата за след една седмица, когато да се обяви публично за сключената сделка.

Възникваше въпросът как да копирам тези файлове. Щеше да ми отнеме часове на копирната машина. Не можех да си го позволя, защото приближаваше шест сутринта и ако Джок Годард идваше точно в седем и половина, можех да се обзаложа, че Пол Камилети започва работа преди него. Така че трябваше час по-скоро да се изнеса оттук. Нямах никакво време да копирам всичко.

Не можех да измисля нищо друго, освен да... взема папките. И може би да запълня празнината с папки от друго място, а след някой ден, когато свърша...

Само че това нямаше ли да предизвика паника, ако Камилети или секретарката му поискаха да направят справка?

Не, идеята определено не струваше.

Вместо това извадих по една-две от най-важните според мен страници за всяка от осемте компании, включих ксерокса и ги копирах.

След по-малко от пет минути върнах страниците по местата им и прибрах копията в чантата си.

Бях приключил и трябваше да се махам оттук веднага. Вдигнах предпазливо една от пластинките на щорите, надникнах през пролуката към предния офис отвън, уверих се, че още никой не е дошъл, и излязох.

В шест и четвърт си бях на работното място. Явно се налагаше да нося свръхсекретните досиета на проект „Аврора“ в чантата си през останалата част от деня, но това беше по-добре, отколкото да ги оставя в чекмеджето и да рискувам Джослин случайно да се натъкне на тях. Зная, че звучи параноично, но трябваше да се съобразявам с възможността тя да преглежда редовно бюрото ми. Защото макар да беше „моята“ секретарка, не аз, а „Трайон“ ѝ плащаше заплатата.

Джослин се появи точно в седем. Мушна глава в кабинета ми, изгледа ме с високо повдигнати вежди и каза „Добро утро“ с подчертана изненада.

— Добро утро, Джослин.

— Рано сте дошли на работа.

— Да — неопределено изсумтях аз.

Тя ме погледна с присвити очи.

— И отдавна ли сте тук?

Шумно изпуснах от дробовете си съдържания в тях въздух.

— Ох, не питай.

[1] Индиевият фосфид е в основата на технология за производство на интегрални схеми, които са много по-бързи от традиционните, а освен това този материал е сред малкото, които могат да се използват за производство на фотонни компоненти (приемащи и излъчващи светлина), които ще влязат в бъдещия фотонен компютър.
— Б.пр. ↑

52.

Голямата ми презентация пред Годард все се отлагаше и отлагаше. Първоначално беше насрочена за осем и трийсет, но десет минути преди това получих имейл с висок приоритет от Фло, че неговото съвещание се удължава, така че нека бъде за девет. Няколко минути преди девет нов имейл от Фло ми каза, че съвещанието още не било приключило, така че защо не пренасрочим срещата за девет и половина.

Реших, че шефовете се разправят кой да поеме отговорността за конкретните списъци със съкратените. Нямах никакво съмнение, че всички, разбира се, са за известни съкращения, стига това да не засяга техните отдели. „Трайон“ не бе по-различна от другите компании: за колкото повече хора отговаряш, толкова по-голяма е властта ти. Никой не искаше да губи хора.

Умирах от глад, така че излапах набързо един протеинов сладкиш от ония, дето са опаковани като шоколади. Бях изморен, но и прекалено възбуден, така че отворих Power Point и се залових да доизпипам презентацията си. Първо вмъкнах преливане от слайд към слайд. След това вкарах схематична рисунка на озадачен човек, който се чеше по главата с въпросителна в облаче над нея. После се захванах да прилагам правилото за „седемте“: не повече от седем думи на ред и не повече от седем подточки при изброяване в списък. Само че... правилото на седемте ли беше, или на петте? Защото определено бях чувал и за такова. Прецених, че при дадените обстоятелства Джок ще бъде леко изнервен и може би не съвсем съсредоточен, така че реших да отида на още по-кратки изречения и по-запомнящи се формулировки.

Колкото повече време минаваше, толкова повече се изнервях и толкова по-икономични ставаха слайдовете ми. Но специалните ефекти ставаха все по-добри и по-добри. Вече бях научил как да правя колоните в графиките да пълзят нагоре-надолу пред очите на наблюдаващите. Годард със сигурност щеше да се впечатли.

В девет и половина ми позвъни Фло и ми каза, че съм можел да тръгна, защото съвещанието отивало към края си.

Когато пристигнах, хората вече се разотиваха. Някои познавах — Джим Колвин, директора по оперативните въпроси, Том Лундгрин, Джим Спърлинг, директора на „Личен състав“, и няколко видимо облечени в много власт жени. Никой от тях не сияеше от щастие. Самият Годард бе заобиколен от хора, до един по-високи от него. До момента не бях забелязал, че е доста нисък. Изглеждаше ужасно — зачервени очи с торбички под тях, видимо изтощен. Камилети също беше до него и двамата спореха за нещо. Чувах само откъслечни думи:

— ... да засилим метаболизма на това място — казваше Камилети.

— ... форми на съпротива и демобилизация — мърмореше Годард.

— Най-добрият начин да се справим със съпротивата е окървавена секира — заяви Камилети.

— Обикновено отдавам предпочитание на тихото убеждение — изморено възрази Годард. Останалите стояха мълчаливо около тях и слушаха словесния дуел.

— Както е казал навремето Ал Капоне, много повече можеш да постигнеш с блага дума и пистолет в ръка, отколкото само с блага дума — напомни Камилети и се усмихна.

— Предполагам следващото, което ще ми кажеш, е, че не можеш да направиш омлет, без да счупиш няколко яйца?

— Ти винаги си предугаждал мислите ми — каза Камилети и го потупа по гърба, преди да си тръгне.

Междувременно аз се залових да свързвам лаптопа си към проектора. Натиснах бутона, който затваряше щорите.

В заседателната зала бяхме останали само двамата с Годард.

— Какво ще правим — матине?

— Съжалявам, само ще погледаме слайдове — извиних се.

— Не съм сигурен, че е добра идея да стоя на тъмно... страхувам се, че мога да заспя — каза Годард. — Бях буден почти цяла нощ и не спрях да агонизирам над тази трагедия. За мен съкращенията са личен провал.

— Не би трябвало — опитах се да го успокоя, но си прехапах езика. Кой бях аз, та да вдъхвам увереност на главния изпълнителен

директор? — Както и да е — побързах да замажа гафа си, — ще се постарая да приключим по-бързо...

Началото бе страхотна анимирана графика на „Маестро“, която показваше как отделните му компоненти долитат от различни посоки и се сглобяват в завършеното изделие. Последва я карикатурата на чешещия главата си смешен човек, над който се поклащаше въпросителен знак.

Започнах:

— Единственото нещо, по-лошо от това да си в днешния пазар на битова електроника, е да не си в него. — Намирахме се в кола от „Формула-1“, която бясно набираше скорост. — Защото ако не си зад волана на колата, има голяма вероятност тя да те сгази. — Следващият слайд казваше: „Битовата електроника на «Трайон» — добрият, лошият и злият“.

— Адам.

Обърнах се.

— Да, сър?

— Какво е това, по дяволите?

По тила ми мигновено изби пот.

— Това беше само въведението — обясних. Явно се бях престарал. — Сега започваме по същество.

— Ти обсъди ли с Фло, че смяташ да използваш този Power... как, да ги вземат мътните, му казваха... Power Point?

— Не...

Той стана, отиде до ключа на осветлението и решително го завъртя.

— Е, тя щеше да ти каже, че ненавиждам този боклук!

Лицето ми пламна.

— Съжалявам, никой не ме предупреди.

— Мили боже, Адам, ти си умен, изобретателен, оригинално мислещ млад мъж. Смяташ ли, че ще допусна да си губиш времето в терзания дали да използваш шрифт „Ариал“ 18 пункта или „Таймс Роман“ 24 пункта, за бога? Защо не ми кажеш с обикновени думи какво мислиш? Аз не съм дете. Нямам нужда да ме хранят с кашичка по лъжичка.

— Извинявам се...

— Не, аз се извинявам. Не трябваше да се нахвърлям срещу теб. Сигурно пак ми е паднала кръвната захар. Време е за обяд и умирам от глад.

— Мога да слеза долу и да взема сандвичи.

— Мисля, че имам по-добра идея — каза Годард.

53.

Колата на Годард бе идеално реставриран „Буик Роудмастър“, модел 1949-а, слонова кост, с великолепно преливащи се форми и хромирана решетка на радиатора — приличаше на крокодилска паст. Гумите бяха бели, тапицерията от скъпа червена кожа. Колата блестеше по начина, по който подобни коли блестят във филмите. Преди да излезем от гаража под слънцето, Годард натисна бутона на мотора за сваляне на гюрука.

— Това чудо е доста чевръсто — изненадано отбелязах аз, когато ускорихме по магистралата.

— Двигателят е над петлитров — информира ме Годард.

— Страхотна е.

— Наричам я „Тезеев кораб“.

— Аха — казах и се засмях, сякаш имах представа за какво намеква.

— Трябваше да я видиш, когато я купих — абсолютен боклук, боже мой. Жена ми реши, че съм си изгубил ума. Прекарах може би всички уикенди в продължение на пет години и не знам колко вечери, възстановявайки я част по част. Не знам дали ме разбираш — без никакво изключение. Използвах абсолютно автентични части, разбира се, но не мисля, че има нещо останало от първоначалната кола.

Усмихнах се и се облегнах с наслаждение. Кожата на седалките беше мека, гладка като масло и миришеше приятно. Слънцето печеше в лицето ми, вятърът разрошваше косата ми. Седях в този великолепен ретро кабриолет редом с шефа на компанията, която шпионирах... и не можех да реша за себе си дали трябва да се чувствам прекрасно, сякаш най-сетне съм се изкачил на върха на планината, или да се чувствам жалък, гаден и нечестен. А може би и двете.

Годард не беше колекционер като Уайът с неговите самолети, яхти и бентлита. Нито като Нора с нейния мустанг, още по-малко като останалите му подражатели в „Трайон“, които купуваха по аукциони коли за колекционери. Той беше истински старомоден любител на колите, който не се гнусеше да изцапа пръстите си с грес.

— Чел ли си някога животописите на Плутарх?

— Не мисля, че успях да довърша „Да убиеш присмехулник“ — признах си.

— Значи не си разбрал какво исках да ти кажа, когато нарекох тази кола моя „Тезеев кораб“?

— Не, сър, нямам ни най-малка представа.

— Добре тогава... Има една известна загадка за идентичността, над която древните гърци обичали да спорят. Споменава се за първи път от Плутарх. Сигурно ти е познато името на Тезей — героя, който убил Минотавъра в Лабиринта.

— Да. — Наистина помнех нещо за някакъв лабиринт.

— Та, атиняните решили да съхранят кораба на Тезей като паметник. С годините той, разбира се, започнал да гние и да се разпада и малко по малко се наложило да подменят тук греда, там подпора и така нататък. Накрая се оказало, че всички части на кораба били подменени. Въпросът, който гърците обичали да задават — под формата на философска главоблъсканица, — бил: можело ли този кораб да се смята все още за кораба на Тезей? — Годард явно беше настроен на сериозна вълна. — Предполагам, Адам, познаваш хора, които са точно като онзи кораб, нали? — Той ме погледна за миг, после върна погледа си на пътя. — Хора, които се издигат в живота и започват да се променят толкова основно, че след време всички престават да виждат в тях първообраза. — Нещо в мен се сви. Господи, вече не говорехме за буици. — Нали разбираш, преставаш да носиш джинси и гуменки и започваш да обличаш костюми и скъпи обувки. Ставаш по-рафиниран, по-лесно се вписваш в обществото, маниерите ти стават по-изтънчени. Променяш начина си на говорене. Намираш си нови приятели. Ако някога си пил Будвайзер, сега преминаваш на скъпо бордо. Превключваш от „Биг Мак“ на... костур на фурна върху сол. Променя се не само погледът ти върху нещата, а и начинът ти на мислене. — Той говореше разпалено и когато от време на време се обръщаше да ме погледне, погледът му блестеше. — Идва един момент, Адам, в който се запитваш: аз все същият ли съм? Костюмът ти се е променил, аксесоарите ти са други, караш скъпа кола, живееш в разкошна къща, ходиш на изискани приеми, имаш нови приятели. Но продължаваш да си честен и дълбоко в себе си знаеш, че си все същият кораб, който си бил някога.

Стомахът ми се бе свил на възел. Той говореше за мен и аз усещах срам и притеснение, сякаш ме бяха заловили да върша нещо непристойно. Бях абсолютно прозрачен за този човек. Или не бях? Колко дълбоко можеше да надникне в мен? Колко знаеше?

— Човек трябва да уважава онова, което е бил някога. Миналото ти... не можеш да останеш негов пленник, но и не можеш да го зачеркнеш, разбира се. То е част от теб. — Опитвах се да измисля как да реагирам на монолога му, когато той изведнъж обяви: — Стигнахме.

Беше стар вагон-ресторант от неръждаема стомана, някога в състава на пътнически влак. Син неонов надпис съобщаваше, че заведението се нарича „Синята лъжица“. Под него червен неонов надпис обещаваще „Климатик“. Следващ червен неонов надпис информираше „Отворено“ и „Закуски целодневно“.

Той спря колата и слязохме.

— Сигурно никога не си идвал тук, нали?

— Никога.

— О, ще ти хареса. Тук всичко е истинско. Не е от онези фалшиви ретро заведения. — Вратата се затвори с убедителен плътен звук. — Нищо тук не се е променило от петдесет и втора година.

Седнахме в сепаре, тапицирано с изкуствена кожа. Масата беше сива, ламинирана в наподобяващ мрамор мотив, имаше обковани ръбове, а в единия ѝ край имаше музикална кутия. В салона се виждаше дълъг бар със завинтени за пода високи столове. В големи стъклени съдове имаше кексчета и увити в хартийки бонбони. За щастие не се предлагаха сантиментални антики от 50-те, а от музикалните кутии не се разнасяше „Ша-на-на“. В ъгъла имаше автомат за цигари, от онези, дето като вкараш монетите, трябва да дръпнеш надолу една ръчка, за да падне избраният пакет. Сервираха закуска целодневно („Провинциална закуска“ — две яйца, пържени картопки, наденица, бекон или шунка по избор, поничка — всичко за \$4.85), но Годард поръча „слопи джо“^[1] на сервитьорката, която явно го познаваше, защото се обърна към него с „Джок“. Аз се спрях на чийзбургер с чипс и диетична кола.

Храната беше малко мазна, но вкусна. Бях ял и по-добри неща, макар че издадох очакваните от мен звуци на възхищение. До мен на

седалката от изкуствена кожа лежеше чантата ми с откраднатите от офиса на Пол Камилети фирмени досиета. Дори само присъствието им ме караше да бъда неспокоен, сякаш през кожата на чантата излизаха гама-лъчи.

— Така, сега да чуя мислите ти — каза Годард с пълна уста. — Само не ми казвай, че не можеш да мислиш без компютър и проектор.

Усмихнах се и отпих от колата.

— Добре, ще започна с това, че предлагаме много малко телевизори с плосък екран — казах аз.

— Прекалено малко? При тази икономика?

— Един мой приятел работи в „Сони“ и според него имали сериозни неприятности. Първопричината била в „Нек“, които произвеждат плазмените панели за дисплеите, използвани от „Сони“ — имали някакъв технологичен проблем. Това ни дава значително предимство пред тях. Става дума за шест до осем месеца.

Той ме изгледа с цялото си внимание.

— И ти вярваш на твоя приятел?

— Абсолютно.

— Не мога да взема важно решение за промяна в производствената ни политика, основавайки се на клюка.

— Не бих те обвинил — признах аз. — Макар че според мен това ще бъде официално обявено след няколко седмици. Но ние бихме могли да се подсигурием с договор с друг доставчик на оригинално оборудване преди цената на тези плазмени панели да скочи до небето. Кое то със сигурност ще стане. — Веждите му се повдигнаха. — Освен това „Гуру“ ми се струва много перспективен.

Той поклати глава и отново почна да яде.

— Е, не сме единствените, които излизат с нов комуникатор. Нека не забравяме, че „Нокия“ се готви да помете пода с нас.

— Забрави „Нокия“ — казах аз, — всичко това е дим и огледала. Тяхното устройство е толкова затънало в битки за правата върху него, че няма да видим нищо ново от тях през следващите поне осемнайсет месеца, и то само ако имат голям късмет.

— И ти знаеш това от... същия твой приятел? Или този вече е друг? — Той дори не се опитваше да скрие скептицизма си.

— Нека го наречем разузнаване на конкуренцията — излъгах. Как иначе да нарека Ник Уайът? — Мога да ти покажа анализа, ако

държиш.

— Не сега. Трябва да знаеш, че „Гуру“ е изправен пред технологични проблеми, които са толкова сериозни, че надали някога ще стигне до пазара.

— Какви проблеми?

Той въздъхна:

— Прекалено сложно е, за да навлизаме сега в подробностите. Макар че като се замисля, може би не е лоша идеята да започнеш да посещаваш някои от техните оперативки с идеята да помогнеш с нещо.

— Разбира се. — Помислих си да се кандидатирам отново за „Аврора“, но не ми се искаше да се натискам, защото щеше да изглежда много подозрително.

— О... и още нещо. В неделя организирам годишното барбекю парти в къщата си на езерото. Не каня цялата компания, разбира се, но се събираме седемдесет и пет, максимум сто души. Някога се събирахме всички на езерото, но това вече е невъзможно. Така че сега мои гости са хора, с които се познавам отдавна, директорите и техните съпруги. Мислиш ли, че би могъл да се откъснеш от разузнаването на конкуренцията?

— С удоволствие. — Опитах се да говоря безгрижно, но съзнавах, че става дума за нещо голямо. „Барбекютото на Годард“ бе синоним на „кръга на посветените“. Като се имаше предвид колко малко хора биваха удостоени с покана, присъствието там беше основателен повод за перчене по коридорите на компанията. Дори аз бях чувал фрази от рода на: „Господи, Фред, страшно съжалявам, но не можах да дойда в събота. Бях поканен на... на барбекю същия ден. Нали разбираш“.

— Уви, няма да има нито морски костур върху сол, нито бордо — извини ми се Годард. — Става дума по-скоро за бургери, хотдог, паста... никакви глезотии. Донеси си обаче плувките. Така... сега да се върнем на по-важните неща. Тук предлагат най-добрия пай със стафиди, който някога си опитвал. Впрочем и ябълковият им е страхотен. Всичко е домашно, разбира се. Но моят любим десерт е шоколадов пай с целувки. Той улови погледа на сервитьорката, която кръжеше наблизо. — Деби, донеси на младежа резен от ябълковия, а аз ще взема обичайното. — После се обърна към мен. — И ако не възразяваш, не споменавай пред приятелите си за това място. Нека

бъде нашата малка тайна. — И той дяволито изви вежди. — Можеш да пазиш тайна, нали?

[1] Sloppy Joe (ам.) — говежда кайма с подлютен доматиен сос, сервира се върху питка. — Б.пр. ↑

54.

И след обяда с Годард се върнах в „Трайон“ в приповдигнато настроение и то нямаше нищо общо с посредствената храна. Не беше свързано даже с моите идеи, възприети така добре. По-скоро ставаше дума за това, че бях имал на свое разположение цялото внимание на шефа, а защо не и възхищение? Е, може и малко да преувеличавах. Но той ме взе абсолютно на сериозно. Презрението на Ник Уайът към мен беше бездънно. Пред него се чувствах като катерица. Но в компанията на Годард имах усещането, че решението му да се спре точно на мен за ролята на свой оперативен помощник има своето оправдание, а това ме караше да искам да си скъсам гъза от работа за него. Странно усещане.

Камилети си бе в офиса, но вратата беше затворена — явно имаше среща с важен човек. Мярнах го за момент през прозореца — беше наведен напред, опитваше се да убеди събеседника си в нещо. Питях се дали ще реши да въведе в компютъра си бележките след срещата. Защото знаех, че скоро ще имам достъп до всичко на диска му, в това число проект „Аврора“.

И в този момент почувствах първият си пристъп на... не знам, беше ли това угризение? Или може би вина? Легендарният Джок Годард, един истински свестен мъж, ме бе завел в скапания си любим вагон-ресторант и беше изслушал внимателно идеите ми (да, в съзнанието ми те вече бяха мои идеи, а не на Уайът), а аз тук дебнех из кабинетите и монтирах записващи устройства за благо на гадняра Ник Уайът.

Нещо в тази картина никак не ми харесваше.

Джослин вдигна поглед от работата си.

— Добре ли мина обядът? — Без никакво съмнение информационната мрежа на секретарките бе разпространила вестта, че съм обядвал с шефа.

— Да, благодаря. Ти хапна ли?

— Сандвич на бюрото. Както винаги. Много работа. — Тръгнах към кабинета си, когато тя добави: — О... отби се един да те види.

— Не остави ли име?

— Не. Каза, че сте били приятели. Всъщност каза „близки приятели“. Русокос, симпатяга.

— Мисля, че се сецам за кой говориш. — Какво би могъл да иска Чад?

— Каза, че си оставил нещо за него на бюрото си, но аз не го пуснах да влезе — не си ме предупредил. Надявам се да не съм сбъркала. Стори ми се, че той се засегна.

— Прекрасно си се справила, Джослин. Благодаря ти. — Нямахте съмнение, че е Чад, но какво бе искал да прави в кабинета ми?

Включих компютъра си, въведох паролата и изтеглих електронната си поща. Един от имейлите привлече вниманието ми — беше циркулярно писмо на отдел „Сигурност“ до всички служители на „Трайон“:

Съобщение:

В края на миналата седмица в резултат на рутинен оглед след незначителен пожар в отдел „Личен състав“ беше открито незаконно монтирано записващо устройство.

Подобно нарушение на безопасността в отдел, където се съхранява критично важна информация, е повод за сериозно безпокойство. В резултат отдел „Сигурност“ започва профилактичен оглед, където бъде сметнато за нужно, в това число офиси и работни станции, с цел откриване на следи от опит за проникване или инсталиране на външни устройства. С всеки служител ще бъде говорено индивидуално. Ще ви бъдем благодарни, ако ни окажете нужното съдействие в тази деликатна задача.

Усетих, че по цялото ми тяло внезапно избива пот.

Бяха намерили устройството, което бях монтирал ей така, за всеки случай, по време на неуспешния си опит да проникна в тайните на „Личен състав“.

Господи! Сега служителите по безопасността щяха да започнат да претърсват офиси и да оглеждат компютри „където бъде сметнато за нужно“, а това несъмнено включваше и седми етаж.

Колко ли щеше да им отнеме да намерят онова, което бях свързал към компютъра на Камилети?

Всъщност... ами ако в коридора пред офиса на Камилети имаше наблюдателни камери, които бяха записали моя взлом?

Но тук нещо не беше наред. Как бяха намерили записващото устройство?

Никакъв рутинен оглед не можеше да открие подменения свързващ кабел. Не, нещо не се доизказваше, някакво звено във веригата не бе направено публично достояние.

Излязох от кабинета си и попитах Джослин:

— Ей, видя ли имейла от сигурността?

— Аха... — Тя вдигна поглед от компютъра си.

— Сега какво... да не поискат от нас да заключваме всичко? Нещо не ми е ясно каква е истинската история. — Но тя поклати глава явно незаинтересована. — Реших, че може би познаваш някой в безопасността. Имаш ли човек там?

— Скъпи — отново ме погледна тя, — аз познавам поне по един човек в практически всеки отдел на тази компания.

— Хм... — изсумтях аз, свих рамене и отидох в тоалетната.

Когато се върнах, Джослин говореше в сложената на главата ѝ телефонна гарнитура. Улови погледа ми, усмихна ми се и ми кимна, за да ми покаже, че има нещо за мен.

— Е, според мен е време Грег да си върви по живо, по здраво — завърши тя. — Мила, трябва да прекъсна. Радвам се, че си побъбрихме. — После ме погледна. — Типично за отдела. — Каза го с гримаса, изразяваща „Знам си хората“. — Те са готови да ни уверят, че трябва да благодарим на тях за слънцето и дъжда, стига някой да им позволи да го направят. Станало е точно както си мислех — бият се в гърдите, а става дума за чиста проба късмет. Един от компютрите в „Личен състав“ се повредил след пожара, така че оттам извикали хора от поддръжката и някакъв техник видял нещо странно да виси към клавиатурата, някаква жица или не знам какво точно. Повярвай ми, момчетата от сигурността нямат ум за две пари.

— Значи за никакъв пробив в сигурността не може да става дума?

— Е, според Катлийн ставало дума за истинско шпионско устройство, не че шерлокхолмсовците от сигурността някога щяха да

го открият, ако не била щастливата случайност.

Изсумтях неопределено и се прибрах в кабинета. Вътрешностите ми се бяха вледенили. Подозренията ми се бяха потвърдили: от сигурността бяха имали късмет, но със или без късмет факт беше, че моят KeyGhost е бил открит. Сега трябваше да вляза в кабинета на Камилети колкото бе възможно по-скоро и да прибера другото устройство, преди да са открили и него.

На екрана на компютъра бе цъфнал прозорец със съобщение по мрежата за директна връзка:

До: Адам Касиди

От: ЧадП

Адам... имах много интересен обяд с твой стар приятел от „Уайът Тел.“. Мисля, че е в твой интерес да ми се обадиш.

Ч.

Сега вече се почувствах, сякаш стените се стоварват върху мен. „Трайон Секюрити“ щяха да правят оглед на цялата сграда, а на всичко отгоре трябваше да мисля и за Чад.

Чад, чийто тон бе недвусмислено заплашителен, сякаш бе научил нещо, което аз старателно бях крил точно от него. Изразът „много интересен“ не вещаеше нищо добро, но най-неприятна бе заключителната фраза „Мисля, че е в твой интерес да ми се обадиш“, която най-откровено звучеше като „Падна ли ми сега, задник такъв“. Той нямаше да се обади, не, той искаше да се гърча, да се изпотя, сам да му позвъня, обхванат от паника... а от друга страна, можех ли да си позволя да не му се обадя? Не би ли било най-естественото нещо от моя страна да му звънна, заинтригуван за какъв мой „стар приятел“ става дума? Да, трябваше да му се обадя.

Само че точно сега имах нужда да се разкърша физически. Не че се чудех какво да правя с времето си, но се нуждаех от чиста глава, за да анализирам трезво последните събития. Когато излязох от кабинета си, Джослин ми каза:

— Искаше да ти напомня за съобщението на Годард в пет часа.

— О, да, благодаря. — Погледнах часовника си. До пет оставаха двайсет минути. Не исках да пропусна съобщението, но можех да го видя, докато тренирам, на мониторите за контрол на сърдечната дейност. Два заека с един куршум, какво по-добро от това.

Тогава се сетих за чантата си и радиоактивното ѝ съдържание. Тя просто си седеше на пода в кабинета ми до бюрото. Всеки, който пожелаеше, можеше да я отпори и да види вътре копията на документите от кабинета на Камилети. Сега какво? Да я заключа в някое чекмедже? Само че Джослин имаше ключове за навсякъде. Истината бе, че нямаше нито едно място, до което да не може да се добере, стига да пожелае.

Върнах се бързо, седнах зад бюрото си, извадих листата, сложих ги в плътен здрав плик и го взех с мен. Щях да разнасям проклетите копия, докато не се приберях у дома и не ги изпратех по факса, след което с облекчение щях да ги унищожа. Не казах на Джослин къде отивам, а понеже тя имаше достъп до системата за планиране на срещи, несъмнено знаеше, че не отивам при никого по служба.

Тя обаче бе прекалено вежлива, за да се поинтересува.

55.

Беше пет без няколко минути и само по тази причина залата още не бе претъпкана. Избрах си „велосипед“ и си сложих слушалките. Докато загревах, прегледах набързо каналите и улових затварянето на борсовия пазар. И NASDAQ и DOW бяха паднали, което означаваше едно: поредният лош ден. Точно в пет превключих на вътрешния канал на „Трайон“, по който нормално се излъчваха скучни неща от рода на презентации, реклами на собствената продукция и така нататък.

Появи се фирменото лого, последвано от стопкадър на Годард в студиото на „Трайон“. Беше с тъмносиня риза с отворена яка, обикновено разчорлената му бяла коса този път беше вчесана. Фонът бе черен на сини точки и напомняше донякъде за студиото на Лари Кинг в Си Ен Ен, с тази разлика, че логото на „Трайон“ бе монтирано точно над дясното му рамо. Улових се, че ми става неспокойно, макар да нямаше причина за това. Предаването не беше на живо, той го беше записал вчера и аз знаех съвсем точно какво щеше да каже. Може би в себе си исках да се представи добре. Държах да може да обоснове нуждата от съкращения и да го направи по властен и убедителен начин, понеже знаех, че съобщението ще раздразни и обезпокои много хора във фирмата.

Не трябваше да се безпокоя. Той не просто беше добър, беше направо удивителен. В цялата му петминутна реч не прозвуча нито една фалшива нотка. Започна простичко със: „Здравейте, аз съм Огъстин Годард, президент и главен изпълнителен директор на «Трайон Системс». Днес имам неприятната задача да ви съобщя лоша новина“. След това говори за проблемите, налегнали „Трайон“ в последно време. Каза: „Няма да ви говоря празни приказки. И няма да нарека тези съкращения предизвикани от «износване на материала», нито «доброволно преустановяване»“. После продължи: „В нашия бизнес никой не признава охотно, че нещата не вървят добре, когато става дума за слаб мениджмънт и тъпи грешки. Добре, аз съм пред вас, за да ви кажа, че се провалихме. Направихме грешки. Аз, главният изпълнителен директор на тази компания, направих грешки“. Каза:

„Съкращенията са като ужасна рана в тялото — те нараняват цялото тяло“. Каза го по такъв начин, че ти се искаше да му кажеш: няма нищо, всичко е наред, вината не е твоя, прощаваме ти. По-нататък: „За мен загубата на ценни служители, членове на нашето семейство, е знак за тежък провал. Искам да ви уверя, че поемам пълната отговорност за това отстъпление и че ще направя всичко по силите ми да възстановя стабилността на компанията“. После продължи с това, че понякога възприема компанията като един дълъг кучешки впряг и че гледа на себе си като на кучето водач, а не возещия се на шейната, който размахва камшика. Спомена, че от години се е противопоставял на всеки намек за съкращения, но понякога се налагало да се вземат тежки решения. Заяви, че управителното тяло ще се погрижи за всеки отделен служител, засегнат от съкращенията, и каза, че според него предвидените компенсации са сред най-добрите, давани някога в бранша, и че са най-малкото, което може да се направи, за да се помогне на изпадналите в беда служители. Свърши, споменавайки как е била основана компанията, как ветерани на индустрията са прогнозирали многократно, че краят ѝ приближава, и как тя е излизала от всяка криза все по-силна. Когато приключи, в очите ми имаше сълзи и бях забравил да въртя педалите. Просто стоях на седалката, втренчен в малкия екран като зомби. Чух край себе си високи гласове, огледах се и видях събралите се хора да говорят възбудено, видимо смаяни. Свалих слушалките и се залових с „велосипеда“, докато залата бавно се пълнеше.

Няколко минути по-късно някой седна на машината до моята — жена в екип от ликра и с великолепно дупе. Тя включи слушалките си към монитора, поигра си с тях за момент, после ме потупа по рамото и ме попита:

— Имаш ли звук от твоя? — Познах гласа ѝ, преди да съм видял лицето ѝ. Беше Алана. Тя се ококори. — Какво правиш ти тук? — В тона ѝ, освен изненада имаше и осъдителност.

— Боже мой! — възкликнах аз. Наистина бяха изненадан, не се налагаше да се преструвам. — Ами аз работя тук.

— Тук ли? И аз. Но това е удивително!

— Абсолютно...

— Ти не ми каза... момент, аз май не те попитах, нали?

— Това е невероятно! — прошепнах аз. Сега вече играех и може би недостатъчно ентусиазирано. Но тя ме беше уловила неподготвен и най-ироничното бе, че аз бях толкова потресен, че не изглеждах искрено изненадан.

— Какво съвпадение — каза тя. — Не мога да повярвам.

56.

— Откога... от колко време работиш тук? — попита тя и слезе от машината. Не можех да разчета изражението ѝ. Струваше ми се, че ѝ е забавно, но не съвсем.

— Току-що започнах. От... две седмици. А ти?

— От години... пет години. Къде си?

Не бях допускал, че стомахът ми може да падне толкова ниско, но се оказа, че било възможно.

— Тъ... назначиха ме в „Потребителски стоки“... отговарям за маркетинга на ново изделие.

— Шегуваш се! — Тя ме изгледа смаяно.

— Да не излезе сега, че сме и в един и същи отдел. Само че... ако беше така, щях да съм те виждал.

— Работила съм там.

— Къде си сега?

— Правя маркетинга за един отдел, който се казва „Разрушителни технологии“ — неохотно ми съобщи тя.

— Така ли? Страхотно. Какво е това?

— Скука — обясни ми тя, но не беше убедителна. — Сложни неща, много от тях в сферата на хипотезите.

— Хмм... — Не исках да изглеждам прекалено заинтригуван. — Чу ли речта на Годард?

Тя кимна.

— Лоша работа. Нямах представа, че положението е толкова тревожно. Искам да кажа, че... съкращения... тук бяхме свикнали да гледаме на съкращенията като на нещо, което сполита другите, никога „Трайон“.

— Справи ли се той според теб? — Искях да я подготвя за неизбежния момент, когато щеше да ме открие в интранета и щеше да разбере с какво се занимавам в действителност. Поне по-късно щях да мога да заявя, че нищо не съм крил и че просто съм сондирал почвата от името на шефа... сякаш имах нещо общо с неговата реч.

— Смаяна съм, разбира се. Но по начина, по който ги представи той, нещата изглеждат логични. Разбира се, на мен ми е лесно да говоря, защото съм сигурна за работата си. Но ти, от друга страна, като новоназначен...

— О, не вярвам да ме засегне, макар че знае ли някой със сигурност? — Наистина не исках да навлизам в темата за работата си. — Все пак той беше доста прям.

— Такъв си е. Страхотен човек.

— Удава му се. — Помълчах и продължих: — Виж... съжалявам, че срещата пи се провали по този глупав начин.

— Съжаляваш? Няма за какво да съжаляваш. — Гласът ѝ омекна. — Как е... баща ти? — Още на следващата сутрин бях оставил съобщение на гласовата ѝ поща, че баща ми е отървал кожата.

— Държи се. Намери в болницата следващите нещастници, с които да се гаври, и сега има нова причина да иска да живее. — Тя вежливо се усмихна: вероятно смяташе за неуместно да се смее за сметка на човек на смъртния одър. — Но ако още имаш желание, бих се радвал да ми дадеш втори шанс.

— Разбира се, че искам. — Тя се върна на машината си и завъртя педалите, като едновременно с това набра от пулта степента на натоварване. — Нали пазиш номера ми? — После се усмихна искрено и лицето ѝ се преобрази. Беше красива. Удивително красива: — Глупости говоря. Нали можеш да намериш името ми на сайта на фирмата.

Макар да минаваше седем, Камилети още беше в офиса си. Явно беше, че има много работа, но от своя страна, аз пък исках да си тръгне, за да мога да вляза в офиса му преди момчетата от сигурността. Освен това мечтаех и аз да се прибера и най-сетне да се наспя, защото усещах, че съм на границата на силите си.

Опитвах се да измисля начин, по който да вкарам Камилети без негово разрешение в списъка на кореспондентите си, за да мога да следя от моя компютър, кога той е онлайн и кога е изключен, когато изведнъж на екрана ми се появи нов прозорец за директна връзка от Чад:

ЧадП: Не се обаждаш и не пишеш. :(
Дали не си станал прекалено важен за старите си приятели?

Написах му:

Съжалявам, Чад, днес беше лудница.

След около половин минутна пауза получих от него:

Вероятно си знаел предварително за съкращенията, а? Какъв късмет за теб, че си неуязвим.

Не знаех какво да му отговоря, така че близо минута седях в нерешителност и тогава телефонът ми иззвъня. Джослин си беше тръгнала и бе превключила повикванията директно на моя апарат. На екрана се появи номерът, от който ме търсеха — не ми говореше нищо. Вдигнах слушалката:

— Касиди.

— Е, зная, че си ти — чу се саркастичният глас на Чад. — Просто не знаех дали си у дома, или още си в офиса. Но трябваше да се сетя, че амбициозно момче като теб обича да идва рано и да остава до късно, както пише във всички книжки със съвети как да се издигнем в службата.

— Как я караш, Чад?

— Изпълнен съм с възхищение, Адам. Към теб, разбира се. Повече от всякога.

— Това е хубаво.

— Особено след обяда със стария ти приятел Кевин Грифин.

— Всъщност аз едва го познавам.

— Той не се изрази точно така. Знаеш ли нещо много интересно — Кевин никак не беше впечатлен от изявите ти в „Уайът“. Каза, че си бил голям любител на партитата.

— Когато бях млад и безотговорен, бях млад и безотговорен — казах в стила на Джордж Буш — младши.

— Освен това той нямаше впечатление, че си бил в екипа на „Лусид“.

— Той е... не зная... в „Продажби“, или бъркам? — попитах. Ако исках да внуша, че Кевин е бил неосведомен, трябваше да го направя възможно по-деликатно.

— По-скоро беше. Днес бе последният му ден. В случай че не си чул, разбира се.

— Не са ли го харесали? — Усещах в гласа си леко треперене и се постарях да го маскирам, като прочистих гърло, а след това се и изкашлях.

— Цели три дни в „Трайон“. И изведнъж някой от „Уайт“ позвънява в служба „Сигурност“ и подхвърля, че бедният Кев е имал лошия навик да мами с отчитане на разходите по командировките си. Имало доказателства и те били изпратени по факса. Учудили се, че в „Трайон“ не са разбрали. Е, „Трайон“ естествено го изпуска от ръцете си като горещ картоф. Нищо, че Кев енергично отричал, знаеш как става в такива случаи — не се постъпва като в съда, нали?

— Господи! — прошепнах. — Нямах представа.

— Не си имал представа, че са щели да се обадят ли?

— Нямах представа за Кевин. Нали ти казах, не се познаваме толкова добре, но ми приличаше на свестен човек. Боже... Е, няма начин да направиш това повече от веднъж и да не те хванат, нали?

Той се изсмя толкова гръмогласно, че отдалечих слушалката от ухото си.

— О... това беше добре. Ти си наистина едно голямо добро момче. — Той продължи да се смее, все така сърдечно, сякаш бях най-добрият сценичен комедиант, който е виждал. — Ами прав си, прав си, разбира се. Не можеш да правиш това дълго и да не те хванат. — И той прекъсна.

Само преди пет минути бях искал да се облегна на стола си и да подремна за малко, но сега вече не можех, толкова бях изплашен. Устата ми бе пресъхнала, така че отидох в стаята за отдих и си взех бутилка „Акуафина“. Избрах обиколния път, за да мина покрай офиса на Камилети. Беше си тръгнал — кабинетът му бе тъмен, но

секретарката му още беше тук. Половин час по-късно теренът вече бе чист.

Беше малко след осем. Този път — благодарение на отработената техника — влязох в кабинета на Камилети бързо и лесно. Нямаше никого. Спуснах щорите, разкачих устройството и вдигнах една от пластините, за да проверя ситуацията навън. Чисто, но наистина не бях така внимателен, колкото трябваше да съм. Както и да е, отворих щорите, излязох и се огледах първо надясно, после наляво.

Мъж в хавайска риза и очила с рогови рамки стоеше подпрян със скръстени ръце на стената пред чакалнята към кабинета на Камилети.

Ноа Мордън.

На лицето му бе застинала особена усмивка.

— Касиди — замислено каза той, — нашият вездесъщ неуморен Касиди.

— О... здрасти, Ноа — измърморих. Бях обзет от паника, но не допуснах тя да изпълзи на лицето ми. Нямах представа какво намеква. — Какво има?

— Мисля, че бих могъл да ти задам абсолютно същия въпрос.

— Наминал си да се видим?

— Сигурно попаднах на грешен офис. Най-простодушното отидох там, където на вратата пишеше „Адам Касиди“. Колко несъобразително от моя страна.

— Тук ме използват всички — опитах се да обясня. Нищо друго не ми хрумваше и съзнавах, че опитът ми за оправдание не струва. Наистина ли вярвах, че той може да допусне, че от мен се очаква да бъда в офиса на Камилети? В осем вечерта? Мордън беше прекалено умен и прекалено подозрителен, за да си помисли това, макар и за миг.

— Значи имаш много господари — отбеляза той. — Сигурно започваш да се объркваш кога за кого работиш.

Усмивката ми беше напрегната. Вътрешно умирах. Беше ме засякъл в офиса на Нора, Сега ме хвана в офиса на Камилети и нямаше начин да не знае.

Това беше краят. Мордън ме бе разкрил. И какво сега? На кого щеше да съобща? Камилети щеше да ме изхвърли от фирмата в мига, в който научеше, че съм влизал в офиса му, и Годард нямаше да му попречи.

— Ноа... — изграчих аз, но мозъкът ми отказа да измисли продължението.

— Искам да те поздравя за дрехите ти — обади се той. — Напоследък си стъпил сигурно на правилния път към върховете.

— Благодаря. Всъщност...

— Черната трикотажна риза, карираното сако... съвсем в стила на Годард. Все повече заприличваш на безстрашния ни водач. Побърза, по-спретната бета-версия^[1]. С много нови възможности, не всички, от които работят както трябва. — Усмихна се. — Забелязах, че си се сдобил и с ново порше.

— Да.

— Трудно е да не станеш като другите тук, нали? Един съвет, Адам: докато ускоряваш по магистралата на живота, поспри за малко и се позамисли. Нали се сещаш: когато всичко само идва насреща ти... може би караш в насрещното платно.

— Ще го имам предвид.

— Новината за съкращенията беше много интересна.

— Е, ти си в безопасност.

— Това въпрос ли е, или предложение? — Нещо в мен, изглежда, го развеселяваше. — Няма значение. Аз имам криптонит.

— Какво означава това?

— Нека само кажа, че не съм почетен инженер просто заради трудовата ми кариера.

— И за какъв вид^[2] криптонит говорим? Златен? Зелен? Червен?

— Най-сетне да стане дума за нещо, което ти е известно. Но ако ти кажа, Касиди, няма ли да загубя силата си?

— Така ли?

— Просто си прикривай следите и понякога поглеждай зад гърба си — каза той и се отдалечи по коридора.

[1] Бета-версия — от бета тестване (компютърен термин): процесът на официално искане на обратна връзка по отношение на софтуер, който още се разработва. При бета-тестовете софтуерът се разпраща на потенциални клиенти, както и на влиятелни крайни потребители (т.н. бета сайтове), които тестват функционалността му и откриват или не всякакви грешки, които все още съществуват, е

програмата, за да бъдат отстранени, преди пускането ѝ на пазара. — Б.пр. ↑

[2] Съгласно историята за Супермен има различни видове криптонит, които въздействат на героя по различен начин (напр. зеленият отнема силите му само докато се намира в близост до него, златният — завинаги и т.н.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ЧАСТ

ТАЙНИКОВА ОПЕРАЦИЯ

Тайникова операция: от тайник, място за скриване на нещо. Жаргон за обозначаване на скрито място, използвано за комуникация между агент и куриер, резидент или друг агент по време на операция на агент или в работата на мрежа.

*„Международен
речник на шпионажа“*

Прибрах се относително рано — към девет и половина. Бях нервна развалина и се нуждаех от три денонощия непрекъснат сън. Докато пътувах от „Трайон“, не можех да извадя сцената с Мордън от главата си — опитвах се да проумея смисъла на случилото се. Не ми беше ясно планираше ли той да каже за мен на някого, да ме издаде. И ако не, защо? Дали не искаше просто да ме държи в ръцете си? Не знаех как да разбирам поведението му и това беше много лошо.

Улових се, че си мечтая за голямото ново легло с матрак „Дукс“ и как ще се хвърля в него в мига, в който прекрача прага. Докъде бях стигнал!? Да си мечтая за сън. Унизително...

Както и да е, нямаше начин веднага да легна да спя, защото имах работа. Трябваше да извадя копията на фирмените досиета и да ги засиля на Мийчъм и Уайът. Не исках да са у мен нито секунда по-дълго, отколкото е нужно.

Така че използвах скенера, даден ми от Мийчъм, превърнах документите в PDF файлове, шифровах ги, прикрепих ги към имейл и ги изпратих през анонимайзъра.

Когато свърших, извадих ръководството за работа с KeyGhost, свързах устройството към компютъра и започнах да изтеглям информацията. Когато отворих първия документ, изпитах пристъп на раздразнение — той представляваше блок от напълно неразбираеми символи. Изглежда, бях сбъркал нещо. Вгледах се по-подробно и едва тогава видях, че има някаква система... все пак може би не бях оплескал всичко. Забелязах името на Камилети, после следваха фрагменти от цифри и букви, след това имаше дори цели изречения.

Бог знае колко страници текст. Всичко, което той беше въвел през клавиатурата си този ден, и то никак не беше малко.

Най-важното: бях прехванал паролата му — шестцифрено число, завършващо на 82, което може да бе рождената година на някое от децата му. Или годината на брака му. Или нещо друго.

Но най-интересни бяха имейлите му. Бяха много, пълни с конфиденциална информация относно нашата компания и компанията,

за чието изкупуване отговаряше Камилети. Същата „Делфос“, за която бях научил от досиетата в кабинета му — онази, за която „Трайон“ се готвеха да платят маса пари в наличност, че и акции в допълнение.

Установих, че има обмен на няколко имейла с предмет „Трайон — конфиденциално“ относно секретен нов метод за контрол на складовите наличности, приет в компанията преди няколко месеца с цел борба срещу фалшификациите и пиратството, особено в Азия. Всяко устройство на „Трайон“, независимо дали беше телефон, джобен компютър, или медицински скенер, се маркираше чрез лазерно ецване с логото на „Трайон“ и сериен номер. Микроскопичната идентификация се виждаше само под микроскоп, не можеше да бъде фалшифицирана и доказваше, че въпросният блок, компонент или каквото и да било, наистина е произведено от „Трайон“.

Имаше много информация за производителите на чипове в Сингапур, които „Трайон“ или бе купил, или масивно бе инвестирал в тях. Интересно... „Трайон“ се насочваше към производството на интегрални схеми или поне се опитваше да запази някакъв периметър там.

Чувствах се много странно, докато четях тези неща. Сякаш надничаях в чужд дневник. Освен това се чувствах виновен, истински виновен, но не заради някаква лоялност към Камилети, а заради Годард. Почти виждах главата му да лети в някакъв мехур високо във въздуха и неодобрително да ме гледа как ровя из електронната поща на Камилети и бележките му. Не зная, може би се дължеше на това, че бях капнал от умора, но се чувствах много гадно. Да, вярно, странно е да го казвам точно аз, но докато, от една страна, ми се струваше в реда на нещата да крада информация за проект „Аврора“ и да я предавам на Уайът, от друга, смятах за крайно неморално да им предавам неща, в които не ми беше възложено да ровя това вече ми изглеждаше възмутително предателство спрямо новия ми работодател.

Изведнъж погледът ми попадна на съкращението УСД, което не можеше да означава нищо друго, освен „Уолстрийт Джърнал“. Прииска ми се да науча каква е реакцията му на онзи материал, така че увеличих този сегмент на екрана... и без малко не паднах от стола.

Доколкото бях разбрал, Камилети използваше няколко различни имейл адреса, все извън „Трайон“. Те бяха в Yahoo, Hotmail и някакъв местен интернет доставчик. Те, разбира се, бяха за частната му

кореспонденция: връзка с неговия борсов агент, писма до брат му, сестра му и баща му, и други подобни.

Вниманието ми привлякоха имейлите, изпращани от адреса му в Hotmail. Един от тях беше адресиран до BulkeleyW@WSJ.com. В него се казваше:

Бил,

Тук се размириша. Предупреждавам те, че ще ти бъде оказан силен натиск да издадеш източника си. Пригответи се и си дръж устата затворена. Обади ми се у дома довечера към 9:30.

Пол

Значи това било. Информацията беше изтекла през Пол Камилети... нямаше кой друг да е. Той беше човекът, предал нелицеприятната информация за „Трайон“ и за Годард на „Джърнал“.

Всичко започваше да си идва по местата. Камилети помагаше на „Уолстрийт Джърнал“ да причини големи неприятности на Джок Годард — обрисуваше го като некомпетентен старец, загубил усет за реалността и прехвърлил пика на възможностите си. Внушението бе, че при това положение Годард трябва да се оттегли. Всеки от борда на директорите в „Трайон“, както и всеки аналитик или инвеститор, щеше да прозре елементарния намек на страниците на „Джърнал“. И кого щеше да назначи на мястото на Годард бордът.

Съвсем очевидно, нали?

Макар да бях изморен и да плачех за сън, мина доста време във въртене из леглото, докато най-сетне заспах. Но дори сънят ми беше на пресекулки и измъчен. Подсъзнанието ми продължаваше да рисува картината на възрастния Огъстин Годард, отпуснал рамене в навяващия тъга вагон-ресторант над чиния с пай, или измъчен и победен, свел глава, докато персоналът на „Трайон“ се изнизва покрай него от заседателната зала в колона по един. Сънувах как Мийчъм и Уайът ме заплашват със затвор и в сънищата си им се противопоставях, казвах им да ми се махнат от главата, да се разкарат

и какво ли още не, но битката беше обречена. Сънувах и как прониквам в офиса на Камилети, но съм заловен на местопрестъплението от Нора и Чад заедно.

А когато часовникът ме събуди в шест сутринта и след като се преборих с пулсиращата болка в главата ми и я надигнах от възглавницата, знаех, че трябва да разкажа на Годард за Камилети.

Но изведнъж разбрах, че това е невъзможно! Как можех да кажа на Годард за Камилети, след като се бях сдобил с доказателство за предателството му чрез влизане с взлом в кабинета му?

И какво сега?

Фактът, че точно Камилети Главореза — мръсникът, който се преструваше на толкова ядосан от публикацията в „Уолстрийт Джърнал“ — е човекът зад нея, не ми даваше мира. Този тип беше повече от задник — той беше нелоялен към Годард.

Може би беше облекчение да посоча обвинително с пръст някой след седмиците, през които се бях чувствал жалко нищожество. Може би загрижеността ми към Годард ме караше да се чувствам малко по-добре. Може би бях така вбесен от измяната на Камилети, че можех да забравя поне за кратко моята. А може би просто бях благодарен на Годард, че ме бе избрал, че бе видял в мен нещо по-особено, нещо по-добро от онова, което виждаше у другите. Трудно ми беше да преценя каква част от гнева ми към Камилети е безкористна. От време на време ме пробуждаше осъзнаването, че всъщност с нищо не съм по-добър от него. И наистина, аз бях в „Трайон“ — измамник, преструващ се, че едва ли не може да ходи по вода, а всъщност прониквах в чужди офиси, крадах секретни документи и се опитвах да изтръгна сърцето на корпорацията на Годард — а той ме возеше с любимата си кола...

Събираше ми се прекалено много. Тези изпотявания в четири сутринта започваха да ме съсипват. Преди всичко бяха опасни за нервите ми. Колко по-добре щях да се чувствам, ако работех на автопилот, без замисляне.

Не зная, може би наистина имах съвестта на боа удушвач, но продължавах да искам да хвана този мръсник Пол Камилети.

Мен поне никой не ме питаше искам ли да правя онова, което правех. Бяха ме натикали в ъгъла и нямах избор. Но предателството на Камилети бе съвсем друга работа, беше измяна от друг порядък. Той активно заговорничеше срещу Годард, срещу човека, довел го в компанията и дарил го с цялото си доверие. Кой знае какво още вършеше Камилети.

Не, Годард трябваше да знае. Но и аз трябваше да имам прикритие, трябваше да разполагам с правдоподобна история как съм

разбрал, без да споменавам за незаконното проникване в офиса на Камилети.

По целия път до компанията слушах рева на двигателя и мозъкът ми работеше над решението на този проблем. И когато стигнах на работното си място, според мен разполагах с добра идея.

Фактът, че работех към кабинета на главния изпълнителен директор, ми даваше авторитет. Ако се обадох на някого и просто му съобщах, че съм някой си Адам Касиди, той просто нямаше да ме изслуша. Но „Адам Касиди, обаждам се от кабинета на главния директор“ или „Безпокоя ви от офиса на Джек Годард“, сякаш физически се намирах в офиса на стария пич, а не на трийсет метра по коридора, това гарантираше, че ще се отнесат с внимание към искането ми и не само ще ме потърсят, за да ми съобщят каквото трябва, но и ще го направят със скоростта на светлината.

Така че когато се обадих в отдел „Информационни технологии“ на „Трайон“ и им казах, че искам (в множествено число) копия на всички архивирани входящи и изходящи имейли на главния счетоводител за последните трийсет дни, нещата се задействаха мълниеносно. Не исках да соча с пръст Камилети, така че представих ситуацията като загриженост от страна на Годард по отношение възможностите за информационни утечки от неговия кабинет.

Едно интригуващо обстоятелство, което бях установил за Камилети, бе, че той имаше навика да изтрива копията на всички деликатни имейли, независимо дали ги бе изпращал, или получил. Несъмнено не искаше да съхранява компрометираща информация на собствения си компютър. Може би знаеше — все пак бе много умен, — че копия на кореспонденцията му се пазят някъде на някой фирмен сървър. И сигурно затова предпочиташе да използва външни имейл адреси в общуването с някои лица, като например журналиста от „Уолстрийт Джърнал“. Питам се дали се досеща, че „Трайон“ съхранява всички имейли, минаващи по фиброоптичните кабели, независимо дали са предназначени за Yahoo, Hotmail или за някой друг доставчик.

Новият ми приятел в информационния отдел — той, изглежда, си мислеше, че прави лична услуга на Годард — ми извади и разпечатка на всички телефонни разговори, входящи и изходящи, от кабинета на главния счетоводител. Няма проблем, успокои ме той. Компанията,

разбира се, не записвала разговорите, но съвестно регистрирала номерата на телефоните, с които се осъществявала връзката — това било стандартна практика. В пристъп на ентузиазъм той ме увери, че можел да ми направи копия на всички съобщения, оставени на гласовата поща, но това вече щяло да отнеме известно време.

Резултатите бяха готови след час. Всичко беше там. През последните десет дни Камилети бе търсен по телефона много пъти от автора на статията в „Джърнал“. Много по-инкриминиращо бе това, че и той самият го бе търсил доста пъти. Едно-две обаждания можеха да се обяснят с елементарна учтивост, след като са те потърсили да се обадиш... макар че той лично бе подчертал, че никога не е разговарял с онзи човек.

Но дванайсет пъти... като няколко от разговорите бяха траяли по пет, по седем минути? Това никак не изглеждаше добре.

Следваха копията на имейлите. „Вече — инструктиреше Камилети — ще ми се обаждаш само на телефона вкъщи. Не ме търси, повтарям, НЕ МЕ ТЪРСИ повече в «Трайон». А електронна поща ще обменяме само на адреса ми в Hotmail“.

Ще можеш ли да обясниш това, Главорезо?

Господи, не ме сдържаше да покажа на Годард това малко досие, но той бе ангажиран в поредица срещи до късния следобед... срещи, в които не ме бе поканил да участвам.

Откри ми се шанс едва когато видях Камилети да излиза от офиса на Годард.

59.

Камилети ме видя, но съзнанието му не регистрира присъствието ми. Годард прехвана погледа ми и въпросително повдигна вежди. Фло му говореше нещо и аз вдигнах показалец — той обичаше този жест, — за да му покажа, че искам една минута от времето му. Годард спря Фло и ме привика с показалец.

— Как се справих? — бяха първите му думи.

— Моля?

— Обръщението ми към компанията.

Нима наистина се интересувахте какво мисля за това?

— Беше страхотно — казах искрено.

Той се усмихна облекчено.

— Никога не пропускам да отдам дължимото на стария ми преподавател по драматично изкуство. Той ми помогна страхотно в кариерата, с интервютата, изказванията пред хора и така нататък. Играл ли си някога, Адам?

Лицето ми пламна. Да, всеки ден. Боже, намекваше ли ми нещо?

— Не, за жалост.

— Мога да те уверя, че човек се научава да се държи уверено. Такаа... както и да е, ти май искаше да ми кажеш нещо?

— Става дума за онази статия в „Уолстрийт Джърнал“ — казах.

— Да? — Той ме изгледа озадачено.

— Открих откъде е изтекла информацията. — Гледаше ме, сякаш не разбираше какво му говоря, така че продължих: — Нали решихме, че трябва да е някой от компанията, който издава служебна информация пред репортера на „Джърнал“...

— Да, да — нетърпеливо ме прекъсна той.

— Ами... направил го е Пол Камилети.

— Какво искаш да кажеш?

— Знам, че е трудно да се повярва. Но всичко е тук и е съвсем ясно. — Плъзнах разпечатките по бюрото му. — Започнете с имейла най-отгоре.

Той вдигна очилата си — на верижка — и ги сложи на носа си. После намръщено започна да преглежда документите. Когато свърши, лицето му беше мораво.

— Откъде взе това?

Усмихнах се.

— От отдел „Информационни технологии“. — Размърдах се малко неуверено и продължих: — Поисках списък с номерата на обажданията от „Трайон“ до редакцията на „Уолстрийт Джърнал“. Видях, че всички изходящи повиквания са от телефона на Пол, и помислих, че може да е секретарката му или нещо такова, след което за сигурност поисках и имейлите. — Годард не изглеждаше щастлив, което бе напълно разбираемо. Всъщност изглеждаше направо нещастен, така че побързах да допълня: — Съжалявам. Зная, че е ужасно. — Клишето се изплъзна от устата ми, преди да се усетя. — Честно казано, и аз не мога да разбера.

— Е, надявам се поне да си доволен от себе си... — изненадващо каза Годард.

Поклатих глава.

— Доволен? Не. Просто исках да се добера до истината...

— ... защото аз съм отвратен — продължи той. Гласът му трепереше. — Какво, по дяволите, си направил? Какво мислиш, е това, Белият дом при проклетия Никсън ли? — Почти крещеше, от устата му хвърчаха слюнки. — Стените на стаята се срутиха върху мен. Бяхме само двамата и ни разделяше един метър бюро. Чувах пулса си в ушите. Бях толкова смаян, че просто онемях. — Нарушил си неприкосновеността на личната кореспонденция, търсил си компрометиращи факти, изискал си списъци с телефонните обаждания, чел си чужда електронна поща и, знам ли, може да си отварял писма на пара! Това е абсолютно осъдително и искам никога вече да не го правиш. Сега се махай по дяволите оттук!

Станах и се олюлях. Главата ми се въртеше, бях изумен. На прага спрях и се обърнах.

— Искам да се извиня — казах отпаднало. — Мислех, че помагам. Ще... ще отида да си събера нещата.

— О, я сядай! — Бурята, изглежда, бе отминала. — Нямах време да си събираш нещата. Пригответил съм ти прекалено много работа, за да си вървиш. — Гласът му бе станал по-мек. — Разбирам, че си се

опитвал да защитиш интересите ми. Ясно ми е, Адам, и не мисли, че не го оценявам. И няма да отрека, че съм изумен от постъпката на Пол. Но има правилен начин да се правят нещата и има грешни начини. Аз предпочитам правилния. Ако започнеш със следене на телефонните разговори и преглеждане на електронната поща, без да се усетиш, ще продължиш с подслушване и един ден ще осъмнеш в полицейска държава, а не във високотехнологична компания. А една компания не може да функционира по този начин. Не зная как се постъпва в „Уайът“, но тук не правим така.

Кимнах.

— Разбрано. Съжалявам.

Той вдигна ръце.

— Все едно не се е случило. Забрави за това. И ще ти кажа още нещо: в крайна сметка нито една компания не е фалирала, защото някой от директорите ѝ е изтърсил нещо пред медиите. Не знам каква е причината, но е факт. Ще видя какво ще правя с това, което ми каза. По моя си начин... — И събра длани, за да покаже, че този разговор е приключил. — Точно в момента не искам никакви разправии. Заловили сме се с нещо, което е много по-важно. Ще имам нужда от твоето мнение по въпрос от изключителна деликатност. — Той пак си сложи очилата и извади ожулената си кожена адресна книжка. Погледна ме строго над очилата. — Да не се изпуснеш пред някого, че основателят и главен изпълнителен директор на „Трайон Системс“ не може да запомни собствените си пароли. И в никакъв случай няма да споделяш с никого за джобното „устройство“, в което ги съхранявам. — Взря се в книжката и въведе нещо на клавиатурата. — След секунди принтерът леко зажува и изплю няколко страници. Годард ги взе и ми ги подаде. — Намираме се на финалната фаза на изкупуването на голяма фирма — обясни ми той. — Със сигурност става дума за най-скъпата придобивка в историята на „Трайон“. Най-вероятно ще бъде и най-добрата ни инвестиция. Засега не мога да ти дам всички подробности, но ако предположим, че Пол ще завърши успешно преговорите, ще можем да съобщим официално за сделката до края на следващата седмица. — Кимнах. — Държа всичко да мине възможно най-гладко. Давам ти най-общата спецификация на компанията: брой на служителите, изисквания за заемана площ и така нататък. Тя ще бъде интегрирана към „Трайон“ незабавно и ще бъде разположена тук, в

тази сграда. Това означава, че нещо ще трябва да се изнесе. Предполагам, че някой от съществуващите отдели ще трябва да бъде преместен или в кампуса в Ярбъроу, или в Изследователския триъгълник. Искам да прецениш кой отдел може да бъде изнесен с минимум главоболия, за да се освободи място за новата ни... придобивка. Окей? Прегледай внимателно тези страници и когато приключиш, ги пусни в машината за унищожаване на документи. И ми кажи заключението си в мига, в който си готов.

— Окей.

— Адам, знам, че те товаря много, но няма как. Искам да чувам от теб истината. Разчитам на опита ти във вземане на стратегически решения. — Той се пресегна и окуражително ме стисна за рамото. — И на честността ти.

60.

Джослин, слава богу, зачестяваше с почивките за кафе и отскачанията до стаята за отдых, за да побъбри с другите „момичета“. При поредното ѝ изоставяне на поста взех документите за „Делфос“, дадени ми от Годард — знаех, че става дума точно за тях, макар името да не фигурираше никъде на листата — и набързо ги копирах на ксерокса зад бюрото ѝ. После прибрах копията в плътен плик.

Изпратих имейл до „Артър“ — съобщих му, че се налага да върна закупените онлайн „дрехи“, което означаваше, че имам нови неща за предаване.

Съзнавах, че изпращането на електронна поща е поемане на риск. Даже при използване на Hushmail, която я зашифроваше. Но нямах време. Не исках да чакам, докато се прибера у дома, и после да излизам пак.

Отговорът на Мийчъм дойде почти веднага. Той ме инструктиреше да не пращам дрехите по пощенския им адрес, а да ги занеса на място. Това означаваше, че не иска да сканирам документите и да му ги пращам по факса, а държи да види оригиналите, макар да не бе ясно защо. Дали искаше да се увери, че са оригинали? Означаваше ли това, че не ми вярват?

Освен това държеше това да стане веднага и по някаква своя причина не желаше да се виждаме лично. Защо? Нима се безпокоеше, че може да ме следят? Каквито и да бяха съображенията му, той искаше да му оставя документите в един от тайниците, за които се бяхме договорили преди седмици.

Малко след шест излязох от работа и отидох с колата до закусвалня на „Макдоналдс“ на около три километра от компанията. Мъжката тоалетна бе малка — само зя по един човек — и можеше да се заключва. Заключих я, отворих кутията с хартия за бърсане на ръце, сложих навития на руло плик вътре и я затворих. Никой нямаше да погледне вътре, докато хартията не свършеше... никой, освен Мийчъм.

На излизане си взех „Квартет Паундър“ — не че ми се ядеше, но за прикритие, както ме бяха учили. На около километър и половина по

пътя имаше магазин „Севън-илевън“ с ниска бетонна стена около паркинга отпред. Паркирах, влязох, купих диетична пепси и изпих, колкото можах. Малкото останало излях в канализацията на паркинга. Извадих от жабката оловна тежест за въдица, сложих я в празната кутия и оставих кутията на стената.

Пепсито беше сигнал за Мийчъм, който минаваше покрай това място редовно, че съм заредил тайник номер три — в „Макдоналдс“. Тази многократно проверена от професионалистите процедура щеше да му позволи да прибере документите, без да се виждаме.

Доколкото можех да преценя, всичко бе направено както трябва. Нямах никакви основания да мисля другояче.

Окей, тази история ме караше да се чувствам мръсен. Но в същото време изпитвах и малко гордост: ставах все по-добър с шпионските номера.

61.

Когато се прибрах, вече бях получил нов имейл от „Артър“ на адреса си в Hushmail.

Мийчъм искаше от мен веднага да тръгна за среща с него в някакъв ресторант в центъра на нищото, отстоящ от дома ми на половин час път с кола. Изглежда, бяха решили, че става дума за нещо важно.

Мястото се оказа луксозен балнеологичен комплекс, своеобразна Мека за богатите, подходящо наречена „Оберж“^[1]. Стените на фоайето бяха украсени със статии за комплекса в списания от рода на „Гурме“.

Разбихах защо Уайът иска да се срещнем тук и беше ясно, че не е заради храната. Ресторантът бе замислен по начин, предоставящ максимално уединение, и беше идеалното място за начало на извънбрачна връзка или провеждане на тайни делови срещи. В допълнение към основния салон имаше малки сепарета, усамотени и изолирани, достъпът, към които ставаше направо от паркинга, без да се налага минаване пред погледите на останалите посетители на заведението. Напомняше ми за свръхлуксозен хотел.

Уайът седеше зад маса в едно от сепаретата, в компанията на Джудит Болтън. Джудит беше подчертано сърдечна, а и Уайът бе по-малко враждебен от обичайното. Причината може би бе, че бях успял да му дам онова, което ме бе изпратил да му доставя. А може да беше на втората си чаша вино или да се бе поддадал на мистичното обаяние на Джудит, която, изглежда, имаше силно влияние върху него. Бях почти сигурен, че между двамата няма нищо, доказателство, за което намирах в езика на тялото ѝ. Но нямаше съмнение, че са близки — той се отнасяше към нея с отстъпчивост, каквато не проявяваше към другите.

Сервитьорът ми донесе чаша бяло вино. Уайът му каза да си върви и да дойде пак след петнайсет минути, когато ще е готов с поръчката. Останахме сами: аз, Уайът и Джудит Болтън.

— Адам — каза Уайът, докато дъвчеше чесновото си хлебче, — досиетата, които си измъкнал от офиса на главния счетоводител... се

оказаха много полезни.

— Радвам се — казах. „Адам“? Комплимент ли беше това? Неволно настръгнах.

— Особено условията, договаряни с онази компания... „Делфос“ — продължи той. — Съвсем очевидно това е критичният компонент в кампанията от изкупувания на „Трайон“. Нищо чудно, че са готови да платят петстотин милиона в акции, за да се сдобият с нея. Както и да е, това е решението на загадката — последният елемент от пъзела, който си застава на мястото. Сега ни е ясно какво представлява „Аврора“. — Изглеждах го с празен поглед, сякаш говореше неща, които изобщо не ме интересуват, и кимнах. — Оказа се, че си е заслужавало усилията — заключи той. — Проблемите, които трябваше да решим, за да те внедрим в „Трайон“, обучението, мерките за сигурност, разноските, огромните рискове... всичко това си струваше. — Той вдигна чаша към Джудит, която гордо се усмихна. — Трябва да призная, че съм ти длъжник — каза ѝ Уайът. „А аз какво съм? — мина ми през ума. — Нарязан на парчета дроб?“ — Сега... искам да ме изслушаш много внимателно — продължи той. — Защото залогът се вдига до небесата и е наложително да осъзнаваш важността. Както изглежда, „Трайон Системс“ са направили най-големия технологичен пробив от началото на ерата на производство на интегрални схеми. Решили са проблем, с който останалите се борим от десетилетия. И сега започват да пишат новата история.

— Трябва ли наистина да знам всичко това?

— О, би трябвало дори да си водиш бележки. Но ти си умно момче, така че просто внимавай. Епохата на силициевия чип приключи. По някакъв начин „Трайон“ са съумели да разработят оптичен чип.

— И какво?

Той ме изгледа с безкрайно презрение. Джудит се намеси, изглежда, за да замаже непростимия ми гаф.

— „Интел“ пръснаха милиарди, за да постигнат това, засега без никакъв успех. Дори Пентагонът работи по въпроса от десетилетия. Те отлично разбират, че подобен чип ще революционизира електрониката в самолетите им и системите за насочване на ракети, така че сигурно са готови да платят всичко, за да се доберат до работещ оптичен чип.

— Оптичипът — продължи Уайът — работи с оптични сигнали — светлина — вместо с електронни и постига това на базата на материал, известен като индиев фосфид.

Спомних си, че бях срещнал нещо за индиевия фосфид из досиетата на Камилети.

— От него правят лазери.

— „Трайон“ ще монополизира пазара на това съединение. Това разбрахме от изнесеното от теб. Индиевият фосфид им е нужен, за да произведат полупроводниковата подложка за чипа — той може да обработва сигналите много по-бързо от галиевия арсенид.

— Загубих нишката — признах си. — Какво му е толкова специалното?

— В оптичипа има модулатор, способен да превключва сигналите със скорост стотици гигагерци в секунда. — Примигвах. Все едно ми говореше на урду. Но Джудит го зяпаше захласната. Питам се дали разбира смисъла на думите му. — Това е еквивалентът на шибания Свети Граал. Нека ти го илюстрирам с прости думи: един-единствен микроскопичен оптичип с размер една стотна от диаметъра на човешки косъм ще може да обработва целия трафик на дадена корпорация — телефони, компютри, сателитни връзки и телевизия едновременно. Или може би така ще ти стане по-ясно: с оптичния чип можеш да изтеглиш от интернет любимия ти двучасов филм за една двайсета от секундата, разбираш ли сега? Това е квантов скок в промишлеността, в компютрите, джобните устройства, спътниковите комуникации, кабелната цифрова телевизия и какво ли още не. Оптичипът ще даде възможност на тези играчки — той показва джобния си компютър „Лусид“, произведен от „Уайът“ — да получават телевизионни сигнали с идеално качество. Предимството му пред произведените по класическата технология чипове е трудно описуемо с думи: несравнимо по-високо бързодействие, много по-ниско хранване, подобро отношение сигнал/шум, ниски нива на разсейваната мощност... Това е удивително постижение. И е единственото, за което си струва да се бориш.

— Чудесно — казах спокойно. Започвах да осъзнавам важността на ставащото и едновременно с това започвах да се чувствам проклет предател по отношение на Джок Годард. Току-що бях предал на ненавистния ми Ник Уайът тайната на възможно най-скъпоценната,

най-променяща представите технология от изобретяването на цветната телевизия насам, ако не и нещо повече. — Радвам се, че успях да помогна с нещо.

— Искам всички подробности — заяви Уайът. — Искам прототипа. Искам заявките им за получаване на патент, лабораторните им бележки, искам всичко, с което разполагат.

— Не зная дали мога да получа достъп до още нещо — казах неуверено. — Искам да кажа, че ако не проникна с взлом на пети етаж...

— О, искам и това, разбира се. И това. Вкарах те, където трябва. Работиш директно за Годард, станал си един от основните му помощници, трябва да си издействаш достъп до всичко, което представлява интерес.

— Не е толкова просто, знаеш го.

— Адам, намираш се в уникално положение — намеси се Джудит. — Можеш да получиш достъп до много ключови продукти.

Уайът я прекъсна:

— Просто искам да не държиш в тайна нито едно нещо, до което си се добрал.

— Нищо не държа в тайна...

— Значи съкращенията изненадаха и теб, така ли?

— Казах ти, че нещо се готви и че предстои някакво обръщение към личния състав. Към онзи момент наистина не знаех нищо повече.

— „Към онзи момент“ — саркастично повтори той — си знаел за съкращенията преди Си Ен Ен. Но защо не чух за тях от теб? Трябваше ли да гледам Си Ен Би Си, за да науча за съкращенията в „Трайон“, след като имам собствен шпионин в кабинета на шибания им главен изпълнителен директор?

— Не знаех...

— Инсталирал си записвачка в кабинета на главния им счетоводител. Какво стана с нея? — Загорялото му лице беше потъмняло, очите му бяха налети с кръв. Чувствах върху лицето си пръски от слюнката му.

— Трябваше да я махна.

— Да я махнеш? — Изгледа ме, сякаш не вярваше на ушите си. — И защо?

— Отдел „Сигурност“ откри другата записвачка, която сложих на един компютър в „Личен състав“, и това им даде повод да започнат систематичен оглед навсякъде, така че не можех да рискувам. Откриването ѝ щеше да застраши всичко.

— Колко престоя записвачката в кабинета на счетоводителя, преди да я свалиш?

— По-малко от едно денонощие.

— Едно денонощие е достатъчно да препълни паметта ѝ.

— Не... изглежда, не беше работила както трябва — излъгах аз.
— Не зная какво е станало.

Честно казано, дори в този момент не разбирах защо крия от него. Предполагам, заради това, че устройството уличаваше Камилети като доносника пред „Уолстрийт Джърнал“, а аз не исках Уайът да знае всичко за личните проблеми на Годард. Не бях сигурен, не бях обмислил мотивите си.

— Не била работила? Откровено се съмнявам. Искам да предадеш устройството лично на Арни Мийчъм до края на утрешния ден, за да го изследват техниците му. И повярвай ми, неговите момчета веднага ще познаят, ако си се опитвал да промениш съдържанието на паметта му. Или ще разберат, че изобщо не е било слагано на оня компютър. И ако си ме излъгал, нищожество жалко, свършен си!

— Адам — обади се Джудит, — критично важно е да бъдем напълно откровени и честни един към друг. Не крий информация. Това може да навреди на всички ни. Ти не си онзи, който вижда голямата картина.

Поклатих глава.

— Нямам го. Наложил се да се отърва от него.

— От кое да се отървеш? — не схвана Уайът или не можеше да повярва.

— Бях... попаднах в трудна ситуация, момчетата от сигурността обикаляха по офисите и прецених, че ще е най-добре да изнеса устройството и да го хвърля в един от контейнерите за боклук през няколко преки. Не исках да провалям цялата операция заради някакво неизправно устройство.

Той ме изгледа със смразяващия си поглед няколко безкрайно дълги секунди.

— Никога не крий нищо от нас, ясно ли е? Никога! Сега искам да слушаш внимателно... От отличен източник знаем, че хората на Годард подготвят голяма пресконференция в „Трайон“ след две седмици. Голяма пресконференция означава големи новини. Имейл трафикът, който ми предаде, подсказва, че предстои да обявят създаването на оптичния чип.

— Няма да обявят нищо, докато не са регистрирали всички заявки за патенти, нали така? — възразих аз. Това беше резултат от малкото проучване в интернет, което бях направил по късните нощи. — Сигурен съм, че имате хора, които следят заявките на „Трайон Системс“ до Американското бюро за патенти.

— Ти да не си посещавал правни курсове в свободното си време? — с тънка усмивка ме попита Уайът. — Заднико нещастен, не ти ли е известно, че заявката до патентното бюро се прави в последната възможна секунда, за да се избегне до последния възможен момент евентуалната злоупотреба с информацията, която трябва да се разкрие? Така че те ще регистрират минути преди да обявят. Дотогава интелектуалната собственост представлява търговска тайна. Което означава, че докато не бъде подадена заявката за издаване на патент — значи по някое време през следващите две седмици, — ловният сезон на техническите спецификации е открит. И часовникът тиктака. Не искам да спиш, не искам да затваряш очи дори за минута, докато не научиш и най-дребната подробност за шибания им оптичен чип, ясно ли е? — Кимнах мълчаливо. — Сега, ако ни извиниш, смятаме да поръчаме вечеря — безцеремонно ме отпрати той. Станах от масата и тръгнах към тоалетната, преди да отпътувам. Точно в този момент край мен мина някакъв мъж и ме погледна в лицето.

Изпаднах в паника.

Извърнах се и излязох през сепарето на паркинга.

Не бях сто процента сигурен, но според мен, ако този човек не бе Пол Камилети, значи беше негов двойник.

[1] Хан (фр.). — Б.пр. ↑

62.

В кабинета ми имаше хора. Когато отидох на работа на следващата сутрин, ги видях още отдалече — двама мъже, единият по-млад, другият по-възрастен — и застинах. Беше седем и половина сутринта и по някаква причина Джослин не си бе на работното място. В миг в мозъка ми прелетяха куп възможности, всяка по-неприятна от следващата: момчетата от сигурността бяха намерили нещо в кабинета ми. Или са ме уволнили и сега те разчистваха бюрото ми. Или предстоеше да ме арестуват.

Приблжих се и се опитах да прикрия тревогата си. Обърнах се към тях дружески, сякаш ми бяха стари приятели, които най-сетне са се отбили да се видим:

— Какво става, момчета?

По-възрастният записваше нещо в бележника си, а по-младият се бе навел над компютъра ми. Отговори ми по-възрастният, сивокос, с мустак на морж и очила без рамки:

— Отдел за сигурност, сър. Вашата секретарка, госпожица Чан, ни пусна.

— Какво има?

— Извършваме оглед на всички офиси от седми етаж, сър. Не зная дали сте получили съобщението за нарушение на достъпа в отдел „Личен състав“?

Това ли бе истината? Изпитах облекчение, но само за няколко секунди. Ами ако бяха открили нещо в бюрото ми? Дали не бях забравил небрежно част от шпионската си екипировка в бюрото или някоя от кантонерките? Едва ли, бях си създал навика да не оставям на работа нищо компрометиращо. Но ако бях пропуснал? При трескавата дейност, която разгръщах напоследък, като нищо бих могъл да направя пропуск.

— Чудесно — казах. — Радвам се, че сте тук. Надявам се, не сте открили нищо обезпокоително?

Мълчание. По-младият вдигна поглед от компютъра ми, но не проговори. По-възрастният каза само:

— Не, сър, засега нищо.

— Е, не мисля, че точно аз бих могъл да бъда обект на интерес — подметнах. — Господи, не съм чак толкова важен. Питам по-скоро общо за етажа, в офисите на шефовете...

— Не би следвало да дискутираме това, сър, но не — засега не сме открили нищо съществено. Което не означава, че няма да открием.

— Компютърът ми наред ли е?

— Не намерихме външни устройства, сър — отговори той. — Но ще трябва да пуснем диагностична програма, за да сме сигурни. Бихте ли се регистрирали в системата, ако обичате?

— Разбира се. — Не бях изпращал никакви уличаващи имейли от този компютър, но дали наистина беше така?

О... бях! Бях пратил имейл до Мийчъм на адреса ми в Hushmail. Но дори съдържанието на имейла да бе останало нешифровано, то нямаше да им каже нищо подозрително. Бях сигурен обаче, че не съм съхранявал на този компютър файлове, до които не би следвало да имам достъп. В това бях абсолютно сигурен. Заставах от другата страна на бюрото си и въведох потребителското си име и паролата. Двата техници тактично гледаха встрани, докато го правех.

— Кой има достъп до вашия офис? — поинтересува се по-възрастният.

— Само аз. Всъщност и Джослин.

— И чистачите — напомни ми той.

— Предполагам, но никога не съм ги виждал.

— Не сте ги виждали? — скептично повтори той. — Не оставате ли до късно?

— Те идват още по-късно.

— А вътрешният куриер? Известно ли ви е точно кои външни хора идват, когато вас ви няма?

Поклатих глава.

— Всичко това първо минава през бюрото на Джослин. Те никога не предават кореспонденция лично на мен.

— Минавал ли е оттук човек на отдел „Информационни технологии“, които да е инсталирал нещо на вашия компютър или да е обслужвал телефона ви?

— На мен не ми е известно.

В този момент се обади и по-младият:

- Получавали ли сте странни имейли?
- Странни?
- От хора, които не познавате, с приложения към тях файлове?
- Не ми е направило впечатление.
- Но използвате чужди доставчици на имейл услуги, нали?

Имам предвид извън „Трайон“.

- Естествено.
- Осъществявали ли сте връзка с тях от този компютър?
- Да, мисля, че съм го правил.
- И изтегляли ли сте от тези външни имейл адреси поща, която ви се е сторила странна?

— Вижте, засипват ме със спам, предполагам, както всички други. Нали се сецат: Виагра, „Добавете осем сантиметра дължина“ и покани да видя с какво се занимават момичетата от фермите. — Но, изглежда, и двамата бяха лишени от всякакво чувство за хумор. — По правило ги трия, без да ги отварям.

— Още пет минути, сър — увери ме по-младият и вкара CD в компютъра ми. — Бих ви предложил да си вземете едно кафе.

Всъщност имах съвещание, така че ги оставих в кабинета ми — не че се чувствах спокоен, разбира се — и се отправих към зала „Плимут“, една от по-малките зали за оперативки.

Не ми хареса, че ме питаха за външните имейли. Това беше лошо. Не просто лошо, а много тревожно. Ами ако сега поискаха да проверят какво пазя там? Сам бях видял колко лесно е да се направи. Ако откриеха, че съм изискал копия от имейл трафика на Камилети? Щях ли да стана по-подозрителен?

Минах покрай офиса на Годард и видях, че двамата с Фло ги няма. Знаех, че Годард трябва да участва в оперативката. След това срещнах Джослин, понесла кана кафе. На каната беше изписано: „Откачил съм — след пет минути пак ще се закача“.

— Онези от сигурността още ли ровят из бюрото ми? — попита ме тя.

— Захванали са се с моето — успокоих я.

Тя леко ми помахна с пръсти.

63.

Годард и Камилети се бяха разположили около малката кръгла маса в компанията на Джим Колвин — директора по оперативните въпроси, другия Джим, Джим Спърлинг — шефа на „Личен състав“, и още две жени, които ми бяха непознати. Спърлинг — чернокож с късо подстригана брада и огромни очила в телени рамки — говореше за „възможни нива“, което с оглед ресора, за който отговаряше, приех за брой хора, които могат да бъдат съкратени. Джим Спърлинг не копираше безмозъчно полото на Джок Годард, но и не беше далеч от него — беше със спортно сако и трикотажна блуза. Само Джим Колвин стриктно се придържаше към класическия делови костюм с вратовръзка.

Младата русокоса секретарка на Спърлинг ми подаде списък, в който бяха изброени отделите и конкретизирани нещастниците, подлежащи на съкращение. Прегледах го бързо и установих, че екипът на „Маестро“ не е сред засегнатите. Изглежда, все пак бях успял да спася някогашните си колеги.

Миг по-късно погледът ми попадна на група имена от отдел „Маркетинг на нови продукти“, сред които това на Фил Боджалян. Горкият — дългият му стаж в „Трайон“ се оказваше недостатъчен, за да го спаси. Нито Чад, нито Нора бяха в списъка, но Фил бе сред набелязаните. Несъмнено трябваше да „благодари“ на Нора. Всеки вицепрезидент и всеки директор бе поканен да подреди по важност за работата всичките си подчинени и да се приготви да загуби поне по един на всеки десетима. Явно Нора бе набелязала Фил за освобождаване.

Съвещанието, изглежда, бе повече за одобряване, отколкото за дискутиране. Спърлинг представи списъка, обоснова „излишните“ длъжности и практически нямаше дискусия. Годард слушаше навъсено, Камилети беше напрегнат — дори малко неестествено.

Когато Спърлинг стигна до „Маркетинг на нови продукти“, Годард мълчаливо се обърна към мен — очакваше реакцията ми.

— Мога ли да вмъкна нещо? — попитах.

— Тъ... разбира се.

— Тук има име, Фил Боджалян — служител в тази компания от двайсет и една години.

— Класиран последен в списъка — подхвърли Камилети. Чудех се дали Годард му е казал нещо по повод публикацията в „Уолстрийт Джърнал“. Поведението му не беше индикатор, понеже той се държеше с мен с обичайната си безцеремонност. — Да не говорим, че с този стаж при нас освобождаването му ще ни излезе солено.

— Е... бих поставил под съмнение класирането му — възразих спокойно. — Добре познавам работата му и мисля, че мястото му в списъка е по-скоро заради стила в отношенията му с колегите.

— „Стила“ — неприязнено повтори Камилети.

— Нора Съмърс не го харесва. — Фил наистина не ми беше приятел, но и не можеше да ми навреди по някакъв начин, а аз го съжалявах.

— Но ако става дума за междуличностни отношения, това означава злоупотреба със системата за подреждане — отбеляза Спърлинг. — Да не искаш да кажеш, че Нора Съмърс се възползва от възможността да реши личните си проблеми?

Виждах накъде отиват нещата. С един ход можех да спася Фил и да злепоставя Нора. Беше много изкушаващо да кажа две думи и да ѝ прережа гърлото. Не усещах някой в тази стая да държи на когото и да било. Решението щеше да бъде сведено до Том Лундгрен и той едва ли щеше да започне борба за нейното реабилитиране. Всъщност, ако Годард не ме бе измъкнал лично от клещите на Нора, сега на мястото на Фил щеше да се мъдри моето име.

Годард ме наблюдаваше внимателно, както впрочем и Спърлинг. Останалите край масата пишеха нещо в бележниците си.

— Не — казах накрая. — Не мисля, че е злоупотребила със системата. Тук по-скоро става дума за междуличностна алхимия. Според мен и двамата се правят на незаменими.

— Добре — съгласи се Спърлинг, — да продължим ли тогава нататък?

— Виж — обади се Камилети, — съкращаваме четири хиляди души. Няма начин да ги обсъждаме един по един.

— Разбира се — съгласих се.

— Адам — проговори Годард, — направи ми една услуга. Пуснах тази сутрин Фло по лична работа... ще бъдеш ли така добър да ми донесеш джобния компютър от кабинета ми? Изглежда, съм го забравил. — И той незабелязано ми намигна. Сетих се, че говори за малката си кожена адресна книжка.

— Разбира се — съгласих се и преглътнах тежко. — Веднага се връщам.

Вратата на кабинета му беше затворена, но не и заключена. Черното бележниче беше на разчистеното му бюро, непосредствено до компютъра.

Седнах на стола му и разгледах личните му вещи — сложените в рамка фотографии на белокосата му съпруга Маргарет, снимката на къщата му. Направи ми впечатление, че няма снимки на сина му, Илайджа — споменът за него сигурно още беше много болезнен.

Бях сам в кабинета и Фло я нямаше. Колко ли време можех да се задържа тук, преди да събудя подозренията на Годард? Разполагах ли с време да се регистрирам в компютъра му? Ами ако се появеше Фло?

Не. Това беше безумен риск. Все пак ставаше дума за кабинета на главния директор, където непрестанно се отбиваха хора. Две-три минути бе максимумът, който можех да си позволя — след това Годард щеше да се запита къде ли съм се запилял. Отбиване до тоалетната не можеше да обясни повече от пет минути забавяне.

От друга страна... може би никога нямаше да имам подобна възможност.

Бързо разтворих бележничето и видях телефонни номера, драсканици с молив на различни дати... и на страницата, вмъкната заедно с предната корица под обложката, бе написано: „GODDARD“, а под името „62858“.

Което не можеше да е нищо друго, освен паролата му.

Над тези пет цифри, вече задраскано, бе изписано с молив: „JUN2858“. Погледнах двата символни низа, веднага схванах, че са дати и че е всъщност една и съща дата: „28 юни 1958“. Изглежда, беше важна за Годард дата. Не знаех защо. Може би датата на годежа му. И двата варианта представляваха пароли.

Взех лист и молив и бързо записах информацията.

Но защо да не копирам цялата книжка? В нея можеше да има още ценни неща. Затворих вратата на кабинета зад гърба си и се

отправих към копирната машина зад бюрото на Фло.

— Да не се опитваш да ми вземеш работата, Адам? — разнесе се гласът на Фло.

Едва не подскочих. Извърнах се рязко. Фло носеше пазарна чанта от магазин „Сакс“ на Пето авеню. И определено ме гледаше с гняв.

— Добро утро, Фло — безгрижно я поздравих. — Не, няма такава опасност. Джок ме изпрати да му взема нещо.

— Това е добре. Защото аз съм в тази компания отдавна и не бих искала да ти напомням кой е по-старши. — Погледът ѝ омекна и на лицето ѝ се появи прелестна усмивка.

64.

Когато съвещанието свърши, Годард тръгна редом с мен и сложи ръка върху раменете ми.

— Хареса ми как постъпи — тихо каза той.

— Какво искаш да кажеш?

Вървахме по коридора към офиса му.

— Говоря за въздържаността ти по отношение на Нора Съмърс. Зная какво мислиш за нея. И зная какви чувства изпитва тя към теб. Щеше да е възможно най-лесното нещо на света, ако бе опитал да се отървеш от нея. И мога да те уверя, че нямаше да я защитавам с всички сили.

Беше ми малко неудобно от демонстративната му проява на добри чувства към мен, но се усмигнах.

— Реших, че трябва да постъпя както направих.

— „Но който има власт да нарани, а не използва тази страшна власт — каза Годард, — тогава чака вечна благодат“. Шекспир^[1]. Или на съвременен език: когато имаш властта да прецакаш хората и не го правиш... е, тогава е моментът да покажеш кой всъщност си.

— Предполагам.

— И кой е онзи стар служител, чиято работа спаси?

— Колега в маркетинга.

— Твой приятел?

— Не. Дори мисля, че не ме харесва много. Просто го смятам за лоялен служител.

— Прекрасно. — Годард силно стисна рамото ми. Поведе ме към офиса си и когато влязохме, спря пред бюрото на Фло: — Скъпа — каза той, — искам да видя роклята за първото причастие. — Фло разцъфна, отвори чантата от „Сакс“, извади от нея малка бяла копринена рокличка, разгъна я и ни я демонстрира. — Чудесна е — каза той. — Нямам думи.

Влязохме в кабинета му и затворихме вратата.

— Още не съм казал нищо на Пол — започна без предисловие Годард — и дори не съм решил дали изобщо да отворяя дума пред

него. Надявам се и ти да не си споменавал пред никого. Говоря за онази история с „Уолстрийт Джърнал“.

— Да.

— Добре, искам да остане така. Виж... двамата с Пол имаме някои различия в мненията и може би случилото се е неговият начин да ми запали огън под задника. А може и да ги мисли, че така помага на компанията. Просто не зная. — Дълга въздишка. — Дори да реша да му поискам обяснение... хм... не бих желал за това да се разчува. Не искам вражди, усложнения и неприятности. Имаме да решаваме много, много по-важни неща.

— Окей.

Той ме погледна косо.

— Не съм ходил в „Оберж“, но са ми казвали, че е страхотно място. Твоето мнение?

Сякаш някой ме ритна в корема. Лицето ми пламна. Значи наистина е бил Камилети, дяволите да го вземат. Какъв късмет!

— Ами... просто се отбих да пия чаша вино.

— Никога няма да се сетиш кой друг е вечерял там по същото време — с безизразно лице ме информира Годард. — Николас Уайът.

Несъмнено Камилети беше поразпитал насам-натам. Щеше да е самоубийство да отрека, че съм го виждал.

— А-а... — казах и се помъчих да изглеждам, като че ли ми е писнало да говоря за това. — Откакто започнах работа в „Трайон“, Уайът не спира да ме преследва...

— Така ли? — прекъсна ме Годард. — Значи не е било възможно да отклониш поканата му да вечеряте, ммм...?

— Не, изобщо не е така. — Преглътнах тежко.

— Е, смяната на работата не означава, че трябва да зарязваме старите си приятели — подметна той.

Намръщих се и завъртях глава. Лицето ми сигурно пламтеше.

— Не става дума за никакво приятелство, по-скоро...

— Знам как се получава — отново ме прекъсна Годард. — Чувстваш се виновен, така че когато другият те покани, за да не бъдеш грубиян докрай, приемаш, а после той започва да ти обещава разни неща и...

— Можете да сте напълно сигурен, че нямам никакво намерение да...

— Разбира се, разбира се — промърмори Годард. — Ти не си такъв човек. Моля ти се. Аз съм познавач на хората. Винаги съм смятал това за една от най-силните си страни.

Когато най-сетне се прибрах в кабинета си, седнах зад бюрото отмалял.

Фактът, че Камилети бе докладвал на Годард за моето присъствие в „Оберж“ едновременно с Уайът, означаваше, че поне Камилети се отнася с подозрение към мотивите ми. Сигурно допускаше, че ако не друго, най-малко съм се оставил да бъда ухажван от стария ми бос. Но понеже си беше Камилети, най-вероятно съмненията му отиваха много по-далеч.

Това беше почти катастрофа. Питях се дали поне Годард допуска, че всичко е било и е останало невинно. „Познавач на хората“, така бе казал. Наивност ли бе това от негова страна? Не знаех какво да мисля. Но беше пределно ясно, че отсега нататък се налага да внимавам двойно.

Поех дълбоко дъх и притиснах пръсти до слепоочията си — те пулсираха. При всички положения трябваше да продължавам.

След няколко минути направих бързо търсене из сайта на „Трайон“ и открих името на човека, оглавяващ бюро „Интелектуална собственост“ към Правния отдел. Казваше се Боб Франкенхаймър, беше на петдесет и четири и работеше в „Трайон“ от осем години. Преди това бил юрисконсулт в „Оракъл“, а кариерата си бе започнал в „Уилсън, Сонсини“ — голяма юридическа кантора в Силициевата долина. От снимката му ставаше ясно, че има сериозен проблем с личното тегло, че е запазил тъмната си къдрава коса, че има двойна гуша и носи очила с дебели стъкла. Олицетворение на понятието „зубър“.

Обадих му се по стационарния телефон, защото държах да види на дисплея на своя телефон кой точно му се обажда и да схване, че му звъня от офиса на главния изпълнителен директор. Когато ми отговори, в слушалката се разнесе удивително мелодичен глас, сякаш слушах думите на водещ среднощна програма за лека музика.

— Господин Франкенхаймър, обажда се Адам Касиди от офиса на главния директор.

— С какво мога да ви помогна? — поинтересува се гласът, в който се долавяше нотка на готовност за всякакво сътрудничество.

— Бихме искали да направим преглед на заявките за издаване на патенти във връзка с отдел триста дващест и две.

Определено поемах риск, защото той можеше да го спомене пред Годард. А тази проява на любопитство от моя страна вече щеше да е невъзможно да оправдая.

Дълга пауза.

— Проект „Аврора“?

— Да — потвърдих небрежно. — Зная, че при нас би трябвало да има всички копия, но не мога да ги намеря и Джок е много раздразнен. — Понижих доверително глас: — Нов съм тук... скоро започнах... и не искам да се проваля толкова левашки.

Нова пауза. Когато прозвуча отново, гласът на Франкенхаймър беше поохладнял, нотката на готовност за сътрудничество бе изчезнала, сякаш бях натиснал погрешен бутон.

— Защо се обаждате на мен?

Не знаех как да разбирам въпроса му, но ставаше ясно, че съм объркал нещо.

— Защото сметнах, че вие сте човекът, който може да ме спаси — обясних и се засмях мъченически.

— И допускате, че пазя копията при мен? — с напрегнат глас се осведоми той.

— Добре, може да бъркам, но къде тогава мога да ги открия?

— Господин Касиди, аз ръководя екип от шестима адвокати експерти по проблемите на интелектуалната собственост, които могат да се справят с всяка възложена им задача. Но регистрацията на патентите по „Аврора“? Не, няма такова нещо. Те се движат от външен консултант. Защо ли? Обяснено ми бе, че става дума за изключителни мерки за сигурност. — Гласът му набираше сила и възмущение. — „Корпоративна сигурност“, моля ви се! Следва да разбираме, че външната консултантска фирма се отнася към конфиденциалността по-сериозно от хората, наети от „Трайон“. Така че мога ли сега аз да ви запitam: как трябва да разбираме това? — От мекотата в гласа му нямаше и следа.

— Съгласен съм, не е правилно — опитах се да го успокоя. — Добре, кой тогава движи този въпрос?

Франкенхаймър шумно изпусна въздуха от гърдите си. Представях си един огорчен и гневен мъж, първи кандидат за инфаркт.

— Бих искал да знам. Но очевидно на нас не може да ни се довери дори тази информация. Какво пишеше на пропуските ни: „Отворена комуникация“? Ха-ха-ха — изсмя се той театрално, — харесва ми. Мисля да поръчам тениски за момчетата, когато наближи спортната седмица.

Когато прекъснах и минах покрай кабинета на Камилети на път за тоалетната, едва не подскочих.

Там, седнал на стола пред бюрото му, навъсен, бе не кой да е, а... старият ми приятел.

Чад Пиърсън.

Ускорих ход, защото не исках никой от двамата да ме забележи през стъклената стена. Не че имах някаква представа защо не искам да ме виждат. Действах, тласкан от инстинктите си.

Господи, нима Чад познаваше Камилети? Не ми се беше хвалил, но го познавах достатъчно добре и нямах никакво съмнение, че не би пропуснал да се опита да ме вкисне с някоя реплика за близостта си с Камилети, ако беше така. Не можех да измисля нито една убедителна причина — невинно звучаща убедителна причина, — обясняваща този разговор между двамата. А те определено не си бърбеха дружески — Камилети не би си губил времето с червей като Чад.

Единственото правдоподобно обяснение бе онова, от което ме избиваше студена пот: че Чад е отнесъл подозренията си към моята самоличност на възможно най-високо ниво, най-високото, до което можеше да се добере. Но защо точно Камилети?

Несъмнено Чад ми беше ядосан, а когато бе научил за другия бивш служител на „Уайът“ в „Трайон“, го бе издирил и го бе разпитал за мен с надеждата да изчовърка нещо компрометиращо. И бе улучил в десетката.

Но дали беше така?

Все пак какво наистина знаеше Кевин Грифин за мен? Чувал бе слухове, клюки. Можеше да се опита да се представи за човек, който знае моята история, но репутацията му бе поставена под съмнение.

Каквото и да бяха казали от „Уайът“ на „Трайон“, ясно бе, че в „Трайон“ бяха повярвали, иначе нямаше да го уволнят толкова бързо.

Но дали и Камилети щеше да повярва на идващите от втора ръка обвинения, източник, на които бе „измамникът“ Кевин Грифин?

От друга страна... след като вече ме бе видял да вечерям — той така си мислеше — с Уайът, при това в усамотен ресторант, може би беше готов да повярва на всичко лошо за мен.

Стомахът ми се беше свил на топка и започваше да ме боли. Питях се дали не развивам язва.

Но дори да развивах, това бе най-малкият ми проблем.

[1] „Сонети“, Шекспир, превод Вл. Свинтила. — Б.пр. ↑

65.

Следващият ден, събота, бе денят на барбекюто при Годард. Отне ми час и половина да се добера до прословутата къща при езерото, като повечето време карах по тесни черни пътища. По пътя се обадох от мобилния си телефон на баща ми, което беше груба грешка. Поговорих малко с Антоан, после слушалката взе баща ми и като пуфкаше и пъшкаше, пожела — както винаги мило и деликатно — веднага да се явя при него.

— Не мога, татко — опитах се да му обясня, — имам делова среща. — Не исках да му обяснявам, че пътувам за барбекю парти към вилата на шефа. Само като си представех възможните му реакции на това извинение и мозъкът ми прегряваше. Чувах го да подхваща любимия си монолог за корумпираните бизнесмени, вечното „не се заблуждавай, че не си нищожество“ и „богатите ще ти навират богатството си в муцуната ти“, и „значи не искаш да отделиш една минутка, за да видиш умиращия си баща“ и така нататък до безкрай.

— Имаш ли нужда от нещо? — попитах. Отлично знаех, че той никога няма да признае, че нещо му трябва.

— Нямам нужда от нищо! — сопна ми се той. — Не и след като си толкова зает.

— Ще мина да се видим утре, окей?

Баща ми замълча, за да ми даде да разбере, че ми е много ядосан, след което върна слушалката на Антоан. Успокоих се — старецът явно се бе върнал към обичайното си състояние да лази по нервите на всички.

Приключих разговора, когато пред мен изникна къщата. Единственият знак, че съм, където трябва, бе обикновен дървен стълб с табела, на която пишеше „Годард“, последвано от номер. От стълба тръгваше дълъг черен път с изровени коловози, който изведнъж преминаваше в широка алея, застлана с натрошени мидени черупки. Хлапе със зелена риза играеше ролята на момче, което паркира колите. Малко неохотно му подадох ключовете за поршето.

Къщата представляваше разстлала се във всички посоки постройка с неправилна форма, покрита със сиви керемиди. Изглеждаше уютна. Имах впечатлението, че построена в края на 19-и век. Беше разположена в края на надвиснал над езерото скален откос и изглеждаше доста екзотично с четирите си масивни комина и плъзналия по керемидите бръшлян. Пред нея имаше необятна прясно окосена морава, сред която тук-там се издигаха стари дъбове и чворести борове.

На моравата стояха двайсетина-трийсет души по къси панталони и тениски, здраво хванали чаши с питиета. Групичка деца се носеха с викове насам-натам, крещяха, хвърляха топки и играеха на техните си неразбираеми за възрастните игри. Симпатично младо момиче седеше зад масичка ни „рецепцията“ в предната част на верандата. Усмихна ми се мило, откри табелката с името ми и ми я подаде.

Основните действия, изглежда, се развиваха от другата страна на къщата, където задната морава плавно се спускаше до дървения кей на брега на езерото. Тълпата тук беше по-голяма. Потърсих с поглед познати лица, но не видях. Възпълна жена към шейсетте в тъмночервен кафтан, много набръчкано лице и чисто бяла коса ме забеляза и се приближи до мен.

— Виждам, че се чудите къде да отидете. — Гласът ѝ бе нисък и леко дрезгав, а лицето ѝ обветрено и интересно като самата къща. Веднага се досетих, че това е съпругата на Годард. Изглеждаше също толкова непретенциозна, като на фотографията. Мордън беше прав: наистина приличаше на шар пей. — Аз съм Маргарет Годард. А вие трябва да сте Адам.

Подадох ръка, поласкан, че ме е познала, но се сетих, че сигурно е прочела името ми от табелката на ревера ми.

— Приятно ми е да е запозная с вас, госпожо Годард — казах вежливо.

Тя не ме поправи и не ми предложи да ѝ казвам Маргарет.

— Джок много ми е говорил за вас — увери ме тя, задържа малко по-дълго ръката ми в своята и кимна, при което кафявите ѝ очи леко се разшириха. Изглеждаше впечатлена, освен ако не си въобразявах. Приближи се малко по-близо до мен. — Съпругът ми е цинично ексцентрично старче, но не се впечатлява много лесно. Следователно вие трябва да сте много, много добър.

Скритият зад мрежа против комари чардак завиваше покрай къщата и стигаше до задната ѝ част. Минах покрай няколко почернели от използване креолски скари, над които се извиваше дим от дървени въглища. Момичета в бели униформи въртяха цвъртящи бургери, пържоли и пилета. Наблизо бе устроен дълъг бар, покрит с бяла ленена покривка, зад който няколко момчета на възраст за колеж наливаха в пластмасови чаши коктейли, безалкохолни напитки и бири. На съседна маса друг гимназист услужливо отваряше миди и ги подреждаше върху легло от натрошен лед.

С приближаването си към верандата започвах да различавам хората и заедно с това да разпознавам някои лица, повечето от които на високопоставени служители на „Трайон“ в компанията на съпруги и деца. Нанси Шварц, старши вицепрезидент на отдел „Бизнес продукти“, дребничка, тъмнокоса, загрижено изглеждаща жена по тениска на „Трайон“, надписана със светлоотразяващи букви, останала ѝ от последната спортна седмица на компанията, играеше крокет с Дик Дюрант, шефа на маркетинга — висок и строен, със скъп слънчев загар и оформена със сешоар черна коса. И двамата изглеждаха мрачно съсредоточени. Секретарката на Годард, Фло, беше в хавайско муму — много драматично и на цветя — и величествено се разхождаше сред гостите, сякаш тя бе домакинята.

В следващия миг забелязах Алана или по-скоро погледът ми първо бе привлечен от дългите ѝ загорели крака, излизащи изпод къси бели панталонки. Тя също ме видя и погледът ѝ светна. Изглеждаше силно изненадана. Махна ми крадешком с ръка, усмихна се и се извърна. Нямах представа как да тълкувам поведението ѝ, ако то изобщо означаваше нещо. Може би искаше да запазим дискретност и да не даваме повод за сплетни.

Минах покрай предишния си бос, Том Лундгрин, който бе избрал да се облече в ужасно изглеждаща голф блуза на сиви и яркорозови райета. Държеше бутилка вода и машинално късаше етикета ѝ на дълга извита спирала, заслушан със застинала усмивка в привлекателната си чернокожа събеседничка, която вероятно бе Одри Бетюн, вицепрезидент и ръководител на екипа, разработващ „Гуру“. Малко зад него стоеше облечена в подобен голф екип жена, която взех за негова съпруга — лицето ѝ бе почти толкова червено и ожулено като

неговото. Длъгнесто хлапе я стискаше за лакътя и умолително искаше нещо от нея с писклив мутиращ глас.

На петнайсетина метра от тях Годард се смееше, заобиколен от група хора, които ми изглеждаха смътно познати. Пиеше бира направо от бутилката. Носеше синя, закопчана отгоре до долу риза с навити до лакътя ръкави и внимателно намачкани панталони каки, пристегнати с платнен колан в морскосиньо. Краката му бяха в износени кафяви мокасини. Олицетворение на провинциален барон. При него изтича малко момиченце, той се наведе и като ловък фокусник извади от ухото му монета. Детето изненадано изпищя. Той му подаде монетата и то побягна, като пищеше възбудено.

Годард каза нещо, което не можех да чуя, и публиката около него се засмя клакьорски, сякаш той бе Джей Лено, Еди Мърфи и Родни Дейнджърфийлд, събрани в едно. От едната му страна стоеше Пол Камилети с грижливо изгладени избелели дънки и бяла риза, също с навити ръкави. Той, изглежда, бе получил информация какво е препоръчителното облекло, докато аз не бях и в резултат се бях домъкнал по къси панталони в цвят каки и трикотажна риза.

Срещу тях стоеше Колвин, директорът по оперативните въпроси — изглеждащите му като изшкурени чисто бели крака стърчаха от обикновени сиви бермуди. Очертаваше се истинско модно шоу. Годард погледна в моята посока, забеляза ме и ми направи знак да се приближа.

Тръгнах към него и в същия миг някой изникна от небитието и ме хвана за ръката. Нора Съмърс в розов пуловер с висока поло яка, спуснат върху свободни панталонки, изглеждаше безкрайно щастлива, че ме вижда.

— Адам! — възкликна тя. — Прекрасно е, че си тук! Нали е чудесно?

Кимнах и вежливо ѝ се усмигнах.

— Тук ли е дъщеричката ти?

Въпросът ми, изглежда, я притесни.

— Меган, милата, изживява труден период. Не иска никъде да ходи с мен. — „Колко забавно — мина ми през ума, — и аз изживявам точно същия период“. — Предпочита да язди кон в компанията на баща си, вместо да прахоса един следобед с майка си и приятелите ѝ от скучната ѝ работа.

Кимнах и казах:

— Аха...

— Успя ли да видиш колекцията от коли на Джок? В онзи гараж е. — И тя посочи една подобна на обор сграда на стотина метра от нас. — Трябва да видиш колите му... страхотни са!

— Непременно ще го направя, благодаря — казах и направих крачка към групичката около Годард.

Но хватката на Нора около ръката ми се стегна.

— Адам, наистина от известно време искам да ти кажа, че съм безкрайно щастлива от издигането ти. И какъв великолепен познавач на характерите е Джок, за да те съзре и оцени, нали? И да ти се довери изцяло! Много съм щастлива за теб! — Благодарих ѝ топло и решително измъкнах ръката си от нейната.

Стигнах при Годард и деликатно останах встрани, докато накрая той не ме забеляза и не ме повика. Представи ме на Стюарт Лури, шеф на отдел „Продукти за дребния бизнес“, който ме попита: „Как е, младежо?“ и топло стисна ръката ми. Беше много добре изглеждащ мъж към четиридесетте, преждевременно олисяващ и заради това обръснал черепа си, което страшно му отиваше.

— Адам е бъдещето на „Трайон“ — каза Годард.

— Ами, отлично, радвам се тогава да се запозная с бъдещето! — сърдечно каза Лури с едва доловима нотка на сарказъм. — Джок, само моля те недей да вадиш и от неговото ухо монета!

— Няма нужда — отговори без замисляне Джок. — Адам вече вади зайци от разни шапки, нали, Адам? — Годард отново ме прегърна свойски през рамо, което изглеждаше странно и сигурно му причиняваше известно неудобство, понеже бях много по-висок от него. — Ела с мен — прошепна той.

Тръгнахме към мрежестата врата на верандата.

— След малко ще се заловя с традиционната малка церемония — обясни ми той, докато изкачвахме стъпалата. Задържах му вратата да мине. — Раздавам дребни подаръци, наистина нищо особено — по-скоро на майтап, отколкото нещо истинско... — Усмихнах се; защо ми казваше всичко това?

Минахме през скрития зад мрежата чардак, покрай старите плетени мебели, влязохме в антрето и през него в основната част на къщата. Подът беше покрит със старо чамово дюшеме и дъските

скърцаха под краката ни. Стените бяха боядисани в кремавобяло и всичко изглеждаше светло, чисто, жизнерадостно и уютно. И над всичко се носеше неунищожимата миризма на стара къща. Всичко изглеждаше използвано, истинско и удобно. „Домът на богат човек, без никакви преструвки“, помислих си. Тръгнахме по широк коридор, минаващ покрай дневна с голяма каменна камина, и завихме, за да се озовем в тесен хол с теракотен под. По всички стени имаше окачени ловни трофеи. От другата страна на хола имаше относително малка стая със стени, скрити под стелажи с книги; в центъра стоеше дълга маса за четене, върху която видях компютър, принтер и няколко огромни кашона. Това, изглежда, бе кабинетът на Годард.

— От едно време имам вода в рамото, но напоследък е съвсем зле — извини ми се той и ми показва големите кашони на масата, натъпкани с опаковани подаръци. — Ти си здрав млад мъж, би ли ми помогнал да ги изнесем до подиума до бара?

— Няма проблем — съгласих се, макар и малко разочарован, но не го показах по никакъв начин. Вдигнах един от необятните кашони, който не само бе тежък, но и неудобен за носене. На всичко отгоре не виждах нищо пред себе си.

— Чакай, аз ще те водя — каза Годард. Последвах го в коридора. Кашонът драскаше по стелажите от двете ми страни, така че трябваше непрекъснато да го въртя и промушвам напред. В един момент усетих, че опирам в нещо. Разнесе се силен удар на счупено стъкло.

— О, боже... — прошепнах.

Извих кашона, за да видя какво съм направил — сигурно бях съборил някой от трофеите по лавиците. Каквото и да бе, по теракотения под се бяха пръснали десетина златни парчета. Беше някакъв трофей, който бе изглеждал като изработен от чисто злато, но в действителност бе позлатена керамика, гипс или нещо подобно.

— Господи, наистина страшно съжалявам — прошепнах аз, внимателно оставих кашона на пода и коленичих да събера парчетата. Бях се опитал да внимавам с кашона, но въпреки това бях съборил нещо ценно.

Годард пребледня и каза през стиснати зъби:

— Няма нищо.

Събрах от парчетата каквото можах. Бяха остатъците от някаква статуетка на тичащ футболист. Различих следи от каската, от юмрука и

дори парченцата на малката издължена топка. В основата бе вградена месингова плочка, на която пишеше: ШАМПИОНИ 1995 — УЧИЛИЩЕ ЛЕЙКУД — ИЛАЙДЖА ГОДАРД — ЗАЩИТНИК.

Според Джудит Болтън Илайджа Годард бе покойният син на Годард.

— Джок... — казах с глас, който едва излизаше през гърлото ми, — безкрайно съжалявам. — Едно от парчетата болезнено поряза дланта ми.

— Казах, няма нищо — повтори Годард със стоманен глас. — Хайде да вървим.

Не знаех какво да правя. Чувствах се отвратително, че съм унищожил несъмнено скъп спомен от покойния му син. Исках да почистя, но и не исках да го ядосвам допълнително. Но съзнавах, че това е краят на добрите ни отношения, които се бяха създали някак незабелязано. От раната в дланта ми се стичаше струйка кръв.

— Госпожа Уолш ще почисти — каза той спокойно, но гласът му едва не му изневери. — Хайде дай да ги изнесем навън. — Той тръгна напред по коридора и изчезна някъде. Междувременно аз вдигнах кашона и безкрайно внимателно го изнесох до подиума. Забелязах, че съм оставил на картоната кървава следа.

Когато се върнах за втория кашон, видях Годард да седи на стола в ъгъла на кабинета си. Беше се сгърбил, главата му беше в сянка, и държеше основата на статуетката. Поколебах се; чудех се какво да направя — дали да се махна оттук и да го оставя сам с мъката му, или да продължа с кашоните, като се престоря, че не съм го забелязал.

— Беше страхотно хлапе — неочаквано се обади Годард, толкова тихо, че в първия момент помислих, че ми се причува. Гласът му беше тих, дрезгав и едва излизаше — той по-скоро шепнеше. — Атлет, висок, широкоплещест... като теб. И имаше дарбата да носи щастие. Създаваше настроение във всяка стая, в която влезете. Беше красив, беше мил, а в очите му... в очите му винаги имаше искрици. — Той бавно вдигна глава и се загледа в нищото с невиждащ поглед. — Даже като беше бебе не си спомням да е плакал и да сме се занимавали с него...

Гласът му заглъхна. Стоях застинал и слушах. Бях стиснал в ръката си свита на топка хартиена салфетка, за да спра кръвотечението, и вече я усещах да се навлажнява. — Сигурен съм, че

щяхте да се харесате — каза Годард. Гледаше ме, но не ме виждаше... или може би виждаше в мен сина си. — Наистина. Щяхте да станете приятели.

— Съжалявам, че не сме се познавали.

— Всички го обичаха. Беше хлапе, дошло на тази земя, за да прави всички щастливи... имаше искрицата, имаше най-красивата усми... — Гласът му се пречупи. — Най-красивата усмивка... — довърши той. Наведе глава и раменете му се отпуснаха. Помълча и след малко продължи: — Един ден Маргарет ми се обади на работа. Пищеше... Намерила го в спалнята... Веднага се прибрах, не помня как съм карал. Бяха изключили Илайджа от Хейвърфорд още първата година... просто го изритаха, оценките му бяха възможно най-слабите, а и той бе престанал да ходи на лекции. Не можах да го накарам да поговорим. Имах съмнения, че е започнал да взема наркотици, и се опитах да го предразположа, но сякаш говорех на стена. Върна се да живее при нас, но прекарваше повечето време в стаята си или излизаше с момчета, които не познавахме. По-късно един от съучениците му ми призна, че е започнал да взема хероин още първата година. Само че синът ми не беше малолетен престъпник, а беше надарено, мило, добро и умно момче... Неясно как в един момент започнал да... как се казва... да се друса. И това изцяло го промени. Светлината в очите му изчезна. Започна да ни лъже за всичко. Сякаш се опитваше да заличи всичко, което е бил. Не знам разбираш ли какво искам да ти кажа? — Годард най-последно ме погледна. По бузите му се стичаха сълзи.

Кимнах.

Изминаха няколко секунди, преди да може да продължи:

— Струва ми се, че търсеше нещо... имаше нужда от нещо, което светът не можеше да му даде. Или може би страдаше силно и бе решил да убие тази част в себе си. — Гласът му стана по-уверен. — А после и остатъка.

— Джок... — опитах се да кажа нещо аз.

— Съдебният патолог определи причината за смъртта като свръхдоза. Нямамо никакво съмнение, че било напълно съзнателно и че Илайджа знаел какво прави. — Той сложи ръка върху очите си. — В такива случаи човек не може да не се запита какво е трябвало да направи по-иначе. Как съм го докарал дотам? Веднъж дори го

заплаших, че ще уредя да го арестуват. Опитахме се да го вкараме в клиника. Мислех да го изтегля оттам, но... но така и не можах. Не съм спирал да си задавам въпроса дали не съм бил прекалено твърд с него. Или недостатъчно твърд. Дали не съм бил прекалено ангажиран в работата си... защото знам, че бях. Бях... тогава бях просто неудържим. Бях прекалено зает да изградя „Трайон“, за да имам време да се занимавам с него. — Гледаше ме право в очите и ми позволяваше да видя мъката му. Усещах я като кинжал в стомаха си. Бях се просълзил. — Отиваш на работа, създаваш малкото си кралство... и оставяш всичко останало да се сгромоляса в пропастта. — Той примигна тежко. — Не искам да губя контрол над нещата, Адам. Никога вече. — Годард изглеждаше смален и състарен, сякаш беше... на сто години. — Лежеше в леглото си, целият в лиги и урина като... като бебе, и аз го вдигнах на ръце, сякаш беше бебе. Знаеш ли какво е да видиш детето си в ковчег? — прошепна той. Кожата ми настръхна и трябваше да отместя поглед от него. — Мислех, че никога няма да мога да отида на работа. Не вярвах, че ще намеря сили да го преодоля. Според Маргарет така и не съм успял. Почти два месеца не излязох от къщи. Не можех да разбера защо аз самият още съм жив. Когато ти се случи нещо такова... започваш да подлагаш на съмнение всичко около себе си. — Изглежда, едва сега си спомни, че има носна кърпичка в джоба, извади я и попи лицето си. — Погледни ме — с дълбока въздишка каза той и неочаквано се засмя. — Погледни стария глупак. Когато бях на твоите години, си въобразявах, че като стана на тази възраст, на която съм сега, ще съм открил смисъла на живота. — Той тъжно се усмихна. — Не съм по-близо до това, отколкото бях тогава. О... разбрах в какво не е. Чрез елиминация. Трябваше да загубя син, за да го науча. Живееш в голяма къща, купуваш си скъпа кола, може би поместват снимката ти на корицата на „Форбс“ и си мислиш, че всичко си разбрал, така ли? И един ден Господ ти праща малка телеграма, в която пише: „О, забравих да спомена, че всичко това не означава нищо. И всички, които обичаш на тази земя... те са ти отпуснати само назаем, разбираш ли? Така че най-добре ги обичай, докато можеш“. И до ден-дневен се питам познавал ли съм някога Илайджа. Може би не. Но мислех, че го познавам. Зная, че го обичах, обичах го повече, отколкото някога съм обичал, когото и да било. Но познавах ли наистина сина си? Не мога да ти кажа... — Той бавно поклати глава и

видях, че вече идва на себе си. — Баща ти, който и да е той, е адски щастлив човек, но никога няма да го разбере. Има син като теб, син, който още го обича. И аз зная, че той трябва да се гордее с теб.

— Не съм толкова сигурен — прошепнах.

— О... аз съм — каза Годард. — Защото зная, че аз бих се гордял.

СЕДМА ЧАСТ

КОНТРОЛ

Контрол: Властта, упражнявана върху агент или двоен агент, за да му се попречи да премине на другата страна или да се съгласи на двойна игра.

„Международен
речник на шпионажа“

66.

Когато на следващата сутрин си проверих имейла, бях получил съобщение от „Артър“:

Шефът е много впечатлен от презентацията ти и държи да те види пак.

Гледах текста близо минута и реших да не отговарям.

Малко по-късно се появих без предупреждение в апартамента на баща ми с кутия от любимите му донътс. Паркирах отпред. Знаех, че когато не гледа телевизия, татко прекарва времето си зад прозореца. И беше доста добре информиран какво става навън.

На идване бях минал през автомивка и в резултат поршето блестеше като къс обсидиан — наистина беше изумително красиво. Баща ми още не го бе виждал. Е, сега щеше да види пристигането на сина си „загубеняка“, който вече не беше мизерен нещастник... в карета, впрегната с 450 коня.

Баща ми седеше на обичайното си място пред телевизора, загледан в някаква долнопробна поредица от разследвания за фирмени скандали. Антоан се бе разположил до него на доста по-неудобен стол и четеше един от многоцветните таблоиди, дето ги раздават безплатно в супермаркетите и не можеш да ги отличиш един от друг — мисля, че беше „Стар“.

Баща ми вдигна поглед, видя кутията донътс, която му показах многозначително още от вратата, и поклати глава.

— Нее...

— Почти съм сигурен, че има с шоколадова глазура. Знам, че са ти любимите.

— Не мога да ям повече тези боклуци. Този черньо до мен е опрял пистолет в главата ми. Защо не предложиш на него?

Но и Антоан поклати глава.

— Благодаря, но се опитвам да сваля някой килограм. Ти си олицетворение на дявола.

— Какво е това... щабквартирата на Джени Крейг^[1]? — Оставих кутията на кафе масичката до Антоан. Баща ми още не бе обелил дума за колата, но може би бе прекалено вгълбен в тъпата си програма. А и зрението му вече не бе така остро, както преди.

— В мига, в който излезеш, този тип ще размаха бича и ще ме накара да препускам в обиколки из стаята — мрачно обясни баща ми.

— Неумолим е, нали? — казах му.

Но той не изглеждаше ядосан, даже ми се стори, че му се вижда забавно.

— Не зная какво поддържа духа му — каза той, — но нищо не го възбужда така силно както амбицията да ме откаже от цигарите.

Напрежението между двамата, изглежда, бе спаднало до формата на примирение с патовата ситуация.

— Хей... ама ти ми изглеждаш по-добре, знаеш ли? — Погледнах го изненадано.

— Глупости — измърмори той с поглед, прикован в журналистическото псевдоразследване. — Още ли работиш на новата си работа?

— Да — потвърдих аз. После се усмигнах смутено, готов да му разкажа голямата история. — Всъщност...

— Нека ти кажа нещо. — Той най-сетне изостави предаването и ме погледна със сълзящите си старчески очи. Посочи ми телевизора, без да го гледа: — Тези копелдаци... ще ти отнемат и последния грош, ако им позволиш.

— Кои, корпорациите ли?

— Корпорациите, изпълнителните директори със съблазнителните опции, тлъстите пенсии и всичките добавки, които ще ти обещаят. Всичко това е само за тях, не се заблуждавай.

Погледнах килима и казах тихо:

— Е, не чак всичко.

— Лъжеш се.

— Вслушай се в думите на баща ти — неочаквано се обади Антоан, без да откъсва поглед от „Стар“. Стори ми се, че долавям в гласа му искрена загриженост. — Той е извор на мъдростта.

— Всъщност, тате, по една случайност знам това-онова за изпълнителните директори. Неотдавна ме повишиха... направо ме изстреляха в небесата — станах оперативен помощник на главния изпълнителен директор на „Трайон“.

Тишина.

Готвех се да повторя, когато той попита:

— Това какво е... секретар?

— Не, не... на много по-високо ниво е. Решаване в оперативен порядък на стратегически проблеми и така нататък.

— С какво точно се занимаваш?

Може и да имаше емфизема, но знаеше как да ми извади въздуха.

— Няма значение, татко — въздъгнах аз, — съжалявам, че отворих дума. — Наистина съжалявах. Не ме беше грижа какво си мисли за мен.

— Не, не... наистина се интересувам. Интересно ми е да разбере какво толкова правиш, че си заслужил хубавата си нова кола.

Значи все пак я бе забелязал. Усмихнах се.

— Ама е готина, нали?

— Колко ти струва?

— Всъщност...

— Питам за месечния наем. — И той пое дълбока глътка кислород от наустника.

— Нищо.

— Нищо — повтори той, сякаш не разбираше.

— Нула. „Трайон“ плаща лизинговата вноска. Полага ми се към новата длъжност.

Той отново вдъхна:

— Полага ти се...

— Също като новия ми апартамент.

— Преместил си се?

— Мисля, че ти споменах. Сто и осемдесет квадратни метра в новата сграда на Харбър Суитс. Пак „Трайон“ плаща наема.

Вдишване.

— Гордееш ли се?

Бях изумен. Не го бях чувал да произнесе тази дума. Бях почти сигурен, че я е изхвърлил от речника си.

— Да — признах и се изчервих.

— Гордееш се с това, че сега те притежават.

Естествено, как можах да си помисля, че ще се държи нормално.

— Никой не ме притежава, татко — отговорих рязко. — В подобна ситуация хората използват думата „издигане“. Потърси я — ще я намериш в синонимния речник заедно с изрази като „живот на върха“, „директорски офис“ и „хора с високи доходи“. — Не можех да повярвам, че тези думи излизат от моята уста.

Антоан тихо остави вестника, учтиво се извини и се престори, че има неотложна работа в кухнята.

Баща ми остро се изсмя и се обърна да ме изгледа.

— Я чакай, чакай, искам да съм сигурен, че съм го разбрал — каза той и за да събере сили, вдъхна нова струя кислород. — Ти не притежаваш нито апартамента, нито колата, така ли? Каза, че вървели със службата. „Полагало“ ти се. — Вдишване. — Ще ти кажа какво означава това: всичко, което са ти дали, могат да ти го отнемат и в крайна сметка ще го направят, помни ми думата. Караш кола на компанията, живееш в жилище на компанията, носиш униформа на компанията... но нищо не е твое. Целият ти скапан живот не е твой!

Прехапах устна. Нищо нямаше да спечеля, ако изпуснех нервите си. „Старецът умира — казах си за хиляден път. — На стероиди е. Просто един нещастен, вкиснат старец“. Но думите сами излязоха от устата ми:

— Знаеш ли, тате... някои бащи се гордеят с успеха на синовете си.

Той пое въздух. Малките му очи блестяха.

— Наричаш това „успех“ значи? Виж, Адам, ти все повече заприличваш на майка си.

— О, така ли било? — Повтарях си да съм сдържан и да обузда гнева си, защото изпуснех ли си нервите, това ще е признание, че е спечелил.

— Точно така. Приличаш външно на нея. Имаш същия характер — всички я обичаха, можеше да се впише във всякаква среда и ако се бе омъжила за по-богат мъж, сигурно щеше да има по-добър живот. Недей да мислиш, че не ми го е повтаряла. На всички онези родителски срещи в „Бартоломю Браунинг“ тя с лекота се сприятеляваше с богатите мръсници, обличаше се предизвикателно и

само дете не навираше гърдите си в носа им. Да не мислиш, че не съм го забелязвал?

— О, това е прекрасно, татко. Чудесно е. Колко лошо, че не приличам малко повече на теб, нали? — Той ме гледаше, без да проговаря. — Нали разбираш какво искам да кажа: огорчен, озлобен, сърдит на света. Как би искал повече да приличам на теб, нали? — Той мълчеше и пуфтеше, а лицето му ставаше все по-червено. — Когато в джоба ми не се завърташе долар и вечно купонясвах с приятели, ти ме считахте за пропаднал. Окей, сега съм успял по дефиницията на всеки, когото попиташ, но в сърцето ти има само презрение към мен. Но дали няма някаква причина, поради която ти никога няма да си горд с мен, каквото и да постигна, татко?

Той гневно ме изгледа и изпуфтя:

— Каква причина?

— Ами погледни се. Погледни живота си. — В мен сякаш имаше товарен влак беглец, който нямаше начин да спре и който все повече се отдалечаваше. — Винаги повтаряш, че светът е разделен на победители и губещи. Нека те попитам нещо, татко... Ти от кои си? Към кои се причисляваш?

Той пое дълбоко още кислород. Кървясалите му очи сякаш всеки миг щяха да изскочат от орбитите. Измърмори нещо на себе си. Стори ми се, че различавам „проклето“, „шибано“ и „лайно“.

— Да, татко — казах и се обърнах. — Умирам да стана точно като теб. — Тръгнах към вратата извън себе си от яд. Давех се в собствения си гняв. Бях изрекъл думите и те не можеха да се върнат, от което се чувствах по-нещастен от всякога. Излязох от апартамента, преди да съм направил нещо още по-лошо. Последното, което видях, прощалния образ, запечатал се в главата ми, беше голямото му почервенияло лице, пуфтящо и продължаващо да мърмори под носа си, и погледът му, в който имаше изумление, ярост, болка и не знам още какво.

[1] Популярна авторка на диета за сваляне на килограми. — Б.пр.

↑

67.

— Значи наистина работиш за Джок Годард, така ли? — попита Алана. — Господи... дано не съм казала нещо лошо за него пред теб... а?

Качвахме се с асансьора към моя етаж. Тя беше отскочила до апартамента си след работа, за да се преоблече, и в резултат сега изглеждаше страхотно — черно горнище с прилепнала висока яка, черен клин, черни обувки. И си бе сложила онзи незабравим одеколон с аромат на пролетни цветя, който бе избрала и за последната ни среща. Черната ѝ коса бе дълга и лъскава и контрастираше с ясните ѝ сини очи.

— Ами... ти направо го разпердушини, което не пропуснах да докладвам веднага.

Тя се усмихна и ми показа идеално равните си зъби.

— Този асансьор е с площта на моя апартамент.

Знаех, че не е истина, но това не ми попречи да се засмея.

— Не знам за твоя, но наистина е по-просторен от последното ми жилище. — Когато ѝ споменах, че съм се преместил и съм се нанесъл в Харбър Суитс, тя подхвърли, че е чувала за апартаментите тук. Стори ми се, че е заинтригувана, така че я поканих да се отбие и да види за какво става дума. Обещах ѝ да вечеряме в ресторанта долу, където и аз още не бях ходил.

— Господи... каква гледка — въздъхна тя в секундата, в която влязохме. От уредбата тихо звучеше Аланис Морисет. — Това е фантастично. — Огледа се, видя все още несвалените полиетиленови платна върху един от диваните и два стола и ме попита с извити вежди: — Кога каза, че ще се нанесеш тук?

— Веднага щом намеря час-два свободно време. Нещо за пиене?

— Хм... Разбира се, с удоволствие.

— „Космополитен“? Освен това съм голям майстор на джин с тоник.

— Джин с тоник ми звучи прекрасно, благодаря. Значи си започнал работа за него съвсем наскоро, така ли?

Естествено беше ме открила в указателя на компанията. Отидох при зареденото съвсем наскоро барче, намиращо се в една ниша в кухнята, и извадих бутилка „Танкерей Малака“.

— Тази седмица. — Беше ме последвала в кухнята. Извадих шепя лаймчета от почти празния хладилник и започнах да ги режа на половинки.

— Но си в „Трайон“ от почти месец. — Тя наклони глава, сякаш удивена от внезапното ми издигане. — Хубава кухня. Готвиш ли?

— Цялата тази техника е просто едно голямо шоу — отговорих й. Започнах да пълня изстисквачката с половинките. — Всъщност... да, назначиха ме в началото в маркетинга на нови продукти, после Годард взе участие в един проект, по който работех и аз, и... знам ли... мисля, че му хареса моят подход към проблемите, идеите ми... наистина не зная кое точно.

— Това ако не е късмет — подметна тя, надигайки глас над бученето на изстисквачката.

Свих рамене.

— Дали е късмет тепърва предстои да се разбере. — Напълних две големи чаши стил „френско бистро“ с лед, налях джин, сипах добра доза тоник от бутилката в хладилника и допълних чашите със солидно количество сок. Подадох й едната.

— Значи Том Лундгрен те е интервюирал с идеята да попълниш групата на Нора Съмърс. Хей... това е страхотно. Не бях опитвала с лайм... направо е превъзходно!

— Благодаря... Да, дължа назначението си на Том Лундгрен — казах аз, като се престорих на изненадан, че тя знае.

— Ти знаеше ли, че те вземат, за да попълниш моята длъжност?

— Какво искаш да кажеш?

— Длъжността, която се освободи, след като отидох в „Аврора“.

— Така ли е?

— Невероятно — каза тя.

— „Невероятно“ не изразява нищо. А какво е „Аврора“?

— О... мислех, че знаеш. — Тя ме погледна над ръба на чашата си с подчертано безизразен поглед.

Невинно поклатих глава.

— Не.

— Реших, че и ти си потърсил името ми в указателя. Преназначиха ме в маркетинга на отдела за разрушителни технологии.

— Това ли се нарича „Аврора“?

— Не, „Аврора“ е конкретният проект, по който работя. — Тя се поколеба за секунда. — Не знам защо си мислех, че да работиш за Годард значи да знаеш всичко...

Тактически пропуск от моя страна. Желанието ми беше да я накарам да се почувства свободна да говори за всичко в работата си.

— Да, теоретично имам достъп до всичко. Но не съм сигурен дали си представяш правилно ситуацията, в която се намирам... както се казва, аз още не зная къде се намира копирната машина.

Тя кимна и попита:

— Харесваш ли Годард?

Можех ли да ѝ кажа „не“?

— Той е впечатляваща личност.

— На партито ми се сторихте доста близки. Видях, че те повика да те запознае с най-близките си приятели, а и ти тръгна да изнасяш подаръците.

— Да, много сме близки — саркастично отвърнах аз. — Аз съм момчето му за всичко. Мускулът... Хареса ли ти партито?

— Беше малко странно да говоря с хора, които държат такава власт, но след две бири се отпуснах. Бях поканена за първи път. — „Защото си била назначена на работа в любимия му проект“, помислих си. Но не исках да бъда груб, така че потиснах изкушението да ѝ го кажа.

— Ще се обадя в ресторанта да ни приготвят маса.

— Знаеш ли, мислех, че „Трайон“ избягва да наема външни хора — замислено каза тя, докато разглеждаше менюто. — Сигурно много са те искали, за да заобиколят правилата.

— Според мен просто са си мислели, че ме „крадат“. Аз обаче не бях нищо особено. — Бяхме минали от джин тоник на „Сансер“, любимото ѝ френско вино, ако можеше да се вярва на списъка с поръчките ѝ в магазина за алкохол. Изборът ми я изненада приятно — именно реакцията, която търсех.

— О, съмнявам се — усмихна се тя. — С какво се занимаваше в „Уайът“?

Дадох ѝ наизустената за интервю версия на трудовата ми биография, но това не ѝ беше достатъчно. Интересуваха я подробности по „Лусид“.

— Знаеш ли... ако не възразяваш, не бих желал да се разпространявам върху работата ми за „Уайът“ — извиних се, като се постарях да не изглеждам досадно педантичен.

Думите ми я притесниха.

— О, Боже... напълно те разбирам.

Появи се сервитьорката и попита:

— Готови ли сте да поръчате?

— Ти първи — каза Алана и отново заби поглед в менюто, докато аз поръчвах паеля. — И аз мислех за същото — погледна ме тя. Окей, значи не беше вегетарианка.

— Няма нищо, в крайна сметка имаме право да ядем едно и също нещо, нали?

— И за мен паеля, ако обичате — каза тя на сервитьорката. — Но ако има някакво месо в нея... например наденица, бихте ли им казали да не го слагат?

— Разбира се — увери я сервитьорката и си отбеляза.

— Обожавам паеля — каза Алана. — Вкъщи по правило не внасям нито риба, нито никаква морска храна. Така че в случая си доставям особено удоволствие.

— Да останем ли на „Сансер“?

— Разбира се.

Сервитьорката тъкмо се обръщаше, за да изпълни поръчките ни, когато изведнъж се сетих, че Алана е алергична към скаридите, и побързах да я спра:

— Момент... има ли скариди в паелята?

— Тъ... да, има.

— Махнете ги — казах.

Алана ме изгледа изумено.

— Откъде знаеш, че... — започна тя, подозрително присвила очи.

Настъпи дълъг момент на напрегнато мълчание, по време на което се гърчех вътрешно в мъчителен опит да измисля нещо

смислено. Не можех да повярвам, че съм се самопрецакал така детински. Преглътнах тежко; усещах, че кръвта се е оттекла от лицето ми. Накрая успях да кажа:

— Аз... алергичен съм.

— Хм. Колко странно. — Но подозрението ѝ се разсейваше. И двамата сменихме скаридите с миди на тиган.

— Както и да е... стига сме говорили само за мен — казах аз. — Кажи ми нещо за „Аврора“.

— Ами... този проект се води секретен — извини се тя. Усмихнах ѝ се разбиращо. — Не, не... не си го връщам — побърза да ме увери тя. — Наистина!

— Окей — казах скептично. — Но след като успя да събудиш любопитството ми, наистина ли искаш сега да започна да ровя, докато не науча сам всичко?

— Не е чак толкова интересно.

— Не вярвам. Разкажи поне в общи черти.

Бях прекалено настойчив. Тя вдигна поглед към тавана и въздъхна тежко.

— Добре, да видим... Чувал ли си за „Халоид Къмпани“?

— Не.

— Разбира се, че не си. Няма как да си чувал. „Халоид Къмпани“ е дребен производител на фотохартия, която в края на 40-те години купила правата върху една нова за онези времена технология. Особеното било, че същата тази технология била отхвърлена от всички тогавашни гиганти, включително Ай Би Ем. Въпросното изобретение се наричало „ксерография“. След десет-петнайсет години „Халоид Къмпани“ станала „Ксерокс Корпорейшън“ и от малък семеен бизнес се превърнала в гигантска корпорация. И всичко това, защото рискували с технология, от която не се заинтересувал никой друг.

— Окей.

— Случило се горе-долу същото, което станало с „Галвин Манифекчъринг Корпорейшън“ в Чикаго, които произвеждали авто радиоапарати, за да станат „Моторола“ и да стигнат до полупроводниците и клетъчните технологии. Или с малката нефтопроучвателна компания „Джиофизикъл Сървис“, която започнала да се рои в сфери, имащи отношение към транзисторите и интегралните схеми, и се превърнала в „Тексас Инструмънтс“. Мисля,

че ме разбираш. Историята на технологията изобилства с примери на компании, преобразили се изцяло, благодарение на това че се вкопчили в правилната технология в точния момент и оставили благодарение на избора си конкуренцията да им диша праха. Това е, което Джок Годард се опитва да постигне с „Аврора“. Той смята, че „Аврора“ ще промени света, физиономията на американския бизнес по същия начин, по който навремето са го сторили транзисторите и фотокопирната технология.

— Разрушителната технология?

— Именно.

— Само че „Уолстрийт Джърнал“ смята Джок за изкукуруигал.

— Двамата с теб знаем, че истината няма нищо общо с това. Той просто е изпреварил останалите и се е скрил пред тях зад завоя. Погледни историята на компанията. Имало е поне три-четири критични момента, когато всички, всички без изключение, са смятали, че „Трайон“ е на ръба на банкрута, но компанията винаги изненадвала всички и се връщала в играта по-силна от всякога.

— Значи според теб е дошла поредната повратна точка, така ли?

— Когато настъпи моментът, той ще обяви за „Аврора“. Нека видим какво ще пише в „Уолстрийт Джърнал“ тогава. Честно казано, „Аврора“ прави тези дребни конфузии абсолютно несъществени.

— Удивително — прошепнах аз, вгледах се в чашата си и небрежно подхвърлих: — Та за каква технология, казваш, става дума?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Вероятно дори това, което вече казах, е прекалено много. — Наклони глава на една страна и ме попита закачливо: — Ти да не ме проверяваш?

68.

Разбрах, че тази нощ ще преспим заедно, още в мига, в който тя каза, че иска да хапнем в ресторанта на Харбър Суитс. Бях имал връзки с жени, при които еротичният заряд идваше от простичкия въпрос: „Ще се навие ли, или няма да се навие?“. Този случай бе различен, разбира се, но усещането бе дори по-силно. Чувствахме го и двамата, усещахме невидимата линия, която и двамата знаехме, че ще прекосим — линията, разделяща приятелството от нещо дълбоко поинтимно, и въпросът бе кога и как ще я пресечем, кой ще направи първия ход и ще си заслужава ли пресичането. Качихме се в апартамента ми след вечеря — и двамата леко залитахме от твърде многото бяло вино и големия брой джин тоници. Бях сложил ръка през тесния ѝ кръст. Мечтаех да погалья меката кожа на корема ѝ, под гърдите ѝ, на дупето ѝ. Исках да видя най-интимните ѝ части. Нямах търпение да доживея до момента, когато коравата черупка около Алана — невъзможно красивата и изтънчена жена — щеше да се пропука и тя щеше да потрепери и да се предаде, а кристалночистите ѝ сини очи щяха да се разтопят в удоволствие.

Разходихме се на пияна глава из апартамента, любувахме се на морския пейзаж, а след това направих по едно картини, от което определено нямахме никаква нужда.

— Не мога да повярвам, че утре сутринта трябва да ходя чак до Пало Алто — каза тя.

— Какво ще има в Пало Алто?

Но тя само поклати глава.

— Нищо интересно. — И тя ме беше прегърнала ниско през кръста, но в този момент отпусна ръката си и я остави да се плъзне надолу, стискайки ритмично. После попита на шега дали съм разопаковал леглото.

В следващата секунда впихме устни един в друг, пръстите ми нежно погалиха зърната ѝ, а на свой ред тя успя да вмъкне парещата си ръка в слиповете ми. И двамата бяхме вече възбудени. Отпуснахме се на дивана — онзи, чиято опаковка вече бях свалил. Продължихме да се

целуваме с притиснати един в друг слабини. Тя простена. Без да разбере как, страстно ми събу панталона. Самата тя носеше бяло копринено бюстие под черната си блуза. Гърдите ѝ бяха едри, кръгли, перфектни.

Оргазмът ѝ дойде неочаквано и без задръжки.

Съборих чашата си с мартини. Отидохме по дългия коридор в спалнята и го повторихме, този път по-бавно.

— Алана — казах, докато лежахме прегърнати.

— Ммм?...

— Алана — повторих и попитах: — Това не означаваше ли „красива“ на гръцки... или нещо подобно?

— На келтски, мисля. — Тя ме чешеше леко с нокти по гърдите.

Аз галех едната ѝ гърда.

— Алана... трябва да ти призная нещо.

— Женен си... — изпъшка тя.

— Не...

Това я накара да се обърне към мен. Погледът ѝ беше сърдит.

— Имаш връзка.

— Не, не... нищо подобно. Трябва да ти призная, че... мразя Ани ДиФранко.

— Но... нали ми цитираше нейните песни — обърка се тя.

— Имах навремето една приятелка, която обичаше да я слуша, и сега това... събужда в мен лоши асоциации.

— Защо тогава имаш нейн CD?

Явно беше видяла проклетия компактдиск до плейъра.

— Опитвах се да се насиля да ми хареса.

— Защо?

— Заради теб.

Тя помисли малко, сбърчила носле.

— Не е нужно да харесваш всичко, което харесвам аз. Аз например не харесвам поршетата.

— Наистина ли? — изненадах се.

— Те са като хуйове на колела.

— Вярно е.

— Някои мъже може да имат нужда от това, но ти определено не си от тях.

— Никой не се „нуждае“ от порше. Просто мисля, че е модерно да имаш такава кола.

— Изненадана съм, че не си взел червено.

— А, не... Червеното действа на полицаите като на бик — види ли червено порше, полицаят автоматично включва радара.

— Баща ти карал ли е порше? Моят имаше. — И тя театрално извъртя очи към тавана. — Това наистина е просто нелепо. Така отреагира на мъжката си менопауза.

— Всъщност... през по-голямата част от детството ми дори не сме имали кола.

— Не сте имали кола?

— Ползвахме обществения транспорт.

— О... — Признанието ми я накара да се почувства неудобно. — Значи всичко това — и тя завъртя ръка, за да покаже апартамента и всичко останало, — е доста опияняващо?

— Аха.

— Хм...

Нова минута мълчание.

— Мога ли някой път да те посетя на работа?

— Няма как да стане. Достъпът до пети етаж е ограничен. А и по мое мнение най-добре е хората на работа да не демонстрират близост, не мислиш ли?

— Да, права си.

Изненадах се, когато тя се сви до мен и след малко се унесе — мислех си, че след отказа веднага ще стане, ще си тръгне и ще се събуди в собственото си легло, но изглежда, тя твърдо беше решила тази нощ да не се прибира.

Когато станах, часовникът до леглото ми показваше 3:35. Тя още спеше и лекичко сумтеше. Отидох по дебелия мокет до кухнята и безшумно затворих вратата на спалнята зад себе си.

Изтеглих електронната си поща и сред купищата спам и боклуци, както и по-сериозни неща, които не бяха спешни, погледът ми се спря на поща в Hushmail от „Артър“, чийто предмет казваше:

Отн.: битова техника.

Текстът показваше, че Мийчъм е силно нервиран:

Шефът е изключително разочарован от това, че не му отговорихте. Искане нови материали за презентацията най-късно до утре в вечерта или сделката се разсъхва.

Кликнах върху бутона за отговор и въведох:

Не мога да намеря нови материали за презентацията, съжалявам.

Подписах се с „Дони“. Прочетох написаното и го изтрих. Не... изобщо нямаше да отговоря. Това беше по-просто. Бях направил достатъчно за тях.

Забелязах, че малката черна чантичка на Алана още е върху гранитния плот на бара, където я бе оставила. Не беше дошла с лаптопа си, нито с работната си чанта, защото бе минала през тях да се преоблече.

В чантичката ѝ открих пропуски, червило, ментови бонбонки за освежаване на дъха, ключодържател и служебния ѝ „Маестро“. В джобния компютър сигурно съхраняваше телефонни номера и адреси, както вероятно и датата и времето за различни делови срещи — неща, които можеха да бъдат много полезни на Уайът и Мийчъм.

Но работех ли аз все още за тях?

Може би не.

Какво щеше да се случи, ако просто сложех точка? Бях изпълнил моята страна на сделката и им бях предоставил почти всичко, което искаха да научат за „Аврора“... е, повечето неща, разбира се. Те най-вероятно щяха да преценят, че няма смисъл да ме пришпорват повече. Не беше в техен интерес да компрометират прикритието ми, поне не и докато смятаха, че още мога, макар и само потенциално, да им бъда

полезен по някакъв начин. Така че едва ли щяха да направят анонимно обаждане до ФБР, защото чорапът можеше да се разплете до тях.

Какво можеха да ми направят?

И тогава осъзнах: в себе си аз вече бях престанал да работя за тях. Бях взел това решение онзи следобед в кабинета на Джок Годард в къщата му край езерото. Нямахше повече да го предавам. А Мийчъм и Уайът можеха да вървят да се шибат.

Нямаше нищо по-лесно от това в този момент да сложа компютъра на Алана в интерфейсната приставка, свързана към моя настолен компютър, и да осъществя мигновена връзка с него. Вярно, съществуваше рискът тя да стане — все пак спеше на непознато място, аз не лежах до нея — и да тръгне да ме търси из апартамента. В този случай можеше да ме види да източвам паметта на компютъра ѝ в моя. А може би нямаше да забележи. Но беше съобразителна, мозъкът ѝ сечеше бързо и най-вероятно щеше да се досети какво правя.

И тогава светкавичните ми реакции нямаше да ми помогнат, никакви увъртания нямаше да ме спасят — за нея всичко щеше да бъде пределно ясно. Щях да бъда заловен, на връзката ни щеше да бъде сложен край, а... а изведнъж това бе най-важното нещо на света за мен. Бях влюбен до уши в Алана след само... след няколко нищо не означаващи срещи и едно преспиване. Защото бях започнал да откривам истинската, напълно земна страна на своенравната ѝ натура. И не исках да я загубя заради някаква дивотия, която Ник Уайът ме караше да правя.

Вече му бях предал най-разнообразна информация относно проект „Аврора“. Бях свършил работата си. Бях приключил всякакво вземане-даване с тези задници.

Не можех да извадя от главата си образа на сгърбения в ъгъла на кабинета си Джок Годард и как раменете му се тресяха. Моментът на разкриването на истинската му същност. Доверието, което ми бе оказал. Нима щях да пожертвам това доверие заради шибания Ник Уайът?

Не, това бе изключено. Край, баста!

Така че прибрах компютъра на Алана в чантичката ѝ, налях си чаша студена вода от крана във вратата на хладилника, изгълтах я с усилие и се върнах в топлото легло до Алана. Тя промърмори нещо в

просъница, а аз се сгуших плътно до нея и за пръв път от седмици ми стана уютно и се почувствах добре.

69.

Годард се носеше по коридора към директорската заседателна зала, а аз полагах невероятни усилия да го следвам, без да подтичвам. Господи, старият пич можеше да се движи бързо като костенурка на амфетамини.

— Това скапано заседание ще си е чист цирк — промърмори той. — Извиках екипа на „Гуру“ за преглед на състоянието веднага след като научих, че се очаква да изпуснем коледния пазар. Те естествено знаят, че съм бесен, и сега ще ми въртят пируети като руски балерини. Подготви се да видиш сега една моя страна, която не е много привлекателна.

Не му отговорих, но и какво можех да кажа? Бях виждал някои негови изблици на гняв, но те не можеха да се сравняват с онова, което бях виждал у единствения друг директор на компания, когото познавах. До Ник Уайът Годард беше като добър дядко. Всъщност все още бях разтърсен и дълбоко трогнат от това, че бях станал съпричастен на случилото се в къщата му при езерото — наистина никога не бях виждал човешко същество да се разголва до такава степен. До онзи момент с част от себе си недоумявах защо Годард ме е избрал, с какво го привличам. И тогава бях прозрял причината, бях се досетил за обяснението и то бе разтърсило света ми. Вече не исках да му се харесам или да го впечатля, държах само да заслужа одобрението му.

Защо, агонизирах аз, защо трябваше Годард да развали всичко с това, че е толкова свестен човек? Беше ми достатъчно неприятно да работя за Ник Уайът и без това ненужно усложнение. Защото сега работех срещу баща, какъвто никога не бях имал, и това ме скапваше психически.

— Ръководител им е една изключително умна млада жена. Одри Бетюн, голяма находка — продължаваше да мърмори Годард сякаш на себе си. — Но тази катастрофа може да провали кариерата ѝ. Защото просто не мога да толерирам провали на такова ниво. — Приближавахме към залата и той забави ход. — Така... дойдат ли ти

някакви идеи, не се колебай да ги споделиш с нас. Но искам да те предупредя — това е силна група, отстояваща колективно мнение, и не очаквай да превиват гръб пред теб само защото ме придружаваш.

Екипът на „Гуру“ се бе събрал край голямата заседателна маса и напрежението бе осезаемо. Когато влязохме, всички се обърнаха към нас. Някои се усмигнаха и казаха: „Здрасти, Джок“ или „Здравейте, господин Годард“. Но изглеждаха като подплашени зайчета. Спомних си друга маса, край която бях седял не чак толкова отдавна. Долових, че ме гледат с недоумение, няколко души си прошепнаха нещо явно по повод моето присъствие. Годард седна. До него седеше чернокожа жена, гонеща четиридесетте — същата, която бях видял да разговаря с Том Лундгрен и жена му на партито. Той потупа масата от другата си страна, за да ми покаже, че очаква да седна там. От десет минути клетъчният ми телефон вибрираше в джоба ми, така че крадешком го извадих и погледнах дисплея, за да видя кой ме търси. Бях пропуснал няколко позвънявания от един и същи номер, който не ми твореше нищо. Изключих телефона.

— Добър ден — поздрави ги Годард. — Това е моят помощник Адам Касиди. — Вежливи усмивки... и изведнъж видях, че едно от лицата е на старата ми приятелка Нора Съмърс. Нима и тя беше в „Гуру“? Беше в черен делови костюм на деликатно райе и се беше гримирала, както тя си знаеше за подобни случаи. Тя прехвана погледа ми и ми се усмигна лъчезарно, сякаш бях най-милото ѝ другарче от детските години. Усмигнах се в отговор вежливо, наслаждавайки се на момента.

Одри Бетюн, ръководителката на проекта, беше във великолепен тъмносин костюм с ослепително бяла блуза и малки златни обеци на винт. Имаше тъмна кожа и носеше косата си прибрана в кок и напръскана с лак. Бях прочел набързо малкото, което успях да изровя за нея, и знаех, че произхожда от заможно семейство. Баща ѝ беше доктор, както и дядо ѝ впрочем, и тя бе прекарвала всяко лято във фамилното имение в Оук Блъфс на Мартас Винярд. И тя ми се усмигна и ми показа широкия процеп между предните си зъби. После се пресегна зад гръба на Джок, за да стиснем ръце. Дланта ѝ беше суха и хладна. Бях впечатлен — това бе ръката на човек, чиято кариера висеше на косъм.

„Гуру“ — кодовото име на проекта бе „Цунами“ — представляваше многофункционален цифров помощник, по същество джобен компютър, последна дума на технологията, убиец на конкуренцията и единственото свръхвисококачествено изделие на „Трайон“. Представляваше интегрирани в едно персонален цифров помощник, комуникатор и мобилен телефон. В двеста грама бе натъпкана мощта на лаптоп. Можеше да изпраца и приема електронна поща, да осъществява „чат“, да пресмята електронни таблици и предлагаше истински интернет браузър. Дисплеят му естествено бе цветен, TFT на активна матрица.

Годард прочисти гърло и започна:

— Разбрах, че сме изправени пред малко предизвикателство.

— Това е една от възможните формулировки, Джок — гладко се включи Одри. — Вчера научихме резултатите от вътрешна ревизия и се разбра, че имаме дефектен компонент. LCD^[1]-то е мъртво.

— Аха — каза Годард с глас, който едва съдържаше. — Лошо LCD значи.

Одри обаче поклати глава:

— Оказва се, че е дефектен LCD драйверът^[2].

— Всички до един? — поинтересува се Годард.

— Точно така.

— Значи четвърт милион изделия имат скапан LCD драйвер — констатира Годард. — Ясноо... И датата за предаването им в търговската мрежа е... кога беше?... След три седмици. Хмм... Доколкото си спомням — поправете ме, ако бъркам, — по план трябваше да приключим преди края на тримесечието, за да подобрим оборота за трето тримесечие и да разполагаме с всичките тринайсет седмици преди Коледа, за да реализираме приходите, от които страшно се нуждаем. — Тя кимна. — Одри, мисля, разбрахме се, че „Гуру“ е най-важният проект за този отдел. Както несъмнено ви е добре известно, „Трайон“ изпитва някои затруднения с пазара. Което прави още по-наложително „Гуру“ да стигне до купувачите по график. — Направи ми впечатление, че Годард говори разбираемо, логично и бавно, и това ми подсказа, че полага големи усилия да се съдържа.

Главният специалист по маркетинга, вечно зализаният Дюрант, скръбно се намеси:

— Излагацията ще е грандиозна. Вече стартирахме мащабна рекламна кампания и не вярвам да има човек, който да не е прочел обещанието ни: „Цифровият помощник на следващото поколение“.

— Да — прошепна Годард, — само че, както изглежда, той няма да излезе на пазара преди следващото поколение. — Той се обърна към водещия инженер Еди Кабрал, кръглолик, с демодирана прическа. — Проблем с маската^[3] ли е?

— Де да беше така — отговори Кабрал. — Не, целият проклет чип ще трябва да се препроектира, сър.

— Производителят е в Малайзия, нали? — попита Годард.

— Да, винаги ни беше вървяло с тях — каза Кабрал. — Толерансите им са приемливи, а качеството — добро. Но в случая говорим за сложен ASIC. Той върши цялото управление на дисплея, който, както знаете, е собствена разработка на „Трайон“, и в случая курабийката не излиза от пещта, както сме я очаквали...

— Не можем ли да сменим дисплея? — прекъсна го Годард.

— Не, сър — отговори Кабрал. — Не и без да преработим целия корпус, а това означава поне половин година забавяне.

Изведнъж се изправих на стола си. Ключовите думи ми говореха нещо... дисплей собствена разработка на „Трайон“...

— Такава е природата на ASIC-ите — със съжаление каза Годард. — И винаги има курабийки, които изгарят. Добре де, какъв е добивът: четиридесет, петдесет процента?

Кабрал го погледна притеснено.

— Нула. Някакъв проблем с монтажа.

Годард сви устни. Вече беше на ръба да загуби контрол.

— И колко ще ни трябва, за да препроектираме чипа?

— Три месеца... поколеба се Кабрал, — ако сме късметлии.

— Ако сме късметлии — повтори Годард. — Да, ако сме късметлии. — Гласът му бавно набираше сила. — Само че три месеца ни изпращат право в декември, нали? Значи не става, така ли е?

— Не става, сър — побърза да се съгласи Кабрал.

Аз потупах Годард по ръката, но той не ми обърна внимание.

— В Мексико не могат ли да се справят по-бързо?

Шефът на производствения отдел Кати Горник отговори:

— Може би седмица или две по-бързо, но това не ни върши работа. Освен това при тях винаги е имало проблеми с качеството.

— Много гадно — резюмира Годард. Не го бях виждал толкова вкиснат досега.

Взех листа със спецификацията на изделието, отново потупах Годард по ръката и казах:

— Ще ме извиниш ли за момент?

Изхвъркнах във фойето и отворих телефона си.

Ноа Мордън не си беше на работното място, така че го потърсих на мобилния. Отговори ми на първия сигнал:

— Какво?

— Аз съм, Адам.

— Отговорих на позвъняването ти, нали така?

— Става дума за онази грозна кукла в офиса ти, дето казва „Изяж ми гащичките, Годард“.

— „Обичай ме, Люсил“. Не мога да ти я дам. Купи си я от магазина.

— Тя нямаше ли LCD дисплей на коремчето?

— За какво става дума, Касиди?

— Слушай, трябва да те попитам нещо за LCD драйвера. На ASIC-а.

Когато след няколко минути се върнах в залата, шефът на инженерния отдел и този на производствения водеха разгорещен дебат дали в малкия корпус на „Гуру“ изобщо може да се вгради друг LCD дисплей. Седнах тихо на мястото си и зачаках пауза в спора. Накрая ми се удаде възможност.

— Извинете ме — казах, но никой не ми обърна внимание.

— Ето — казваше в този момент Еди Кабрал, — точно това е причината, поради която се налага да отложим пускане.

— Само че това е нещо, което не можем да си позволим — изсумтя Годард.

Прочистих гърло.

— Може ли за секунда?

— Адам... — Годард най-сетне ме погледна.

— Зная, че може да ви прозвучи налудничаво — казах, — но помни ли някой от вас случайно онази роботизирана кукла „Обичай ме, Люсил“?

— Какво сега — обади се Дик Дюрант, — да не трябва да преплуваме лайняното езеро два пъти? Не ми напомняй за това. Пуснахме в мрежата половин милион от тези отвратителни кукли и ни ги върнаха едва ли не до една.

— Точно така — казах аз. — И по тази причина разполагаме с триста хиляди ASIC-а, произведени по наш проект за управление на дисплей, собствена разработка на „Трайон“, които ни чакат на склад във Ван Нюис.

Няколко засмивания, сред които и откровени изкикотвания. Един от инженерите каза на съседа си достатъчно високо, за да го чуят всички:

— Този дали е чувал думата „цокъл“?

Някой друг каза:

— Смешки.

Нора Съмърс ме погледна с фалшиво съчувствие, примигна и сви едва забележимо рамене.

Еди Кабрал се опита да ми разясни ситуацията:

— Де да беше толкова лесно, въ... Адам. Но ASIC-ите по правило не са взаимозаменяеми. Трябва да бъдат съвместими на ниво изводи.

Кимнах и казах:

— ASIC-ът в Люсил е от тип „SOLC-68 пин арей“. Този в „Гуру“ не е ли същият?

Годард ме гледаше с нямо изумление.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от шумоленето на трескаво прелиствани листа хартия.

— Точно SOLC-68, да ме... — прошепна един от електрончиците. — Да, би трябвало да стане.

Годард изгледа един по един присъстващите и удари с длан по масата.

— Е, какво чакаме?

Нора ми се усмихна лъчезарно и ми направи знак с вдигнат палец.

По обратния път извадих отново телефона си. Пет повиквания, все от един и същи номер и до едно маркирани с „лично“. Свързах се с гласовата си поща и чух характерния мазен глас на Мийчъм: „Артър се обажда. Не сме се чували от три дни. Това не е приемливо. Обади ми се с електронна поща до обяд или ще си теглиш последиците“.

Думите ме потресоха. Самият факт, че ме търсеше лично, бе недопустим риск, без значение откъде минаваше сигналът — показваше колко сериозен е в заплахата си.

Беше прав, разбира се — не се бях обаждал. Но и не планирах да го правя. Съжалявам, пич.

Следващият оставил съобщение бе Антоан. Гласът му прозвуча неестествено остро и напрегнато: „Адам, трябва да дойдеш в болницата“ — това беше първото оставено му съобщение. Второто, третото, четвъртото и петото... бяха все от Антоан. Тонът му звучеше все по-отчаяно: „Адам, къде си, по дяволите? Обади се, човече, обади се! Ела веднага“.

Отбих се в офиса на Годард — той продължаваше да обсъжда нещо с няколко служители от екипа на „Гуру“ — и предупредих Фло:

— Моля те, предай на Джок, че имам проблем. Случило се е нещо с баща ми...

[1] От Liquid Crystal Display (англ.) — течнокристален индикатор. — Б.пр. ↑

[2] Драйвер (driver — англ.) — при компютрите: програма, разширяваща възможностите на компютъра да управлява входно/изходно устройство: на свой ред устройствата биват периферни (когато компютърът може да функционира и без тях — например скенер, принтер и т.н.) и интегрални (монитор или клавиатура). Някои драйвери са част от операционната система, но при други се налага драйверът да се инсталира от потребителя. — Б.пр. ↑

[3] При изработването на интегрални схеми (ИС) в зависимост от конкретната технология повърхността на силициева (или от друг материал) пластина се подлага на дифузия, имплантация и т.н. За да се формират желаните структурите на ИС, върху пластината се формира окисен слой, който се премахва (ецва) на определени места, за да могат газове с различен химически състав да осъществят контакт с повърхностния силициев слой. Тези места се формират чрез поставяне

на маска върху пластината (всъщност използват се няколко различни маски). При проектиране на ИС се минава от принципна електрическа схема към създаване на технология (при която се използват „правила“ за дадената технология и производител) и генериране на маските. —
Б.пр. ↑

70.

Знаех за какво става дума още преди да стигна там, разбира се, но въпреки това карах като обезумял: хвана ме всеки червен светофар, засече ме на ляв завой всяка възможна кола, минах покрай всички съществуващи знаци „ограничение на 30 км/час, когато училището не е във ваканция“ — светът правеше всичко възможно, за да ми попречи да стигна до болницата, преди баща ми да издъхне.

Паркирах в нарушение, защото не можех да си позволя да обиколя паркинга на болницата един-два пъти, за да си намеря свободно място, влетях през входа на спешно отделение и блъснах вратите по начина, по който го правят санитарите, вкарващи носилка с критичен случай. Изтичах при регистратурата. Една недружелюбна сестра разговаряше явно със свой близък по телефона, ако се съдеше по смеха ѝ.

— Франк Касиди? — попитах аз.

Тя ме изгледа и продължи да говори по телефона.

— Франсис Касиди? — изкрещях нетърпеливо. — Къде е?

Тя недоволно остави слушалката и погледна екрана на компютъра пред себе си.

— Трета стая.

Изтичах през приемната, дръпнах двете крила на тежката врата за отделението и първото, което видях, бе Антоан, седнал на стол пред една зелена завеса. Не реагира по никакъв начин, дори не обели дума, но видях, че очите му са зачервени. Той бавно поклати глава, докато се приближавах, и каза само:

— Съжалявам, Адам.

Дръпнах рязко завесата, видях баща ми да седи с отворени очи, подпрял гръб на таблата на леглото, и си помислих: „Ето, Антоан, бъркаш, този гадняр още е с нас“, но бавно осъзнах, че кожата на лицето му е с променен цвят... някак восъчножълтеникава и... и устата му е отворена, което беше ужасно. Не знам защо, но цялото ми внимание бе съсредоточено върху този дребен факт: устата му беше отворена по начин, по който никога не се отваря, докато човек е сред

живите — беше застинала в агонизиращ опит за последно вдишване, в отчаян напън за поемане на въздух... гневен, ядовит, озъбен.

— О, не... — простенах.

Антоан бе станал и бе сложил ръка върху рамото ми.

— Констатираха смъртта му преди десет минути.

Докоснах лицето на татко, восъчната му буза — тя беше хладна. Нито студена, нито топла. Може би няколко градуса под нормалната температура, но това не беше излъчваната от жив човек топлина. И самата кожа бе някак странна — като глинена, леко лепкава, безжизнена.

Останах без дъх — въздухът не ми стигаше, сякаш се бях озовал във вакуум. Светлината около мен помръкна. Чух се да прошепвам:

— Татко... недей!

Не можех да откъсна поглед от него. Заради сълзите в очите ми образът му беше размит. Докоснах челото му, бузата, грапавата червена кожа на носа му, където от порите излизаха малки черни косъмчета, наведох се и целунах сърдитото му лице. Години наред бях целувал баща си по челото или бузата и той никога не ми беше отвърщвал по никакъв начин, но винаги ми се бе струвало, че посреща това с тайно удоволствие. Сега вече не можеше да реагира никак и това направо ме парализираше.

— Искаше ми се да можеш да се сбогуваш с него — проговори Антоан. Чувах гласа му, усещах вибрациите на дълбокия му бас, но не намирах в себе си сили да се обърна и да го погледна. — Изпадна в дихателна недостатъчност и този път даже не си губих времето да споря с него, а направо извиках линейката. Когато дойдоха, старецът едва дишаше. Казаха, че имал пневмония, може би от известно време. Започна се спор дали да не го интубират, но така и не се наложи. През цялото време се опитвах да се свържа с теб.

— Зная — казах аз.

— Имаше малко време... исках да дойдеш и да се сбогувате.

— Зная, зная... Няма нищо. — Преглътнах тежко. Не исках да го поглеждам, не исках да виждам лицето му, защото ми се струваше, че плаче, а това вече не можех да понеса. А и не исках той да ме вижда, че плача, което вече си бе наистина глупаво. Все пак, ако не се разплачеш, когато умира баща ти, значи... значи наистина не си съвсем наред. — Той успя ли да каже нещо?

— Повече ругаеше.

— Искам да кажа...

— Не — бавно отговори Антоан. — Не попита за теб. Но нали разбираш... той не казваше нищо смислено, така че...

— Разбирам. — Искаше ми се да спре.

— Най-вече ругаеше докторите и мен...

— Досещам се... — казах аз, неспособен да откъсна поглед от застиналото лице на баща ми. — Не съм изненадан. — Челото му бе сбръчкано, гневно смръщено и останало така завинаги. Посегнах и докоснах бръчиците, опитах се да ги изгладя, но не можах. — Татко... — прошепнах, — прости ми.

Нямах представа какво искам да кажа с това. За какво му исках прошка? Времето му отдавна беше дошло, а и при неговия живот в състояние на постоянна агония това бе по-добрата алтернатива.

Някой дръпна завесата — тъмнокож мъж с манта и със стетоскоп на врата. Беше доктор Пател, с когото се бяхме запознали миналия път.

— Адам — тихо каза той, — моите съболезнования. — Лицето му бе тъжно. Кимнах. — Развил е двустранна пневмония — обясни доктор Пател. — Изглежда, я е имал от известно време, макар при последната му хоспитализация броят на левкоцитите да не показва нищо тревожно.

— Ясно — казах аз.

— Само че при неговото общо състояние това е било последната капка. Онова, което го довърши, беше инфаркт — получи се, преди да решим дали да го интубираме. Просто тялото му се оказа неспособно да се справи с всичко. — Отново кимнах. Не исках да слушам подробностите, какъв беше смисълът? — Не би трябвало да го казвам по този начин, но за него така стана по-добре, защото можеше да остане полужив на системи. Съмнявам се, че бихте искали за него подобен край.

— Зная. Благодаря. Сигурен съм, че сте направили всичко възможно.

— Той е... сам, предполагам? Единственият ви жив родител, искам да кажа? Нямате братя и сестри?

— Нямам.

— Двамата сигурно сте били много близки?

„Дали? И защо мислиш така? Това професионално мнение ли е?“
Но само кимнах за кой ли път.

— Адам... има ли конкретна погребална агенция, с която бихте искали да се свържем?

Опитах се да си спомня името на агенцията, която използвахме при смъртта на мама. След няколко секунди то изплува в съзнанието ми.

— Уведомете ни, ако има нещо, с което можем да ви помогнем — каза ми доктор Пател.

Погледнах тялото на баща ми, свитите му юмруци, гневното изражение, изцъкления поглед, зейналата уста. После се обърнах към доктор Пател и го помолих:

— Дали не бихте могли да затворите очите му?

71.

Момчетата от погребалната агенция дойдоха след по-малко от час, сложиха татко в найлонов чувал, дръпнаха ципа и го изнесоха на носилка. Бяха две обикновени, приятни, яки момчета с ниски подстрижки и бяха достатъчно вежливи да ми изкажат съболезнованията си. Позвъних от мобилния си телефон на шефа на агенцията и двамата с него обсъдихме онова, което следваше. Той също ми каза: „Съболезнования за загубата ви“. Интересуваше се дали ще идват възрастни роднини от други градове, за кога искам да планирам погребението, дали баща ми е бил последовател на някоя конкретна църква, където бих държал да се проведе траурната церемония. Попита също разполагаме ли с място за гроб. Обясних му къде е погребана мама, като допълних, че според мен баща ми е купил два гроба — един за мама и един за себе си. Той обеща да провери в гробището как стоят нещата и накрая попита кога ще ми е удобно да отида и да уговорим останалите подробности.

Седнах в чакалнята към спешното отделение и позвъних в офиса. Джослин вече бе научила, че има някаква кризисна ситуация около баща ми, и направо попита как е.

— Току-що почина — казах й. Така се изразяваше баща ми: хората „почиваха“, а не „умираха“.

— О... — ахна Джослин. — Адам, страшно съжалявам.

Наредих й да отмени всичките ми срещи за следващите два дни, след което я помолих да ме свърже с Годард. В слушалката се чу гласът на Фло, която ми каза:

— Здравсти. Шефът излезе и доколкото ми е известно, довечера лети за Токио. — После шепнешком попита: — Как е баща ти?

— Току-що почина — повторих аз и бързо продължих: — Както се оформя, няма да мога да идвам на работа през следващите два дни, така че ще те помоля да ме извиниш предварително пред Джок...

— Но, разбира се — прекъсна ме тя. — Разбира се, разбира се... Моите съболезнования. Сигурна съм, че той ще провери как стоят

нещата, преди да се качи на самолета, и ще разбере... не се притеснявай за това.

В чакалнята излезе Антоан, беше объркан и не знаеше какво да прави.

— Имаш ли нещо да ми поръчаш? — попита ме той.

— Нищо, Антоан — изморено му казах аз.

Той се поколеба.

— Искаш ли да си изнеса нещата?

— Не, не бързай. Когато ти е удобно.

— Просто... всичко се случи така изведнъж, че... че нямам къде да отида.

— Остани в апартамента колкото ти е удобно — успокоих го аз.

Той пренесе тежестта на другия си крак.

— Знаеш ли, говорихме за теб.

— О... сигурно — казах аз. Той, изглежда, се чувстваше виновен, след като ми бе казал, че баща ми не е питал за мен на смъртния си одър. — Даже зная какво.

Тих мек смях.

— Е, няма да те лъжа, че винаги беше възможно най-хубавото, което би могло да се каже, но според мен това бе неговият начин да покаже обичта си, нали разбираш?

— Зная.

— А иначе баща ти беше корав дърт мръсник.

— Аха...

— Трябваше ни известно време, докато се сработим, нали разбираш?

— Зная, че беше много груб с теб.

— Е, такъв си беше човекът. Не приемах думите му навътре.

— Ти се грижеше за него — отбелязах аз. — И това означаваше много, макар устата му да не се отваряше да го признае.

— Знам, знам... но към края нещата между нас потръгнаха.

— Харесваше те.

— Не знам дали беше така, но между нас наистина се получи нещо.

— Не, аз зная, че той те обичаше. Сигурен съм в това.

Той помълча.

— Добър човек беше все пак.

Просто не знаех какво да отговоря на това.

— Ти беше страхотен с него, Антоан — казах накрая. — И зная, че означаваше много за него.

Случи се нещо доста странно: след разплакването пред безжизненото тяло на баща ми сълзите ми секнаха, сякаш се затвори някакво кранче. Дълго след това бях неспособен да заплача. Чувствах се като изтръпнала ръка — омекнала, безволева, след като цяла нощ си лежал върху нея.

На път за погребалната агенция позвъних на Алана, но попаднах на гласовата ѝ поща. Вежлив глас ме информираше, че в момента не е на работното си място, но обещавахе да проверява оставените за нея съобщения редовно. Едва сега се сетих, че е в Пало Алто. Обадих ѝ се на мобилния и тя вдигна веднага.

— Алана. — Харесвах гласа ѝ, беше мек като кадифе и едва доловимо дрезгав.

— Аз съм... Адам.

— Здравсти, лошо момче.

— Какво сбърках?

— Не се ли очаква от теб да позвъниш на момичето сутринта, след като си спал с него, и да му помогнеш да се чувства по-малко виновно пред себе си?

— Господи, Алана, аз...

— Някои мъже дори пращат цветя — продължи тя съвсем делово. — Не че на мен лично някога ми се е случвало, но съм чела за това в „Космополитън“.

Беше абсолютно права, разбира се: не ѝ се бях обадил, което бе върхът на простацината. Но какво щях да ѝ кажа... истината? Че не съм ѝ позвънил, защото съм се чувствал като запечатано в кехлибар насекомо, че не зная как да постъпя? Че не мога да повярвам на късмета си да намеря точно нея, че за мен тя е като сърбеж, който не мога да престана да чеша, и че на всичко отгоре се чувствам като истински измамник? „Да — помислих си, — чела си в «Космо», че мъжете са използвачи, маце, но нямаш представа в каква степен могат да го правят“.

— Как е в Пало Алто?

— Добре е, но няма да смениш темата така лесно.

— Алана — казах аз, — слушай... Исках да ти кажа... имам лоши новини. Баща ми току-що почина.

— О, Адам... О, страшно съжалявам. О, Господи, иска ми се да съм с теб.

— И на мен.

— Какво мога да направя?

— Не се безпокой, вече нищо не може да се направи.

— Знае ли се вече кога... ще е погребението?

— След два дни.

— Аз съм тук до четвъртък. Адам, адски съжалявам.

Следващият, на когото се обадох, беше Сет, който каза горе-долу същото:

— О... приятел, страшно съжалявам, мога ли да ти помогна с нещо? — Хората винаги казват това и звучи много хубаво, така че започваш да се питаш: „А бе какво всъщност има да се прави“? Не бях в настроение някой да ми сготви нещо. Наистина не знаех какво искам.

— Нищо, наистина нямам нужда от нищо.

— Я остави това, веднага мога да изляза от кантората. Няма проблем.

— Не, не, всичко е наред, пич.

— Нали ще има погребение и така нататък?

— Да. Ще ти се обадя.

— И умната, приятел, окей?

В този момент клетъчният телефон в ръката ми иззвъня. Мийчъм не каза нито „здравей“, нито нещо подобно. Първите му думи бяха:

— Къде се криеш, по дяволите?

— Баща ми току-що почина. Преди час.

Дълго мълчание.

— Господи — каза накрая той. После добави, сякаш се бе сетил едва сега: — Моите съболезнования.

— Благодаря.

— Е, моментът наистина е крайно неподходящ.

— Да — казах и усетих, че се ядосвам. — Бях му казал да изчака.

— И натиснах бутона за край на разговора.

Шефът на погребалната агенция се оказа същият човек, който се бе погрижил и за мама. Беше сърдечен, дружелюбен чернокож с гъсти щръкнали мустаци. Казваше се Франк — „Също като баща ти“, отбеляза той. Покани ме да вляза. Агенцията приличаше на оскъдно мебелирана къща от предградията с ориенталски килими, тъмни мебели и две големи стаи от двете страни на централния коридор. Офисът му бе малък и тъмен, с няколко старомодни железни кантонерки и картини на яхти и пейзажи. Нямаше нищо фалшиво в този човек — между двамата ни веднага се установи чисто човешка връзка. Франк поговори малко за смъртта на неговия баща — било преди шест години — и колко тежко го понесъл. Предложи ми кутия с хартиени кърпички, но аз няхах нужда от тях. Записа си основните моменти за некролога, който щеше да бъде публикуван във вестник — запитах се кой ли ще му обърне някакво внимание, — и заедно редактирахме приемлив текст. Положих титанични усилия да си спомня името на също покойната му по-голяма сестра, както и имената на родителите му, които според мен бях виждал не повече от десетина пъти в живота си и които бяха останали в спомените ми просто като „дядо“ и „баба“. Имах смътна представа за дългия и оплетен трудов път на баща ми и може би пропуснах някое от училищата, в които бе работил, но възстанових най-важните.

Франк се поинтересува дали баща ми е бил в армията, но единственото, което помнех със сигурност за него, бе, че е изкарал строева подготовка в някаква армейска база; никога не бе изпращан някъде да се сражава и мразеше армията и военните с неподправена страст. Попита ме дали искам на ковчега да бъде сложено знаме, на което баща ми като ветеран имал право, но аз отклоних идеята, защото знаех, че баща ми за нищо не света не би искал тялото му да бъде покрито с американското знаме. Не само не би искал, но дори би изнесъл цяла реч по въпроса и би я завършил с думите: „Кой, да ви еба майката, си мислите, че съм аз — Джон Кенеди?“. Поиска да разбере дали ще желая да бъде изсвирен „отбой“, на което баща ми също имал

право, и обясни, че понеже в наши дни вече нямало гайдар, обикновено пускали магнетофонен запис. Казах „не“, баща ми не би искал и това. След това му обясних, че държа погребението да се състои колкото може по-скоро. Просто исках да приключа с това веднъж и завинаги.

Франк се обади в католическата църква, където бяхме организирали опелото и на мама, и записахме час за след два дни. Доколкото ми бе известно, нямахме пръснати из страната роднини — единствените живи бяха неколцина братовчеди и една леля, с които той не се бе виждал от години. Знаех за двама-трима негови приятели и макар и с тях да не бе разговарял отдавна, те поне живееха в квартала. Франк ме попита има ли баща ми костюм, в който бих желал да го погребат. Казах, че може би има, но трябва да проверя.

След това слязохме в стаите, където бяха изложени ковчези. Всички изглеждаха големи и претенциозни и несъмнено биха дали повод на баща ми да каже нещо саркастично. Помня, че веднъж изнесе цяла тирада — беше, когато мама почина, — за погребалната индустрия, как тя съдира девет кожи от гърба на хората, как ти искат безумни цени за ковчези, които после така или иначе се заравят под земята, така че какъв е смисълът, и как бил чувал, че обикновено подменяли скъпите ковчези с евтини чамови, ако не си отваряш очите на четири. Знаех, че това не е истина — лично бях видял да спускат избрания от нас ковчег в земята и да го затрупват и не виждах каква може да е играта, ако не допуснем, че идват посред нощ и го изравят... но това вече беше прекалено.

Поради тези си подозрения — такова беше извинението му — тогава татко бе избрал един от най-евтините ковчези, които се предлагаша: евтин чамов сандък, боядисан да изглежда като махагон. „Повярвай ми — каза ми той в траурната зала, докато аз хълцах, задавен от сълзи — майка ти не обичаше да прахосва пари“.

Но аз нямаше да постъпя с него по същия начин, макар той да бе мъртъв и да му бе все едно. Все пак карах порше, живеях в огромен апартамент и не къде да е, а в Харбър Суитс, и можех да си позволя да купя свестен ковчег за баща ми. При това с парите, които ми плащаха за работата, заради която бях чул какви ли не обиди от него. Така че избрах елегантно изглеждащ махагонов ковчег, който предлагаше нещо

като чекмедже, в което се предполагаше да се сложат някои скъпи на покойника неща.

Два часа по-късно вече пътувах към дома и когато пристигнах, се вмъкнах в останалото така и неоправено от снощи легло и заспах. На следващия ден отидох в апартамента на баща ми, прерових дрешника му — личеше си, че не е бил отварян от много време — и открих там евтин син костюм: нямах спомен някога да го е носил. На раменете му имаше ивици прах. Намерих и риза, но не видях вратовръзка — той май никога не беше слагал вратовръзка, — така че реших да дам една от моите. Огледах се из апартамента за неща, с които той може би искал да бъде погребан. Това ме затрудни — мисля, че ако можеше да избира, щеше да избере кутия цигари.

Беше ме страх, че ще понеса идването в апартамента тежко и че може пак да се разплача. Но изпитах само голяма тъга да видя колко малко неща бе оставил след себе си старецът — слабата миризма на застоял цигарен дим, инвалидния стол, апарата за дишане, дивана. След мъчителен половин час ровене из личните му вещи се предадох и реших да не слагам нищо в малкото чекмедже. Щях да го оставя символично празно, защо не?

Когато се прибрах в апартамента, избрах една от вратовръзките, към които бях привързан — делова, скучна, на сини и бели диагонални ивици, тягостно изглеждаща... вратовръзка, за която нямаше да съжалявам. Не ми се връщаше пак в погребалната агенция, така че я свалих на портиера и помолих да намерят начин да я изпратят.

На следващия ден беше бдението. Влязох в погребалната агенция двайсет минути преди да започне. Климатикът работеше на пълна мощност, а във въздуха се стелеше миризмата на нов освежител. Франк деликатно попита дали не бих искал да прекарам няколко минути насаме с тялото на баща ми, „за да му отдам почитта си“, и аз казах: „Да, разбира се“. Той посочи една от стаите отстрани на централната зала. Когато влязох вътре, едва не получих удар: баща ми лежеше в евтиния син костюм с моята вратовръзка на шията, а ръцете му бяха кръстосани на гърдите. В гърлото ми се надигна буца, но я преглътнах. Не, не ми се плачеше и това бе много странно. Просто се чувствах... кух.

Не изглеждаше като жив, но това е непостижимо за мъртвец. Франк или който и да бе свършил работата, се бе справил доста добре

— например ружът по бузите бе положен с мярка и така нататък, — но татко продължаваше да изглежда като статуя от восъчния музей на мадам Тюсо, може би само малко по-добре. Духът бе напуснал тялото и никакъв траурен макияж не можеше да го върне. Лицето му бе обработено по начин, за който най-подходяща бе думата „освежаване“. Върху устните му дискретно бе сложено кафяво червило. Като цяло изглеждаше не така гневен, както го помнех от болницата, но мисля, никакви усилия не можеха да го направят да изглежда примирен. Дори смръщените му вежди явно ги бяха затруднили сериозно. Кожата му вече беше студена и много по-восъчна при докосване, отколкото в болницата. Поколебах се за момент, преди го целуна по бузата — струваше ми се странно, неестествено, нечисто.

Стоях и гледах телесната черупка, захвърленото тяло, в което някога бе обитавала мистериозната и страховита душа на баща ми. И без да се усетя, започнах да му говоря, както, предполагам, всеки сив говори на мъртвия си баща:

— Е, татко — казах. — Най-сетне се отърва. Ако наистина има живот след смъртта, надявам се там да си по-щастлив, отколкото беше тук.

Изведнъж ми дожаля за него — усещане, което, мисля, така и не можах да изпитам, докато беше жив. Спомних си няколкото пъти, когато той наистина бе щастлив, когато бях малък и той ме вдигаше на раменете си и се разхождахме: тогава, когато един от отборите му спечели шампионата и когато го назначиха в „Бартоломю Браунинг“. И толкова — редки моменти, броящи се на пръстите на едната ръка. Но той рядко се усмихваше, освен ако не се смееше горчиво на глас. Може би трябваше да взема антидепресанти, да, може би това бе истинският му проблем, но се съмнявах, че е така.

— Не те разбирах добре, татко — продължих аз, — но се опитвах, повярвай ми.

През трите часа на бдението не се появи почти никой. Няколко мои съученици от гимназията, две семейни двойки и двама приятели от колежа. Възрастната ми леля Айрийн дойде за малко и каза: „Баща ти беше голям късметлия да те има“. В речта ѝ се долавяше слаб ирландски акцент, а от нея самата се разнасяха тежки вълни на силен парфюм. Сет дойде в началото и остана до края, за да ми прави компания. Не спря да разказва разни истории с участието на баща ми,

анекдоти от дните му на трениор, легендарни случки, превърнали се във фолклор сред моите приятели и в „Бартоломю Браунинг“. Например веднъж той взел маркер, прекарал с него черта, започваща от горния край на маската на едно от хлапетата, през носа, надолу по екипа до обувките и след това продължил с права линия през цялото игрище, макар маркерът да не оставял следа върху тревата, след което му я посочил и казал: „Ето, Пели, ще тичаш по нея, ясно ли е? Това е линията, по която искам да тичаш!“.

В друг случай поискал таймаут, влязъл на терена, отишъл при един от играчите, сграбчил го за маската и го попитал: „Стив, ти глупак ли си?“. И без да чака отговора на момчето, задърпал маската му надолу-нагоре като кукла. „Да, тренер, глупак съм“, казал той с пискливия мутиращ глас на Стив. Останалите момчета от отбора решили, че е много смешно, и заповтаряли: „Да, глупак съм“.

Един ден поискал таймаут по време на хокееен мач и се разкрещял на едно хлапе на име Резник, че играе прекалено грубо. Сграбчил му стика и му казал: „Господин Резник, ако отново ви видя да мушкате — и забил стика в корема на Резник, от което той веднага повърнал на леда — или да удряте — и отново го ударил в корема със стика, — ще ви смажа“. На втория път Резник повърнал кръв, след което продължил със сухи напъни. Никой не се засмял.

— Да — казах аз, — такъв си беше. Много забавен, нали? — Но ми се искаше вече да спре с историите и той за щастие го направи.

Погребението бе на следващия ден. Сет седеше от едната ми страна в църквата, Антоан — от другата. Свещеникът, благородно изглеждащ сивокос мъж, излъчващ очарование на телевизионен проповедник, се казваше Джоузеф Янучи. Преди опелото той ме отведе встрани и ми зададе няколко въпроса за баща ми: каква е била „вярата“ му, що за човек е бил, какво е работил, имал ли е някакви хобита — ей такива неща. Въпросите му доста ме притесниха.

В църквата имаше към двайсетина души, някои от тях дошли за редовната проповед енориаши, които изобщо не познаваха баща ми. Останалите бяха мои приятели от гимназията и училище, двама-трима от квартала и една възрастна жена, която живееше в съседния вход. Имаше и един от „приятелите“ му — някой, който беше живял в Киуанис заедно с татко, докато един ден баща ми не побеснял заради

нещо дребно. Той дори не беше научил, че баща ми е бил болен. Присъстваха и двама възрастни братовчеди, които едва познах.

Ние със Сет бяхме сред носещите ковчега, заедно с други момчета от църквата и помощниците от погребалната агенция. На входа имаше купчина цветя — нямах представа как са попаднали там, дали някой ги е пратил, или вървят заедно с подготвената от агенцията церемония.

Опелото бе една от онези мъчително дълги служби, които включват много ставане, сядане и коленичене, предполагам с единствената цел никога да не заспи. Чувствах се измъчен, главата ми бе замаяна и предполагам, все още се намирах в някакво състояние на шок. Отец Янучи наричаше баща ми „Франсис“ и няколко пъти спомена пълното му име — „Франсис Ксавиер“, сякаш това гарантираше, че покойният е бил благочестив католик, а не някакъв безбожник.

— Тъгуваме, че Франсис ни остави, опечалени сме от кончината му, но вярваме, че е отишъл при Бог и че минавайки през акта на възкресението, той вече има нов живот. — И после: — Смъртта на Франсис не е краят. Все още можем да се съберем с него... — В един момент риторично попита: — Защо трябваше Франсис да страда толкова много в последните месеци от живота си? — Отговорът, на което бе, че и Исус е страдал, след което свещеникът заяви: — Но Исус не е бил победен от страданието. — Не ми беше съвсем ясно какво иска да ни каже, но от друга страна, не го слушах внимателно. Просто бях изключил.

Когато всичко приключи, Сет ме прегърна, а Антоан ми смачка ръката и също ме прегърна. С изненада видях по лицето на гиганта да се стича самотна сълза. Аз самият не бях плакал по време на опелото или по-точно не бях плакал целия ден. Бях като упоен. А може би вече бях минал през най-голямата болка.

Лея Айрийн се приближи със ситни стъпки до мен и хвана ръката ми с меките си покрити със старчески петна ръце. Яркочервеното ѝ червило бе сложено от трепереци ръце. Парфюмът ѝ бе толкова силен, че трябваше да задържа дъх.

— Баща ти беше добър човек — каза тя. Изглежда, разшифрова в изражението ми скептицизма, който се опитвах да скрия, защото

добави: — Не беше в хармония с чувствата си, знам това. Не му беше лесно да ги изразява. Но аз знам, че те обичаше.

„Добре, щом настояваш“, казах си, усмихнах ѝ се и ѝ благодарих, че е дошла. Приятелят на татко от Киуанис, едър мъжага, който сигурно беше на възрастта на баща ми, но изглеждаше двайсет години по-млад, стисна ръката ми и каза:

— Съжалявам за загубата ти.

Дори Джонеси, носачът от „Уайът Телеком“, бе дошъл с жена си, Естер. И двамата ме увериха, че страшно съжаляват за загубата ми.

Вече си тръгнах и се готвех да се кача в лимузината, за да последвам катафалката до гробището, когато видях самотен мъж, седнал на една от задните редици в църквата. Изглежда, бе дошъл след началото на опелото. Не можех да видя лицето му от толкова далеко, а и в църквата цареше полумрак.

Тогава мъжът се обърна към мен.

Беше Годард.

Не можех да повярвам. Изумен, бавно тръгнах към него. Благодарих му, че е дошъл. Той поклати глава и отклони благодарностите ми.

— Мислех, че си в Токио — казах.

— Да вървят по дяволите. Карали са ме да ги чакам и аз не знам колко пъти.

— Не разбирам... — запънах се; не можех да повярвам. — Сменил си часа на пътуването?

— Едно от малкото неща, които научих в живота, е колко важно е да подредиш правилно приоритетите си.

За момент останах без думи.

— Връщам се на работа утре — казах аз. — Може би ще закъснея малко, понеже вероятно ще има още някои дреболии, за които ще трябва да се погрижа, но...

— Не — твърдо каза той, — не бързай.

— Няма нищо, вече съм добре.

— Прави каквото трябва, Адам. Ще се оправим някак без теб за известно време.

— Това не е... не е както е било със сина ти, Джок. Искам да кажа, че баща ми все пак беше болен, имаше емфизема от доста време и... и мисля, така е най-добре за него. Той просто искаше да си отиде.

— Знам това усещане — прошепна той.

— Наистина... ние... ние не бяхме чак толкова близки. — Огледах се. Стояхме заобиколени от редици дървени седалки, стените бяха боядисани в златно и алено. Двама от приятелите ми чакаха на вратата, за да разменим на раздяла няколко думи. — Вероятно не би следвало да казвам това, особено тук... и сега. — Усмихнах се тъжно. — Но той беше в известен смисъл труден човек, корав старец, което прави кончината му някак... по-лесна за възприемане. Не бих казал, че се чувствам смачкан или нещо подобно.

— О, не — това прави нещата по-тежки, Адам. Сам ще разбереш. Особено след като чувствата ти са така сложни.

Въздъгнах:

— Според мен чувствата ми към него не са никак сложни.

— Това се разбира по-късно. Когато осъзнаеш пропуснатите възможности. Нещата, които са могли да се случат. Но аз искам от теб да помниш едно: баща ти е имал късмета да те има.

— Не бих казал, че той гледаше на себе си като на...

— Наистина. Баща ти е бил късметлия.

— Не зная, наистина не зная — неуверено казах аз и в този миг без никакво предупреждение язовирната стена се проби и сълзите ми рiekнаха. Почувствах се неудобно, лицето ми пламна и измърморих задавено: — Извинявай, Джок.

Той сложи ръце на раменете ми и каза:

— Ако не плачеш, значи не си жив. Очите му бяха влажни.

Сега вече хълцах като дете, бях покрусен и едновременно с това изпитвах необяснимо облекчение. Годард ме стисна в мечешката си прегръдка. Продължавах да ридаю.

— Искам да знаеш нещо, синко — прошепна ми той. — Ти не си сам.

73.

Върнах се на работа в деня след погребението. И какво да правя, да измия пода на апартамента му ли? Не бях потиснат, болеше ме... сякаш някой бе одрал кожата ми. Имах нужда да съм сред хора. И може би — сега, след като баща ми вече го нямаше — щях да намеря някаква утеха край Годард, който малко по малко започваше да придобива в съзнанието ми статута на баща. Не исках да ставам психоаналитик сам на себе си, но за мен нещо се бе променило от мига, в който той бе дошъл на погребението. Вече не изживявах вътрешния конфликт и не се разкъсвах в съмнения заради двойствената си роля в „Трайон“ и истинската причина, поради която бях тук... защото това вече не беше истинската причина.

Поне според моите разбирания бях изпълнил задачата, бях изплатил дълга си и заслужавах да започна на чисто. Вече не работех за Ник Уайът. Бях спрял да отговарям на пощите на Мийчъм и да му се обаждам след оставени от него съобщения на гласовата ми поща. Веднъж дори ме потърси Джудит Болтън. Не беше оставила името си, но гласът ѝ не можеше да бъде сбъркан. „Адам — каза ми тя, — знам, че изживяваш труден период. Всички сме потресени от смъртта на баща ти и искаме да ти поднесем най-искрените си съболезнования“.

Представих си как тримата — Джудит, Мийчъм и Уайът — седят отчаяни и гневни на хвърчилото, откъснало се от кордата. Джудит вероятно би казала, че трябва да действат с кадифени ръкавици, защото „момчето“ току-що е загубило баща си; Уайът със сигурност щеше да ми тегли една по-дълга и щеше да каже, че не му пука и че времето не чака; Мийчъм щеше да се постарее да заеме позиция, потвърда от тази и на шефа си, и щеше да измърмори, че нямало какво да ме жалят и че трябва да подхождат към мен с максимална твърдост. На това Джудит щеше да се възпротиви и да препоръча да се отнесат към мен с разбиране и да се опитат да установят човешки контакт...

Съобщението, което бе оставила, звучеше горе-долу така: „Изключително важно е, особено в този объркан период, да не прекъсваме връзката. Искам всички ние да гледаме положително на

нещата, Адам, и се надявам отношенията между нас да останат все така сърдечни, но трябва да се свържа с теб днес“.

Изтрих съобщението ѝ, както и това на Мийчъм. Щяха да схванат какво съм решил. След време щях да изпратя на Мийчъм официален имейл за преустановяване на връзката, но засега исках да постоят известно време в неведение, докато постепенно осъзнаят смисъла на случващото се. А именно че повече не съм хвърчилото на Уайът.

Бях им дал всичко, което им трябваше. Дано разберяха, че няма смисъл да се държат твърдо с мен.

Да, можеха да ме заплашват, но не можеха да ме принудят да им играя по свирката. Щом бях разбрал, че няма какво да ми направят, решението дали да продължа, или не си беше само мое.

Точно това трябваше да помня: просто можех да се откажа. И толкова.

74.

Когато на следващата сутрин влизах в закрития паркинг на „Трайон“ с колата си, мобилният ми телефон иззвъня. Беше Фло: — Джок иска да те види — настойчиво каза тя. — Веднага...

Годард вече беше в задната стая заедно с Камилети, Колвин и Стюарт Лури, старши вицепрезидент, ръководител на сектор „Корпоративно развитие“, с когото се бях запознал на партито.

Когато влязох, говореше Камилети:

— ... Не, от онова, което научих, кучият син кацнал вчера в Пало Алто с готов проект на договор. Обядвал с Хилман, главния им директор, и преди да стигнат до вечерята, вече били парафирали сделката. И той предложил нашите цени — при това долар за долар, — само че в наличност!

— Как, по дяволите, е могло да се случи това? — избухна Годард. Не го бях виждал толкова ядосан. — „Делфос“ се съгласиха да не преговарят с друг, даже подписаха споразумение, за бога!

— Споразумението влиза в сила от утре... и още не е подписано. Това обяснява цялото бързане: да се споразумеят, преди да сме ги блокирали.

— За кого става дума? — попитах, докато сяха на стола.

— За Николас Уайът — обясни Стюарт Лури. — Току-що е купил „Делфос“ под носа ни за петстотин милиона в налични.

Стомахът ми се сви. Името „Делфос“ ми беше познато, но помнех, че не би трябвало да ми говори нищо. „Уайът е купил «Делфос»?“ — помислих си замаяно.

Погледнах Годард въпросително.

— Това е компанията, която се готвехме да изкупим... нали ти споменах за тях — нетърпеливо обясни той. — Адвокатите ни приключваха работата върху договора... — Гласът му заглъхна, после пак набра сила: — Не съм и предполагал, че Уайът ще извади такива пари от джоба си!

— Разполагали са с около милиард в наличност — каза Джим Колвин. — По-точно осемстотин милиона. Което означава, че

петстотин милиона изпразват касичката, тъй като имат три милиарда задължения и обслужването на този дълг изисква поне по двеста милиона годишно.

Годард стовари длан върху кръглата маса.

— По дяволите! — изрева той. — За какво му е на Уайът компания като „Делфос“? Той не разполага с „Аврора“... Значи няма никакъв смисъл да рискува собствената си компания, ако не се опитва да ни прецака!

— Което току-що е успял да постигне! — отбеляза Камилети.

— За бога, без „Аврора“ „Делфос“ не струва нищо! — напомни Годард.

— А може той да знае за „Аврора“ — предположи Колвин.

— Невъзможно! — отсече Годард. — Но дори да е чувал, нали не разполага с технологията?

— Ами ако разполага? — тихо попита Стюарт Лури.

Възцари се тягостна тишина.

Мълчанието наруши Камилети — заговори бавно и напрегнато:

— Ние пазим „Аврора“, като стриктно се придържаме към федералните разпоредби, наложени от Министерство на отбраната на подизпълнители по договори с правителството, имащи отношение към работата с класифицирана информация. — Той яростно изгледа Годард. — Става дума за файъруоли, проверки за благонадеждност, мрежова защита, йерархична система от нива за допуск... всички познати средства, измислени от човека. Това е практически непроницаема преграда. Просто няма начин!

— Добре — съгласи се Годард, — но Уайът въпреки това по някакъв начин е научил подробностите по нашите преговори с...

— Освен ако... — обади се Камилети, — освен ако няма вътрешен информатор. — Хрумна му нещо и той ме погледна: — Ти например си бивш служител на Уайът, нали?

Почувствах как кръвта нахлува в главата ми, опитах се да запазя хладнокръвие и симулирах възмущение.

— Работех в компанията му, не за него — казах гневно.

— Поддържате ли още контакт? — попита той, пронизвайки ме с поглед.

— Какво се опитваш да намекнеш? — Станах от стола.

— Зададох ти обикновен въпрос, изискващ отговор „да“ или „не“, и ще го повтора: Поддържаш ли връзка с Уайът? Защото преди не чак толкова много време си вечерял с него в „Оберж“, вярно ли е?

— Пол, достатъчно! — намеси се Годард. — Адам, седни веднага. Адам няма достъп до нищо, свързано с „Аврора“. Още по-малко до преговорите с „Делфос“. Според мен днес той чува името на фирмата за пръв път. — Кимнах. — Да минем нататък — предложи Годард. Вече се бе поуспокоил. — Пол, искам да поговориш с нашите адвокати и да разбереш с какви възможности разполагаме. Проучете има ли начин да спрем Уайът. Бяхме се разбрали да обявим за „Аврора“ след четири дни. След като светът научи какво сме направили, ще настъпи невероятно боричкане за купуване на материали и суровини по цялата дължина на проклетата верига от снабдители и доставчици. Следователно или ще отложим съобщението, или... не искам да участвам в боричкането. Така че ще се съберем и ще обмислим има ли друг подходящ кандидат за изкупуване...

— Тази технология е собственост изключително на „Делфос“ — въздъхна Камилети.

— Мисля, че сме умни хора — опита се да го вразуми Годард. — Винаги има други възможности. — Той сложи ръце на облегалките на стола и се надигна. — Сещам се една любима на Роналд Рейгън история, която той не пропускаше случай да разкаже: та, имало едно хлапе, което се натъкнало на купчина фъшкии и казало: „Ей, ама тук някъде трябва да има и кон“. — Той се засмя и другите вежливо последваха примера му. Всички бяхме благодарни за опита му да разреди напрежението. — С две думи, хващайте се на работа: намерете коня.

75.

Знаех какво се е случило. Обмислях нещата и колкото по-ясна ми ставаше картинката, толкова по-ядосан ставах и толкова по-бързо и опасно карах.

Ако не бях показал на Уайът листа на Камилети с договорените условия, той нямаше да знае за съществуването на „Делфос“ — компанията, която „Трайон“ се готвеше да изкупи. И колкото повече си напомнях това, толкова по-зле се чувствах.

По дяволите, трябваше да покажа на Уайът, че всичко между нас е свършило. Вече не работех за тях.

Отключих вратата на апартамента си, запалих осветлението и се отправих към компютъра, за да изпратя незабавно имейла.

Само че нямаше как да стане.

На стола пред компютъра седеше Арнолд Мийчъм, а двама бабаити с ниски прически методично разпердушинваха жилището ми. Личните ми вещи бяха разпилени навсякъде. Книгите ми бяха свалени от етажерките, CD и DVD плейърите бяха разглобени, дори капакът на телевизора беше свален. Изглеждаше сякаш някой е подивял и е започнал да хвърля безразборно всичко, което му е попаднало, с единствената мисъл да нанесе максимални поражения.

— Какво правите?!

Мийчъм спокойно вдигна поглед от екрана и бавно каза:

— Никога не си позволявай да ме подценяваш!

Трябваше да се махна бързо оттук. Извъртях се рязко, хвърлих се към вратата, но миг преди да изскоча навън, трети тип, когото досега не бях видял, я затвори с трясък и застана пред нея; наблюдаваше ме внимателно.

Нямаше друг изход, ако изключим прозорците, а засега падане от двайсетия етаж не ми изглеждаше добра идея.

— Какво искаш? — попитах Мийчъм.

— Да не си въобразяваш, че можеш да скриеш нещо от мен? — попита ме и той. — Няма начин. Нямах депозитна касета, нямаш

никаква дупка, в която да си в безопасност от нас. Виждам, че си съхранил всичките ми имейли. Не знаех, че съм ти толкова скъп.

— Разбира се, че съм ги съхранил — сопнах се. — Аз пазя копия на всичко.

— Шифроващата програма, която си използвал, за да кодираш бележките от срещите с Джудит, Уайът и мен... май не ти е известно, но тя беше разбита преди около година. Вече се предлагат много по-надеждни.

— Е, слава богу — казах саркастично. Опитвах се да говоря, сякаш не се е случило нищо особено. — Защо ти и момчетата ти не се махнете от апартамента ми, преди да съм извикал полицията?

Мийчъм изсумтя презрително и мръдна пръст, сякаш ме викаше да се приближа.

— Не! — Поклатих упорито глава. — Казах ти, че искам...

Долових с периферното си зрение някакво светкавично бързо движение, след което нещо се заби в тила ми. Свлякох се на колене. Пред очите ми се разстла кървава мъгла. Замахнах слепешката с ръка, с надеждата да сграбча нападателя си, но докато завършвах замаха си, в десния ми бъбрек се заби ботуш. Тялото ми беше прерязано от остра болка и рухнах по очи върху персийския килим.

— Не! — изохках.

Нов ритник, този път в тила ми, невероятно болезнен. Пред очите ми се пръсна облак от светли точки.

— Махни ги от мен — простенах аз. — Кажете... му... да... спре. Иначе още малко и ще започна да говоря.

Нищо друго не ми идваше наум. Главорезите на Мийчъм едва ли знаеха нещо за онова, в което бяхме забъркани двамата с него. Тя бяха просто биячи. Мийчъм едва ли би искал да ги посвещава в делата си. Може и да знаеха нещо и да се досещаха за друго, така че малко допълнителна информация щеше да ги насочи точно където Мийчъм не искаше. Сигурен бях, че той иска да ги държи в пълно неведение.

Свих се и се приготвих за нов ритник в тила. Усещах метален вкус в устата си. За момент се възцари тишина — изглежда, Мийчъм им бе наредил да спрат.

— Какво искаш от мен, по дяволите? — успях да попитам.

— Сега ще излезем да се поразходим — чух гласа му.

Мийчъм и бандитите му ме измъкнаха от апартамента, свалиха ме с асансьора в гаража и ме извлякоха през сервизния изход на улицата. Бях страшно изплашен. Пред входа бе паркиран черен микробус със затъмнени стъкла. Мийчъм вървеше напред, тримата го следваха отблизо. Бяха ме заобиколили плътно не знам с каква цел — да не избягам или да не се нахвърля върху Мийчъм. Единият носеше лаптопа ми, друг беше взел настолния ми компютър.

Главата ми бучеше, кръстът и гръдният ми кош ме боляха адски. Сигурен бях, че изглеждам развалина — смазан и пребит.

Фразата „Ще се поразходим“ обикновено означава — поне във филмите за мафията, — че те чака циментов блок на краката и къпане в Ийст Ривър. Но ако искаха да ме убият, защо не го бяха направили в апартамента ми?

След малко схванах, че биячите са бивши ченгета, взети на работа в отдел „Сигурност“ на „Уайът“. Сигурно ги бяха наели заради животинската им бруталност и физическата им сила. Тези хора бяха най-обикновени инструменти.

Един от тях седна зад волана, Мийчъм се намести до него, отделен от мен с бронираното стъкло. Колата потегли и той не спря да говори през целия път.

Явно си беше свършил работата. Беше ме изплашил до смърт, а групата му бе открила, че съхранявам доказателства срещу Уайът.

Четиридесет и пет минути по-късно бусът спря в имението на Уайът.

Двамата до мен ме претърсиха за оръжие, сякаш бе възможно скришом от тях да се снабдя с „Глок“ по пътя насам. Взеха ми клетъчния телефон и ме избутаха към къщата. Влязох, минах през детектора за метал, който сработи. Пребъркаха ме, взеха ми ключовете, часовника и колана и отново ме прекараха през детектора. Този път успешно.

Уайът седеше пред грамаден плосък телевизор в огромна, непретрупана с мебели стая, гледаше Си Ен Би Си с изключен звук и

говореше по мобилния си телефон. Погледнах се в огледалото до вратата. Изглеждах ужасно.

Останахме чинно прави.

След няколко минути Уайът приключи разговора и най-сетне ме погледна.

— Отдавна не сме се виждали — многозначително каза той.

— Има нещо толкова — съгласих се аз.

— Виж се на какво приличаш. Да не си се блъснал във врата? Или си паднал по стълбите?

— Нещо толкова.

— Съжалявам за случилото се с баща ти. Но, господи, да дишаш през тръба, да мислиш за резервоари с кислород, да се главоболиш с подобни глупости... честно казано, застреляйте ме, ако доживея до това.

— С удоволствие — промърморих, но не съм сигурен, че ме чу.

— По-добре да е мъртъв, нали? Да му бъдат спестени страданията?

Исках да се хвърля върху него и да го удуша.

— Благодаря за загрижеността — обадох се по-високо.

— Аз трябва да ти благодаря — натърти той. — За информацията относно „Делфос“.

— Разбрах, че се е наложило да изпразните касата, за да ги изкупите.

— Добрите играчи мислят по три хода напред. Как мислиш съм постигнал това, което съм сега? Когато обявим, че ние разполагаме с оптичния чип, акциите ни ще хвъркнат до небето.

— Хубаво — признах аз. — Значи сте го измислили. Нямате повече нужда от мен.

— О... предстои ти още много работа, момчето ми. Тепърва трябва да ни доставиш спецификациите на оптичния чип. И прототипа естествено.

— Не — много тихо заявих аз. — С това приключихме.

— Ти си мислиш така. Само че халюцинираш. — И той гръмко се изсмя.

Поех дълбоко дъх. Усещах сърцето ми да пулсира в гърлото ми. Главата ми се цепеше.

— Законът е ясен по въпроса — казах аз и прочистих гърлото си. Бях прегледал няколко сайта за правната страна. — Ти си много позатънал от мен, защото си упражнявал контрол над цялата операция. Аз бях само пешка. Ходовете с нея правеше ти.

— Законът? — попита Уайът с усмивка, издаваща какво мисли за него. — Ти ми говориш за шибания закон? Затова ли си пазил имейли, бележки, записки и всякакви дивотии? За да имаш доказателства срещу мен? О, боже, наистина започвам да те съжалявам. Ти май наистина нищо не разбираш, а? Въобразяваш си, че ще те пусна да се откачиш, преди да си свършил?

— Предадох ви най-разнообразна и според мен безценна информация — напомних аз. — Планът ти сработи. Увенча се с успех. И приключи. Отсега нататък не искам да влизате във връзка с мен. Край на деловите ни отношения. За мен това все едно никога не го е имало. — Сигурно именно ужасът, който изпитвах, ми даваше увереност да говоря с него по този начин: най-сетне бях пресякъл проклетата линия. Бях скочил от скалата и сега падах във въздуха, но исках да се насладя на изживяването до удара в земята. — Помисли... — продължих. — Ти имаш много повече за губене от мен. Компанията си. Бъдещето. Аз... аз съм нищожество. Дребна риба. Нищо подобно — аз съм планктон.

Усмивката му стана още по-широка.

— Само не ми казвай — насмешливо сви устни той, — че ще отидеш при Джок Годард и ще му признаеш, че си най-обикновен дрислив шпионин, чиито гениални идеи са му били наливани с фуния в главата от най-големия му конкурент. И какво мислиш, че ще направи той? Ще ти благодари, ще те покани на вечеря в скапания си вагон-ресторант и ще се чукнете с по чаша „Овалтин“? Няма да стане.

Поклатих глава. Сърцето ми биеше до пръсване.

— Според мен ти не би искал Годард да разбере как си научил подробностите за преговорите му с „Делфос“.

— Или може би си внушаваш, че можеш да отидеш във ФБР и да си признаеш всичко, така ли? Да им кажеш, че си бил наемен шпионин за „Уайът“. О, как ще им хареса това! Не може да не си чувал с какво разбиране се отнасят към престъпниците във ФБР. Ще те изцедят като шибана хлебарка — каквато всъщност си, — а аз ще отрека всичко и те няма да имат друг избор, освен да ми повярват, и знаеш ли защо?

Защото ти си дребен измамник. Защото имаш вече досие на мошеник, приятелю. Защото съм те уволнил от моята компания, след като си злоупотребил с мои пари, и всичко е документирано.

— Само че ще ти е малко трудно да обясниш как при това положение всички в „Уайът“ ме препоръчваха така ентусиазирано.

— Няма такова нещо, разбери. Никога не бихме издали официална препоръка на доказан мошеник като теб. Ти сам, понеже си патологичен лъжец, сам си фалшифицирал нашата антетка и логото на фирмата, за да кандидатстваш в „Трайон“. Писмата изобщо не са изведени при нас. Анализът на хартията и всички възможни криминалогични изследвания ще докажат това без никакво съмнение. Използвал си различен принтер, дори касетата с тонера е различна от нашите. И несъмнено си подправил подписите, жалък нещастник такъв. — Пауза. — Нима дори и за миг си допускал, че няма да вземем всички мислими предпазни мерки?

Опитах се да се усмихна, но треперещите мускули около устата ми отказаха да ми се подчинят.

— Съжалявам, но това не обяснява телефонните обаждания на директори от „Уайът“ в „Трайон“ — изтъкнах аз. — Няма значение, Годард ще види истината. Няма да се заблуди. Той ме познава.

Този път Уайът не излая, а се изсмя по-сочно:

— Познава те, казваш? Е... това вече е върхът. Човече, ти нямаш грам представа с кого си имаш работа. Просто идея нямаш срещу какво си се изправил, ясно ли ти е? Мислиш си, че някой ще повярва, че нашият „Личен състав“ се е обадил в „Трайон“ с отлични рекомендации за теб, след като сме те изхвърлили по задник през вратата? Добре, пикльо, направи си малкото проучване и ще се убедиш, че всички обаждания от нашия „Личен състав“ са били пренасочвани. Ако някой поиска архивата от телефонната компания, ще установи, че всички позвънявания са станали от твоя апартамент. Ти, задник нещастен, сам си се обаждал, представял си се за различни свои началници в „Уайът“ и сам си си дал блестящи препоръки. Ти просто си едно жалко лайно, нещастнико. Патологичен лъжец си. Сам си измислил шибаната история, че си геният зад „Лусид“, което с лекота можем да опровергаем. Нали разбираш, когато моите хора и тези от „Трайон“ се съберат, за да сравнят данните. — Главата ми се въртеше и започваше да ми прилошава. — А когато решиш, можеш да

провериш и тайната банкова сметка, с която толкова се гордееш... онази, в която вярваш, че внасяме пари от наша офшорна сметка. Защо не проследиш истинския произход на тези пари? — Гледах го неспособен да формулирам очевидния въпрос. — Тези пари — с готовност ми обясни Уайът — идват от няколко тайни сметки в „Трайон“, предоставени за ползване на висшия им мениджмънт. По които дискретно са оставени твоите „цифрови“ отпечатъци. Откраднал си пари от тях, по същия начин, по който навремето си откраднал от нас. — Той ме изглежда презрително. — Шибаната ти глава е в капана, разбра ли? Затова следващия път, когато те видя, искам да разполагаш с пълната техническа спецификация на оптичния чип на Джок Годард или с теб е свършено. А сега махай се по дяволите от дома ми!

ОСМА ЧАСТ ЧЕРЕН ЧУВАЛ

Черен чувал: Жаргон за тайно проникване в офис или къща с цел незаконно изземване на документация.

„Книга на
шпионина: Енциклопедия
на шпионажа“

— Дано е важно, пич — сърдито каза Сет. — Все пак е след полунощ.

— Важно е, заклевам се.

— Да де, ти общо взето се обаждаш само когато искаш нещо. Или при смъртта на родител, ако ме разбираш.

Едновременно се шегуваше и беше сериозен. Истината бе, че имаше право да ми се сърди. Не можех да кажа, че сме поддържали връзка, откакто бях започнал в „Трайон“. А той бе дошъл на погребението на баща ми. И изобщо ми беше по-добър приятел, отколкото аз на него.

Срещнахме се час по-късно в отворения денонощно „Дънкин Донътс“ до жилището на Сет. Вътре, ако не се брояха няколко дремеци бездомници, беше почти безлюдно. Той беше в добре познатите ми опърпани джинси „Дизел“ и тениска, рекламираща турнето на Д-р Дре.

Изглежда ме.

— Мамка му, какво е станало с теб?

Не скрих неприятните подробности от него... имаше ли повече смисъл?

Първоначално той помисли, че го подмятам, но постепенно разбра, че говоря истината. Изражението му се смени от скептицизъм през ужасено любопитство до искрено съчувствие.

— О, пич — възкликна той, когато стигнах до края на историята. — Яко си го загазил.

Усмигнах се тъжно, кимнах и признах:

— Направо ми го начукаха.

— Не, не това имах предвид — поправи се той и в гласа му долових укор. — Ти си се заловил с всичко това доброволно.

— Не съм „се залавял“.

— Няма такава работа, задник такъв. Имал си избор.

— Избор? — повторих. — Избор казваш? И какъв по-точно? Затвор?

— Приел си предложената ти сделка, пич. Да, стиснали са ти топките в менгемето и си клекнал.

— И какви други възможности съм имал? — полюбопитствах.

— А... за това вече са измислени адвокатите, пич. Трябваше да ми кажеш и щях да ти осигуря един от онези, на които помагам.

— Помагаш? Мислех, че става дума за пари.

— Можеше да наемеш един от тях, да отидеш с него във фирмата, да ги стреснеш и да ги заплашиш, че нещата ще се размиришат.

Замълчах за момент. Съмнявах се, че всичко щеше да се уреди толкова кротко и просто.

— Да... добре, както и да е, вече е късно за това. А и те, сигурен съм, щяха да отрекат всичко. А дори да предположим, че изобщо някой от твоите шефове щеше да се навие да се занимава с мен, Уайът щеше да изправи срещу него цялата проклета асоциация на американските адвокати.

— Може би. А може би щеше да предпочете историята да не стига до вестниците. И може би щяха да те пуснат да си отидеш мирно и кротко.

— Не мисля.

— Аха... — От Сет струеше сарказъм. — И вместо това си се навел и си го поел. Влязъл си в незаконната им схема, съгласил си се да станеш шпионин и общо взето си направил всичко възможно да си гарантираш присъда, ако не за едно, то за друго...

— Какво искаш да кажеш с това, че съм си гарантирал присъда?

— ... а като капак на всичко, за да подхраниш ненаситната си амбиция, ето те тук, готов да прецакаш единствения свестен американски бизнесмен, който някога ти е давал шанс в живота.

— Благодаря — казах горчиво. Разбрах, че ми казва самата истина.

— Направо ти казвам, че си заслужаваш каквото си търсил.

— Благодаря ти за помощта и моралната подкрепа, приятелю.

— Погледни на нещата от този ъгъл, Адам: аз може да съм достоен за съжаление неудачник в твоите очи, но поне съм се сринал до това състояние честно. А ти какво си? Ти си истински измамник. Ти си като шибаната Роузи Руис.

— Какво?

— Тя спечели бостънския маратон преди двайсет години — постави рекорд, не помниш ли? Почти без да се изпоти. Оказа се, че се включила по трасето на половин миля пред финала. Взела шибаното метро, за да измине разстоянието. Ето, това си ти, пич: Роузи Руис на корпоративна Америка.

Лицето ми ставаше все по-червено и се чувствах все по-нещастен. Накрая попитах:

— Свърши ли?

— Засега.

— Хубаво — казах аз. — Защото имам нужда от помощта ти.

78.

Не бях стъпвал в юридическата кантора, в която Сет работеше или по-точно се преструваше, че работи. Тя се разпростираше на четири етажа в един от небостъргачите в административния център на града и разполагаше с всички външни атрибути, които хората очакват да видят в една известна юридическа кантора — махагонова ламперия, скъпи килими, модерни платна с гигантски размери, изобилие от стъкло.

Сет беше организиран среща възможно най-рано сутринта с шефа си — старшият съдружник Хауард Шапиро, бивш федерален прокурор, специализирал наказателно право и занимаващ се със защита. Шапиро бе нисичък, възпълен, оплешивяващ, носеше кръгли очила с черни рамки, имаше висок пронизителен глас, говореше като картечница и излъчваше френетична енергия. Той ме прекъсваше, подканваше ме да приключвам с разказа си и многозначително поглеждаше часовника си. Пишеше в жълт адвокатски бележник. От време на време ме поглеждаше изпитателно, а може би озадачено, сякаш се опитваше да прецени нещо, но като цяло се въздържаше от реакции. Сет — той бе решил, че по изключение един ден може да се държи възпитано — мълчеше и наблюдаваше.

— Кой те би? — попита ме Шапиро.

— Неговите служители от отдел „Сигурност“.

Бележка.

— Когато му каза, че излизаш от играта?

— Не, преди това. Престанах да отговарям на електронната му поща и да се обаждам, след като са ме търсили.

— За да ти предадат урок, така ли?

— Предполагам.

— Нека те попитам нещо... Но искам честен отговор. Да кажем, че се докопаш до чипа, който Уайът иска от теб или каквото и да е там. Според теб той ще те остави ли на мира след това?

— Не вярвам.

— Мислиш, че те продължат да те притискат?

— Вероятно.

— Не те ли е страх, че всичко това може да избухне в лицето ти и ти да останеш единственият виновен?

— Мислил съм по този въпрос. Зная, че хората в „Трайон“ са много ядосани от провала на сделката по изкупуването. Със сигурност ще има разследване и никой не знае какво ще се случи.

— Е, аз имам още лоши новини за теб, Адам. Колкото и да ми е неприятно да ти го кажа, ти си само инструмент.

Сет се усмихна.

— Зная това.

— Което означава, че или трябва да нанесеш изпреварващ удар, или си свършен.

— Не разбирам.

— Да кажем, че стане издънка и те заловят. Това никак не е невероятно. Оставиш ли се на милостта на съда, без да сътрудничиш, затворът не ти мърда. По-просто от това не мога да ти го кажа. И ти го гарантирам.

Почувствах се, сякаш някой ме е ударил в корема. Сет примижа.

— В такъв случай ще сътруднича.

— Вече е много късно. Сега никой няма да ти пусне гювеч. Освен това единственото доказателство срещу Уайът си ти... а от друга страна, обзалагам се, че срещу теб ще се намерят и извадят на бял свят много и убедителни доказателства.

— Какво предлагате в такъв случай?

— Или те ще те намерят, или ти ги намери. Имам един приятел във федералната прокуратура, човек, на когото вярвам. Уайът е едра риба. А ти можеш да му го поднесеш на сребърен поднос. Тази възможност силно ще ги заинтригува.

— Как мога да съм сигурен, че няма да ме арестуват и да ме тикнат в затвора?

— Ще им направим предложение. Ще му се обадя, ще му подсказва, че разполагаме с нещо, което съм сигурен, че е от интерес за него. Ще го предупредя, че на тази фаза няма да чуе от мен никакви имена. И ще поставя условие, че или ще влезе в споразумение с моя човек, или няма да види лицето му. Но ако се съгласи, трябва да се съгласи на някои отстъпки.

— И по-точно?

— Тогава ще ги посетим, ще седнем на една маса с прокурора и с агент. И нищо казано по време на този разговор няма да може да бъде използвано срещу теб.

Погледнах Сет, повдигнах вежди и отново върнах поглед върху Шалиро.

— Правилно ли разбирам, че мога да се откача?

Шапиро поклати със съжаление глава.

— След малката шега, която си им извъртял с партито на онзи носач в „Уайът“, ще трябва да измислим някакво признание във вина. Все пак си „мръсен“ свидетел и прокурорът ще иска да демонстрира, че няма да те пусне без нищо.

— Дребно престъпление?

— Е, не знам... може да се стигне до условна присъда, условна и углавно престъпление или углавно и половин годинка.

— Затвор? — попитах. Шапиро кимна. — И то само ако пожелаят да предложат сделка?

— Точно така. Виж, нека бъда откровен с теб, забъркал си се много лошо. По Закона за икономическия шпионаж от деветдесет и шеста кражбата на търговска тайна съставлява федерално престъпление. За това могат да се получат до десет години.

— А Уайът?

— Ако го хванат ли? Съгласно Указанията за определяне на федерални присъди, съдията е длъжен да отчете ролята на обвиняемия в извършеното престъпление. Ако си организатор, водач, нивото на обвинението се качва с два порядъка.

— Иначе казано, той ще го отнесе още по-тежко?

— Да. Освен това ти лично не си се облагодетелствувал от шпионската си дейност, нали така?

— Да — потвърдих аз. — Момент... все пак ми плащат.

— Но си получавал заплатата си в „Трайон“ и тя е била за работата ти там.

Поколебах се.

— Всъщност... хората на Уайът продължиха да ми плащат: превеждаха парите в тайна банкова сметка. — Шапиро ме изгледа. — Това е лошо, нали?

— Да, лошо е — потвърди подозренията ми той.

— Вече не се изненадвам, че се съгласиха така лесно, когато се договаряхме — простенах аз.

— Да — каза Шапиро, — сам си си надянал примката. Искаш ли все пак да се обадя, или не?

Погледнах Сет и кимнах. Нямах друг избор.

— Момчета, защо не изчакате навън? — предложи ни той.

79.

Седнахме в приемната пред кабинета му. Мълчахме. Нервите ми бяха опънати до скъсване. Обадих се в офиса и наредих на Джослин да пренасрочи две срещи.

Поседях така няколко минути, потънал в дълбок размисъл.

— Знаеш ли — казах накрая, — най-лошото е, че лично връчих на Уайът ключовете, за да ни ограби до шушка. Не стига, че провали операцията по изкупуването, ами сега и ще ни го начука до кръста... и вяната е само моя.

Сет ме изгледа дълго.

— Казваш „ни“?

— Имам предвид „Трайон“.

Той поклати глава.

— Ти не си „Трайон“. Защо говориш за „Трайон“, така?

— Грешка на езика.

— Не мисля. Искам да си купиш от любимия си десетдоларов френски сапун, който използваш сега, и да напишеш на огледалото в банята: „Аз не съм «Трайон»“.

— Стига... — изпъсках. — Започна да приказваш като баща ми.

— Хрумвало ли ти е някога, че баща ти не е грешал във всичко? Също както дори спрял часовник два пъти в денонощието показва точното време.

— Що не се шибаш!

Вратата се отвори и на прага застана Шапиро.

— Седни — каза той.

По лицето му личеше, че разговорът не е протекъл обнадеждаващо.

— Е, какво каза приятелят? — попитах.

— Приятелят ми са го преместили в съда. А заместникът му е истински гъз.

— Толкова ли е зле?

— Думите му бяха следните: „Знаеш ли, защо не се признае за виновен и ще видим какво ще правим оттам нататък“.

— И какво означава това?

— Означава, че ще се признаеш за виновен на четири очи пред съдията и никой няма да разбере за това.

— Не разбирам.

— Ако му дадеш в ръцете голям случай, той ще напише едно много убедително писмо „5-K“. „5-K“ е особен вид писмо, което прокурорът пише до съдията, за да го помоли да се отклони от Указанията за определяне на федерални присъди.

— И длъжен ли е съдията да се вслуша в призива на прокурора?

— Естествено, че не. Да не говорим, че няма никаква гаранция, че този задник ще се потруди да напише убедително писмо „5-K“. Честно казано, този тип ме съмнява.

— Каква е дефиницията на „голям случай“? — обади се Сет.

— Иска Адам да помогне за внедряването на агент под прикритие.

— Агент под прикритие? — Не можех да повярвам на ушите си. — Това е лудост! Уайът никога няма да ухапе. Той никога няма да се срещне с друг, освен с мен. Този човек съвсем не е идиот.

— А микрофон? — продължаваше да се интересува Сет. — На това би ли се съгласил?

— Аз няма да се съглася на това — казах. — Всеки път, когато отивам в дома на Уайът, ме сканират за електронни устройства. Няма начин да се промъкна.

— Точно така — съгласи се и Шапиро. — И „нашият“ човек в прокуратурата не би се съгласил. Единствената възможност за него да погледне благосклонно на твоя случай е, ако внедриш агент.

— Няма да го направя — заявих твърдо. — Защото той никога няма да се хване. А и каква гаранция ще получа, че няма да вляза в затвора, ако по някакъв неясен начин успея?

— Никаква — призна Шапиро. — Няма федерален прокурор, който да ти даде стопроцентова гаранция, че съдията ще се съгласи да те осъди условно. Съдията може да не се навие, той е самостоятелна институция. Каквото и да решиш, разполагащ със седемдесет и два часа.

— Или?...

— Или нещата ще се развият по стандартния начин. Той никога няма да направи отстъпки, ако не се съ согласиш да играеш по неговите

правила. Разбери, те не ти вярват. А в крайна сметка те диктуват правилата.

— Нямам нужда от седемдесет и два часа — отсякох и станах. — Вече реших. Не играя.

Шапиро ме изгледа странно.

— Ще продължиш да работиш за Уайът?

— Не — отговорих. — Ще се справя по мой си начин.

Шапиро прецени, че това заслужава усмивка.

— И как?

— Искам аз да определям правилата.

— Това добре, но как?

— Да предположим, че се добера до конкретни доказателства срещу Уайът. Сериозни и неопровержими. Не можем ли да отидем с тях направо във ФБР и да получим по-добро предложение?

— Теоретично, да.

— Добре — заключих аз, — защото ми се струва, че искам да опитам. В крайна сметка, изглежда, единственият, който може да ме измъкне от кашата, в която сам съм се нахиснал, съм пак аз.

Сет се усмихна и сложи ръка върху рамото ми.

— Аз или ние?

80.

Получих имейл от Алана — съобщаваше ми, че се е върнала, защото прекъснали командировката ѝ в Пало Алто — не ми обясняваше защо, но аз се досетих — и ме известяваше, че много искала да ме види. Обадих ѝ се у дома, поговорихме за погребението, как се справям и така нататък, а след това тя каза:

— Знаеш ли, че имаш сериозен проблем с „Личен състав“?

Сърцето ми спря.

— Така ли?

— О, боже... Правилата за поведение в „Трайон“ — а те са изложени в специална брошура — изрично забраняват служебните връзки. Неподходящото сексуално поведение на работно място вреди на организационната ефективност чрез отрицателното си въздействие върху замесените и техните колеги.

Бавно изпуснах въздуха от гърдите си.

— Ти не си в моята управленческа йерархия. Както и да е, на мен ми се струва, че организационно погледнато ние сме доста ефективни. И си мислех, че в сексуалното ни поведение няма нищо неуместно. Защото онова, което правехме, може да се нарече интеграция по хоризонтала. — Тя се засмя и аз продължих: — Зная, че никой от нас няма време, но дали няма да бъдем по-полезни за „Трайон“, ако си вземем една нощ почивка? Искам да кажа да се махнем от града. Да бъдем непринудени, да действаме спонтанно.

— Това определено звучи интригуващо — каза тя. — Да, смятам, че една подобна нощ определено ще повиши производителността ни.

— Добре, ще резервирам стая за утре вечер.

— Къде?

— Ще видиш.

— Тъ... не става. Казвай къде.

— Не. Ще бъде изненада. Както казва безстрашният ни водач, понякога се налага да се качиш в колата.

Тя ме взе със синята си мазда и следвайки указанията ми, ни откара в провинцията. По време на паузите в разговора ни се замислих над онова, което ми предстоеше да направя. Не ми бе леко, защото бях хлътнал по нея, а сега я използвах, за да се опитам да спася кожата си. Изглежда, ми беше писано да гния в ада.

Пътуването ни отне четиридесет и пет минути, не защото отивахме далеко, а защото в началото имаше задръствания и спирахме през стотина метра, минавайки покрай безкрайна верига идентично изглеждащи пазарни комплекси, бензиностанции и закусвални, а след това поехме по тесен черен криволичещ път. В един момент тя откъсна поглед от пътя, обърна се към мен, забеляза синината на едното ми око и попита:

— Какво е станало? Бил ли си се?

— Баскетбол — късо отговорих аз.

— Мислех, че си се отказал да играеш с Чад.

Усмихнах се неопределено и не казах нищо.

Накрая спряхме пред голям хан, боядисан в бяло и с тъмnozелени капаци на прозорците. Въздухът беше прохладен и ароматен, а вместо постоянния тътен на трафика се чуваше чуруликането на птички.

— Ей... — каза тя и свали слънчевите си очила. — Красиво е. Направо страхотно. — Кимнах. — Да не водиш всичките си приятелки тук?

— Никога не съм бил тук — успокоих я. — Прочетох рекламата и ми се стори прекрасен начин да избягаме от града. — Прегърнах я през кръста и я целунах. — Дай да взема чантите ти.

— Само една е — отговори тя. — Не обичам да пътувам с много багаж.

Вътре миришеше на кленов сироп и истински огън. Двамата стопани ни посрещнаха като стари приятели.

Стаята ни беше много сладка и съвсем провинциална. Имаше голямо легло с четири стърчащи от ъглите му метални пръти, които сигурно се използваха за закачане на балдахин. По пода бяха нахвърляни килимчета, а завесите бяха от кретон. Леглото беше точно срещу голяма камина, чийто вид подсказваше, че често се използва. Мебелировката изглеждаше стара и паянтова, което леко ме изнервяше. До таблата на леглото имаше ракла. Банята бе огромна и в центъра ѝ бе разположена грамадна вана на извити чугунени крачета

— от онези, които изглеждат наистина величествено, но ако пожелаеш да си вземеш душ, трябва да застанеш прав в нея и да се обливаш внимателно, точно както се къпе куче, та да не разплискаш вода по пода. Самата баня бе свързана с малък кът, част от спалнята, мебелиран с дъбово писалище и старомоден телефон, поставен на клатеща се масичка.

Леглото скърцаше и стенеше, което установихме в мига, в който се проснахме в него, веднага щом съдържателят излезе и затвори вратата.

— Господи, представям си какви неща е видяло това легло — казах.

— И колко много кретон! — Алана се огледа. — Напомня ми за къщата на баба.

— И тя ли е толкова голяма, колкото този хан?

Тя кимна.

— Иначе е уютно. Страхотна идея, Адам. — Тя мушна ръка под ризата ми, погали ме по корема и я спусна на юг. — Какво ще кажеш да опитаме малко хоризонтална интеграция?

Когато слязохме за вечеря, в трапезарията боботеше силен огън. Край масите бяха насядали още десетина двойки, повечето по-възрастни от нас.

Поръчах червено бордо и сякаш чух гласа на Джок Годард в ухото си: „Ако някога си пил Будвайзер, сега преминаваш на скъпо бордо“.

Обслужването бе бавно — изглежда, имаше един сервитьор за всички, някакъв близкоизточен тип, който говореше английски едва-едва, — но това изобщо не ме подразни. И двамата бяхме отпуснати, в състояние на посткоитална нега.

— Взела си компютъра си — казах. — Видях го в багажника на колата.

Тя се усмихна притеснено:

— Не мърдам никъде без него.

— Нещо като каишка на врата, завързана в другия си край за офиса — лениво отбелязах аз. — Пейджър, мобилен, имейл...

— А ти?

— Хубавото в това да имаш един началник е, че понякога можеш да се откъснеш от работа.

— Е, ти си късметлия. На моята глава обаче висят шестима души, пред които трябва да се отчитам, и сбирщина възможно най-арогантни инженери, с които трябва да общувам ежедневно. В добавка към висящия като дамоклев меч краен срок.

— Какъв срок?

Тя помълча, после отговори:

— Предаваме продукта следващата седмица.

— Излизате на пазара?

Тя поклати глава.

— Не, става дума само за демо — съобщение, направено в помпозна обстановка, демонстрация на работещ прототип на онова, което разработваме. Нали разбираш... важно е. Много. Годард не ти ли е казал?

— Може и да е споменал нещо, не зная. Той ме засипва с всякаква информация.

— Не, това не е от нещата, които би забравил. Както и да е, думата ми беше, че съм затънала до гуша. Като никога досега — денем и нощем.

— Е, не съвсем — възразих. — Все пак намери време за две срещи с мен, а ето че и тази нощ си свободна.

— За което ще заплатя с утрешния ден и с неделя.

Претовареният сервитьор най-сетне цъфна до нашата маса с бутилка бяло в ръка. Посочих му грешката, той многословно се извини и изчезна да търси бордото.

— Защо не искаше да говориш с мен на барбекюто на Годард? — попитах.

Тя ме погледна недоверчиво, разтвори широко сапфиреносините си очи.

— Говорех ти напълно сериозно за брошурата на „Личен състав“. В нашата фирма интимните отношения между колеги не се поощряват, така че трябва да сме изключително дискретни. Хората обичат да говорят. А от всичко на света най-много обичат да клюкарят кой с кого спи. И ако след това се случи нещо...

— Като раздяла или нещо такова?...

— Няма значение. Тогава всички ще се чувстват неловко.

Разговорът поемаше в грешна посока. Опитах се да го върна в курса.

— Значи няма как да се появя един ден на работното ти място. Или да се появя без предварително обаждане на пети етаж с букет лилии?

— Казах ти, няма да те пуснат.

— Аз пък си мислех, че моят пропуск ми дава право да ходя, където си искам из сградата.

— На повечето места — да, но не и на пети етаж.

— Да не би да искаш да кажеш, че ти можеш да дойдеш на директорския етаж, но не и аз на твоя?

Тя сви рамене.

— Носиш ли си пропускат?

— Инструктирана съм да не отивам дори в банята без него. — Тя го извади от малката си черна чантичка и ми го показа. Беше закачен на ключодържател заедно с голяма връзка ключове.

Огледах го. Външно изглеждаше като моя — същият триизмерен холографски печат с логото на „Трайон“, променящ цветовете си при промяна на наклона, същият основен син цвят с ТРАЙОН СИСТЕМС по широчината, изписано многократно със ситен шрифт в бяло. Основната разлика бе, че нейният имаше черна и червена ивица по диагонал.

— Ще ти покажа моя, ако ти ми покажеш твоя — игриво предложи тя.

Извадих пропуската от джоба си и ѝ го подадох. Невидимата разлика бе в транспондерния чип, пресован в пластмасата. Чипът в пропуската беше програмиран с информация, която можеше да отвори само дадени врати. Нейният ѝ даваше допуск до пети етаж в допълнение на всички главни входове, гаража и така нататък.

— Тук ми приличаш на изплашено зайче — изкиска се тя на снимката ми.

— Точно както се чувствах в първия си ден.

— Не предполагах, че служебните номера стигат толкова високо.

Цветните ивици върху нейния пропуск имаха за цел бърза визуална идентификация. Това означаваше, че има поне още един пункт за проверка след четеца, пред който се помахваше картата.

Изглежда, някой проверяваше кой наистина влиза. А това правеше нещата много по-трудни.

— Сигурно, когато отивате на обяд или в салона, настъпва голяма блъсканица.

Тя сви рамене с безразличие.

— Нищо особено. След няколко минавания те запомнят.

„Именно — помислих си. — Точно това е проблемът. Не можеш да минеш през вратата, ако чипът в пропуска ти не е програмиран да ти я отвори, а след като се озовеш вътре, те чака охранител, за да се увери, че си от тези, които му е наредено да пуска“.

— Е, поне не ви измъчват с биометрия — казах аз. — Защото в „Уайт“ имаше и такива дивотии. Нали се сещаш — пръстови отпечатъци. Един мой приятел в „Интел“ се оплакваше, че всеки ден минавал през сканиране на ретината и в резултат изведнъж му се наложило да сложи очила. — Чиста лъжа, разбира се, но привлече вниманието ѝ. Тя ме погледна с любопитна усмивка, неуверена дали се шегувам, или говоря сериозно. — Е, това с очилата беше моя измислица, но той беше убеден, че цялото това блещене пред датчика ще му увреди зрението.

— И при нас има вътрешна зона, охранявана с биометрия, но там влизат само инженерите. Това е мястото, където разработват прототипа. Аз обаче имам нещо общо само с Барни и Чет — това са момчетата, които дават дежурство на пропуска.

— Едва ли е толкова нелепо, както беше в „Уайт“ в началната фаза на работа над „Лусид“ — подметнах аз. — Бяха стигнали до това да сменяме пропуска си. Разбираш ли: първо връчваш картата си на охранителя, а после той ти дава друга, която трябва да носиш, докато си в зоната. — Измислях на воля, повтарях нещо, което Мийчъм бе споменал по някакъв повод. — И представи си какво става, ако се сетиш, че си оставил фаровете си включени или си забравил нещо в багажника, или искаш да изтичаш до кафето...

Тя незаинтересовано поклати глава. Явно беше загубила всякакъв интерес към детайлите в системата за достъп с пропуска на работа. Исках да я поразпитам за други неща, като например даваш ли пропуска си на охранителя, или просто му го показваш. Защото ако го даваш, рискът той да открие, че е фалшив, ставаше много по-голям.

Процедурата също толкова строго ли се спазва и нощем? Или рано сутринта?

— Хей — извика тя, — ама ти не си докоснал виното си. Не ти ли харесва?

Топнах два пръста в чашата.

— Страхотно е.

Детинската ми постъпка я накара да се засмее високо и очите ѝ се присвиха. Някои жени — окей, повечето жени — в този момент щяха да поискат да платим и да се прибираме. Не и Алана.

Не, наистина бях жестоко хлътнал по нея.

81.

И двамата бяхме преяли, а и пийнали. Всъщност Алана пи доста повече от мен. Тя просто се срина на скърцащото легло и разпери ръце, сякаш искаше да прегърне цялата стая, хана, нощта, всичко. Това беше моментът, когато от мен се очакваше да легна при нея. Само че не можех... не още.

— Ей, не трябваше ли да прибереш лаптопа си от колата?

— Уф... — простена тя. — Как можа да се сетиш? Не мога да разбера защо толкова много ти се говори за работа...

— А ти защо просто не си признаеш, че си работохоличка, и да сме наясно? — И шеговито имитирах как я виждам да се представя на заседания и оперативки: — „Здравейте, казвам се Алана и съм заклета работохоличка“. — Тя поклати глава отрицателно и сънливо затвори очи. — Вярната първа стъпка е да признаеш, че не можеш да се пребориш с работохолизма си. Както и да е, аз забравих нещо в колата ти и слизам да си го взема. — И протегнах ръка. — Ще ми дадеш ли ключовете?

Тя се изтегли назад и се облегна на таблата. Личеше си, че не ѝ се мърда от това положение.

— Ммм... Разбира се — неохотно каза тя. — Благодаря. — После се превъртя до края на леглото, изрови ключовете си от чантичката и ми подаде ключодържателя с щедър жест: — Но не се бави, ей!

Над паркинга се бе спуснала удобна тъмнина, не се виждаше жива душа. Погледнах към хана, който бе на трийсетина метра, за да се уверя, че стаята ни не гледа насам. Не, нямаше начин да ме види от прозореца.

Отворих багажника и намерих компютърната ѝ чанта — тъмносива, от модерните синтетични материи с грапава текстура, които така добре имитират тъкан. В багажника нямаше нищо друго интересно. Метнах чантата през рамо и седнах в колата.

Отново погледнах хана. Никой не идваше насам.

Въпреки това не запалих осветлението в купето и постоях така, та зрението ми да се адаптира към тъмнината. Така беше по-безопасно и знаех, че няма да привлече ничие внимание.

Чувствах се като жалък престъпник, но от друга страна, трябваше да бъда реалист. Вече наистина нямах избор. Това беше не най-добрата, а единствената ми възможност да проникна в „Аврора“ и сега вече бе наложително да го направя. Защото това бе единственият начин да се спася.

Бързо разкопчах чантата, извадих лаптопа и го включих. Вътрешността на колата се освети от синия екран. Докато чаках да се зареди операционната система, отворих моята чанта и извадих от нея синия калъф с аптечка за първа помощ.

Само че вътре вместо бинт и лейкопласт имаше няколко пластмасови кутийки. И всяка бе напълнена до ръба с пластичен восък.

Погледнах на синята светлина ключовете на ключодържателя. Няколко изглеждаха особено обещаващи. Може би един от тях щеше да отвори шкафовете с папки на етажа на проект „Аврора“.

Един по един свалих отпечатъци от избраните ключове. Бях обучен как да го правя по време на занятията с момчетата на Мийчъм и сега бях доволен, че съм се старал — не беше толкова лесно, колкото изглеждаше, и ми трябваше известно време, докато свикна. Междувременно на екрана на лаптопа се бе появил прозорецът за въвеждане на парола.

По дяволите... Не всички защитават преносимите си компютри с пароли. Слава богу, че времето ми нямаше да се окаже тотално загубено. Извадих от моята чанта миниатюрен рсProx — четец на карти, даден ми от Мийчъм — и го свързах към джобния си компютър. Натиснах бутона „Старт“ и плъзнах пропуската на Алана пред сензора.

Устройството прехвана изпратените от транспондера данни и ги записа в паметта на моя компютър.

Донякъде бях доволен, че лаптопът ѝ е защитен с парола. Не можех да се бавя на паркинга прекалено дълго, без да събудя подозренията ѝ. Точно преди да затворя капака, ей така, заради спорта, реших да пробвам няколко от най-често използваните пароли — рождената ѝ дата, която помнех, първите шест цифри на служебния ѝ номер. Без успех... Като последен опит въведох едва ли не на шега

Alana и диалоговият прозорец за въвеждане на паролата изчезна. На негово място се появи стандартният празен екран.

Господи... колко лесно било. Бях успял да вляза в компютъра ѝ.

Ами сега? С колко ли време разполагам? Можех ли да рискувам да се забавя? И от друга страна, възможно ли бе да подмина подобна възможност? Възможност, която най-вероятно повече нямаше да ми се открие.

Алана бе изключително подредена личност. Данните в компютъра ѝ бяха организирани в прозрачна, чиста, лесноразбираема йерархия. Една от директориите носеше името AURORA.

И в нея се съдържаше всичко. Е, може би не всичко, но това бе златна мина на информация с техническите спецификации на оптичния чип, чернови на маркетингови материали, получени и изпратени паметни бележки, копия на разменени имейли, дневния ред на оперативни и съвещания, списъци на служители с кодовете им за достъп, дори чертежи на разпределението на етажа...

Имаше толкова много информация, че няхах време да я прегледам дори бегло. За щастие лаптопът ѝ имаше записващо CD-устройство, а аз предвидливо носех цял шпиндел празни CD-та в чантата си. Извадих един и го сложих в компютъра ѝ.

Дори на супербързия компютър на Алана му бяха необходими цели пет минути, за да запише на CD-то всичката информация в директория AURORA.

— Защо се забави? — нацупено попита тя, когато се върнах.

Беше се вмъкнала под чаршафите, но голите ѝ гърди не бяха покрити. Изглеждаше сънena. От малкия CD плейър, който явно бе донесла нарочно, се разнасяше гласът на Стиви Уондър — „Любовта се нуждае от любов днес...“ пееше той, подходящо за случая.

— В тая голяма връзка едва успях да намеря ключа за багажника ти.

— Това не говори много добре за любител на колите като теб. За малко да реша, че си се качил в колата и си избягал.

— Толкова ли глупав ти изглеждам?

— Е, външният вид понякога лъже — каза тя. — Хайде, скачай в леглото.

— Не предполагам, че си фен на Стиви Уондър — казах аз. И наистина никога не бих се досетил при явните ѝ предпочитания към гневно звучащи фолкпевици.

— Та ти още не ме познаваш — изкусително прошепна тя.

— Ако ми дадеш малко време, ще те опозная — обещах ѝ. „Зная всичко за теб — мина ми през ума — от друга страна, не зная почти нищо“. Усещах, че не само аз имам тайни за криене. Оставих лаптопа ѝ на дъбовото писалище до банята. — Ето — казах аз, върнах се в спалнята и се съблякох, — в случай че те осени гениална идея посред нощ.

Чисто гол се приближих до леглото. Там, в него, лежеше прекрасна жена, която играеше ролята на прелъстителка, само че прелъстителят бях аз. Тя нямаше представа от играта, която играех, и това добавяше към сексуалната ми възбуда малко неудобство.

— Ела — драматично прошепна тя; гледаше ме на едно определено място. — Току-що ме осени една гениална идея.

И двамата станахме след осем — необичайно късно за неизлечими работохолици като нас, — поиграхме си в леглото вместо утрешна гимнастика, преди да вземем по един душ и да слезем за яка селска закуска. Съмнявам се, че хората в провинцията ядат по този начин, защото ако е така, всички без изключение щяха да тежат по двеста килограма: резени бекон (само при селските закуски беконът се описва в менюто с думата „резен“), купчинки сварена в мляко смяна царевица, прясно изпечени кексчета с още горещо сладко от боровинки, яйца, пържени филийки, кафе с истинска сметана... За моя изненада — все пак тя имаше крехко телосложение — се оказа, че Алана е способна да изяде огромни количества храна. С удоволствие я наблюдавах как омита всичко. Имаше апетит, което особено ми харесваше.

Качихме се пак в стаята, позабавлявахме се още малко, после си починахме и побъбрихме. Специално се постарях да не отварям дума за процедурата по влизане и използването на пропуските. Тя искаше да поговорим за баща ми и за погребението и макар тази тема да ме потискаше, се съгласих. Някъде към единайсет си тръгнахме с неудоволствие и това беше краят на романтичното ни пътешествие.

Останах с впечатлението, че и двамата искаме нещата да се развиват, но в момента имахме нужда да се приберем в гнездата си за малко, да свършим някаква работа и така да платим цената на тази прелестна нощ без грижи и мисъл за работа. Поне за някои от нас.

През цялото време, докато пътувахме, седях загледан в обляния в слънце селски пейзаж и мислите ми се въртяха около факта, че току-що съм прекарал цяла нощ с най-страхотната, прелестна, забавна и секси жена, която съм виждал.

Господи, защо правех всичко това?

82.

Някъде по обяд се прибрах в апартамента и веднага позвъних на Сет.

— Трябват ми още налични, пич — бяха първите му думи.

Вече му бях дал няколко хиляди долара, изтеглени от тайната ми сметка със заплатата от „Уайът“ или откъдето и да постъпваха парите в нея. Бях изненадан, че толкова бързо ги е „оправил“.

— Не искам да се ебавам с евтини неща — обясни той, интерпретирал мълчанието ми правилно. — Купувам професионална техника.

— Щом се налага. — Въздъгнах. — Макар и да става дума само за еднократна употреба.

— Искаш ли да търся униформи?

— Да.

— А пропуските?

— Работя по въпроса.

— Май си нещо нервен.

Поколебах се за момент, изкушен да отрека и да се изкарам с желязно самообладание, но не можах.

— Не е леко.

Дори не ми се мислеше какво ще се случи, ако стане някаква издънка. Въпреки нежеланието ми, в някакво малко и забутано ъгълче в съзнанието ми се бе загнездило тревожно безпокойство, което маниакално анализираше всички недостатъци в плана, който бях измислил след срещата с шефа на Сет.

Но имаше и друга, значително по-обширна част от мозъка ми, която бе склонна да избяга на слънце. Искях да мисля за Алана. Съзнавах мрачната ироничност на създалата се ситуация: цялата внимателно разработена схема за прелъстяване ме бе повела по този непредвиден път и сега се чувствах погрешно възнаграден за предателството си.

Общо взето емоциите ми се люшкаха между състояние на абсолютна вина за онова, което правех по отношение на нея, и най-

искрена обич към тази изключителна жена. Такова нещо не ми се бе случвало никога. В съзнанието ми непрестанно изплуваха дребни подробности: как тя си мие зъбите, като отпива вода от шепа, вместо да използва чаша; грациозната вдлъбнатинка в долната част на гърба ѝ, която преминаваше в улея между бузите; пълното със сексуален заряд слагане на червило върху устните... Мислех за мекия ѝ като кадифе глас, за невъздържания ѝ смях, за чувството ѝ за хумор...

И още си мислех — а това бе най-странното от всичко — за съвместното ни бъдеще, доста страшничка мисъл за млад мъж под трийсетте, която обаче ни най-малко не ме плашеше. Не исках да изгубя тази жена.

И може би точно заради това не исках тя да разбере какво замислям. Подобна възможност ме ужасяваше. Но гадната мисъл не спираше да ме спохожда и да прекъсва безметежността на другите ми фантазии, точно като онези детски играчки с оловно дъно, които отказват да останат легнали и вечно се надигат с глупаво упорство.

И през цялото време върху цветната картина на съвместните ни преживявания се наслаждаваше черно-бял кадър като от проследяваща камера, запечатал ме завинаги седнал в тъмната ѝ кола, как записвам съдържанието на компютъра ѝ, как правя отпечатъци от ключовете ѝ върху специалния восък, как копирам информацията от пропуска ѝ чрез специалния четец.

За миг изритвах тъпата упорита кукла встрани и виждах двама ни в деня на нашата сватба: Алана вървеше по пътеката между пейките в църквата, прекрасна и скромна, придружавана от баща си — благороден мъж на средна възраст с посребрени слепоочия, квадратна челюст и светъл костюм.

Самата церемония се ръководеше от Джок Годард, седнал на председателското място като мирови съдия. Присъстваше и цялото семейство на Алана: майка ѝ — копие на Даян Кийтън от „Бащата на булката“, сестра ѝ — е, не толкова красива, колкото Алана, но иначе сладко момиче, и всички те — радостно възбудени — фантазия, какво да правя — от факта, че тя се омъжва точно за мен.

И виждах първата ни къща — истинска къща, никакъв апартамент — къща в стила на някогашните къщи в градовете на Средния запад, подобна на величествената къща, в която живее семейството на Стив Мартин от „Бащата на булката“. Можехме да си я

позволим, защото все пак и двамата бяхме всевластни директори във високотехнологична компания. Някъде във фона Нора Съмърс пее със сладък глас „Хората, които живеят на хълма“. Аз внасям без усилие на ръце Алана през прага, тя се залива от смях колко съм старомоден, а после обикаляме къщата стая по стая, в това число банята и специалното отделение за постелки. Избираме заедно филми от видеотека и ги гледаме, седнали в леглото, докато набиваме здраво китайска храна с клечки, а аз от време на време я поглеждам крадешком и не мога да повярвам, че наистина съм се оженил за това страхотно маце.

Бандитите на Мийчъм ми бяха върнали компютъра, което беше добре, понеже без него бях като с вързани ръце.

Вкарах CD-то с информацията от лаптопа на Алана. Преобладаващата част от копираните имейли се отнасяше до необятния пазарен потенциал на „Аврора“. Описваше се как „Трайон“ е в идеалната позиция да установи пазарен монопол. Обещаваше се фантастично увеличение на компютърната мощ и се описваше как чипът на „Аврора“ постепенно ще завладее света.

Един от по-интересните документи съдържаха график на публичните демонстрации на „Аврора“. Началото беше в сряда, т.е. след четири дни, и премиерата трябваше да се състои в Центъра за посетители на „Трайон“ — грамадна, модернистично проектирана аудитория. Предния ден трябваше да бъдат разпратени имейли и факсове, а имаше и списък с телефонните обаждания, които трябваше да уведомят поканените. А поканените бяха изключително представители на медиите. Очертаваше се голяма публична изява. Разпечатах графика.

Най-много ме заинтригува обаче чертежът с разпределението на етажа и обозначените върху него пунктове за контрол на влизащите членове на екипа на „Аврора“.

Дръпнах вратата на едно от шкафчетата в кухнята. Към вътрешната ѝ страна беше закрепено кошче за боклук с пластмасова торба в него. Там, увити в найлон, съхранявах няколко важни за мен неща. Едното бе CD-то на Ани ДиФранко, което нарочно бях оставил

на видно място в апартамента, та тя да го види и да го вземе, както и бе направила. Другото бе използваната от нея чаша за вино.

Мийчъм ми бе дал кит за сваляне на пръстови отпечатьци „Сирчи“, в който имаше няколко ампули с прах за поръсване на местата, където се очакваше да има латентни отпечатьци, прозрачна залепваща лента за снемането им и фина четка с косъм от фибростъкло. Сложих си латексови ръкавици и напудрих CD-то и чашата с малко от графитния прах.

Най-добрия отпечатък намерих на CD-то. Свалих го крайно внимателно върху лентата и я прибрах в стерилно чиста пластмасова кутийка.

След това съставих имейл до Ник Уайът — адресирах го естествено до „Артър“:

Понеделник вечерта/вторник сутринта ще изпълня задачата и ще взема проби. Мога да ги предам рано вторник сутринта във време и на място по твое усмотрение. След приключване на задачата ще прекъсна окончателно всякакъв контакт.

Исках да предам по най-точния начин колко ми е писнало от тях. Не желяех да заподозрат нищо.

Но щеше ли самият Уайът да се появи на срещата?

Това бе големият въпрос. Не беше критично важно да дойде именно той, но ми се искаше да го видя. Разбира се, нямаше никакъв начин, по който да си подсигурия присъствието му. Всъщност, ако настоявах за това, по-скоро щях да събудя подозренията му и той изобщо нямаше да се появи. Все пак вече разбирах мисленето му достатъчно, за да съм сигурен, че не бе се доверил на никой друг.

Примамката беше, че обещавах да дам на Ник Уайът онова, което той отдавна желяеше.

Щях да му предам работещ прототип на чипа „Аврора“, който с помощта на Сет възнамерявах да открадна от строго охранявания пети етаж на крило „D“.

И наистина смятах да му дам истинския прототип на чипа, не за друго, а защото той просто не можеше да бъде фалшифициран. Уайът,

който самият бе инженер, предполагам, веднага щеше да разбере дали онова, което му давам, е същото, което очаква да получи.

Главната причина обаче беше, че благодарение на наученото от имейлите на Камилети и файловете от Алана, прототипът на „Аврора“ бе „подписан“ с идентификатор, състоящ се от сериен номер и логото на „Трайон“, ецвани върху подложката с лазер и видими само под микроскоп.

Точно заради това исках да му дам откраднат чип — истинския.

Защото в мига, в който Уайът — или Мийчъм, ако се появеше той — приемеше откраднатия чип, аз го държах в ръцете си. ФБР щеше да бъде предупредено предварително, за да координира операцията, но те нямаше да знаят нито имена, нито времето, нито мястото до съвсем последния момент. Аз щях да съм човекът, който щеше да държи нещата под контрол.

Хауард Шапиро, босът на Сет, ми го бе казал пределно ясно: „Забрави за сделка с шефа на Бюрото към федералната прокуратура. При деликатна операция като тази най-вероятно е той да се консултира с Вашингтон и това ще отнеме цяла вечност. Забрави го. Отиваме право във ФБР — те са единствените, които могат да играят тази игра на това ниво“.

И без да споменава никакви имена, бе сключил сделка с ФБР. Ако всичко се развиеше нормално и ако им предадох Ник Уайът, щях да получа условна присъда и нищо повече.

Е, щях да им го предам. Но това трябваше да стане по моя начин.

83.

Отидох на работа в понеделник рано сутринта. Питам се дали това ще е последният ми работен ден за „Трайон“.

Разбира се, ако всичко минеше нормално, денят щеше да си остане като всички други — поредното постижение в една успешна кариера.

Само че шансът всичко в тази невероятно сложна схема да мине добре беше минимален и аз прекрасно го съзнавах.

В неделя бях направил няколко копия на пропуска на Алана, като използвах малкото устройство, дадено ми от Мийчъм — наричаше се ProxProgrammer, за да копира върху тях изчетените и записани данни от нейния пропуск.

Освен това внимателно се бях запознал с чертежа на пети стаж. Поне половината от площта му бе защрихована и наименувана „Секретна лаборатория С“.

Секретна лаборатория С беше мястото, където се разработваше и тестваше прототипът.

За нещастие нямаше никаква представа какво има в тази зона и къде точно в нея се съхранява самият прототип. Така че след като проникнех там, предстоеше да го намеря.

Отидох в апартаментата на баща ми, за да взема плътните ръкавици, които някога бях използвал за миене на прозорци — кратък епизод от трудовата ми кариера, минал в компанията на Сет. Надявах се да заваря там Антоан, но той, изглежда, бе излязъл за малко. Докато бях вътре, имах странното впечатление, че ме наблюдава, но го отдах на напълно естественото предстартово вълнение.

Останалата част от неделния ден прекарах в ровене из сайта на „Трайон“. Беше удивително колко много информация можеха да изровят там служителите на компанията — от разпределението по етажи и крила, през детайлни описания на процедурите за допуск, до списък на оборудването, инсталирано на контролните пунктове... в това число и на мистериозния пети етаж, крило „D“. От Мийчъм бях

получил радиочестотата, на която комуникираха охранителите на „Трайон“.

Не знаех всичко, което ме интересуваше за процедурите за пропуск — нищо подобно, — но установих няколко доста интригуващи неща. Те потвърдиха онова, което ми бе казала Алана.

На пети етаж се влизаше и излизаше през две места — и двете охранявани. Стандартната процедура бе следната: доближаваш пропуска си до картовия четец, за да минеш през първата врата, но след това трябва да покажеш лицето си на охранителя, намиращ се в кабина зад бронирано стъкло, та да сравни името и снимката ти с тези, излезли на неговия екран в резултат на използването на пропуска, и на свой ред да натисне бутон, за да те пусне през втората врата в охраняваната зона.

Но дори след като влезеш, все още си далеч от Секретна лаборатория С. За да се добереш до нея, се налага да извървиш определено разстояние по коридор, съоръжен с камери за наблюдение, да влезеш в друга зона, екипирана не само с камери, но и с датчици на движение, и да стигнеш по този начин до пропуска за влизане в нея. Тук нямаше пазачи, но за да отключиш вратата, трябваше да активираш биометричен сензор.

Казано накратко, достъпът до прототипа на „Аврора“ се оформяше гротескно труден, ако не и направо невъзможен. Едва ли щях да мина през първия охраняван пропуск. Очевидно бе, че не можех да използвам пропуска на Алана — абсурдно бе някой да сбърка моята физиономия с нейната. Но нейната карта можеше да ми свърши работа по друг начин, ако успеех някак да се добера до вътрешността на пети етаж.

Преодоляването на биометричния сензор беше още по-трудна задача. „Трайон“ използваше и разработваше устройства и оборудване, базираци се на най-съвременните технологии, а биометричното разпознаване — скенери на пръстови отпечатьци, четци на линиите на дланта, автоматично идентифициране на чертите на лицето, гласова идентификация, ирисово сканиране, сканиране на ретината — бе следващият писък в сферата на охранителната техника. Всеки отделен метод си имаше предимства и недостатъци, силни и слаби страни, но сканирането на пръстовите отпечатьци се смяташе за най-добрия:

достатъчно надежден, не особено сложен за реализиране и с относително ниско ниво на фалшиво отхвърляне или приемане.

На стената пред входа за Секретна лаборатория С имаше скенер за пръстови отпечатащи модел Identix.

В късния следобед се обадох по мобилния си телефон на заместник-директора към охранителния център на крило „D“ и казах:

— Здравсти, Джордж. Обажда се Кен Ромеро от Мрежово проектиране, групата за прокарване на връзки. — Кен Ромеро бе реално име на старши мениджър. Подсигуровка, в случай че Джордж реши да провери.

— Какво има? — попита той, сякаш току-що е открил изсъхнало лайно в кутията си с чипс.

— Боб ми каза да ви напомня, че по план предстои да сменим фиброкабела на D-5 утре рано сутринта.

— Аха... — Разбирай: „Какво ми пука?“.

— Нямам представа защо са решили, че имат нужда точно от петдесетмикронен лазерно оптимизиран фиброкабел и „Ултра Денс Блейд“ сървър, но... на мен нито ми влиза, нито ми излиза, нали ме разбираш? Сигурно са инсталирали програми, които изискват голям капацитет за бърз интернет, и...

— Какво точно искате, господин...

— Ромеро. Не аз. Мисля, че вие, момчета, не бихте искали да ви се мотаме из краката през работно време, затова заявката е да свършим работата призори. Така искат, така ще го направим, просто решихме да ви информираме, понеже работата вероятно ще задейства проксимити сензорите, както и датчиците на движение, между четири и шест сутринта.

Помощникът явно изпита облекчение, че не се налага да прави нищо специално.

— Говориш за шибания пети етаж, така ли? Няма начин да изключа цялата охранителна система, без да...

— Не, не, не... — успокоих го. — Мисля, че ще се справим, ако момчетата могат да прокарат кабелите през две, максимум три кутии в стаите за отдых. Чакай, чакай... става дума за зони дващест и две А и В. Това е вътре. Както и да е, предполагам, пултът пред вас ще светне като коледна елха и вероятно ще стресне дежурните, така че исках само да ви предупредя...

Джордж въздъхна тежко:

— Ако става дума само за двайсет и две А и В, мога да ги блокирам...

— Ако ви е по-удобно. Нали ме разбираш, идеята ми е да не вдигаме излишна аларма.

— Пускам ви три часа за всеки случай.

— Е, няма да се бавим чак три часа, но така май наистина ще е по-сигурно. Няма значение, благодаря...

84.

В седем вечерта излязох от сградата на „Трайон“ и както обикновено се прибрах у дома.

Спах на пресекулки.

Преди четири сутринта се върнах и паркирах не в гаража на компанията, а на улицата. Искях да не оставя запис на повторното ми влизане. Десет минути по-късно зад мен спря камион с надпис ДЖ. ДЖ. РАНКЕНБЕРГ & КО. — ОБОРУДВАНЕ, ИНСТРУМЕНТИ И ПРЕПАРАТИ ЗА ПРОФЕСИОНАЛНО ЧИСТЕНЕ НА ПРОЗОРЦИ — ОТ 1963. Зад волана седеше Сет в синя униформа с етикет на Дж. Дж. Ранкенберг на нагръдния джоб.

— Здравсти, каубой — тарикатски ме поздрави той.

— Само не ми казвай, че лично Джей Джей ти е дал да ползваш това.

— Старецът вече не е сред нас — обясни ми Сет. Пушеше и от това разбрах, че е много изнервен. — Трябваше да се разправам със сина му. — Подаде ми сгънат син работен комбинезон, който навлякох върху панталоните и блузата — труден за изпълнение номер, особено в кабината на стар камион „Исузу“. Вътре вонеше на разлято дизелово гориво.

— Мислех, че синът не може да те понася.

Сет вдигна лявата си ръка и многозначително разтри палец и показалец.

— Договорихме се за краткосрочен наем, за бърза поръчка, която съм получил от името на компанията на бащата на моята приятелка.

— Ти нямаш приятелка.

— Него го интересуваше само това, че няма да плаща данък. Готов ли си за танци, пич?

— Само гледай, приятел — казах и му посочих сервизния вход на гаража към крило Сет мина през него, нощният пазач в кабината направи справка в листа пред себе си, откри името на фирмата и ни пусна без разправии.

Сет спря камиона до разтоварната рампа на долното ниво и свалихме от каросерията натъпканите с екипировка найлонови чанти, професионалните четки с дунапрен „Еторе“ и големите зелени кофи, три и половина метровите удължители, пластмасовите бидони, пълни с жълтия като пикня почистващ препарат, въжетата и куките за закачване, окачваемите столове и механизмите за застопоряване. Вече бях забравил колко много и най-разнообразно оборудване изисква тази работа.

Натиснах големия кръгъл метален бутон до вратата на подземния гараж и след секунда тя започна да се отваря. Отвътре излезе шкембест охранител с гипсово бяло лице и щръкнал мустак, хванал в ръка бележник с щипка.

— Имате ли нужда от някаква помощ, момчета? — попита той проформа.

— Имаме си всичко — успокоих го. — Само ни упътете до товарния асансьор за покрива и...

— Няма проблем — каза той. Стоеше си с бележника в ръка — нито пишеше в него, нито го четеше, само го държеше вероятно за да ни покаже кой тук командва парада — и ни наблюдаваше да се мъчим с всичкия багаж. — Ама вие наистина ли можете да чистите прозорци по тъмно? — поинтересува се той, докато ни съпровождаше към асансьора.

— Истината е, че се вижда по-добре какво чистиш, когато е тъмно — обясни Сет.

— Не мога да разбера защо хората толкова се притесняват, че ги наблюдаваме какво правят в офисите си, когато работим отвън — поясних аз.

— Да, това ни е основното забавление — ухили се Сет. — Да плашим хората до смърт. Да докарваме чиновниците до сърдечен удар.

Охранителят се изсмя и каза:

— Просто натиснете най-горното копче. Ако вратата горе е заключена, там и без това трябва да има човек. Мисля, че е Оскар.

— Чудесно — казах аз.

Когато излязохме на покрива, се сетих защо мразя да чистя прозорците на небостъргачи. Сградата на „Трайон“ не беше висока, само осем стажа, някакви си трийсетина метра, но посред нощ изглеждаше като че ли сме на върха на Емпайър Стейт. Вятърът

свистеше, беше студено и влажно, а в далечината — въпреки ранния час — се чуваше непрестанният шум на уличния трафик.

Охранителят, Оскар Фернандес (ако вярвахме на пропуска му), беше възнисьък, с морскосиня униформа, каквато носеха всички охранители и със закачена на колана радиостанция, от която се разнасяха гъгниви гласове, писукания и пращане. Посрещна ни на излизане от товарния асансьор, запристъпва притеснено, докато разтоварвахме, и ни показва къде е стълбата за излизане на покрива.

Последвахме го нагоре. Докато отключваше вратата, той ни погледна и подхвърли:

— Казаха ми, че ще дойдете, но не знаех, че работите по това време.

Нямаше никаква подозрителност в гласа му, човекът просто се опитваше да завърже разговор.

Сет повтори своята реплика, аз — моята, разиграхме отново етюда с плашенето на чиновниците до смърт, което също го разсмя. Каза, че сега разбираш защо служителите не искали да ги плашим по време на работата им. Явно му изглеждахме като закоравели миячи на прозорци, още повече че носехме нужното оборудване и бяхме облечени в „правилните“ униформи, а и най-сетне кой луд би се изкатерил до покрива на висока сграда с целия този товар, ако наистина не възнамерява да изкара някой долар?

— Давам нощна смяна от няколко седмици — призна си той. — Вие, момчета, идвали ли сте тук? Знаете ли как да се оправите?

Обяснихме му, че чистим „Трайон“ за първи път, и той ни показва всичко, от което можехме да имаме нужда: контакти на захранването, кранове за вода, скоби за захващане. Всички новопостроени сгради трябваше да разполагат на покрива с подобни скоби, монтирани през три-четири метра и на разстояние два метра от ръба на покрива, достатъчно здрави, за да издържат тежест от два тона. Самите скоби стърчаха като вентилационни тръби, хванати в горния край със здрави болтове.

Оскар беше силно заинтригуван от пригответленията ни за работа. Въртеше се около нас и гледаше как затягаме фиксиращите карабини. Самите те бяха закачени към дебелото над сантиметър оранжево-бяло многожилно найлоново въже, което вързахме за скобите.

— Готино — възхити се той. — Сигурно се катерите по скалите в свободното си време, а?

Сет ме погледна и после го попита:

— Ти охранител ли си в свободното си време?

— Нее... — засмя се той. — Исках да кажа, че сигурно ви харесва да се катерите на високо. Мене ме е шубе.

— Свиква се — късо отговорих аз.

Разполагахме с по две въжета: едното за спускане, другото — резервно, за обезопасяване, със заключваща се ръкохватка, за която да се хванеш, ако първото се скъса. Бях настоял всичко да е по правилата, и не само за да не събудим нечие подозрение. И двамата не гледахме с ентузиазъм на мисълта да станем на пихтия под сградата на „Трайон“. По време на двете лета, през които работихме към компанията за чистене на прозорци, се бяхме наслушали, че в този бранш имало средно по десетина нещастни случая годишно. Така и не разбрахме тези десетина инцидента дали са за целия свят, за щата или за дявол знае какво, защото не попитахме и никой не уточни.

Знаех, че се захващаме с нещо опасно. Проблемът бе, че нямах представа откъде ще дойде опасността.

След пет минути на Оскар му доскуча, може би защото престанахме да му обръщаме внимание, и се прибра на поста си.

Найлоновото въже се закачаше за нещо, известно като „Скай Джини“^[1] — дълга тръба от листова ламарина, в която се вкарва въжето и се омотава около цилиндрично алуминиево тяло. „Скай Джини“ — как му бяха измислили това име? — по същество беше устройство за контролирано спускане, използващо триенето, за да отпуска въжето бавно. Нашите „Скай Джини“ бяха изподраскани и изглеждаха като вече използвани. Вдигнах моето, показах го на Сет и попитах:

— Не можа ли да купиш нови?

— Тези вървят с камиона, какво искаш повече? И за какво се безпокоиш? Трябва да издържат по над два тона. От друга страна... гледам, че за последните два месеца доста си наддал.

— Да те шибам.

— Вечерял ли си? Надявам се, че не си.

— Не е смешно. Чел ли си някога предупредителния надпис?

— Естествено: „Неправилната употреба може да стане причина за сериозно нараняване или смърт“. Не се вживявай толкова. Обзалагам се, че не си свалил и етикетите на новите си матраци.

— Харесва ми рекламата: „Скай Джини“ ще ви свали.

Сет обаче не се засмя.

— Осем етажа са нищо, пич. Помниш ли когато чистехме Градския...

— Не ми припомняй — прекъснах го. Не исках да се лигавя, но и не бях в настроение да се включвам в черния му хумор, особено на покрива на „Трайон“.

Свързахме всеки своя „Скай Джини“ към обезопасителната найлонова жилетка, пристегнатата с колан и вързана към тапицираната седалка. Всичко в този занаят имаше имена, започващи с „обезопасителен“, „подсигуряващ“, „предотвратяващ“, което още веднъж напомняше, че първата издънка слага край на всичките ти грижи.

Единственото по-необичайно нещо в екипировката ни бяха ръкохватките за застопоряване, модел „Джумар“, които трябваше да ни помогнат да се върнем на покрива. Нормално, когато свършиш с чистенето, нямаш грижа да се качваш — просто се спускаш плавно надолу, докато не стъпиш на земята.

Само че в нашия случай планирахме да избягаме с качване.

Междувременно Сет монтира електрическата лебедка, свърза я към една от скобите и я включи. Моделът ни беше за 115 волта захранване, а макаратата можеше да изтегля до половин тон. Прекарахме въжетата през нея, осигурявайки достатъчно дължина, за да се спуснем докъдето трябваше.

Опънах пробно въжето, проверихме дали всичко по нас е пристегнато, завързано и наред, приближихме се до ръба на покрива и погледнахме надолу. После се спогледахме и Сет се усмихна с онази усмивка, която казва: „Май не сме наред“. После ме попита:

— Е, ще се позабавляваме ли?

— Давай — отвърнах.

[1] Sky Genie (англ.) — небесен джин. — Б.пр. ↑

85.

Не беше лесно. И двамата бяхме излезли от форма, бяхме са накичили с тежки инструменти и трябваше да внимаваме с отскачанията.

Работата бе там, че по фасадата на сградата бяха монтирани наблюдателни камери. От чертежите знаех точно къде са. Имах и спецификациите на камерите, диаметъра на обективите, фокусните им разстояния и така нататък.

С други думи, знаех къде са слепите им петна.

Спускахме се през една от непокриваните зони. Не се безпокоях, че някой от охраната може да ни види, понеже всички знаеха, че са дошли миячи. По-скоро се притеснявах, че ако същият този любопитен охранител се загледа, веднага ще разбере, че не чистим никакви прозорци. Не можеше да не му направи впечатление, че плавно се спускаме направо до пети етаж. И нямаше как да не забележи, че изобщо не спираме пред прозорец.

Защото в момента ние се люлеехме точно пред защитената с решетка дупка на вентилационната система.

Люлеехме се, като внимавахме амплитудата да не ни вкара в полезрението на някоя от камерите. Това беше много важно.

Опрели крака на някакъв перваз, извадихме инструментите и започнахме да развиваме шестограмните болтове. Бяха затегнати здраво, минаваха през ламарината и влизаха в бетона. И най-лошото — бяха много. Работехме мълчаливо, по лицата ни течеше пот. Напълно възможно бе някой — охранител или друг — да мине отвътре, да забележи, че се опитваме да свалим придържащите решетката болтове, и да се запита какво става тук. Миячите на прозорци използват четки и кофи, а не електрически машинки.

За щастие по това време на денонощието по коридорите не се разхождаше никой. А ако някой отдолу случайно погледнеше нагоре, вероятно щеше да помисли, че сме от поддръжката.

Поне така се надявах.

Отне ни цели петнайсет минути да развием всички болтове. Няколко бяха толкова заяли, че трябваше да ги обработим с разтворител на ръжда.

Накрая, по мой сигнал, Сет свали последния болт и предпазливо отделихме решетката от стоманената кожа на сградата. Беше страхотно тежка и трябваша поне двама души, за да я поместят. Наложих се да я държим за острите ръбове и добре че бях взел два чифта дебели ръкавици. В крайна сметка успяхме да я извъртим и да я подпрем на ръба на прозореца. След това Сет ловко вкара крака през отвора, скочи на пода на машинното отделение и каза:

— Твой ред е. Внимавай.

Хванях се за ръба, вкарах и аз краката си вътре и също като него скочих в помещението. Първата ми работа беше да се огледам.

Машинното отделение бе претъпкано с най-различно ревящо оборудване. Беше тъмно — единствената светлина идваше отвън, от монтираните под покрива прожектори. Около нас имаше най-разнообразни помпи, вентилатори, компресори, охладители, въздушни филтри и климатици.

Стояхме препасани с обезопасителните жилетки, все още вързани за двете въжета, които минаваха през отвора на вентилацията. Развързахме се.

Жилетките увиснаха във въздуха. Ясно беше, че не можем да ги оставим така, но нали ги бяхме вързали към скрипеца на лебедката на покрива. Сет извади дистанционното и натисна един бутон. Чу се слабо бръмчене и жилетките и въжетата започнаха да пълзят през отвора и после нагоре.

— Дано можем да ги спуснем, като ни потриват — каза Сет. Едва чух думите му в оглушителния грохот в помещението.

В този момент осъзнах, че за Сет всичко това е само малко по-различно от игра. Хванеха ли го — голяма работа. Какво толкова можеха да му направят? Заловяха ли мен, нещата щяха да стоят много по-различно.

Издърпахме с мъка решетката обратно и я изтеглихме максимално навътре, така че отвън да изглежда, сякаш не е била докосвана. После с далновидно взетото парче найлоново въже я пристегнахме през дръжките за една вертикална тръба.

Извадих от джоба си фенерче и светнах, после отидох до масивната желязна врата.

Отвори се. Знаех, че по стандарт вратите не машинните отделения трябва да могат да се отварят отвътре, за да не остане някой затворен, но все пак изпитах облекчение, че ще можем да излезем оттук.

Междувременно Сет извади две уоки-токита на „Моторола“, подаде ми едното, после измъкна черно компактно късовълново радио — тристананален полицейски скенер.

— Помниш ли честотата, на която си говорят? Беше нещо от рода на четиристотин мегагерца.

Извадих бележничето от джоба си и му дадох точната честота. Той я набра, а аз разгънах картата с плана на етажа и започнах да преценявам откъде трябва да минем.

Бях много по-неспокоен, отколкото докато се спускахме с въжетата. Вярно, не действахме без план, но ни дебнеха много възможни изненади.

Например наблизко можеше да има хора, дори по това време на денонощието. „Аврора“ беше сред най-приоритетните проекти на „Трайон“, а крайният срок за сдаване на прототипа беше само след два дни. На всичко отгоре инженерите не обръщаха внимание на времето. В пет сутринта можеше и да няма никого, но не можехме да сме сигурни. По-добре беше да останем в униформите на миячи и да не се отделяме от четките и кофите — чистачите са по принцип невидими. Малко вероятно бе някой да ме спре и да попита какво правя тук.

Но съществуваше и крайно неприятната вероятност — за нея изобщо не исках да мисля — да се натъкна на някой, който ме познава. В „Трайон“ работеха хиляди хора, от които бях срещнал... не зная... петдесетина, да кажем, така че законът на вероятностите работеше в моя полза. Още повече в пет сутринта. И все пак... За всеки случай бях дошъл с жълта каска, макар миячите на прозорци да не използват точно такива, и в допълнение на тази маскировка си бях сложил защитни очила.

След като излезех от тази тъмна стая, трябваше да извървя около стотина метра по коридори под зоркото „око“ на насочени към мен камери за наблюдение. Знаех, че някъде в мазето има команден център, където в момента дежурят двама охранители, но те трябваше да

контролират десетки монитори едновременно, а със сигурност гледаха и телевизия, пиеха кафе и си говореха глупости. Не вярвах някой да се заинтересува точно от мен.

Докато не стигнех до Секретна лаборатория С, където мерките за сигурност се затаяха.

— Хванах ги — обади се Сет, втренчил поглед в цифровата индикация на полицейския скенер. — Току-що чух „Трайон“ и не знам какво още.

— Окей — казах аз. — Продължавай да слушаш и ми кажи, ако решиш, че става нещо, което трябва да зная.

— Колко време ще ти отнеме?

Замислих се.

— Може да е десет минути, а може да е и половин час. Зависи как ще се развият нещата.

— Внимавай, Кас. — Кимнах. — Почакай... вземи това. — Хвана една голяма жълта кофа на колелца, оставена в ъгъла, и я примъкна до мен.

— Хитро. — Погледнах стария си приятел. Искаше ми се да кажа нещо от рода на „Пожелай ми късмет“, но реших, че това е прекалено драматично и ненужно. Вместо това вдигнах палец, за да му покажа, че всичко е наред. — Е, значи чакаш тук.

— Не забравяй да включиш станцията — напомни ми той.

Поклатих глава на собствената си разсеяност и се усмигнах.

Бавно отворих вратата, погледнах предпазливо навън, видях, че няма никого, и излязох в коридора.

Петнайсетина метра пред мен на стената, точно под тавана, имаше монтирана камера и малката ѝ червена лампичка мигаше.

Уайът бе споменал, че съм добър актьор, и сега бе моментът да изявя целия си талант, доколкото го имах. Трябваше да изглеждам нехаен, незаинтересован, зает и всичко друго, освен неспокоен. Отчитайки душевното ми състояние, това означаваше, че трябва доста да се постарая.

„Продължавайте да гледате канала на времето или каквото там сте включили в момента — мислено заклек невидимите охранители, където и да се намираха те. — Пийте си кафето, яжте си донътите. Говорете си за баскетбол или футбол. Не обръщайте никакво внимание на човека на екрана“.

Работните ми обувки леко скърцаха по мокета, докато тиках пред себе си кофата.

Никакви хора наоколо. Слава богу.

Не, помислих си в същия момент, по-добре щеше да е, ако имаше — това би отклонило фокуса на вниманието от мен.

Да, може би. Но човек трябва да се примирява с реалността. Надявах се поне никой да не се поинтересува къде отивам.

Завих и се озовах в началото на огромна зала, разделена като пчелна пита на работни клетки. С изключение на няколко лампи на аварийното осветление не светеше нищо.

Започнах да бутам кофата по централната пътека. Без да въртя глава, забелязах нови камери. Работните места, покрай които минавах, изглеждаха обитаеми — по стените на разделящите прегради имаше окачени документи, по белите дъски беше писано, бюрата не бяха подредени — имаше следи, че тук работят инженери. Дори на една от полиците забелязах „Обичай ме, Люсил“, втренчила злобен поглед в мен.

„Върши си работата“, напомних си.

От картата знаех, че от другата страна на тази открита зона има къс коридор, водещ право към охраняваната половина от етаж.

Надпис на стената (СЕКРЕТНА ЛАБОРАТОРИЯ С — ВХОД САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ С ДОПУСК СЪС СТРЕЛКА) потвърди верността на предварителното ми проучване.

Всичко обаче се развиваше много по-лесно, отколкото бях очаквал. Около входа, разбира се, беше натъпкано с датчици за движение и охранителни камери.

Но ако обаждането ми предния ден до отдел „Сигурност“ беше изиграло ролята си, поне половината датчици трябваше да са изключени.

Само че нямаше как да съм сигурен. Щях да разбера след няколко секунди, когато се приближах още малко.

Камерите сигурно щяха да бъдат включени, но аз имах идея как да противодействам на това.

Внезапен шум едва не ме накара да подскоча. На всичко отгоре идваше от моята станция.

— Господи! — прошепнах. Сърцето ми заби лудо.

— Адам — чу се гласът на Сет, безизразен и леко задъхан.

Натиснах бутона отстрани.

— Да?

— Лошо.

— Какво става?

— Ела веднага.

— Защо?

— Просто ела веднага!

Мамка му!

Изоставих кофата и се затичах, но веднага се сетих, че ме наблюдават. Насилих се да продължа ходом. Какво ли бе станало? Дали въжетата бяха изпуснали и вентилационната решетка бе паднала? Или някой бе отворил вратата на машинното отделение и беше намерил там Сет?

Ходенето ми скъсваше нервите. Някъде пред мен се отвори врата на офис и от нея излезе мъж на средна възраст. Носеше кафяви безформени панталони от полиестер и жълта риза с къс ръкав и изглеждаше като олицетворение на машинен инженер от старата гвардия. Или бе решил точно днес да подрани, или нещо го бе задържало за през нощта. Мъжът ме погледна незаинтересовано, без да каже нищо.

Бях чистач — невидим.

Няколко камери несъмнено предаваха образа ми, но не вярвах да привлекат нечие внимание. Чистач или техник от поддръжката. Мястото ми бе тук. Никой нямаше да ме погледне два пъти.

Най-сетне стигнах до машинното. Спрях за миг пред вратата и се вслушах за гласове отвътре, готов да избягам, ако някой се разправя със Сет, макар да не ми се искаше да го изоставям. Но единственият едва доловим звук беше писукането на полицейския скенер.

Отворих вратата. Сет бе замръзнал, вдигнал късовълновия скенер до ухото си.

Изглеждаше паникьосан.

— Трябва веднага да се махаме оттук — прошепна той.

— Какво?!

— Охранителят от покрива. От седми етаж. Онзи, дето ни качи горе.

— Какво?

— Изглежда, се е върнал горе. От любопитство... дявол знае защо. Погледнал надолу и не ни видял. Видял само въжетата и жилетките, но нито следа от миячи на прозорци. Стреснал се. Не знам какво си е помислил... може би, че нещо ни се е случило.

— И какво?

— Слушай!

По полицейския скенер вървеше някаква оживена разправия, чуваха се много гласове. Долових:

„Етаж по етаж, край!“.

След това:

„Група Браво, обади се“.

„Тук Браво, край“.

„Браво, има подозрение за проникване, крило «Дейвид». Миячи на прозорци — изоставена екипировка на покрива, никаква следа от тях. Започнете претърсване на цялата сграда — етаж по етаж. Обявявам код две. Браво, хората ви поемат първи етаж, край“.

„Разбрано, край“.

Погледнах Сет и казах:

— Доколкото си спомням, „Код две“ означава спешно.

— Претърсват сградата — прошепна Сет. Гласът му едва се чу над грохота на машините. — Трябва веднага да се изнасяме.

— Как? — изсъсках. — Не можем да спуснем въжетата, дори ако приемем, че още са си на мястото. И не виждам как ще се измъкнем през дупката на този етаж!

— Какво ще правим тогава, по дяволите?

Поех дълбоко въздух, за да се успокоя. Изведнъж ми се припуши.

— Добре... Намери компютър, който и да е. Влез в сайта на „Трайон“. Потърси страницата, описваща мерките за безопасност при екстрени ситуации, и виж къде са изходите. Товарни асансьори, стълбища... каквото има. Интересува ни всякакъв начин за изнасяне оттук, дори ако трябва да се скача.

— А ти какво ще правиш?

— Връщам се.

— Какво? Ще ме убиеш! Тази сграда вече гъмжи от охранители, тъпако!

— Но те не знаят къде сме. Известно им е само, е, че сме някъде из сградата... а има седем етажа.

— Боже господи, Адам!

— Това е последният ми шанс — казах и се затичах към вратата. На излизане му помахах с моята „Моторола“. — Обади ми се, като намериш изход. Аз влизам в секретната лаборатория. Трябва да взема това, за което дойдохме.

„Не тичай!“

Повтарях си го непрестанно като мантра. „Дръж се естествено“. Вървях по коридора и се опитвах да изглеждам напълно безгрижен в момент, когато главата ми беше готова да се пръсне. „Не поглеждай камерите“.

Бях преполовил разстоянието до залата с работните места, когато уоки-токите ми изписука двукратно.

— Да?

— Чуваш ли ме? Иска да се регистрирам... говоря ти за първия екран.

— Ох, по дяволите, вярно...

— Да въведа ли твоето име?

— Ох... не! — Извадих малкото бележничке. — Използвай това име... — И му продиктувах по букви потребителското име на Чад Пиърсън.

— А парола? Сега пък иска и парола.

— Ем Джей дваисет и три — прочетох аз.

— Ем Джей ли?

— Предполагам, че е от Майкъл Джордан.

— Да... Дваисет и три е номерът му. Голям баскетболист.

Защо не спреше да дрънка? Изглежда, бе много изплашен.

— Не е — разсеяно отговорих, защото точно в този момент влизах в залата с многото работни места. Свалих жълтата каска и защитните очила, понеже повече нямаше да ми трябват, и ги хвърлих под първото бюро, край което минах. — Но е арогантен също като Джордан. И двамата се смятат за най-добрите. Единият поне има основание.

— Добре... влязох — съобщи ми той. — Страницата с мерките за безопасност, нали?

— Процедурата за извеждане на персонала от сградата. Виж също какво можеш да намериш за товарната рампа и дали можем да

слезем там с някой от товарните асансьори. Това май е най-добрият начин да се измъкнем оттук. Сега имам работа...

— Побързай — подкани ме той.

Точно пред мен имаше боядисана в сиво желязна врата с малък ромбовиден прозорец — стъклото бе армирано с телена мрежа. Върху вратата имаше надпис: САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ С ДОПУСК.

Бавно се приближих до нея под ъгъл и погледнах през прозорчето. От другата страна имаше малка чакалня с циментов под. Видях две камери, монтирани високо на стената, чак под тавана. Червените им светлинни мигаха. Значи бяха включени. Можех да видя и белите кутии на пасивните инфрачервени датчици на движение в ъглите на чакалнята.

Върху датчиците обаче нямаше индикатори. Не можех да съм сигурен дали са изключени, или включени. Напълно възможно бе обаче охраната да ги е изключила, както се бяхме разбрали.

В едната си ръка държах бележник с щипка и се стараех да изглеждам като дошъл тук по служебен въпрос. С другата си ръка опитах да завъртя топката на дръжката. Вратата беше заключена. На стената отляво на рамката имаше малък сив проксимити четец, каквито можеха да се забележат навсякъде из сградата. Щеше ли пропускът на Алана да отвори вратата? Извадих копието, плъзнах го пред датчика и се замолих червената светлина да се смени със зелена.

И в този миг се разнесе глас.

— Ей!

Бавно се обърнах. Към мен тичаше охранител на „Трайон“, следван малко по-назад от друг.

— Не мърдай! — извика първият.

Мамка му! Сърцето ми всеки миг щеше да се пръсне.

Бяха ме хванали.

„И сега какво, Адам?“

Изгледах охранителите и смених изражението си от изненадано на нагло. Поех дълбоко въздух и с тих глас се осведомих:

— Е, намерихте ли го най-последно?

— Моля? — попита първият и забави ход.

— Говоря за шибания нарушител! — повиших глас. — Алармата сработи пред пет минути, а вие още тичате насам-натам като идиоти и

се чешете по задниците! — „Можеш да го направиш — казвах си, — това е начинът“.

— Сър? — обади се вторият. И двамата бяха спрели и ме гледаха объркано.

— Тъпаци нещастни, имате ли изобщо някаква представа къде е станало проникването? — креснах им като сержант, водещ строева подготовка на рота новобранци. — Допускате ли, че изобщо може да опростим още нещата за вас, идиоти? За бога, първото, което се изисква от вас, е да направите оглед на периметъра отвън! Страница двайсет и три на шибания правилник! Ако го бяхте направили, щяхте да откриете, че е свалена защитната решетка на вентилационната система.

— Решетката? — тъпо попита първият.

— Да не искате да ви боядисаме следата със светеца боя? И да ви връчим официална покана за участие в проверка на охранителните мерки? Проведохме го в три от сградите през миналата седмица и мога да ви уверя, че вие сте най-жалките аматьори от всички. — Вдигнах бележника пред себе си и започнах да пиша. — Окей, имената и служебните ви номера?... — Двамата бавно започнаха да отстъпват. — Веднага елате тук! Да не си мислите, че да охраняваш сграда, означава да се наливаш с кафе и да се тъпчеш с чипс? Глави ще се търкалят този път, обещавам ви го, само почакайте да направим анализа.

— Макнамара — неохотно каза първият.

— Валенти — представи се вторият.

Записах набързо имената им.

— Номерата? О... я един от вас да отвори шибаната врата, а после се махайте и да не съм ви видял повече!

Първият се приближи до вратата и поднесе пропускарна си пред четеца. Нещо щракна и светлината се смени със зелена.

Отвратен поклатих глава и дръпнах вратата. Двамата охранители се обърнаха кръгом и се затичаха в обратна посока по коридора. Чух как първият сърдито казва на колегата си: „Ще проверя тази работа с диспечера. Нещо не ми харесва“.

Сърцето ми биеше толкова силно, че сигурно се чуваше. Бях си пробил път с нахалство, но знаех, че съм спечелил само няколко минути. Охранителите щяха да се обадят по радиостанциите си до

началството и веднага щяха да разберат истината — че няма никаква „проверка“. И щяха да се появят отново, за да ми го върнат тъпкано.

Погледнах монтирания високо на стената детектор на движение, но индикаторът му не светна.

Когато детекторите сработеха, те включваха камерите и по сигнала от тях системата за контрол автоматично изчисляваше посоката и ги насочваше към движещия се обект.

Но тези детектори бяха изключени. Това означаваше, че камерите оставаха фиксирани в последното си положение и не можеха да проследят нищо.

Беше доста забавно, защото Мийчъм и хората му ме бяха обучили да преодолявам много по-усъвършенствани охранителни системи. Мийчъм май щеше да се окаже прав: „Забрави за филмите — каза ми той веднъж — в реалния живот фирмите използват примитивна техника“.

Сега можех да вляза в малкото фоайе, без да бъда засечен от камерите, понеже те бяха насочени към вратата, която водеше до светая светих: Секретна лаборатория С. Влязох предпазливо, опрял гръб в стената. Бавно се плъзнах към една от камерите, оставайки зад нея. Знаех, че това е „сляпата“ ѝ зона. Не можеше да ме „види“.

И точно в този момент станцията ми се обади.

— Изчезвай веднага! — изкрещя Сет. — Всички получиха заповед да отцепят пети етаж, току-що го чух!

— Не мога... аз... аз съм почти вътре! — извиках му.

— Действай, човече! Господи... моментално се махни оттам!

— Не... не мога! Не още!

— Касиди...

— Сет, слушай ме внимателно. Трябва веднага да напуснеш етажа... стълби, асансьори... каквото решиш. Чакай ме в камиона долу.

— Касиди!...

— Изчезвай! — изкрещях му и прекъснах връзката.

Зад мен изригна мощен вой на сирена... идваше съвсем отблизо.

Сега какво? Не можех да спра тук, само на няколко метра от вратата на проект „Аврора“! Под носа ми.

Трябваше да продължа.

Алармата виеше задъхано. Беше оглушително силна, като сирена, оповестяваща въздушно нападение.

Извадих спрея от джоба на работния си комбинезон. „Пам“ спрей — аерозолно олио за готвене, скочих и напръсках камерата. Видях мазното петно върху обектива. Готово...

Сирената не спираше.

Камерата бе сляпа, оптиката ѝ не можеше да се справи с проблема. От друга страна, подобна неизправност не изискваше моментална намеса за отстраняването ѝ. Евентуалният наблюдател на монитора, свързан към точно тази камера, щеше да забележи размиване на фокуса. И кой знае, можеше да отдаде това на ремонта на мрежовите кабели, за които го бяха предупредили. А бе напълно възможно размитият образ да не привлече ничие внимание в стената от монитори. Изгасналият монитор се забелязваше веднага, този с размит фокус можеше да остане така с часове, докато някой не се вгледа точно в него. Поне такава беше идеята.

Но драстично променената ситуация правеше придържането към строгия план безсмислено. Охранителите идваха, чувах тропота на краката им. Дали бяха онези, с които се бях изгаврил? Други? Не можех да зная със сигурност и това едва ли имаше някакво значение — важното бе, че приближаваха.

Отвън се чуваха крачки и викове, но все още бяха далече — слаб шум на фона на разкъсващата слуха ми сирена.

Може би щях да се справя.

Особено ако се разбързах. Влезех ли в лабораторията, вероятно нямаше да могат да ме последват там, поне не веднага и не така лесно. Освен ако не разполагаха с начин да изключат ръчно блокировките на вратите, което ми се струваше малко вероятно.

А можеше и да не се сетят, че съм вътре.

Ако изобщо успеях някак да вляза.

Обиколих покрай стените, като внимавах да не попадна в полезрението на втората камера. Когато се озовах под нея, повторих номера със спрея.

Сега вече дежурните пред мониторите не можеха да ме виждат и нямаше да знаят какво съм предприел.

Почти бях влязъл. Още десет секунди — така поне се надявах — и щях да съм в „Аврора“.

Виж, излизането беше съвсем друга работа. Знаех, че вътре има товарен асансьор, недостъпен отвън. Дали обаче пропускът на Алана щеше да го задейства? Искрено се надявах да е така. Защото това беше единственият ми изход.

По дяволите, воят на сирената ми пречеше да мисля, а и гласовете отвън се засилваха. Мислите ми летяха бавно. Предполагаха ли охранителите за съществуването на „Аврора“? Тайната изглеждаше строго пазена. Ако не знаеха за „Аврора“, може би нямаше да се досетят за къде съм тръгнал. Може би сега просто тичаха слепешката из коридорите в търсене на втория нарушител.

На стената отляво на блестящата стоманена врата имаше малка бежова кутийка: дактилоскопичен четец, модел Identix.

Извадих от предния джоб на комбинезона си пластмасовата кутийка. С треперещи пръсти вдигнах късата лента с отпечатъка от палеца на Алана, видим благодарение на графитния прах, с който го бях напудрил.

Леко натиснах лентата върху прозорчето на датчика на четеца, точно на мястото, където човек би натиснал палец, ако трябва да се идентифицира, и зачаках индикатора да смени цвета си от червен на зелен.

Нищо подобно не се случи.

„Не, само това не, господи“, отчаяно се замолих. Мозъкът ми, изпържен от побъркващия вой на сирената, не можеше да измисли нищо.

Индикаторът невъзмутимо и упорито светеше в червено.

Нищо!

Мийчъм ми бе изнесъл дълга лекция как се преодоляват биометричните скенери и аз се бях упражнявал безкрайно, докато не се бях почувствал уверен. Някои дактилоскопични четци бяха по-трудни от другите и това зависеше от използваната технология. Този пред мен бе от възможно най-простите — с обикновен вграден оптичен сензор. Онова, което бях направил, трябваше да сработи в деветдесет процента от случаите. В деветдесет шибани процента датчикът трябваше да се излъже!

Но, разбира се, оставаха другите десет процента! Крачките отвън вече се чуваха съвсем ясно. Не знаех какво точно правят охранителите,

ясно ми беше само, че са съвсем наблизо. Десетина метра... сигурно вече бяха в залата.

„По дяволите, защо не се лъжеш?“

Добре, какво друго ме бяха научили?

Имаше един номер, за който ми трябваше пластмасов плик, пълен с вода... но нямах такъв плик... Каква беше идеята? Върху стъклото на сензора остават следи от стари отпечатащи, точно като следи от пръсти по огледало — мазни отпечатащи на хората, които последни са натискали палците си тук. И тези латентни следи можеха да се реактивират с влага...

Да, звучи налудничаво, но не повече от използването на скок със снет пръстов отпечатък. Наведох се, събрах шепи около датчика и духнах през тях върху стъклото. Влажният ми дъх веднага се кондензира. Изчезна след секунда, но може би се задържа достатъчно дълго, за да...

Тънко изписукване, като плахо изчуруликване на птичка. О, щастие!

Индикаторът светна зелено.

Бях издържал изпита. Влагата в дъха ми бе активирала стар отпечатък.

Бях излъгал датчика.

Стоманената врата към Секретна лаборатория С бавно се плъзна встрани и в същия миг зад мен се отвори друга врата и чух много сериозен глас:

— Не мърдай!

Аз обаче гледах във вътрешността на грамадното помещение на Секретна лаборатория С и... не можех да повярвам на очите си.

Някъде бях сбъркал.

Това не можеше да е мястото, където исках да вляза.

Очаквах да видя лабораторно оборудване, банки на електронни микроскопи, осцилографи, логически анализатори, суперкомпютри, измервателни уреди, чисти стаи^[1], фиброоптични кабели...

Вместо това виждах голи стоманени носещи греди, гол небоядисан под, голи стени, прах от мазилка и общия хаос на недовършен строителен ремонт...

Огромно изтърбушено помещение.

Вътре нямаше нищо.

Къде тогава се намираше проект „Аврора“? Бях дошъл, където трябва, само че тук нямаше нищо.

И тогава ме осени една мисъл, от която подът под краката ми се разлюля: „А имало ли е изобщо някога проект «Аврора»?“

— Не мърдай! — пак изкрещя някой зад мен.

Подчиних се.

Дори не се обърнах към охраната.

Защото и да исках, не можех да помръдна.

[1] Така се наричат помещенията, в които се произвеждат интегрални схеми, заради ниската степен на запрашеност на въздуха и специалното технологично облекло на работещите. — Б.пр. ↑

С провиснала челюст и замаян, най-сетне бавно се обърнах и видях група охранители — петима или шестима, — сред които различих няколко познати ми лица. Две бяха на онези, които бях сплашил — гледаха ме гневно.

Видях и онзи охранител, който ме бе заловил в офиса на Нора, чернокожият... как му беше името?... Любителят на „мустангите“? Беше насочил пистолет към мен.

— Господин... господин Съмърс? — ахна той.

До него, по джинси и тениска, които изглеждаха като облечени набързо, стоеше Чад. Беше чорлав. Държеше мобилния си телефон. Веднага се досетих защо е тук: сигурно се бе опитал да влезе в мрежата от компютъра в дома си, бе разбрал, че вече се е регистрирал, беше се обадил по телефона и веднага бе дотичал да разбере какво става...

— Това е Касиди! Обадете се на Годард! — изръмжа Чад на охранителите. — Уведомете проклетия главен изпълнителен директор.

— Нищо подобно! — сопна се охранителят с пистолета, без да го отмества от мен. — Назад! — гръмогласно заповяда той и двама от съпровождащите го се разгърнаха от двете му страни. — В такива случаи не се обаждаме на боса, а на директора на отдел „Сигурност“ — обясни той на Чад. — После чакаме да дойдат полицаите. Такива са ми заповедите.

— Позвънете на шибания директор! — кресна Чад и размаха мобилния си телефон. — Знам номера му. И не ме интересува колко е часът! Искам Годард веднага да научи какво е направил шибаният му главен помощник — този скапан измамник! — Той натисна няколко бутона, вдигна телефона до ухото си и ми викна: — Шибан глупак! Свършен си! — Мина доста време, преди да му отговорят. — Господин Годард — с почтителен, но разтреперан глас каза Чад, — извинявам, се, че ви безпокоя по това време, но става дума за нещо изключително важно. Казвам се Чад Пиърсън и работя в „Трайон“... — Той продължи да обяснява какво се е случило и малко по малко злобната му усмивка

започна да избледнява. — Да, сър! — послушно каза той. После ми подаде телефона и каза: — Искал да говори с теб.

ДЕВЕТА ЧАСТ АКТИВНО МЕРОПРИЯТИЕ

Активно мероприятие: термин от руски произход за разузнавателна операция, която може да повлияе на действията или политиката на чужда страна. Активните мероприятия могат да бъдат тайни или открити и в тях се включват най-различни действия, в това число убийство.

„Книга на
шпионина: Енциклопедия
на шпионажа“

89.

Към шест сутринта охранителите ме затвориха в заседателната зала на пети етаж — там нямаше прозорци, имаше само една врата. Масата беше покрита с листа, изписани с бележки, и празни бутилки от „Снапъл“. На тавана бе монтиран спускащ се на шарнир проектор, бялата дъска не бе изтрита, и за щастие имаше компютър.

Всъщност още не бях затворник — технически погледнато бях „задържан“. Беше ми разяснено, че ако не сътруднича, ще бъда предаден в ръцете на полицията, а това изобщо не ми харесваше.

Годард — беше неестествено спокоен — ми каза, че като дойде, иска да говори с мен. Не искаше да чува по телефона нищо друго, което бе добре, защото аз пък не знаех какво да му кажа.

По-късно научих, че Сет успял да се измъкне от сградата, макар и без камиона. Опитах се да изпратя на Джок имейл. Още не бях решил какво и как ще му обясня, така че написах най-общо:

Джок,

Трябва да поговорим. Искам да ти обясня.

Адам

Но отговор нямаше.

Изведнъж си спомних, че ми бяха оставили мобилния телефон — бях го мушнал в един от множеството си джобове и не го бях намерили. Включих го. На гласовата ми поща бяха оставени пет съобщения, но преди да мога да ги прослушам, телефонът иззвъня.

— Да?

— Адам... мамка му! — Беше Антоан. Беше отчаян, докаран почти до истерия. — О, човече... О, мамка му... Не искам пак да ме прибират. Мамка му, не искам да влизам пак...

— Антоан, за какво говориш? Карай наред.

— Някакви опитаха да влязат с взлом в апартамента. Сигурно са мислили, че е празен.

Ядосах се. Нима хлапетиите от квартала още не бяха разбрали, че в дупката на баща ми няма нищо, заслужаващо да бъде крадено?

— Добре ли си?

— О... аз съм добре, нищо ми няма. Двама се измъкнаха, но докопах по-бавния... о, мамка му! Не искам повече неприятности! Трябва да ми помогнеш.

Имах подозрението, че целият този разговор не е сред първите ми приоритети в момента. Чувах някакъв фонен шум — като животинско скимтене, някакво стенание, шум от търкане.

— Успокой се най-сетне бе, човек! — скарах му се. — Поеми дълбоко въздух и се успокой!

— В момента съм седнал върху тоя копелдак. Но ме плаши това, че той те познава.

— Познава ли ме? Мен? — Изведнъж ми стана много интересно. — Я ми го опиши.

— Ами... не знам... Бял...

— Имах предвид лицето му.

Антоан като че ли се притесни.

— Ами точно в момента е... въ... малко... подпухнало и много червено. Май съм му счупил носа.

Въздъгнах.

— Господи, Антоан, попитай го как се казва.

Антоан остави слушалката. Чух басовия му глас да избоботва, после нещо изквича. След малко Антоан пак взе слушалката.

— Твърди, че се казвал Мийчъм.

Представих си Арнолд Мийчъм, смачкан и окървавен, проснал се на пода на бащината ми кухня под сто и четиридесетте килограма на Антоан, и изведнъж светът престана да ми изглежда така черен. Нещо повече — изпитах къс, благословен спазъм на удовлетворение. Изглежда, съм бил под наблюдение, когато бях посещавал баща си. Може би Мийчъм и бандитите му бяха сметнали, че ходя там да крия нещо.

— Знаеш ли... аз на твое място не бих се безпокоил толкова — казах на тревожно дишания в слушалката Антоан. — Обещавам ти, че този задник няма да ти причини никакви неприятности. — „А ако бях на мястото на Мийчъм, веднага бих се включил в програмата за защита на свидетели“, допълних наум.

В гласа на Антоан прозвуча облекчение:

— Виж, страшно съжалявам, приятелю.

— Съжаляваш? Я не се извинявай. Повярвай ми, не помня откога не бях чувал толкова добра новина.

Която за съжаление щеше да е последната пак за неопределено дълъг период.

Прецених, че разполагам с доста време преди да се появи Годард и че не мога да прахосвам това време в разкаяние за извършеното от мен и във вайкане за онова, което ми предстоеше. Така че направих онова, което правя винаги, когато искам да убия малко време: влязох в интернет.

И така малко по малко започнах да сглобявам парчетата на мозайката.

90.

Вратата на заседателната зала се отвори.

Беше един от познатите ми охранители.

— Господин Годард дава пресконференция — каза той. Беше висок, четиридесетинагодишен и носеше очила с телени рамки. Синята униформа му стоеше лошо. — Каза, че трябва да слезете в Центъра за посетители.

Кимнах, че съм разбрал.

Главното фоайе на „Трайон“ бе претъпкано с хора. Водеха се безброй разговори на висок тон, от фотографи и репортери не можеше да се разминеш. Потопих се още от вратата на асансьора в целия този хаос и моментално загубих всякаква ориентация. Не можех да разбера кой какво казва, защото всички гласове се преплитаха в бял шум. Една от вратите, които водеха към голямата футуристично проектирана аудитория, непрекъснато се отваряше и затваряше. Зърнах за миг гигантския образ на Годард върху огромния информационен панел и чух електронно усиления му глас.

Започнах да си пробивам с лакти път през тълпата. На няколко пъти ми се стори, че някой ме вика, но продължих напред като зомбиран.

Аудиторията бе амфитеатрална, долу имаше подиум. Годард стоеше под светлината на прожекторите, облечен в неизменната си черна блуза с поло яка и кафяв панталон от туид. Приличаше на професор по литература в малък елитен колеж, ако се изключеше оранжевият телевизионен грим на лицето му. Зад него бе големият екран, на който говорещата му глава бе висока поне два метра.

Аудиторията бе препълнена с журналисти, а светлината на прожекторите бе направо болезнена.

— ... изкупуване, което ще удвои продажбите ни, а също така ще удвои и в някои сектори дори утрои пазарния ни дял.

Нямах представа за какво говори. Стоях в задните редици и слушах.

— Бих искал да обявя още нещо — продължи Годард и се усмихна с прословутата си лукава усмивка. — Винаги съм вярвал, че човек трябва не само да получава, но и да дава. Така че тази сутрин „Трайон“ с удовлетворение съобщава за създаването на нова благотворителна фондация. Нейният първоначален капитал ще бъде петстотин милиона долара и нашата надежда е, че за няколко години новата фондация ще се погрижи компютрите да стигнат до хилядите бедни училища в Америка, които нямат ресурсите да си ги доставят сами. Нашето убеждение е, че това е най-добрият начин да се преодолее „информационната пропаст“. Идеята за това начинание не е нова за нас. Наричаме го проект „Аврора“ — на името на гръцката богиня на зората. Вярваме, че проект „Аврора“ ще приветства зората на новото бъдеще за всички нас в тази велика страна. — Вежливи, не особено ентусиазирани ръкопляскания. — Накрая, искам най-топло да приветствам с добре дошли близо трийсетте хиляди талантиливи и неуморни труженици на „Уайът Телекомюникейшънс“ в семейството на „Трайон“. Много ви благодаря. — Годард леко наведе глава и слезе от подиума. Нови ръкопляскания, засилващи се до бурни овации.

Гигантското лице на Годард бавно се разми в бизнес новините на Си Ен Би Си. В момента течеше сутрешният бизнес блок.

На половината екран се появи Мария Бартиромо, предаваше пряко от Нюйоркската борса. В другата половина показваха логото на „Трайон“ и графика на движението на цените на акциите през последните няколко минути — кривата пълзеше стремглаво нагоре.

— ... докато междуременно търговията с акциите на „Трайон“ достига рекордни нива — казваше тя. — Цената на акциите вече почти се удвои и засега няма никаква тенденция към спад или поне забавяне, след направеното тази сутрин съобщение пред медиите от основателя на „Трайон“ и главен изпълнителен директор на компанията Огъстин Годард за изкупуването на основния им конкурент, финансово закъсалата „Уайът Телекомюникейшънс“.

Някой ме потупа по рамото. Беше Фло, елегантна както винаги, със сериозно лице. Носеше телефонна гарнитура.

— Адам, ще бъдеш ли така добър да се качиш в апартамента за приеми към директорския етаж? Годард иска да те види.

Кимнах, но продължих да гледам.

Картината на големия екран показваше Ник Уайът — двама телохранители го извеждаха от главния корпус на фирмата. Панорамният ракурс показваше стъклената сграда, изумруденозелената морава отвън и тълпящите се репортери. Отлично се виждаше, че той е едновременно ядосан и унижен, че се отнасят с него като с престъпник.

— „Уайът Телекомуникейшънс“ беше затънала в дългове — споменава се сумата от близо три милиарда долара, — когато вчера изтече смайващата новина, че колоритният ѝ основател Николас Уайът е подписал тайно и неодобreno споразумение, не просто негласувано от директорския борд, но и без неговото знание, за изкупуването на тепърва прощаващата базирана в Калифорния компания „Делфос“, малка и без никакви приходи, за сумата от петстотин милиона долара в налични — съобщи Мария Бартиромо.

Камерата показва човека, за когото говореше, в близък план. Висок и снажен, с черна лъскава коса и меден загар. Ник Уайът в плът и кръв. Камерата приближи още. По прилепналата към атлетичното му тяло гълъбовосива копринена риза бяха избили петна пот. Вкараха го в някакъв микробус. На лицето му бе изписано изражение, което съвсем ясно казваше: „Какво е всичко това, по дяволите?“. Познавах добре това чувство.

Ново потупване по рамото.

— Извинявай, Адам, но той иска да те види веднага — уточни Фло.

91.

Докато се качвах към президентския апартамент, асансьорът спря на етажа с кафето и се качи мъж с хавайска риза с надпис „Алоха“ и вързана на опашка коса.

— А, Касиди — каза Мордън. Държеше канелена кифла и кафе и хич не беше изненадан да ме види. — Господарят на микрочипа. Крилата на Икар обаче се разтопили, нали знаеш?

Кимнах.

Той също кимна.

— Прави са да казват: жизненият опит е нещо, което получаваш едва след като ти е бил жизненонеобходим.

— Да бе...

Той натисна бутона и асансьорът отново тръгна нагоре. Мълчахме. Бяхме сами в кабината.

— Виждам, че се качваш в апартамента. Президентският апартамент за приеми. Сигурно не го правиш, за да посрещнеш някоя знаменитост или японска делегация. — Гледах го, без да отговарям. — Предполагам, вече си разбрал истината за безстрашния ни лидер.

— Не бих казал. Всъщност не мога да разбере даже теб. По някаква причина ти си единственият, който изпитва абсолютно презрение към Годард, без да го крие, и всички го знаят. Богат си. Не ти се налага да работиш. Но въпреки това си тук.

Той сви рамене.

— Така искам. Нали ти казах: мен никой не може с пръст да ме пипне.

— Какво, по дяволите, означава тази фраза, която не спиращ да ми повтаряш? Знаеш ли... едва ли ще ме видиш друг път. Можеш да ми кажеш сега. Аз изчезвам. Смятай ме за умрял.

— Да, прегазването с кола тук е доведено до изкуство. — Той примигна. — Знаеш ли, на мен ще ми липсваш. На милиони други — не. — Шегуваше се, но усещах, че иска да ми каже нещо откровено. По някаква причина май наистина му харесвах. Или може би това по-скоро бе съжаление. С човек като Мордън беше трудно да се каже.

— Стига загадки — настоях. — Ще бъдеш ли така добър да ми обясниш какво искаш да ми кажеш?

Мордън се усмихна самодоволно в доста добра имитация на Ернст Ставро Блофелд — гадния противник на Джеймс Бонд.

— Понеже ви предстои да умрете, господин Бонд... — И престана да се преструва. — О, честно казано, бих искал да ти разкажа всичко. Но няма начин да наруша декларацията за неразгласяване на фирмени тайни, която подписах преди единайсет години.

— Имаш ли нещо против да ми говориш с изрази, които нищожният ми мозък на землянин може да разбере?

Асансьорът спря, вратата се отвори и Мордън излезе. Сложи ръка върху фотодатчика, за да ѝ попречи да се затвори.

— Въпросната декларация ми донесе акции на стойност около десет милиона долара. Или по-скоро двойно, ако се съобразим с днешната им цена. И очевидно нямам никакъв интерес да рискувам това статукво чрез нарушаване на договореното и обещано от моя страна пълно мълчание.

— Какво споразумение за неразгласяване на информация?

— Както казах, определено не бих желал да поставям под заплаха финансово изгодното за мен споразумение с Огъстин Годард, като ти кажа, че знаменитият модем на Годард е изобретен не от Годард — един може би посредствен инженер, но гениален корпоративен играч, — а от моя милост. Защо да рискувам загубата на десет милиона долара чрез разкриването, че технологическият пробив, преобразил тази компания в стълб на революцията в телекомуникациите не е рожба на корпоративния играч, а на един от първите му служители, някакъв нищожен инженер? Разбира се, Годард можеше да получи модема напълно безплатно — заради стандартните клаузи в трудовия ми договор, — но той искаше всичките заслуги само за себе си. Което в крайна сметка му излезе доста скъпичко. Защо да разкривам подобна тайна и да петня легендата, безукорната репутация на — как го нарекоха веднъж в „Нюзуик“? — най-уважавания държавник на корпоративна Америка? Определено не би било политически далновидно от моя страна да изтъквам вакуума зад благопристойния имидж на този човек, нали? За бога, това би било все едно да ти кажа, че Дядо Коледа не съществува. Какъв е смисълът да

те лишавам от илюзиите ти и да подкопавам финансовото си благосъстояние?

— Истината ли ми казваш? — попитах тъпо.

— Нищо не съм ти казал — отвърна ми Мордън. — Не би било в мой интерес. Адъо, Касиди.

92.

Никога не бях виждал нещо като апартамента на последния етаж в крило „А“.

Обстановката коренно се различаваше от всичко останало в „Трайон“ — тук нямаше клаустрофобични офиси, задръстени работни клетки, индустриално сив мокет от стена до стена и флуоресцентни лампи.

Вместо това имаше открито във всички посоки пространство с прозорци от пода до тавана, през които струеше слънчева светлина. Подът бе от черен гранит, тук-там бяха разхвърляни ориенталски килими, а стените бяха скрити под ламперия от лъскаво дърво. Дизайнер с несъмнен вкус бе разчупил интериора с прегради от бръшлян, събрани в няколко разпръснати групи кресла и дивани — личеше им, че не са купени от супермаркета. Перлата на всичко бе фонтанът в центъра — водата се спускаше от невидим източник и падаше върху грапави розови камъни.

Президентският апартамент за организиране на приеми. И за посрещане на най-важните гости: министри, сенатори и конгресмени, президенти на фирми, държавни глави. Не го бях виждал досега и никой от колегите ми не бе споменавал, че го е виждал. Нищо чудно. Не изглеждаше в стила на „Трайон“. Не изглеждаше никак демократично. Беше някак... потискащ, показен.

Между фонтана и камината, в която газови пламъци ближеха керамични цепеници, бе сложена малка кръгла маса. Двама млади латиноамериканци, мъж и жена в тъмночервени униформи, тихо си говореха нещо на испански, докато подреждаха сребърен сервиз за кафе, кошнички със сладкиши и кани с леденостуден портокалов сок. За трима гости.

Огледах се озадачено, но нямаше никой друг. И никой не ме чакаше. Внезапно се чу звън и в другия край на помещението се отвори вратата на друг асансьор.

Джок Годард и Пол Камилети.

Смееха се високо, малко неестествено, сякаш бяха под въздействието на някакъв наркотик. Годард ме забеляза, спря да се смее и каза:

— А... ето го и него. Извини ни. Пол... предполагам, ще разбереш.

Камилети се усмихна, потупа дружески Годард по рамото и остана в асансьора. Годард излезе и енергично, почти подтичвайки, тръгна през необятния хол.

— Ела с мен до тоалетната, ако обичаш — каза той. — Трябва да измия този проклет грим.

Без да кажа нищо, го последвах към блестящата черна врата, върху която имаше две сребърни фигурки на мъж и жена. Когато влязохме, осветлението се запали автоматично. Тоалетната също бе просторна и изцяло в стъкло и черен мрамор.

Годард се погледна в огледалото. Не знам защо ми се струваше малко по-висок. Сигурно беше от позата — не беше така прегърбен, както бях свикнал да го виждам.

— Господи... изглеждам като някакъв шибан диригент — каза той, докато сапунисваше лицето си. — Не се беше качвал тук досега, нали?

Поклатих глава. Наблюдавах го в огледалото. Той мушна главата си под крана и се уми. Изпитвах смес от емоции — страх, гняв, шок — толкова сложна, че не знаех какво да чувствам.

— Е, нали знаеш как е в света на бизнеса — продължи той. Говореше ми някак извинително. — И колко голямо внимание се отделя на театралността, показността, помпозността, церемониалността... всичките тези дивотии. Но истината е, че няма как да посрещна президента на Русия или принца на Саудитска Арабия в скапаната ми кутийка долу.

— Моите поздравления — казах тихо. — Невероятна сутрин.

Годард избърса лицето си с дебела хавлиена кърпа и каза пренебрежително:

— Все същото театралничене.

— Знаел си, че Уайът ще купи „Делфос“, без значение колко би му струвало — продължих аз. — Дори ако е означавало банкрут за него.

— Е, ясно беше, че няма да може да устои на изкушението — призна Годард и хвърли изцапаната с оранжево кърпа на мраморния плот.

— Разбира се — казах. Пулсът ми се бе ускорил. — Стига да е вярвал, че се готвиш да обявиш квантовия скок в създаването на оптичния чип. Само че такъв никога не е имало, нали? — Годард само се усмихна с палавата си усмивка. Обърна се и излязохме от тоалетната. Продължих със заключенията, до които бях стигнал тази сутрин: — И именно поради тази причина не са били подадени заявки за регистриране на патенти, не е имало никакви кадрови досиета на персонал, ангажиран по проект „Аврора“...

— Оптичният чип — прекъсна ме той, докато пореше въздуха над ориенталските килими към масичката, — съществува само в побърканите мозъци и изподрасканите бележници на шепа третокласни инженери, работещи в една малка, никому неизвестна и обречена компания в Пало Алто. Хора, посветили живота си в преследването на фантазия, за която не е ясно ще се сбъдне ли, докато си жив. Говоря за теб, защото със сигурност знам, че аз няма да го доживея. — Той седна зад масичката и ми направи знак да седна до него.

Подчиних се и двамата униформени прислужници, които дискретно се бяха отдалечили до една от бръшляновите стени, пристъпиха напред и ни наляха кафе. Не бях само изплашен, гневен и объркан — бях изтощен.

— Може и да са третокласни — отбелязах, — но ти си купил невзрачната им компания преди повече от три години.

Това, разбира се, беше само предположение — според информацията, до която се бях добрал след упорито ровене из интернет, главният инвеститор в „Делфос“ бе фонд за рискови инвестиции, базиран в Лондон, чиито пари бяха прехвърлени през банки на Каймановите острови. Единственото, което бях успял да установя със сигурност, бе, че някой притежава „Делфос“ чрез верига от пет създадени за целта компании.

— Умно момче си — призна Годард, взе си баничка и я ухапа лакомо. — Веригата на реалната собственост се разплита много трудно. Вземай, вземай си, Адам. Баничките са със сирене крема и малиново сладко — страшни са.

Изведнъж разбрах как Пол Камилети — човекът, който изпипваше всичко до последната подробност — така удобно бе „забравил“ да подпише клаузата, забраняваща на „Делфос“ да преговаря с други потенциални купувачи. Когато Уайът бе видял тази възможност, бе разбрал, че разполага с едно денонощие, за да „открадне“ от „Трайон“ скъпоценната придобивка. Естествено, че при това положение не бе имал време да свика директорския борд, та дори и членовете му да не биха имали — както най-вероятно щеше да се случи — нищо против сделката.

Забелязах все още незаетото трето място и се запитах кой ли може да е другият гост. Нямах никакъв апетит, дори кафе не ми се пиеше.

— Единственият начин да се накара Уайът да захапе въдицата — казах — е тя да бъде хвърлена от шпионин, който той да си мисли, че сам е внедрил в лагера на врага. — Гласът ми трепереше и вече знаех, че доминиращата в мен емоция е гневът.

— Ник Уайът е крайно подозрителен тип — поясни Годард. — Напълно го разбирам, защото и аз съм такъв. Неговият манталитет донякъде е като на ЦРУ — те никога няма да повярват на каквато и да било информация, освен ако не е добита с някаква хитрост.

Отпих глътка вода — беше толкова студена, че ме заболяха зъбите. Единственият звук бе плискането и бълбукането на водата във фонтана. От ярката светлина ме боляха очите. Но обстановката беше определено жизнерадостна. Сервитьорката се приближи с каната портокалов сок, но Годард я отпрати с ръка.

— Muchos gracias — каза той. — Двамата сте свободни — имаме си всичко, което може да ни потрябва. Поканете и другия ни гост, ако обичате.

— Не го правиш за пръв път, нали? — продължих аз. Някой ми беше казал, че след всяко изправяне на ръба на банкрута се установявало, че конкурентът не е пресметнал нещо, както трябва, а „Трайон“ се извисявал по-силен от всякога.

Годард ме погледна косо.

— Съвършенството се постига само чрез много практика.

Главата ми се въртеше. Всъщност се бях сетил благодарение на резюмето на Пол Камилети. Годард го бе взел от „Селадон Дейта“, която преди време била най-голямата заплаха за съществуването на

„Трайон“. Но „Селадон“ направили станал вече легендарен технологически гаф — нещо от рода да заложиш на „Бетамакс“ вместо на Ви Ейч Ес — и удобно банкрутирали точно преди „Трайон“ да ги забърше.

— Преди мен е бил Камилети — казах.

— А преди него и други — натърти Годард и отпи яка глътка кафе. — Не, ти не си първият. Но мога да те уверя, че си най-добрият.

Комплиментът ме ужили.

— Едно не мога да разбера: как си успял да убедиш Уайът, че идеята за шпионина може да му донесе дивиденди?

Годард вдигна очи, защото в този момент се отвори вратата на асансьора — същият, с който се бе качил той.

Джудит Болтън. Сърцето ми спря.

Беше в строг тъмносин костюм с бяла блузка и изглеждаше много сериозна и делова. Устните и ноктите ѝ бяха коралови. Приблужи се до Годард и леко го целуна по устните. После пристъпи към мен и хвана ръката ми с двете си ръце. Бяха студени и от тях лъхаше слаб аромат на цветя.

Седна от другата страна на Годард, разгъна салфетката и я разстла в скута си.

— Адам е любопитен как си убедила Уайът — информира я Годард докъде сме стигнали.

— О... не бих казала, че се наложи да му извивам ръцете — гърлено се засмя тя.

— Знам, че твоите методи са по-деликатни — коментира Годард. Изгледах я.

— Защо аз? — успях най-сетне да формулирам въпроса си.

— Изненадана съм, че ме питаш. Виж какво постигна. Имаш природен талант за това.

— Плюс факта, че ме бяхте хванали за топките, заради онези пари?

— Виж, Адам, много хора в компанията сгазват лука — обясни ми тя, като се наведе към мен. — Имахме богат избор. Но ти изпъкваше сред останалите. Определено беше най-квалифицираният кандидат. Страхотна дарба за баламосване плюс проблема с баща ти.

Кипящият в мен гняв заплашваше да избухне, ако продължавах да седя и пасивно да слушам. Станах, изправих се над Годард и го

политах:

— Ще ми отговориш ли на един въпрос? Какво би било мнението на Илайджа за теб след всичко това? — Годард ме изглежда неразбиращо. — Илайджа, синът ти?

— О, боже... да, Илайджа — сети се Годард и озадаченото му изражение бавно се разля в широка лукава усмивка. — Хм. Да. Е, това беше идея на Джудит. — И той тихичко се засмя.

Стаята бавно започна да се върти. Ставаше все по-светло, цветовете около мен избледняваха. Годард ме гледаше изпитателно с блестящите си очи.

— Адам — изпълнена със съчувствие и загриженост каза Джудит. — Седни, моля те. — Но аз останах прав и ги гледах. — Бяхме загрижени, че ще заподозреш нещо нечисто, ако всичко се получава прекалено лесно. Все пак ти си изключително съобразителен и интуитивно умен младеж. Така че всичко трябваше да има някакво логично обяснение, иначе историята можеше да започне да се разплита. А това бе риск, който не можехме да поемем.

През съзнанието ми прелетяха картини от дома на Годард край езерото — спортните трофеи, за които вече знаех, че са измислица. Ловкостта на Годард, успял да събори онази статуетка така, че да се почувствам виновен...

— Е, нали разбираш — намеси се Годард. — „Старецът ме харесва, сигурно му напомням за починалия му син“, цялата тази дивотия. Звучи логично, нали?

— Не може нещата да се оставят на случайността — съгласих се с кух глас.

— Именно — потвърди той.

— Много, много малко хора биха могли да направят онова, което успя да направиш ти — отбеляза Джудит и се усмихна.

— Повечето нямаше да издържат на двойствеността и нямаше да могат да крачат от двете страни на линията, както успя ти. Ти си забележителен човек и дано да си го осъзнал. Именно заради това се спряхме на теб. И ти доказа, че сме били прави.

— Не мога да повярвам — прошепнах. Коленете ми се подгъваха, едва се държах на крака. — Просто не мога да повярвам.

— Адам, знам колко ти е трудно да приемеш случилото се — загрижено каза Джудит.

Главата ми пулсираше като гнояща рана.

— Напускам.

— Ха! Нищо подобно! — извика Годард. — Не можеш да напуснеш. Не ти разрешавам. Умни хора като теб са рядкост. Трябваш ми на седми етаж.

Слънчев лъч ме заслепяваше и не можех да различа лицата им.

— И ще ми вярваш? — попитах горчиво и се преместих крачка встрани, за да избягам от слънцето.

Годард шумно издиша.

— Корпоративният шпионаж, момчето ми, е толкова американски, като ябълковия пай и шевролета. За бога, как мислиш Америка е станала икономическа суперсила? Още през хиляда осемстотин и единадесета един янки, Франсис Лоуъл Кабът, е отплавал за Великобритания и е откраднат най-пазената тайна на англичаните — тъкачния стан на Картрайт, крайгълния камък на цялата проклета текстилна индустрия. Така пренесъл промишлената революция в Америка и ни превърнал в колос. И всичко това благодарение на един-единствен акт на промишлен шпионаж.

Извърнах се и тръгнах по гранитния под. Гумените подметки на обувките ми скърцаха.

— Писна ми да ме използват — заявих.

— Адам — обади се Годард. — Говориш като огорчен губещ. Също като баща си. Но аз знам, че не си такъв — ти си победител, Адам. Ти си гениален. Притежаваш всичко необходимо.

Усмяхнах се кротко, после се засмях на глас:

— Което означава, че съм лъжлив боклук. Мошеник. Добре — нека бъде лъжец от световна класа.

— Повярвай ми, не си направил нищо по-различно от онова, което се прави всеки ден в корпорации по целия свят. Виж, знам, че имаш копие от книгата на Сун Дзъ в офиса си. Прочел ли си я? Войната се основава на измамата, казва той. А бизнесът е война, това го знаят всички. Бизнесът на най-високо ниво е измама. Никой не би го признал публично, но това е светата истина. — Гласът му омекна. — Играта е една и съща навсякъде. Ти просто я умееш по-добре от другите. Не, Адам, ти не си лъжец. Ти си дяволски добър стратег. — Извъртях безпомощно очи, поклатих отвратено глава и отново се

обърнах към асансьора. Много тихо Годард ме попита: — Знаеш ли колко е спечелил Пол Камилети тази година?

Без да се обръщам, отговорих:

— Двайсет и осем милиона.

— И ти ще правиш по толкова след няколко години. И това ще са пари, които ще ти плащам с готовност, Адам, защото ще си ги заслужил. Ти си упорит, изобретателен и си просто един шибан гений. — Тихо изсумтях, но той, мисля, не ме чу. — Май не успях да ти кажа колко съм ти признателен, че спаси проект „Гуру“. И за много други неща. Но нека бъда по-конкретен в благодарността си... повишавам ти заплатата на един милион годишно. Със съответните на тази сума опции, които, като се има предвид как се движи цената на акциите ни, следващата година би следвало да ти донесат пет-шест милиона. И двойно повече по-следващата. Адам... ти вече си мултимилionер.

Замръзнах. Не знаех какво да правя, как да реагирам. Обърнех ли се, щяха да помислят, че приемам. Продължах ли да вървя към асансьора, щяха да сметнат, че казвам „не“.

— Става дума за участие във вътрешен кръг хора, които си играят с пари — обясни ми Джудит. — Предлага ти се нещо, за което други биха извършили убийство. Но помни: не ти се дава, а си го заслужил. Ти си създаден за тази работа. По-добър си от всеки, когото познавам. Знаеш ли какво продаваше през тези два месеца? Не джобни компютри, не клетъчни телефони, не МРЗ плейъри, а себе си. Продаваше Адам Касиди. А ние сме купувачите.

— Не съм за продан — чух се да казвам и ми стана неудобно.

— Адам, обърни се — сърдито ми извика Годард. — Веднага се обърни, чуваш ли? — Обърнах се начумерен. — Схващаш ли какво ще се случи, ако си тръгнеш сега?

Усмихнах се.

— Разбира се. Ще ме предадеш на полицията, на ФБР или на когото си искаш.

— Нищо подобно — заяви Годард. — Нямам никакво желание случилото се да се разчуе. Но без колата, без апартамента, без заплатата си... ти просто няма да имаш нищо. Нищо, разбираш ли? Що за живот ще е това за талант като теб?

„Притежават те... Караш кола на компанията, живееш в жилище на компанията... целият ти живот не е твой...“ Баща ми, покойният ми

баща, се бе оказал прав.

Джудит стана и се приближи плътно до мен.

— Адам, повярвай ми, разбирам какво чувстваш — прошепна тя. Очите ѝ бяха влажни. — Засегнат си, ядосан си. Чувстваш се предаден, манипулиран. Искаш да се скриеш в удобния, сигурен, защитен гняв на малкото дете. Това е напълно разбираемо... ние всички понякога чувстваме нещо подобно. Но сега е време да загърбим детинщините. Разбери — не си паднал в никакъв капан. Просто си открил себе си. И това е хубаво, Адам. Прекрасно е.

Годард се бе облегал в креслото си и ме наблюдаваше със скръстени на гърдите ръце. Виждах фрагменти от лицето му, отразени в сребърната каничка за кафе и в захарницата. Усмиваше се благосклонно.

— Не захвърляй всичко, синко. Знам, че ще вземеш разумно решение.

93.

Бях вдигнали поршето ми и това беше символично. Снощи го бях паркирал в нарушение, какво друго можех да очаквам?

Така че излязох от сградата на „Трайон“ и се огледах за такси, но не видях. Сигурно щеше да е по-разумно, ако бях използвал телефона във фоайето, за да си поръчам, но изпитвах неустоимата чисто физическа нужда да се махна. Понесъл белия кашон с малкото лични вещи от офиса ми, тръгнах по банкета.

След няколко минути ме подмина яркочервена кола, отби и спря непосредствено пред мен. Беше остин миникупър, горе-долу с размера на тостер. Десният прозорец се спусна и отвътре лъхна познатият ми аромат на цветя, който свързвах с Алана.

— Ей, харесва ли ти? — извика тя. — Току-що я взех. Нали е страхотна?

Кимнах и опитах да се усмихна многозначително.

— Червеното възбужда полицаите — напомних ѝ.

— Никога не превишавам скоростта.

Кимнах.

— Добре де, слез тогава от мотоциклета и ме глоби — предложи тя с познатата ни реплика от любимия ѝ филм.

Кимнах и продължих да вървя — не исках да си играем. Тя бавно подкара колата до мен.

— Ей, ама какво стана с твоето порше?

— Вдигнаха го.

— Уф... Накъде си тръгнал?

— Прибирам се в Харбър Суитс. — Изведнъж осъзнах, че няма да имам това жилище за дълго. Все пак не го притежавах.

— Добре де, не можеш да стигнеш дотам пеша. Особено с този кашон. Скачай в колата, ще те закарам.

— Не, благодаря.

Тя продължаваше да пълзи до мен, караше направо по банкета.

— Стига де, Адам, не се сърди.

Спрях, оставих кашона на земята и се опрях с две ръце на покрива на колата. Да не се сърдя? През цялото време се измъчвах от мисълта, че я манипулирам, а тя само си вършела работата.

— Ти... наредиха ти да спиш с мен, нали?

— Адам — сериозно каза тя, — слез на земята. Това не е част от ничия длъжностна характеристика. На това кадровиците му казват допълнителни служебни облаги, чувал ли си? — Засмя се с къдравия си смях и ме побиха тръпки. — От мен се искаше само да те паса, да ти подхвърлям намеци, за които да се заловиш, и така нататък. Но в един момент ти тръгна да ме сваляш...

— „От мен се искаше само да те паса“ — повторих като ехо. — О, господи... О, боже... Повдига ми се. — Вдигнах кашона и продължих по пътя си.

— Адам, разбери, просто изпълнявах каквото ми казваха. Ти поне би трябвало да можеш да ме разбереш.

— А дали някога ще можем да се отнасяме с доверие един към друг? Ето и сега... правиш каквото са ти казали, нали?

— О, стига вече — каза Алана. — Адам, мили. Не бъди такъв проклет параноик.

— Като си помисля, че за миг повярвах, че между нас има нещо — казах, учуден на наивността си.

— Беше забавно. Аз поне никога досега не се бях забавлявала така добре.

— Така ли?

— Господи, не вземай нещата толкова навътре, Адам! Това си беше просто секс. Какво нередно виждаш? Повярвай ми, не съм се преструвала.

Продължих да вървя и да гледам за такси, но за проклетия те сякаш бяха изчезнали от лицето на земята. Не познавах тази част на града. Бях се изгубил.

— Хайде, Адам — продължи да ме уговаря тя, следваше ме с колата. — Качи се.

Продължавах да вървя.

— Хайде де — говореше тя с прелъстителен глас, глас като кадифе, който не обещаваше нищо. — Просто се качи. Хайде де!

Издание:

Автор: Джоузеф Файндър

Заглавие: Параноя

Преводач: Иван Златарски

Година на превод: 2004

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2004

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 14.06.2004

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 954-585-541-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4786>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.